Numărul 1 în topurile NEW YORK TIMES
şi PUBLISHERS WEEKLY

NORA ROBERTS

TRANDAFIRUL NEGRU

Continuare a romanului DALIA ALBASTRĂ

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

În această a doua carte din ***Trilogia Grădinii*** (***Dalia albastră***, ***Trandafirul negru*** şi ***Crinul roşu***) **NORA ROBERTS** continuă să urmărească destinele celor trei eroine, în mod deosebit pe cel al lui Roz Harper. Şi în viața acesteia intervine misterioasa fantomă - Mireasa Harper - care mai încercase s-o influențeze şi pe Stella. Cu greu, cea din lumea umbrelor acceptă să comunice o informație despre ea: o cheamă Amelia.

Descoperirea jurnalelor bunicii şi străbunicii lui Roz permite stabilirea identității sale şi aflarea unor întîmplări tulburătoare. Cu uimire, Roz ia cunoştință de faptul că Amelia este adevărata sa străbunică, înțelegînd astfel de ce încearcă să se implice în destinul său.

După ce încercase fără succes s-o despartă pe Roz de genealogul Mitch, fantoma furioasă e pe punctul de a o îneca în baie, pentru ca tot ea să-i salveze viața cînd Bryce, fostul soț al acesteia, o atacă cu o bîtă de basseball.

Dacă două din cele trei eroine ale romanului, Stella şi Roz se căsătoresc şi o mare parte din enigma fantomei s-a elucidat, rămîne de văzut ce s-a mai întîmplat cu Haily şi care a fost, în cele din urmă, soarta Ameliei.

EDITURA LIDER

Lei 349000 (313906 + 28816 TVA + 6278 T.L.)
Lei noi 34,9 (31,4 + 2,88 TVA + 0,62 T.L.)

5 948390 003773

NORA ROBERTS

Trandafirul negru

NORA ROBERTS

Trandafirul negru

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Trandafirul negru / Nora Roberts; trad.: Mihnea Columbeanu. - Bucureşti: Lider, 2006
ISBN 973-629-098-0

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **EUGENIA VIŞINOIU**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **FLORIAN BULMEZ**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

BLACK ROSE
Copyright © 2005 by Nora Roberts.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la **S.C. TIPARG S.A.**

Dragă cititorule,

Cînd primăvara lunecă încet spre vară, iar torentele de culori ale azaleelor mele pălesc, capetele grele ale petuniilor fac loc dansului crinilor, iar rondurile cu flori se apropie de momentul culminant. Îmi plac grădinile mixte, grădinile de casă, grădinile cu umbră, grădinile de plante medicinale, grădinile cu flori de vară. Nu e nimic formal – formalismul n-ar merge la mine, nici la pămîntul meu. Locuiesc pe coasta unei coline stîncoase, cu teren aspru şi denivelat, dar iubirea îşi află drum întotdeauna. Şi iubesc florile.

Am în spatele casei un şir lung, lung de straturi etajate, şi altele aliniate pe terenul din faţă, în josul pantei prelungi. Întreţinerea lor cere multă muncă, dar îmi dăruieşte mari bucurii. Vara am flori purpurii de dioic, penaje roşii de monandră, lipscănoaice cu vesele petale galbene, pîlcuri de salvie şi oceane de susane cu ochi negri. Căldăruşelor şi clopoţeilor le-a trecut vremea, dar mereu îmboboceşte sau înfloreşte ceva nou. Veronică, ruji galbeni, verbină, flox de grădină, năsturei. Cu ocazia unei vizite la un centru de grădinărit, fiul meu zicea că, probabil, le am deja pe toate, întrucît rareori văd o plantă căreia să-i pot rezista. Întotdeauna am cîte ceva care se revarsă, se înalţă sau se întinde.

Buruienile, le vînez şi le distrug ca un soldat a cărei misiune nu se termină niciodată.

La umbră, astilbiile îşi desfac panaşele moi, iar hostiile formează insule de un verde liniştitor. Cerbilor le plac

iepurii, iar mie-mi plac cerbii. Dar asta nu mă opreşte să-i alung. În fiecare an, vărs pungi de sînge uscat şi pulverizez galoane de chimicale urît mirositoare care resping căprioarele. Adesea, pot fi văzută ieşind în fugă din casă, dînd din braţe ca o nebună, cînd zăresc cîte un cerb înfruptîndu-se din garoafele sau zorelele mele. Am cîini, dar nu par preocupaţi să-mi apere florile de Bambi.

Faceţi o plimbare prin grădină. Smulgeţi o buruiană, mirosiţi o floare şi o să vedeţi că vă va aduce zîmbetul pe buze.

Nora Roberts

Pentru Stacie

E înţelept ca o mamă s-o accepte
pe femeia iubită de fiul ei.
Dar e un dar minunat să-i placă
femeia care-i devine fiică.
Îţi mulţumesc pentru acest dar

Prolog

Memphis, Tennessee
Decembrie, 1892

Se îmbrăcă atentă, aranjîndu-şi înfăţişarea pînă în cele mai mici amănunte, cum de luni de zile nu mai făcuse. Camerista ei fugise cu cîteva săptămîni în urmă şi nu se gîndea să angajeze alta, aşa că petrecu o oră ondulîndu-şi singură părul proaspăt spălat, buclîndu-l meticulos, cu drotul, cum făcea pe vremea cînd nu era ţinută într-o asemenea desfătare.

Părul îşi pierduse luciul auriu, de-a lungul lunilor mohorîte de toamnă, dar ştia ce loţiuni şi poţiuni îi redau strălucire şi ce borcănaşe cu vopsea să aleagă pentru a-şi aplica pe buze şi obraji culori false.

Cunoştea toate şiretlicurile meseriei. Altfel, cum ar fi putut atrage privirea unui bărbat ca Reginald Harper? Cum altfel l-ar fi sedus, determinîndu-l să şi-o facă amantă?

Avea să le folosească din nou, pe toate, îşi spuse Amelia – ca să-l seducă încă o dată şi să-l îndemne să facă tot ceea ce era de făcut.

În toate acele luni, nu venise la ea, aşa că fusese nevoită să-i trimită răvăşele la birou, implorîndu-l să vină şi să nu rămînă neluată în seamă.

Neluată în seamă după tot ce făcuse, după tot ce fusese, după tot ceea ce pierduse.

Ce altă cale avusese decît să-i trimită şi alte bileţele, acasă? La măreaţa Casă Harper, unde domnea spălăcita de nevastă-sa. Unde o metresă n-ar fi putut intra niciodată.

Oare nu-i dăruise tot ceea ce-i ceruse, tot ce-şi putuse dori? Nu-şi vînduse trupul pentru confortul din casă, pentru luxul de a avea servitori, pentru podoabe, asemeni perlelor pe care şi le prindea acum la urechi?

Lucruri neînsemnate pentru un om cu poziţia şi averea lui, la fel de neînsemnate cum fuseseră propriile ei ambiţii. Doar un bărbat, şi ce-i putea dărui el. Dar Reginald îi dăduse mai mult decît s-ar fi aşteptat, iar a pierde totul era peste puterile ei.

De ce nu venise s-o mîngîie? Să jelească împreună?

Se plînsese ea vreodată? Îl alungase vreodată din patul ei? Sau le pomenise măcar o dată pe celelalte femei cu care trăia?

Îi dăruise tinereţea şi frumuseţea ei. Şi, după cîte se părea, sănătatea ei.

Şi acum, s-o părăsească? Să-i întoarcă spatele, tocmai *acum?*

Spuseseră că micuţa se născuse moartă. Deces *in utero,* ziceau. O fetiţă care pierise în pîntecele ei.

Dar... dar...

N-o simţise mişcînd? N-o simţise dînd din picioruşe şi devenind tot mai vie, sub inima ei? În inima ei? Copilul acela pe care nu şi-l dorise, şi care devenise lumea ei. Viaţa ei. Fiul care creştea într-însa.

Fiul, fiul, îşi spunea, în timp ce trăgea de nasturii rochiei, iar buzele rujate articulau cuvîntul la nesfîrşit.

Îl auzise plîngînd. Da, da, era sigură. Uneori, încă îl mai auzea, plîngînd în noapte, plîngînd după ea, să vină şi să-l liniştească.

Dar, cînd se ducea în camera copilului şi se uita în leagăn, acesta era gol. Gol ca pîntecele ei.

Spuneau că e nebună. O, da, auzise ce şuşoteau servitorii care plecaseră, văzuse cum se uitau la ea. Dar nu era nebună.

Nu era nebună, nu era nebună, îşi tot spunea, în timp ce se învîrtea prin dormitorul din care-şi făcuse cîndva un palat al senzualităţii.

Acum, aşternuturile rareori mai erau schimbate, iar draperiile stăteau trase tot timpul, ca să ascundă oraşul. Şi tot dispăreau lucruri. Servitorii ei erau nişte hoţi. Da, ştia că erau toţi nişte tîlhari şi nişte ticăloşi. Şi iscoade.

O spionau şi şuşoteau.

Într-o noapte, aveau s-o ucidă în somn. Într-o noapte.

Nu putea dormi de frică. Nu putea dormi din cauza plînsetelor copilului, în capul ei. Chemînd-o, iar şi iar.

Se dusese la regina voodoo, îşi aminti ea. Se dusese să-i ceară protecţie şi să afle adevărul. Plătise pentru amîndouă cu brăţara cu rubine pe care i-o dăruise cîndva Reginald. Pietre în formă de inimi sîngerii, printre scînteierile de gheaţă ale diamantelor.

Plătise pentru gris-gris-ul pe care-l ţinea sub pernă, şi într-un săculeţ de mătase, la piept. Plătise scump pentru descîntec. Un descîntec care dăduse greş.

Copilul ei trăia. Acesta era adevărul pe care i-l dezvăluise regina voodoo, şi preţuia mai mult decît zece mii de rubine.

Copilul ei trăia, trăia, şi trebuia să-l găsească. Trebuia să-l aducă înapoi, lîngă ea, unde-i era locul. Reginald trebuia să-l găsească, trebuia să plătească pentru asta atîta cît costa.

Ai grijă, ai mare grijă, îşi spuse, cînd simţi ţipătul pregătindu-i-se în gît. N-avea s-o creadă dacă nu-şi păstra calmul. N-avea să-i urmeze sfaturile decît dacă era frumoasă.

Frumuseţea îi seducea pe bărbaţi. Cu ajutorul

frumuseții și al farmecului, o femeie putea obține tot ceea ce-și dorea.

Se întoarse spre oglindă și văzu ceea ce avea nevoie să vadă: frumusețe, farmec, grație. Nu vedea că rochia roșie atîrna moale peste sîni, se lăbărța pe șolduri, și-i făcea pielea să pară atît de galbejită. Oglinda reflecta claia de bucle încîlcite, strălucirea dementă din ochi și obrajii roșiți strident, dar ochii ei, ochii Ameliei, vedeau ceea ce fusese cîndva: o femeie tînără și frumoasă, dorită și vicleană.

Coborî la parter să-și aștepte iubitul, cîntînd încetișor:

– Albastru de lavandă, dilly, dilly... Verde de lavandă...

În salon ardea focul, iar lămpile cu gaz erau aprinse. Așadar, și servitorii aveau grijă, își spuse ea, cu un zîmbet crispat. Știau că trebuia să vină stăpînul, iar stăpînul era cel ce ținea băierile pungii.

Nu conta, îi va spune lui Reginald să-i concedieze pe toți și să angajeze alții.

Și mai voia să angajeze și o doică pentru fiul ei, pentru James, cînd îl va primi înapoi. O fată irlandeză, își spuse ea. Erau vesele cu copiii, cel puțin așa credea. Își dorea o doică veselă pentru James al ei.

Aruncă o privire spre carafa cu whisky de pe gheridon, dar își turnă un pahar de vin. Și se așeză să aștepte.

Pe măsură ce orele treceau, își pierdea tot mai mult răbdarea. Bău și al doilea pahar de vin, apoi și pe al treilea. Cînd văzu pe fereastră că trăsura lui sosise, uită să mai fie grijulie și calmă și se repezi ea însăși la ușă.

– Reginald! Reginald!

Durerea și deznădejdea țîșneau din ea ca niște șerpi, sîsîind și încolăcindu-se. Se aruncă în brațele lui.

– Stăpînește-te, Amelia, o temperă Reginald, strîngîndu-i în mîini umerii osoși și împingînd-o înapoi. Ce-au să spună vecinii?

Închise repede ușa, după care, dintr-o singură privire tăioasă și dură ca oțelul, determină un servitor nehotărît să vină repede pentru a-i lua pălăria și bastonul.

– Nu-mi pasă! O, de ce n-ai venit mai devreme? Am avut atîta nevoie de tine! Mi-ai primit scrisorile? Slugile... slugile mint... Nu le-au trimis. Sînt închisă aici, prizonieră...

– Nu fi ridicolă.

O clipă, pe chipul lui străfulgeră dezgustul, în timp ce-i evita următoarea încercare de a-l lua în brațe.

– Ne-am înțeles că n-ai să încerci niciodată să iei legătura cu mine acasă.

– Nu veneai... Mă simțeam singură... Eram...

– Am fost ocupat. Hai, acum, stai jos. Liniștește-te.

Continuă să se țină de brațul lui, în timp ce Reginald o conducea în salon.

– Reginald... Copilul... Copilul...

– Da, da, făcu el enervat, desprinzîndu-și brațul, după care o sili să se așeze într-un fotoliu. Mare nenorocire, continuă el, în timp ce se ducea la gheridon ca să-și toarne un whisky. Medicul a spus că nu mai era nimic de făcut și că aveai nevoie de odihnă și liniște. Am auzit că ai fost bolnavă.

– Minciuni! Toate sînt minciuni!

Se întoarse spre ea, privindu-i fața și rochia nepotrivită.

– Văd cu ochii mei că nu te simți bine, Amelia. Cred că puțin aer de mare... ți-ar face bine. Cu un zîmbet rece, se rezemă de consolă. Ce-ai zice de o traversare a oceanului? S-ar putea să fie cel mai potrivit lucru ca să-ți calmezi nervii și să te însănătoșești.

– Îl vreau pe *copilul meu*. Numai de el am nevoie.

– Copilul nu mai e.

– Nu, nu nu! sări Amelia în picioare, agățîndu-se iar de el. Mi l-au furat. Trăiește, Reginald! Copilul nostru e viu! Doctorul, moașa, ei au ticluit totul. Acum știu, acum înțeleg tot ce-a fost. Trebuie să te duci la poliție, Reginald. Pe tine au să te asculte. Trebuie să plătești orice răscumpărare vor cere.

– E o nebunie ce spui, Amelia, replică el, smulgîndu-i mîna de pe reverul hainei lui, după care își netezi cu degetele cutele lăsate de strînsoarea ei. În nici un caz n-am să mă duc la poliție.

– Atunci, am să mă duc eu. Mîine! Mîine voi anunța autoritățile.

Zîmbetul înghețat pieri, lăsînd loc unei expresii dure ca piatra.

– Nici să nu te gîndești. Vei face o croazieră pînă în Europa și vei primi zece mii de dolari ca să te poți stabili în Anglia. Acestea vor fi darurile mele de despărțire, pentru tine.

– Despărțire?

Amelia bîjbîi după brațul unui fotoliu și se prăbuși în el.

– M-ai... m-ai părăsi tocmai acum?

– Între noi nu mai poate fi nimic. Voi avea grijă să te aranjezi și cred că un voiaj lung te va ajuta să-ți refaci sănătatea. La Londra, ai să-ți găsești cu siguranță alt protector.

– Cum să mă duc la Londra, cînd fiul meu...

– Ai să te duci, o întrerupse el, sorbind apoi din pahar. Sau, nu-ți dau nimic. N-ai nici un fiu. Nu ai decît ceea ce binevoiesc eu să-ți dau. Casa asta cu tot ce e în ea, hainele de pe tine, bijuteriile pe care le porți – toate sînt ale mele. Ar fi bine să nu uiți cît de ușor ți le pot lua pe toate înapoi.

– Ia-mi-le... șopti ea – și ceva de pe chipul lui, ceva

din mintea ei fărîmițată, o făcu să înțeleagă adevărul. Vrei să scapi de mine pentru că... știi. Tu mi-ai luat copilul.

Reginald își termină whisky-ul, privind-o lung. Apoi, puse paharul gol pe consolă.

– Crezi că aș îngădui ca o creatură ca tine să-mi crească fiul?

– E fiul meu! sări Amelia în picioare, cu degetele crispate ca niște gheare.

Palma lui o opri. În cei doi ani cît îi fusese protector, niciodată nu ridicase mîna asupra ei.

– Acum ascultă-mă, și ascultă-mă cu atenție. Nu voi permite ca fiul meu să fie cunoscut ca bastard sau născut de o tîrfă. Va crește în Harper House, ca moștenitorul meu legitim.

– Soția ta...

– ... Face ce-i spun eu. Cum vei face și tu, Amelia.

– Am să mă duc la poliție.

– Și ce-ai să le spui? Medicul și moașa care te-au asistat la naștere vor depune mărturie că ai adus pe lume un copil mort, în timp ce alții vor atesta că soția mea a născut un băiat sănătos. Reputația ta, Amelia, nu va rezista pe lîngă a mea sau a lor. Vor jura propriii tăi servitori, și vor declara că ești bolnavă și te comporți anormal.

– Cum îmi poți face asta?

– Am nevoie de un fiu. Crezi că din afecțiune te-am ales? Ești tînără, sănătoasă... sau, ai fost. Ți-ai primit banii – o sumă frumoasă pentru serviciile tale. Vei fi recompensată și de data asta.

– N-ai să-l poți ține departe de mine. E al meu.

– Nimic nu e al tău, numai ceea ce îngădui eu. Te-ai fi descotorosit de el, dacă-ți dădeam ocazia. N-ai să te apropii de el, nici acum, nici altă dată. Vei trece oceanul în trei săptămîni. În contul tău vor fi depuși zece mii de

dolari. Pînă atunci, notele tale de plată vor continua să-mi fie trimise mie. Asta-i tot ce-ai să primeşti.

– Am să te omor! strigă ea, cînd Reginald porni spre uşa salonului.

La aceste cuvinte, pentru prima dată de cînd sosise, bărbatul păru amuzat.

– Eşti de rîsul lumii – cum sînt, de obicei, toate tîrfele. Fii sigură de un lucru – dacă te apropii de mine sau de ce-i al meu, Amelia, voi pune să te aresteze şi să te închidă într-un azil de nebuni periculoşi.

Amelia scoase un urlet, sfîşiindu-şi rochia şi smulgîndu-şi părul din cap; continuă să zbiere, pînă cînd sîngele începu să ţîşnească din carnea zgîriată de propriile ei unghii.

Cînd mintea i se pierdu, urcă scara, în rochia zdrenţuită, îngînînd un cîntec de leagăn.

1

Harper House
Decembrie, 2004

Zorile, cu deşteptarea pe care o făgăduiau, erau momentele ei favorite pentru a alerga. Joggingul în sine nu era decît o sarcină de care trebuia să se achite, de trei ori pe săptămînă, ca de orice altă muncă sau responsabilitate.

Rosalind Harper făcea ceea ce avea de făcut. Alerga din motive de sănătate. O femeie care tocmai împlinise patruzeci şi şapte de ani – vîrstă la care nu se prea putea vorbi despre „sărbătorirea" zilei de naştere – trebuia să-şi îngrijească sănătatea. Alerga ca să se menţină în formă, căci îşi dorea putere şi avea nevoie de ea. Şi mai alerga şi din vanitate. Trupul ei n-avea să mai fie niciodată aşa cum fusese la douăzeci de ani sau măcar la treizeci – dar, pe toţi sfinţii, va fi cel mai sănătos trup pe care şi-l putea permite la patruzeci şi şapte de ani.

Nu avea soţ, nici amant, dar exista o imagine de care trebuia să se ocupe. Era o Harper, iar cei din familia Harper aveau mîndria lor.

Iisuse, mare pacoste mai era întreţinerea formei fizice!

Îmbrăcată într-un trening, menit s-o apere de frigul zorilor, ieşi din dormitor pe uşa dinspre terasă. Cei din casă încă mai dormeau. Cei din casa care fusese prea

pustie, iar acum era plină din nou şi rareori complet liniştită.

Îl avea pe David, înlocuitorul ei de fiu, care-i ţinea gospodăria în ordine, o distra, cînd simţea nevoia să se distreze, şi o evita, cînd ea prefera singurătatea. Nimeni nu-i cunoştea stările şi dispoziţiile mai bine decît David. Şi o mai avea şi pe Stella şi pe scumpii ei băieţi.

Fusese o zi fastă, îşi spuse Roz, în timp ce-şi făcea înviorarea pe terasă, cînd o angajase pe Stella Rothchild ca administrator al florăriei.

Stella va pleca în curînd, luîndu-i cu ea şi pe cei doi băieţi, însă, după ce se va mărita cu Logan – straşnic se mai potriveau! – vor locui doar la cîteva mile distanţă.

Hayley va rămîne în casă şi o va umple cu energia ei tinerească. Aceea fusese o altă mană cerească, fructificată prin relaţia familială vagă şi îndepărtată care o făcuse pe Hayley să sosească la uşa ei, gravidă în luna a şasea. În Hayley, Rosalind recunoscuse fiica după care jinduise în secret, plus beneficiul unei nepoate onorifice, în persoana micuţei şi dragei de Lily.

Nu-şi dăduse seama cît de singură fusese, îşi spunea ea acum, pînă apăruseră acele fete ca să umple golurile din viaţa ei. După ce doi dintre cei trei fii ai ei plecaseră, în urma lor rămăsese prea multă linişte pentru o casă atît de mare. O parte din ea aştepta cu groază ziua cînd Harper, întîiul ei născut, avea să părăsească şi el casa de oaspeţi, aflată la o zvîrlitură de băţ de clădirea principală.

Dar, aşa e viaţa. Nimeni nu ştie mai bine decît un grădinar că viaţa nu se opreşte niciodată în loc. Ciclurile sînt necesare, căci fără ele nimic n-ar mai înflori vreodată.

Coborî treptele alergînd uşor, în timp ce privea cu plăcere ceţurile zorilor care-i învăluiau grădinile. Ia te uită ce frumoasă e urechea-mielului, cu frunzişul ei argintiu şi moale, acoperit cu rouă! Şi păsările încă nu s-au atins de boabele roşii ale vîrfurilor de anghinară.

Mergînd la pas, pentru a le acorda muşchilor timp să se încălzească şi a savura în voie farmecul grădinii, ocoli casa şi ajunse în faţă.

Pe alee, grăbi pasul – o femeie înaltă şi mlădioasă, cu păr negru tuns scurt, neglijent. Ochii, de un căprui delicat, ca whisky-ul cu miere, scrutau împrejurimile – magnoliile înalte, tufele delicate de lemn-cîinesc, arbuştii ornamentali, şuvoiul de pansele pe care le sădise doar cu cîteva săptămîni în urmă şi rondurile care mai aveau puţin pînă să înflorească.

După părerea ei, în vestul statului Tennessee nu exista nici o proprietate care să se poată lua la întrecere cu Harper House – la fel cum nu mai era altă casă de o eleganţă atît de demnă.

Din obişnuinţă, la capătul aleii se întoarse şi începu să alerge în loc, admirînd-o cum se înălţa din mijlocul ceţurilor perlate.

Avea o înfăţişare grandioasă, reflectă Roz, o combinaţie ei de gotic şi Renaştere greacă, galbenul cald al zidăriei de piatră contrastînd gingaş cu brîul alb. Scara dublă se ridica pînă la balconul ce înconjura etajul întîi, încoronînd intrarea cu copertină.

Îi plăceau enorm ferestrele înalte, lemnăria dantelată a balustradei de la etajul doi, spaţiul amplu pe care-l acoperea.

O preţuise, o îngrijise, muncise pentru ea, pentru casa aceea, de cînd o luase în primire, la moartea părinţilor ei. Acolo îşi crscuse fiii şi tot acolo jelise după soţul ei, cînd îl pierduse.

Într-o bună zi, avea să i-o lase moştenite lui Harper, aşa cum îi fusese lăsată şi ei. Îi mulţumea lui Dumnezeu

pentru certitudinea că şi el o va îngriji şi o va iubi aşa cum făcuse ea.

O costase o nimica toată în comparaţie cu ceea ce-i dăruise şi cu ce-i dăruia chiar şi în acea clipă, cînd stătea în capătul aleii, privind-o prin ceaţa zorilor.

Dar, stînd pe loc, n-avea cum să parcurgă cele trei mile de jogging. Porni spre apus, alergînd pe marginea drumului, deşi la ora aceea nu prea circulau maşini.

Ca să-şi alunge din minte plictiseala joggingului, începu să recapituleze lista lucrurilor pe care le avea de făcut în acea zi.

Avea nişte răsaduri bune pentru plantele anuale, care ar fi trebuit să fie gata de a li se înlătura frunzele semincere. Trebuia să verifice toţi lăstarii, în caz că dădeau semne de ofilire. Unora dintre plantele mai vechi ar fi trebuit să le vină vremea curăţatului de uscături. Şi, îşi aminti ea, Stella mai ceruse amarylis, cîteva jardiniere pentru bulbii forţaţi şi noi coroniţe pentru vînzările de sărbători. De coroane se putea ocupa Hayley. Avea mîini îndemînatice şi se pricepea la împletit. Apoi, mai avea de lucru şi cu brazii de Crăciun, crescuţi pe lot, şi cu ilicele. Noroc că pe-astea le putea lăsa în seama lui Logan.

Trebuia să treacă şi pe la Harper, să vadă dacă-i mai rămăseseră din cactuşii de Crăciun pe care-i altoise. Îşi dorea şi ea vreo doi.

Jongla în minte cu toate treburile florăriei, în timp ce trecea prin faţa sediului. Ca de obicei, simţi tentaţia de a se abate din drum pentru a intra pe poarta cu cadru de piatră şi a se delecta cu o vizită solitară prin edificiul companiei pe care o construise din temelii.

Observă cu plăcere că Stella terminase pregătirile pentru sărbători, grupînd poinsettias cu flori verzi, roz, albe şi roşii într-un rond, în faţa clădirii joase prin care se intra în magazin. Mai agăţase încă o cunună pe uşă, ornată cu beculeţe, iar brăduţul argintiu pe care-l adusese

de pe lotul de cultură se înălţa, împodobit, pe veranda din faţă. Panselele albe la faţă, ilicele lucioase şi salvia rezistentă sporeau interesul şi aveau să stimuleze vînzările de sărbători.

Rezistînd ispitei, Roz îşi continuă drumul. Trebuia să-şi găsească puţin timp – dacă nu în aceeaşi zi, atunci, în orice caz într-un moment în cursul săptămînii, ca să-şi termine cumpărăturile de Crăciun. Sau, măcar, să rezolve cu cît mai multe dintre ele. Era invitată în mai multe locuri şi trebuia să pregătească şi petrecerea pe care se hotărîse s-o dea. Trecuse ceva timp de cînd nu mai primise un număr mare de musafiri în casă.

De vină era şi divorţul, fu ea nevoită să recunoască, măcar în parte. Nu prea avusese chef să găzduiască petreceri, căci se simţise ca o neghioabă, rănită şi umilită de legătura nebunească – scurtă, din fericire – cu un mincinos şi un escroc. Sosise timpul s-o lase în urmă, aşa cum îl lăsase şi pe el. Faptul că Bryce Clerk se întorsese la Memphis nu făcea decît să devină şi mai important modul de a-şi trăi viaţa exact aşa cum voia ea – atît pe plan public, cît şi privat.

La capătul primei mile şi jumătate, distanţă pe care o judeca după trunchiul lovit de trăsnet al unui lemn-dulce bătrîn, făcu calea-ntoarsă. Ceaţa subţire îi umezise părul şi bluza de trening, dar îşi simţea muşchii încălziţi şi elastici. Mare belea, meditä ea. Tot ceea ce se spunea despre exerciţiile fizice era adevărat.

Zări o căprioară traversînd agale drumul, atentă la apariţia oricărei făpturi omeneşti.

„Eşti foarte frumoasă", zise Roz în gînd, gîfîind uşor pe ultima milă. „Numai să nu te-apropii de grădinile mele." Trebuia să-şi trateze din nou plantaţiile cu substanţe care respingeau animalele, înainte ca acelei

căprioare să-i vină ideea de a-şi invita toate neamurile şi prietenii la o gustare.

Roz tocmai cotea pe alee, cînd auzi nişte paşi înfundaţi şi văzu silueta care venea spre ea. Chiar şi prin ceaţă, nu-i fu greu să-l identifice pe celălalt alergător matinal.

Se opriră, tropăind mărunt în loc, şi Roz îi zîmbi fiului ei.

– Te-ai sculat cu găinile, în dimineaţa asta.

– Speram să pornesc destul de devreme ca să te prind, răspunse el, trecîndu-şi palma peste părul negru. După toate petrecerile alea de Thanksgiving şi de ziua ta, m-am gîndit că n-ar strica să mai dau jos din grăsime pînă să-nceapă dezmăţurile de Crăciun.

– Niciodată nu pui pic de grăsime pe tine. Chiar mă enervezi.

– Mă simt cam moale.

Harper îşi roti umerii în articulaţii, îşi rostogoli în orbite ochii de aceeaşi culoare cu ai ei, apoi rîse.

– Şi-n plus, trebuie să ţin pasul cu mămica.

Semăna cu ea. Nu începea nici o îndoială că trăsăturile lui Roz îşi lăsaseră pecetea pe chipul lui. Dar, cînd zîmbea, arăta ca tatăl său.

– Înţeleaptă decizie, amice. Cît vrei să alergi?

– Tu cît ai făcut?

– Trei mile.

Harper zîmbi.

– Atunci, eu am să fac patru.

O bătu uşurel pe obraz şi trecu pe lîngă ea.

„Trebuia să-i spun cinci, doar ca să-l ambiţionez", chicoti Roz şi o porni la pas, pe alee.

Casa se profila treptat în ceaţă. „Slavă Domnului că pe ziua de azi am rezolvat-o şi pe asta", îşi spuse ea, ocolind casa pentru a ajunge la uşa din spate.

Pe dinăuntru, casa era încă tăcută. Şi frumoasă. Şi bîntuită.

Roz îşi făcuse duşul şi se schimbase pentru lucru. Cînd începu să coboare scara centrală dintre cele două aripi ale casei, auzi primele zgomote făcute de locatarii care se trezeau.

Băieţii Stellei se pregăteau să plece la şcoală, Lily îşi cerea micul dejun... Sunete de bine, îşi spuse Roz. Sunetele unei familii care-i lipsiseră.

Desigur, avusese casa plină cu doar două săptămîni în urmă, cînd băieţii veniseră de Thanksgiving şi de ziua ei. Austin şi Mason urmau să vină şi de Crăciun. Mama unor bărbaţi în toată firea nu putea pretinde mai mult de-atît.

Numai Dumnezeu ştia de cîte ori tînjise după puţină linişte, cînd erau mici. Doar o oră de tăcere deplină îşi dorise, o oră în care să nu aibă de făcut altceva decît să se relaxeze în cada cu apă fierbinte.

Apoi, începuse să aibă atîta timp liber, încît nu ştia cum să-l folosească. Prea multă linişte, prea multă pustietate. Sfîrşise prin a se mărita cu o canalie spilcuită, ce se autoservise din banii ei ca să le impresioneze pe pitipoancele cu care o înşela.

Fost-ai lele, îşi spuse Roz. Nu-i folosea la nimic să se mai gîndească la cele trecute.

Intră în bucătărie, unde David bătea ceva cu telul într-un castron; în aer, plutea mirosul îmbietor al cafelei proaspete.

– 'Neaţa, frumoaso. Cum o mai duce fata mea de aur?

– Cum nu se poate mai bine, răspunse Roz, ducîndu-se la dulap să-şi ia o cană pentru cafea. Şi tu, cum a fost întîlnirea de aseară?

– Promiţătoare. Îi place Martinu-ul Grey Goose şi

filmele lui John Waters. În weekend, ne vom întîlni din nou. Stai jos. Fac frigănele.

– Frigănele?

Era una dintre slăbiciunile ei.

– Ce naiba, David, tocmai am alergat trei mile ca să nu-mi cadă fundul pînă la genunchi, şi tu mă ghiftuieşti cu frigănele.

– Las' c-ai un fund superb, şi mai are mult pînă să-ţi ajungă-n dreptul genunchilor.

– Deocamdată, mormăi Roz, dar se aşează. În capătul aleii, m-am întîlnit cu Harper. Dacă miroase ce pregăteşti tu pe-aici, o să ne trezim cu el dînd tîrcoale pe la uşă.

– Fac destule pentru toată lumea.

Roz sorbi din cafea, în timp ce David punea uleiul la încins în tigaie.

Arăta ca un star de cinema, avea cu un an mai mult decît Harper şi era una dintre bucuriile vieţii ei. În copilărie, îşi făcuse de cap prin toată casa, iar acum se purta de parcă ar fi fost stăpîn.

– David... În dimineaţa asta, m-am gîndit de două ori la Bryce. Ce crezi c-ar putea să însemne?

– Înseamnă că ai nevoie de frigănelele mele, replică el, în timp ce înmuia feliile groase de pîine în compoziţia magică, reţetă proprie. Probabil că treci printr-o criză de melancolie, tipică pentru jumătatea... perioadei dintre sărbători.

– I-am dat papucii chiar înainte de Crăciun. Cred că asta e cauza.

– Şi a fost un Crăciun foarte vesel, cu nemernicul ăla rebegind afară, în frig. Măcar să fi *fost* un frig adevărat, adăugă el. Ploi cu gheaţă, broaşte şi molime.

– Te voi întreba un lucru despre care n-am mai vorbit niciodată. De ce nu mi-ai spus cît de antipatic îţi era?

– Probabil, din acelaşi motiv pentru care nici tu nu

mi-ai spus cît îţi displăcea actorul ăla şomer cu accent britanic fals, după care credeam că sînt înnebunit, acum cîţiva ani. Pentru că te iubesc.

– Un motiv întemeiat.

David aprinsese focul în micul şemineu al bucătăriei, şi Roz se aplecă ca să se încălzească, sorbind din cafea. Căminul îi dădea un sentiment de stabilitate.

– Ştii, dac-ai putea să îmbătrîneşti brusc cu douăzeci de ani şi să devii hetero, am trăi împreună în păcat. Cred că ne-am potrivi de minune.

– Dulceaţă mică, o alintă el, punînd feliile de pîine în tigaie. Eşti singura fată din lume care-ar putea vreodată să mă ispitească.

Roz zîmbi, îşi rezemă cotul pe masă şi îşi propti bărbia în pumn.

– Soarele iese dintre nori, remarcă ea. Va fi o zi frumoasă.

O zi frumoasă la începutul lunii decembrie nu putea însemna decît agitaţie şi muncă, într-un centru de grădinărit. Roz avea atîtea de făcut, încît era recunoscătoare că nu refuzase micul dejun cu care o îmbuibase David. Nu apucase să ia prînzul.

În seră, avea o masă întinsă acoperită complet de tăvi cu răsaduri. Separase deja specimenele prea tinere, iar acum începea să le răsădească pe cele pe care le considera pregătite.

Îşi alinie containerele, ghivecele individuale şi cubuleţele de turbă. Era una dintre preocupările ei favorite, această instalare a cîte unei mlădiţe robuste în lăcaşul pe care avea să-l ocupe pînă venea vremea plantării.

Pînă venea vremea plantării definitive, toate erau numai ale ei.

În acest an, experimenta folosirea propriului pământ pentru ghivece. Încerca rețete de peste doi ani și bănuia că o găsise pe cea mai bună, atît pentru interior, cît și pentru exterior. Solul pentru exterior ar fi trebuit să se comporte de minune în seră.

Umplu containerele cu pământ din punga pe care o preparase cu grijă, verificînd ca umezeala să fie cea potrivită. Cu grijă, ridică plantele tinere, ținîndu-le de frunzele semincere. În timp ce le muta, se asigura că îngropa tulpina în pământ exact pînă la același nivel ca în tava de cultură; apoi, bătătorea cu degetele solul în jurul rădăcinilor.

Umplu ghiveci după ghiveci, etichetîndu-le din mers și fredonînd absentă în ritmul melodiei Enya care se auzea încet din CD-player-ul portabil pe care-l considera un echipament esențial în orice seră. Apoi, le udă, folosind o soluție diluată de îngrămășînt.

Mulțumită de progresele pe care le făcuse, ieși pe ușa din spate, trecînd în zona plantelor perene. Verifică secțiile – plante încolțite recent din răsaduri, și altele mai vechi de un an, care în cîteva luni aveau să fie gata pentru vînzare. Le udă și le acordă îngrijirile necesare, apoi se duse la plantele de stoc, ca să mai ia mlădițe. Tocmai începuse să lucreze la o tavă cu anemone, cînd intră Stella, cu părul ei roșcovan și buclat, strîns la spate.

– Ai fost ocupată, remarcă ea, scrutînd mesele. Foarte ocupată.

– Și optimistă. Am avut un sezon grozav și mă aștept să mai avem încă unul la fel. Dacă nu ne joacă vreo farsă Maica natură.

– Mă gîndeam că poate vrei să arunci o privire la noua serie de coroane. Hayley a împletit la ele toată dimineața. Aș zice că s-a întrecut pe sine.

– Am să mă uit, înainte de a pleca.

– I-am dat drumul mai devreme, sper că n-ai nici o

obiecție. Încă nu s-a obișnuit s-o lase pe Lily cu guvernanta, chiar dacă ne e clientă și stă doar la o jumătate de milă distanță.

– Perfect, răspunse Roz, trecînd la secția alăturată. Știi bine că nu e nevoie să-mi ceri aprobarea pentru toate fleacurile. Ții cîrma acestei nave de aproape un an.

– A fost doar un pretext ca să vin aici.

Roz se opri, cu cuțitul ridicat deasupra rădăcinilor pe care intenționa să le taie, gata să taie din ele.

– S-a ivit vreo problemă?

– Nu. Voiam să te întreb – știu că ăsta e domeniul tău dacă după sărbători pot să lucrez un timp la răsădirea plantelor. Îi duc dorul.

– În regulă.

Stella rîse, cu o scînteiere veselă în ochii ei albaștri, strălucitori.

– Îmi dau seama că ți-e teamă să nu-ncerc să-ți schimb programul, organizîndu-le pe toate în felul meu. Îți promit că n-am s-o fac. Și nici n-am să te deranjez.

– Încearcă numai și te dau afară.

– S-a făcut.

– De fapt, și eu voiam să-ți vorbesc. Am nevoie de un furnizor de hrană, pungi cu pământ de flori ieftin. De cîte o livră, cinci, zece și douăzeci și cinci, pentru început.

– Pentru...? întrebă Stella, scoțîndu-și un carnețel din buzunarul de la spate.

– Voi începe să-mi prepar propriul pământ pentru ghivece și să-l vînd. Am niște compoziții care-mi convin, atît pentru interior, cît și pentru exterior, și vreau să le pun etichete.

– Excelentă idee. O să-ți aducă un profit bun, iar clienții vor fi încîntați să descopere secretele grădinăritului lui Rosalind Harper. Totuși, trebuie să ținem seama de mai multe considerente...

– M-am gîndit la ele. N-am să mă arunc imediat să vînd în stil mare. O vom face treptat.

Cu mîinile încă mînjite de pămînt, Roz luă o sticlă cu apă de pe un raft, îşi şterse absentă o mînă de bluză şi îi răsuci capacul.

– Vreau ca angajaţii să înveţe cum să ambaleze solul în pungi, dar reţeta va rămîne secretă. Ţie şi lui Harper vă voi da ingredientele şi cantităţile, însă restul personalului n-o să le ştie. Deocamdată, vom începe procedura în magazia principală. Dacă merge bine, construim una anume, nouă.

– Dispoziţiile guvernamentale...

– Le-am studiat. N-o să folosim pesticide şi vom menţine conţinutul de substanţe nutritive sub nivelurile maxime obligatorii.

Observînd că Stella continua să noteze în carnet, Roz bău îndelung apă din sticlă.

– Am cerut autorizaţia pentru fabricare şi vînzare.

– Nu mi-ai spus.

– Nu te simţi lezată. Puse sticla deoparte, după care înfipse un lăstar în pămîntul pentru înrădăcinare. Nu eram sigură c-am să merg pînă la capăt, dar voiam să scap de orice impediment. E un fel de proiect favorit, cu care cochetez de mai multă vreme. În compoziţiile astea am crescut cîteva specimene şi, pînă acum, îmi plac rezultatele. Mai pun cîteva, şi dac-au să-mi placă şi astea, începem. De aceea, vreau să am idee cam cît au să ne coste pungile şi tipăritul. Vreau ceva de înaltă clasă. Mă gîndeam că poate-ai vrea tu să te joci cu nişte sigle, şi aşa mai departe. Te pricepi. Titulatura *În Grădină* trebuie să apară într-un loc vizibil.

– Fără discuţie.

– Şi ştii ce mi-ar mai plăcea foarte mult?

Se opri un moment, vizualizînd totul în minte.

– Mi-ar plăcea să folosim pungi maro. O culoare care să semene cît mai mult cu cea a pînzei de sac. De modă veche, dacă înţelegi ce vreau să spun. Astfel încît să sugerăm că e pămînt bun de pe vremuri, pămînt din sud. Aş vrea ca pe pungă să fie imprimate flori de grădină, cît mai simple.

– Pe ideea: simplu de folosit şi veţi avea o grădină simplu de îngrijit. M-am prins.

– Deci pot conta pe tine c-ai să calculezi costurile, profiturile, cheltuielile de marketing?

– Îţi stau la dispoziţie.

– Ştiu. Acum, am să termin cu răsadurile astea şi o să plec şi eu mai devreme. Vreau să fac nişte cumpărături.

– Roz, e aproape cinci.

– Cinci? Nu se poate să fie cinci. Roz se uită la ceasul pe care-l purta la mînă. Ei, fir-aş a dracu'! Ştii ceva? Mîine am să plec pe la prînz. Dacă după ora douăsprezece mă mai prinzi pe-aici, mă iei de guler şi mă dai afară.

– Nici o problemă. Ei, acum plec. Ne vedem acasă.

Cînd ajunse acasă, Roz descoperi că sub streşini licăreau beculeţele de Crăciun, pe uşi scînteiau coroniţe, iar la ferestre ardeau lumînări. Intrarea era încadrată de doi brăduţi împodobiţi cu luminiţe albe.

Păşi înăuntru şi fu înconjurată de atmosfera sărbătorească.

În antreu, panglicile roşii şi becurile licăritoare se încolăceau pe balustradele gemene, iar sub stîlpii scării fuseseră puse flori albe, în ghivece roşii, de Crăciun.

Fructiera de argint rămasă de la străbunica ei lucea ca oglinda şi era plină cu mere roşii, lucioase.

În salon, un molid norvegian, înalt de trei metri – din

propriul ei lot, fără îndoială, domina ferestrele din față. Pe consolă, se înșirau figurinele de lemn pe care le colecționase cînd fusese gravidă cu Harper, iar la capetele poliței atîrnau ghirlande de verdeață proaspătă.

Cei doi fii ai Stellei stăteau turcește pe podea, sub pom, privindu-l cu ochii măriți de emoție.

– Nu-i așa că-i extraordinar? întrebă Hayley, săltînd-o pe Lily pe șold. Grozav, nu?

– David trebuie să fi muncit ca un sclav.

– L-am ajutat și noi! săriră băieții în picioare.

– După școală, am pus cu el beculețe și toate alea, precizează Luke, cel mai mic. O să-l ajutăm să facă fursecurile și să le decoreze, și toate alea.

– Avem și sus un brad, anunță Gavin. Nu-i la fel de mare ca ăsta, că-i pentru sus. L-am ajutat pe David să-l ducă și-o să-l împodobim *chiar noi,* adăugă el, privind-o în așteptarea aprobării, căci știa cine era stăpîna în casă. Așa a zis.

– Atunci, așa va fi.

– Acum e la bucătărie, pregătește nu știu ce „gustări de pom", spuse Stella, venind să privească bradul de lîngă Roz. Se pare că vom avea o petrecere. Deja le-a ordonat lui Logan și Harper să fie aici la șapte.

– Atunci, cred c-ar fi bine să mă îmbrac festiv. Mai întîi, dă-mi fata, ceru Roz, întinzînd brațele spre Lily; o luă de la Hayley și începu s-o giugiulească. Un brad așa de mare va avea nevoie de toată lumea ca să fie împodobit. Ce zici de primul pom de Crăciun din viața ta, fetițo?

– A încercat deja să se tîrască spre el cînd am pus-o jos. Abia aștept să văd ce reacție o să aibă cînd îl va vedea împodobit complet.

– Ei, n-ar strica să mă grăbesc.

Roz o sărută pe Lily și i-o înapoie lui Hayley.

– E încă destul de cald, dar cred că ar fi bine să aprindem și focul. Și spuneți-i careva lui David să pună șampania la rece. Vin și eu imediat.

De prea mult timp nu mai fuseseră copii în casă la Crăciun, își spuse Roz, în vreme ce urca grăbită la etaj. Și a naibii să fie, dacă asta n-o făcea și pe ea să se simtă ca un copil.

2

Roz intra în dispoziția de sărbătoare, făcînd cumpărături. Florăria putea supraviețui fără ea o jumătate de zi. Adevărul era că, după cum o administra Stella, ar fi rezistat fără ea și o săptămînă. Dacă voia, putea să-și ia prima vacanță adevărată după... Cît timp trecuse? Trei ani, calculă ea.

Dar nu simțise nevoia.

Acasă era locul unde se simțea cel mai bine. De ce să-și dea atîta osteneală cu împachetatul și să suporte stresul călătoriei, doar ca să ajungă într-un alt loc?

În fiecare an, îi dusese în vacanță pe băieți, cînd erau mai mici – la Disney World, la Grand Canyon, la Washington, D.C., la Bar Harbor, și așa mai departe. Diverse locuri reprezentative din țară, uneori, alese la întîmplare, alteori, bine planificate.

Apoi, se mai duseseră și într-o vacanță de trei săptămîni în Europa. Fusese grozav, dar greu, uneori, înnebunitor, alteori, isteric, cu trei băieți neastîmpărați de care trebuise să aibă grijă. Dar meritase tot efortul!

Își mai amintea cît îi plăcuse lui Austin croaziera din Maine, după balene, cît insistase Mason să comande melci, la restaurantul din Paris, și cum reușise Harper să se rătăcească în Adventureland.

Pentru nimic în lume n-ar fi renunțat la acele amintiri. Cu ocazia aceea, văzuse și ea cîte ceva din lume.

În locul unei vacanțe, se concentrase asupra altor lucruri. Poate că era timpul să înceapă să se gîndească și la deschiderea unei mici florării cu produse de gata, pe lîngă crescătorie. Flori proaspăt culese și aranjamente florale. Livrare locală. Desigur, ar fi însemnat să construiască încă o clădire, să mai cumpere materiale, să mai angajeze lucrători... Era un subiect de meditație pentru un an, doi. Trebuia să facă niște calcule, să vadă dacă firma putea face față extinderii. Investise o mare parte din resursele ei în crescătorie, ca s-o pună pe picioare. Dar nu ezitase. Ca întotdeauna, principalele ei priorități fuseseră ca fiii ei să fie în siguranță și să nu ducă lipsă de nimic. Și ca Harper House să fie bine îngrijită, protejată și să rămînă în posesia familiei.

Reușise. Deși trecuse prin perioade cînd fusese nevoie de multe jonglerii inventive și destule nopți nedormite. Poate că nu problema banilor o îngrijorase cel mai mult, așa cum se întîmplă adesea cu părinții fără partener, dar ținuse seama și de această problemă.

În Grădină nu fusese doar un capriciu, cum credeau unii. Avusese nevoie de investiții noi, așa că se tîrguise, negociase și mizase pe noroc pentru a le obține.

Pentru Roz nu conta dacă oamenii o credeau bogată, precum Cresus sau mai săracă decît un șoarece de biserică. La drept vorbind, nu era nici una, nici alta, dar își făurise o viață fericită pentru ea și copiii ei, cu resursele pe care le avusese la îndemînă.

Acum, voia să se răsfețe puțin, jucîndu-se de-a Moș Crăciun. O merita.

Cutreieră mallul, făcîndu-și atît de multe hatîruri, încît trebui să parcurgă de două ori drumul pînă la mașină, împingînd cărucioarul cu sacoșele. Negăsind nici un motiv de a se mulțumi doar cu atît, porni spre Wal-Mart, cu intenția de a scotoci prin raionul de jucării.

Ca de obicei, în clipa cînd intră pe ușă, îi trecură prin minte alte cîteva zeci de lucruri care i-ar fi putut fi de folos. Avea coșul pe jumătate încărcat și se oprise pe culoar ca să schimbe cîteva cuvinte cu niște cunoștințe, înainte de a ajunge în sectorul cu jucării. Peste cinci minute, se întreba dacă nu cumva are nevoie de încă un cărucior. Chinuindu-se să țină în echilibru două cutii enorme puse deasupra celorlalte cumpărături, dădu colțul și ciocni cu putere căruciorul de coșul altui cumpărător.

– Scuzați-mă, nu reușesc să... o... Bună!

Trecuseră cîteva săptămîni de cînd nu-l mai văzuse pe doctorul Mitchell Carnegie, specialistul în genealogie pe care-l angajase oarecum. Purtaseră cîteva conversații scurte la telefon, schimbaseră e-mailuri profesionale, dar față-n față nu se mai văzuseră de prea multe ori, din seara cînd Mitchell Carnegie venise la cină – și sfîrșise prin a o vedea pe fantoma Miresei Harper.

Îl considerase un om interesant și-l admirase mai ales pentru că n-o tulise după experiența pe care o trăiseră cu toții în primăvara trecută. Avea, după părerea ei, acreditările necesare, plus coloană vertebrală și vederi largi. Dar și mai important era că încă n-o plictisise cu discuțiile despre descendența familiei și etapele necesare pentru a identifica o femeie moartă de multă vreme.

Carnegie părea că nu se mai bărbierise de cîteva zile, căci avea obrazul acoperit cu țepi negri. Ochii lui verzi exprimau oboseală și tracasare, iar părul avea nevoie de frizer. Era îmbrăcat cam la fel ca prima dată cînd îl văzuse, cu blugi vechi și cămașă cu mînecile suflecate. Spre deosebire de ea, avea coșul gol.

– Ajută-mă, o rugă el, pe tonul unui om care atîrnă de marginea unei prăpăsii, agățat cu o mînă.

– Poftim?

– Fetiță de șase ani... Zi de naștere... Situație fără ieșire...

– A...!

Spunîndu-și că-i plăcea glasul acela cald, chiar și cînd scîrțîia din cauza panicii, Roz își țuguie buzele.

– Care e legătura?

– Nepoată. Copil-surpriză, născut tîrziu de sora mea. Înainte, a avut bunul-simț să facă doi băieți. Cu băieții știu să mă descurc.

– Ei, și e o fată ca toate fetițele?

Carnegie scoase un sunet de parcă mîna cu care se ținea ar fi început să i se desprindă.

– Bine, bine, făcu Roz un gest liniștitor și, lăsîndu-și căruciorul pe loc, coti pe culoarul dintre gondole. Puteai să scapi de atîta stres întrebînd-o pe maică-sa.

– Soră-mea e supărată pe mine, fiindcă am uitat că a fost ziua *ei,* luna trecută.

– Înțeleg.

– Ascultă, luna trecută, le-am uitat pe toate, inclusiv propriul meu nume, de vreo două ori. Ți-am spus că terminam o revizuire a cărții. Termenul de predare se apropia. Pentru numele lui Dumnezeu, are patruzeci și trei de ani. Și unu. Sau și doi, poate...

Ajuns vizibil la capătul răbdării, își frecă fața cu mîinile.

– Neamurile tale nu încetează să-și mai sărbătorească ziua de naștere la patruzeci de ani?

– S-ar putea să nu le mai ținem evidența, doctore Carnegie, dar asta nu înseamnă că nu așteaptă un cadou potrivit cu ocazia respectivă.

– Tare și clar, răspunse el, privind-o cum cutreiera rafturile cu privirea. Și dacă tot ai început din nou să-mi spui „doctore Carnegie", îndrăznesc să presupun că ești

de partea ei. I-am trimis flori, adăugă el, pe un ton atît de amărît, încît buzele lui Roz tresăriră. OK, cu întîrziere, dar tot i le-am trimis. Două duzini de trandafiri – da' ți-ai găsit cine să mă ierte!

Își îndesă mîinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor, încruntîndu-se spre Barbie Malibu.

– N-am putut să ajung în Charlotte de Thanksgiving. Și ce, asta-nseamnă că-s un diavol din infern?

– Îmi face impresia că sora ta te iubește foarte mult.

– Mi-ar planifica lichidarea imediată, dacă nu cumpăr azi cadoul ăsta, pentru ca mîine să-l trimit prin FedEx.

Roz luă o păpușă, apoi o puse la loc.

– Presupun că ziua nepoatei tale e mîine și ai așteptat pînă-n ultimul moment ca să te repezi să-i găsești ceva.

Un moment, Carnegie nu spuse nimic, apoi îi puse o mînă pe umăr, făcînd-o să ridice privirea.

– Rosalind, vrei să mor?

– Mă tem că nu m-aș simți responsabilă. Dar vom găsi ceva. Apoi vei putea să împachetezi cadoul și să-l trimiți.

– Să-l împachetez... Dumnezeule Atotputernic, trebuie să fie și împachetat?

– Sigur că trebuie să fie împachetat. Și mai trebuie să cumperi și o felicitare frumoasă, ceva potrivit cu vîrsta. Hmm, îmi place asta, zise ea, bătînd cu palma într-o cutie mare.

– Ce e?

– E un joc de construit case. Vezi, are toate piesele astea modulare, așa că poți să-ți clădești casa pentru păpuși, cum o vrei, și s-o schimbi dacă nu-ți place. Conține și mobila, păpușile și un cățel. Amuzant și educativ. Doi iepuri dintr-un foc.

– Excelent. Bravo. Minunat. Îți datorez viața.

– Eşti ciudat, spuse Roz, după ce Carnegie luase cutia de pe raft. Locuieşti în oraş. Acolo sînt destule magazine.

– Tocmai asta-i problema – că sînt prea multe. Şi mall-urile? Un labirint infernal al comerţului cu amănuntul. Am mallofobie. Aşa că mi-am zis: gata, la Wall-Mart! Acolo, cel puţin, toate sînt sub acelaşi acoperiş. Pot să găsesc cadoul pentru fată şi să-mi iau... ce naiba era? Săpun de rufe. Mda, am nevoie de săpun de rufe şi de încă ceva, mi-am notat aici... Se scotoci prin buzunare şi scoase o hîrtie. Uite.

– Bine, atunci ţi le iau eu. Nu uita hîrtia de ambalaj, panglica, o fundă mare şi o felicitare cît mai drăguţă.

– Stai, stai...!

Carnegie scoase un pix şi adăugă celelalte articole.

– Fundă... Se găseşte gata făcută, ca s-o aplici doar pe pachet, da?

– Da, merge şi aşa. Succes.

– Nu, stai...! Mai stai o clipă.

Îşi îndesă hîrtia în buzunar şi potrivi mai bine cutia în coş. Părea mult mai calm şi avea privirea limpede.

– Oricum, voiam să te caut. Ai terminat aici?

– Încă nu.

– Bine. Lasă-mă să iau ce mai am de luat şi ne întîlnim la casă. Am să te-ajut să-ţi duci cumpărăturile la maşină şi pe urmă te invit la masa de prînz.

– E aproape patru. Puţin cam tîrziu pentru prînz.

– A... Se uită absent la ceas, pentru a se convinge ce oră era. Cred că-n locuri ca ăsta timpul se deformează, aşa că poţi să-ţi petreci tot restul vieţii rătăcind aiurea, fără să-ţi dai seama. În fine... atunci, măcar să bem ceva. Tare aş mai vrea să avem o discuţie despre proiect.

– În regulă. Chiar vizavi e un mic local, „Rosa's" se numeşte. Ne vedem acolo, peste o jumătate de oră.

Carnegie o aştepta la casă. Răbdător, după cîte se părea. Apoi insistă s-o ajute să-şi încarce lucrurile în maşină. Aruncă o singură privire spre grămezile de pachete de pe bancheta din spate a Durango-ului ei şi spuse doar:

– Sfinte Dumnezeule!

– Nu mă duc des la cumpărături, aşa că atunci cînd o fac, îmi scot pîrleala.

– Mie-mi spui?

– Au rămas mai puţin de trei săptămîni pînă la Crăciun.

– Va trebui să te rog să taci, replică el, punînd în maşină ultima cutie. Maşina mea e într-acolo, adăugă, cu un gest vag spre stînga. Ne vedem la „Rosa's".

– Bine. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Felul în care o porni din loc o făcu să creadă că nu era tocmai sigur unde-şi parcase maşina. Roz îşi zise că ar fi trebuie să-şi noteze şi acest loc pe hîrtiuţa din buzunar. Gîndul o făcu să chicotească, în timp ce ieşea din parcare, îndreptîndu-se spre restaurant.

N-o deranja cu nimic faptul că era distrat şi absent. Considera că avea foarte multe pe cap, aşa că-i lua puţin mai mult timp ca să găsească ceea ce căuta. La urma urmei, nu-l angajase cu ochii închişi. Se interesase despre Mitchell Carnegie şi-i citise sau răsfoise cîteva cărţi. Era un bun profesionist, un localnic, şi deşi cam costisitor, nu protestase – prea mult – faţă de perspectiva de a investiga şi identifica o fantomă.

Îşi parcă maşina şi intră în local. Primul ei gînd fu să comande un pahar de ceai cu gheaţă sau o cafea. Apoi,

îşi spuse: ei, mai ducă-se naibii! Merita un vin bun, după o expediţie la cumpărături încununată de un asemenea succes.

În timp ce-l aştepta pe Mitch, sună la florărie de pe mobil, ca să anunţe că nu se va întoarce decît dacă aveau nevoie de ea.

– Aici e totul în regulă, îi răspunse Hayley. Cred că te-ai apucat să goleşti toate magazinele.

– Într-adevăr. Şi m-am întîlnit şi cu doctorul Carnegie, la Wal-Mart...

– Cu doctorul Macho? Cum de eu nu dau niciodată peste tipi bine la Wal-Mart?

– O să-ţi vină şi ţie vremea, sînt sigură. În orice caz, acum vom bea ceva împreună şi o să mai stăm puţin de vorbă, cred, despre micul nostru proiect.

– Excelent. N-ar strica s-o lungeşti pînă la cină, Roz.

– Nu e o întîlnire romantică.

Îşi scoase totuşi rujul şi-şi aplică un discret strat corai pal pe buze.

– Ne-am văzut întîmplător. Dacă se iveşte ceva pe-acolo, poţi să mă suni. Oricum, cam într-o oră cred c-o iau spre casă.

– Nu-ţi face nici o grijă. Şi, auzi, tot trebuie să mîncaţi undeva, cîndva, amîndoi, de ce n-aţi...

– Uite-l că vine, aşa c-o să începem. Am să vă povestesc mai tîrziu. Gata, pa.

Mitch se aşeză în separeu, în faţa ei.

– Este convenabil localul, nu? Ce ţi-ar plăcea?

Roz comandă un pahar de vin şi o cafea neagră. Apoi Mitch deschise lista barului şi adăugă un antipasto.

– Nu se poate să n-ai nevoie de puţin combustibil, după un safari comercial ca ăsta. Cum o mai duci?

– Foarte bine, mulţumesc. Dar tu?

– Bine, acum că nu mai am cartea pe cap.

– Nu te-am întrebat niciodată despre ce e vorba-n ea.

– O istorie şi un studiu despre Charles-Pierre Baudelaire.

Aşteptă o clipă, observîndu-i expresia întrebătoare.

– Poet din secolul al nouăsprezecelea. Un parizian boem – consumator de droguri, foarte controversat, cu o viaţă plină de dramatism. A fost găsit vinovat de blasfemie şi obscenitate, şi-a tocat moştenirea, l-a tradus pe Poe, scria o poezie morbidă, iar, acum, la mult timp după ce a murit de o boală cu transmitere sexuală, este considerat de mulţi cel mai mare poet al civilizaţiei moderne, iar de alţii, un nenorocit bolnav la cap.

Roz zîmbi.

– Şi tu în care tabără ţi-ai pus cortul?

– Era genial şi pervers. Şi, crede-mă, n-ar fi recomandabil să încep cu prelegerile, aşa că-ţi voi spune doar că e un subiect fascinant şi frustrant, în acelaşi timp.

– Eşti mulţumit de lucrare?

– Da. Şi sînt şi mai mulţumit, adăugă el, în timp ce li se serveau băuturile, că nu stau cu Baudelaire zi şi noapte.

– Ar fi, nu-i aşa, ca şi cum ai locui cu o fantomă.

– Bună asociaţie de idei, ridică el ceaşca de cafea, ca pentru un toast. Dă-mi voie să spun, pentru început, că-ţi admir răbdarea. Sperasem să termin cartea asta acum cîteva săptămîni, dar una a dus la alta, şi...

– M-ai prevenit de la început că pentru o vreme n-ai să fii liber.

– Nu m-am aşteptat să-mi ia chiar atîta timp. M-am gîndit însă destul de mult şi la situaţia ta. Mi-ar fi fost şi greu să n-o fac, după cele petrecute în primăvara trecută.

– A fost o prezentare mai personală a Miresei Harper decît mă aşteptasem.

– Mi-ai spus că, de-atunci, a fost mai... cuminte.

– Încă le mai cîntă băieților și lui Lily, dar din noaptea aceea, nimeni n-a mai văzut-o. Și, sinceră să fiu, n-am fost răbdătoare, ci extrem de ocupată. Munca, gospodăria, pregătirile pentru nuntă, un copil nou-născut în casă... Iar după noaptea aceea, se părea că toți aveam nevoie de puțină recreere.

– Aș dori să încep acum, să-ncep cu adevărat, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Cred că soarta a vrut să ne întîlnim azi, fiindcă și eu mă gîndeam la același lucru. De ce anume vei avea nevoie?

– De tot ce-mi poți oferi. Date concrete, documente, jurnale, scrisori, anecdote de familie. Nimic nu poate fi nesemnificativ. Îți mulțumesc pentru fotografiile de familie pe care le-ai copiat și mi le-ai trimis. Mă ajută să mă implic, s-ar zice, dacă am fotografii și scrisori sau jurnale scrise de mîna oamenilor pe care-i cercetez.

– Nici o problemă. Îți voi da cu plăcere încă multe de-acum încolo.

– O parte din ceea ce am reușit să fac pînă acum – printre luptele cu Baudelaire – s-ar putea numi o treabă clară. Am început să reconstitui, în linii mari, arborele genealogic al familiei, să mă deprind cu oamenii și cu descendența lor. Ăștia sînt primii pași.

– Și, cînd totul se va termina, îmi va face plăcere să am arborele meu genealogic.

– Mă întreb dacă la tine-n casă există vreun loc unde aș putea să lucrez. Grosul muncii l-aș face în apartamentul meu, dar mi-ar prinde bine să am un spațiu și la fața locului. Casa joacă un rol vital în desfășurarea cercetărilor.

– N-ar fi o problemă.

– Pentru secțiunea privitoare la Amelia, nu mi-ar strica să am și o listă de nume. Va trebui să vorbesc cu oricine a avut vreun contact cu ea, de orice fel.

– În regulă.

– Și permisiunea scrisă despre care am mai vorbit, ca să am acces la documentele familiei, la certificatele de naștere, de căsătorie, de deces... și așa mai departe.

– O vei primi.

– Și acordul de a include într-o carte toate cercetările și concluziile.

Roz dădu din cap.

– Voi dori să citesc și eu manuscrisul și să-l aprob.

O privi cu un zîmbet fermecător.

– Nu se pune problema.

– Păi, în cazul ăsta...

– Îți voi da cu plăcere o copie, cînd și dacă îl termin, dar nu vei avea dreptul să-l aprobi, continuă Mitch, luînd un corn din farfuria de sticlă de pe masă și oferindu-i-l. Ce descopăr, descopăr; ce scriu, scriu. Și, *dacă* scriu o carte și o vînd, nu-mi datorezi nimic pentru serviciul pe care ți l-am făcut.

Roz se rezemă de spătar, trăgînd adînc aer în piept. Chipul lui frumos, cu înfățișare dezinvoltă, părul șaten și cam lățos, zîmbetul fermecător – toate ascundeau personalitatea unui om inteligent și încăpățînat.

Mare păcat, reflectă ea, că respecta oamenii inteligenți și încăpățînați.

– Și dacă n-o publici?

– Revenim la termenii inițiali pe care i-am discutat la prima noastră întîlnire. Primele treizeci de ore sînt gratuite, iar în continuare cincizeci ora, plus cheltuielile. Putem întocmi un contract, în care să scriem totul amănunțit.

– Cred că ar fi foarte bine.

Cînd li se serviră antreurile, Roz refuză al doilea pahar de vin și culese absentă o măslină de pe farfurie.

– Dacă te hotărăști s-o publici, nu vei avea nevoie de permisiunea tuturor celor pe care-i intervievezi?

– Mă ocup eu de asta. Voiam să te-ntreb: de ce n-ai făcut-o pînă acum? Toată viața ai trăit în casa aia și niciodată nu te-a preocupat să identifici o stafie care locuiește acolo, cu tine. Și, dă-mi voie să adaug, chiar și după tot ce-am trăit astă-primăvară, mi-e greu să cred că tocmai am rostit o asemenea frază.

– Nu știu nici eu prea bine. Probabil că am fost prea ocupată sau mă obișnuisem prea mult cu ea. Dar am început să mă întreb dacă nu cumva eram... cum să spun... inoculată cu ceva. Familia nu-și bătuse niciodată capul cu ea. Pot să-ți dau tot felul de detalii despre strămoșii mei, mici anecdote ciudate de familie, amănunte istorice, dar cînd venea vorba de ea, nimeni nu părea să știe nimic sau să fie destul de curios ca să afle. Inclusiv eu.

– Iar acum, te-ai răzgîndit.

– Cu cît mă gîndeam mai mult la ceea ce nu știam, cu atît mai mult, da, voiam să aflu. Și, după ce am văzut-o din nou, cu ochii mei, în noaptea aceea din iunie, am simțit nevoia să aflu neapărat.

– O văzuseși și cînd erai mică, îi aminti el.

– Da. Venea în camera mea, îngînîndu-și cîntecul de leagăn. Niciodată nu mi-a fost frică de ea. Apoi, așa cum se întîmplă cu fiecare copil care crește la Harper House, în jurul vîrstei de doisprezece ani, am încetat s-o mai văd.

– Dar ai văzut-o din nou, mai tîrziu.

În ochii lui se zărea ceva care o făcea să creadă că și-ar fi dorit să folosească un carnețel sau un reportofon. Acea concentrare intensă, absolută, i se părea neașteptat de sexy.

– Da. S-a întors de fiecare dată cînd eram gravidă cu unul dintre băieții mei. De fapt, îi simțeam prezența, ca și cum ar fi fost pe undeva prin apropiere, știind că urma să sosească încă un copil în casă. Au existat și alte ocazii,

desigur, dar îmi imaginez că despre toate astea ai vrea să discutăm într-un cadru mai organizat.

– Nu neapărat organizat sau formal, însă aș vrea să înregistrez pe bandă conversațiile pe care le purtăm despre ea. Voi începe cu cîteva elemente de bază. Numele pe care Stella spune că l-a văzut scris pe geamul ferestrei era „Amelia". Voi căuta în scriptele familiei o persoană numită Amelia.

– Am făcut-o eu deja. În fond, dacă se putea rezolva așa de simplu, m-am gîndit că poate o să reușesc singură. N-am găsit pe nimeni cu acest nume – nici la nașteri, nici la decese și nici la căsătorii, cel puțin în documentele pe care le am eu.

– Voi căuta și eu, din nou, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Cum dorești. Presupun că vei fi foarte meticulos.

– Odată ce mă apuc de ceva, Rosalind, nu-i mai dau drumul – mă țin cu dinții, ca un pitbull. Pînă la sfîrșit, te vei sătura de-a binelea de mine.

– Și eu sînt o femeie dificilă și cu toane, Mitchell, așa că va fi valabil și invers.

Mitch îi zîmbi.

– Uitasem cît de frumoasă ești.

– Serios?

Tonul lui Roz fusese atît de politicos și neutru, încît Mitch izbucni în rîs.

– Se vede ce efect a avut Baudelaire asupra mea. De obicei, nu uit asemenea lucruri. De fapt, Baudelaire n-a făcu prea multe complimente frumuseții.

– Nu? Și ce-a spus?

– „Cu zăpadă-n chip de carne, cu o inimă de gheață, stau pe pisc, sfinx neștiut, răzvrătit pe faptele care schimbă formele; nici nu rîd și nici nu plîng vreodată."

– Ce om trist trebuie să fie fost...

– Complicat şi egoist, preciză Mitch. În orice caz, tu n-ai nimic de gheață.

– E clar că n-ai vorbit cu unii dintre cei care mă aprovizionează.

„Sau cu fostul meu soț", adăugă ea în gînd şi continuă:

– Mă voi ocupa de redactarea contractului şi-ți voi da autorizațiile scrise de care ai nevoie. Cît despre un spațiu de lucru, cred că biblioteca ți se va potrivi cel mai bine. Ori de cîte ori ai nevoie, mă poți găsi la unul dintre numerele pe care ți le-am dat. În ultima vreme, fiecare dintre noi are zeci de numere de telefon. Dacă nu mă găseşti, poți vorbi cu Harper sau cu David, Stella, ori Hayley.

– Aş dori să stabilim ceva în următoarele cîteva zile.

– De acord. Acum, zău că e timpul să mă duc acasă. Îți mulțumesc pentru vin.

– Plăcerea a fost de partea mea. Îți datorez mult mai mult, pentru că m-ai ajutat cu nepoata mea.

– Cred c-ai să devii eroul ei.

Mitch puse cîteva bancnote pe masă apoi, se ridică s-o ia de mînă înainte de a apuca să iasă din separeu.

– Va fi cineva acasă, ca să te ajute să duci înăuntru toată prada?

– Am cărat greutăți mult mai mari de una singură – dar, da, David va fi acolo.

Îi eliberă mîna, dar o conduse pînă la maşină.

– Am să te caut curînd, mai spuse el, în timp ce-i deschidea portiera.

– Aştept cu nerăbdare. Va trebui să discutăm despre cadoul de Crăciun pentru sora ta.

Pe chipul lui Mitch se aşternu o expresie de adîncă suferință.

– Of, la dracu', chiar a trebuit să-mi strici tot cheful?

Rîzînd, Roz închise portiera şi coborî geamul.

– La Dillard's au nişte pulovere de caşmir superbe. Orice frate care dăruieşte unul din ele de Crăciun se achită pentru orice zi de naştere pe care a uitat-o.

– Garantezi? Ca o lege a psihologiei feminine?

– Din partea unui soț sau a unui amant se potriveşte mai bine ceva sclipitor, dar de la un frate caşmirul merge perfect. Îți dau cuvîntul meu.

– Dillard's.

– Dillard's, repetă ea, şi porni motorul. Pa.

– Pa.

Scoase maşina din parcare şi, în timp ce pleca, aruncă o privire în oglindă, pentru a-l vedea cum rămîne în urmă, legănîndu-se pe călcîie, cu mîinile în buzunare.

Hayley avea dreptate. Era sexy.

Odată ajunsă acasă, scoase din maşină prima parte a cumpărăturilor, le duse înăuntru şi urcă scara direct spre apartamentul ei. După ce stătu cîteva momente pe gînduri, îngrămădi pungile în salon şi coborî să le aducă şi pe celelalte.

Îi auzea pe băieții Stellei în bucătărie, delectîndu-l pe David cu povestiri despre întîmplările de peste zi. Bine că avea timp să ducă singură cumpărăturile în casă, pentru a le ascunde la etaj, înainte de a afla cineva că se întorsese.

Cînd termină, rămase în mijlocul camerei, privind în gol. Înnebunise, fără îndoială. Acum, că le îngrămădise pe toate în cameră, înțelegea de ce se holbase aşa Mitch. Ar fi putut să-şi deschidă propriul ei magazin cu tot ce cumpărase într-o singură după-amiază demențială.

Cum naiba avea să le împacheteze pe toate?

Mai tîrziu, hotărî ea, răvăşindu-şi părul cu amîndouă mîinile. Avea să se ocupe mai tîrziu de acest detaliu

esențial. Deocamdată își va suna avocatul, acasă – un avantaj al faptului că se cunoșteau din liceu – ca să-i ceară s-o ajute la redactarea contractului.

Și, tot pentru că fuseseră colegi de liceu, conversația dură de două ori mai mult decît ar fi fost normal. Cînd termină, făcu o oarecare ordine în salon și, apoi, coborî la parter.

În casă, se lăsase din nou liniștea. Știa că Hayley era sus, cu Lily, ca și Stella, cu băieții ei. Iar David, descoperi, cînd găsi biletul de pe tejgheaua din bucătărie, se dusese la sala de gimnastică.

Ciuguli din plăcinta pe care i-o lăsaseră și se duse să se plimbe prin grădină, în liniște. Ferestrele casei lui Harper erau luminate. David îl anunțase cu siguranță că făcuse plăcinta lui favorită. Dacă voia o porție, știa unde s-o găsească.

Roz reveni în casă și-și mai turnă un pahar de vin, cu intenția de a-l savura îndelung, într-o baie fierbinte, însă cînd urcă la etaj zări o mișcare în salonul apartamentului ei. Încordîndu-se din tot trupul, se apropie de ușă; se destinse cînd o văzu pe Stella.

– M-ai pus pe jar, rosti ea.

Stella tresări și se răsuci în loc, cu o mînă la inimă.

– Dumnezeule! Ai fi zis că pînă acum ne-am calmat cu toții... Credeam că erai aici. Am venit să te întreb dacă n-ai vrea să ne uităm împreună peste raportul săptămînal și am văzut toate astea – arătă spre pungile și cutiile ce se înșirau lîngă perete. Roz, ai cumpărat tot mallul?

– Nu chiar pe tot, dar nici mult nu mai aveam. Și, din cauza asta, nu prea am chef pentru raportul săptămînal. Nu vreau decît să fac o baie fierbinte și lungă, cu un pahar de vin alături.

– Binemeritat, desigur. O putem lăsa pe mîine. Ăă... vei avea nevoie de ajutor la împachetat...

– Mie-mi spui?

– Mă poți chema oricînd, seara după ce s-au culcat băieții. A, Hayley mi-a spus că ai fost la un pahar cu Mitch Carnegie.

– Mda. Am dat unul peste altul, așa cum pare să facă în cele din urmă toată lumea din Tennessee, la Wal-Mart. Și-a terminat cartea și arde de nerăbdare să se apuce de proiectul nostru. Va dori să vă ia interviuri și ție și lui Hayley, printre altele. N-o să fie o problemă, nu-i așa?

– Nu. Și eu sînt nerăbdătoare. Acum te las să-ți vezi de baie. Pe mîine dimineață.

– Noapte bună.

Roz intră în dormitor, închise ușa, dădu drumul la apă, turnă în cadă spumant și parfum, după care aprinse lumînările. În mod excepțional, n-avea să folosească acel interludiu personal pentru a citi literatură comercială sau de grădinărit în timp ce stătea în cadă. Voia doar să se relaxeze, fără a se gîndi la nimic.

După cîteva clipe de gîndire, se hotărî să-și facă și un tratament facial.

În lumina blîndă, pîlpîitoare, a lumînărilor, intră încet în apa parfumată. Scoase un oftat prelung, de voluptate. Sorbi din vin, îl puse pe poliță, apoi se scufundă pînă la bărbie.

De ce, se întrebă ea, de ce nu făcea asta mai des?

Scoase o mînă din spumă și și-o examină – prelungă, îngustă, aspră ca o cărămidă. Își studie unghiile. Scurte, nelăcuite. De ce să-și bată capul cu oja, cînd toată ziua scormonea cu degetele prin țărînă?

Erau mîini bune, puternice, dibace. Și se vedea. N-o deranja asta, nici faptul că nu existau inele care să-i împodobească degetele.

Zîmbi cînd își scoase picioarele din apă. Ei bine, da – asta era mica ei nebunie. În săptămîna aceea își lăcuise

unghiile într-un purpuriu metalizat. De cele mai multe ori, purta şosete şi bocanci de lucru, dar ştia că avea degete sexy. Era doar una dintre acele prostioare care o ajutau să nu uite că era femeie.

Sînii nu-i mai erau la fel de elastici ca pe vremuri. Putea fi recunoscătoare naturii că-i avea mici şi nu se lăsaseră prea rău. Încă.

Deşi nu-şi făcea prea multe griji în legătură cu starea mîinilor – în fond, erau principalele ei unelte de lucru –, era foarte atentă cu pielea. Nu putea opri apariţia tuturor ridurilor, dar şi-o răsfăţa cît de mult posibil.

Nu voia să-şi lase părul să încărunţească, aşa că se îngrijea şi de asta. Simplul fapt că se îndrepta spre cincizeci de ani nu însemna că nu mai trebuia să încerce să ţină piept stricăciunilor pe care timpul insista să le provoace.

Fusese frumoasă, cîndva. În tinereţe, ca mireasă – proaspătă, inocentă şi radiind de fericire. Dumnezeule, cînd se uita la acele fotografii, avea impresia că vede o străină.

Cine fusese fata aceea tînără şi dulce?

Trecuseră aproape treizeci de ani de-atunci, îşi spuse ea. Se duseseră cît ai pocni din degete. Cît era de cînd n-o mai privise un bărbat, ca să-i spună că era frumoasă? Bryce o făcuse – dar el îi îndrugase tot felul de minciuni. Mitch o spusese însă pe cel mai firesc ton, aproape într-o doară. Aşa, îi era mai uşor să creadă că vorbise serios.

Ei, şi ce-i cu asta?

Bărbaţii... Clătină din cap, sorbind încă o înghiţitură de vin. De ce se gîndea la bărbaţi?

Pentru că, îşi dădu seama, rîzînd uşor, nu avea nici unul care să-i laude degetele sexy de la picioare. Nici unul care s-o atingă aşa cum îi plăcea să fie atinsă, s-o înfioare. S-o ţină în braţe, noaptea.

Rezistase şi fără toate acestea, dar din cînd în cînd îi

lipsea prezenţa unui partener. Poate că îi lipsea chiar acum, recunoscu ea, fiindcă petrecuse o oră stînd de vorbă cu un bărbat atrăgător.

Cînd apa începu să se răcească, ieşi. Fredonînd, se şterse, îşi unse pielea cu cremă şi oficie ritualul nocturn cu loţiunea hidratantă. Simţi frigul încă înainte de a vedea silueta care stătea în faţa uşilor de la terasă.

De data asta, nu mai era Stella. Mireasa Harper avea pe ea cămaşa cenuşie, iar părul strălucitor îi era adunat într-o coroană de bucle.

Roz fu nevoită să înghită o dată în sec, apoi i se adresă pe un ton cît mai firesc:

– A trecut ceva vreme de cînd n-ai mai venit să mă vezi. Ştiu că nu sînt însărcinată, deci nu poate fi ăsta motivul. Amelia? Aşa te numeşti?

Nu primi nici un răspuns – nu că s-ar fi aşteptat la vreunul. Mireasa zîmbi vag, apoi dispăru treptat.

– Ei... Stînd în picioare, Roz îşi frecă braţele înfrigurate. Presupun că ăsta e modul tău de a mă anunţa că te bucură revenirea noastră la lucru.

Se duse în salon şi scoase din birou un calendar pe care începuse să-l completeze în iarna trecută. Notă apariţia, la data corespunzătoare. Doctorul Carnegie avea să fie mulţumit că ţinea evidenţa.

3

Niciodată nu fusese un grădinar priceput. În fond, aproape toată viaţa locuise în apartamente. Îi plăcea însă cum arătau plantele şi florile şi admira persoanele care ştiau ce să facă cu ele. Şi se vedea limpede că Rosalind Harper ştia.

Văzuse grădinile de pe proprietatea ei în iunie, însă chiar şi frumuseţea lor elegantă pălise pe lîngă întîlnirea cu Mireasa Harper. Întotdeauna crezuse în existenţa spiritelor. Altfel, de ce l-ar fi atras aşa descendenţele, istoriile, toate acele rădăcini şi ramuri ale arborilor genealogici? Credea că spiritele pot avea influenţe şi efecte asupra generaţiilor care urmau, poate chiar secole de-a rîndul, însă niciodată nu crezuse în tangibilitatea, în prezenţa lor fizică.

Acum, îşi schimbase părerea.

Unui om cu concepţii ştiinţifice, asemeni lui Mitch, îi era greu să-şi explice raţional şi apoi să asimileze un concept atît de fantezist, ca cel al stafiilor. Dar văzuse şi simţise. Fusese o experienţă reală, iar faptele nu puteau fi negate. Trebuia să recunoască faptul că se simţea captivat. După ce-şi terminase, în sfîrşit, cartea, putea să-şi folosească energia, timpul şi priceperea, pentru a identifica spiritul care – după cîte se presupunea – bîntuia prin încăperile Casei Harper de peste un secol.

Cîteva amănunte legale de rezolvat, după care putea să se avînte.

Coti în parcarea de la *În Grădină*.

Interesant, îşi spuse el, că un loc care atingea frumuseţea supremă primăvara şi vara, putea arăta atît de atrăgător şi de primitor chiar şi la sfîrşitul lunii decembrie.

Cerul era acoperit de nori care, cu siguranţă, aveau să aducă o ploaie rece şi nesuferită. Şi totuşi, plantele continuau să crească. Nu avea idee cum se numeau, dar arătau nemaipomenit. Arbuşti de un roşu ruginiu, plante perene cu boabe mari, frunze de un verde argintiu, pansele viu colorate. Cel puţin, ştia să recunoască o pansea cînd o vedea.

Mai existau grămezi de materiale necesare, presupunea, pentru grădinărit sau pentru amenajările exterioare. Într-o parte erau mese lungi, cu plante care, probabil, rezistau la frig, o pădurice de copăcei şi arbuşti.

Clădirea joasă avea în faţă o verandă. Mitch văzu cîteva poinsettias şi un mic pom de Crăciun, decorat cu beculeţe. În parcare, mai erau şi alte maşini. Doi bărbaţi încărcau într-un camion un copac cu rădăcinile învelite în pînză de sac şi o femeie împingea un cărucior roşu plin cu poinsettias şi pungi de cumpărături.

Urcă rampa, traversă veranda şi se îndreptă spre intrare.

Magazinul era plin de produse. Mult mai multe decît se aşteptase. Ghivece, araci de grădină decorativi, pomişori de masă deja împodobiţi, cărţi, seminţe, ustensile. Unele erau puse în coşuri festive. Inspirată idee.

Uitînd că intenţionase să vorbească imediat cu Roz, începu să se plimbe. Cînd o angajată îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor, zîmbi, clătinînd din cap, şi-şi continuă vizita prin magazin.

O asemenea unitate nu se încropea cu una, cu două, reflectă Mitch, în timp ce studia rafturile cu aditivi pentru sol, pastile de îngrăşăminte şi substanţe pentru respingerea dăunătorilor. Necesita timp, efort, cunoştinţe... curaj. Nu era un hobby sau o întreprindere măruntă cu care să se distreze un aristocrat sudist. Era o treabă serioasă. Încă un văl care ascundea esenţa făpturii acelei femei. Frumoasa, enigmatica Rosalind Harper. Care bărbat nu şi-ar fi dorit să aibă ocazia de a înlătura toate acele văluri, ca să descopere cine era ea cu adevărat?

În orice caz, le datora surorii şi nepoatei lui mii de mulţumiri pentru că-l trimiseseră valvîrtej la magazin. Întîlnind-o pe Roz, văzînd-o cu căruciorul de cumpărături, stînd o oră cu ea la restaurant, avusese parte de o experienţă personală care-l intriga, cum de luni de zile

nu i se mai întîmplase. Nici nu era de mirare că spera mai mult şi că venise pînă la centrul ei de grădinărit în primul rînd ca s-o studieze.

Trecu printr-o uşă largă de sticlă, dincolo de care găsi o bogăţie exotică de plante pentru interior. Văzu fîntîni arteziene, coşuri cu ferigi şi cîrcei atîrnînd de cîrlige sau stînd pe piedestaluri. Printr-o altă uşă se vedea un fel de seră, plină cu zeci de mese lungi, din lemn. Cele mai multe erau goale, dar pe unele se aflau plante – pansele, dar şi altele, necunoscute lui. Observă că erau etichetate şi declarate rezistente la condiţiile de iarnă.

Tocmai stătea la îndoială dacă să-şi continue drumul sau să se întoarcă şi să întrebe de Roz, cînd fiul ei, Harper, îşi făcu apariţia.

– Salut. Aveţi nevoie de ajutor? În timp ce se apropia de Mitch, îl recunoscu. A, ia te uită, doctorul Carnegie...

– Mitch. Mă bucur că te revăd, Harper, spuse el.

– Şi eu. Excelent meci, ăla cu Little Rock, săptămîna trecută.

– Am fost. Erai şi tu acolo?

– Am pierdut primul sfert, dar jumătatea a doua a fost trăsnet. Josh e şefu'.

Pe Mitch îl străbătu un val de mîndrie pentru fiul lui.

– A făcut un joc bun. Săptămîna asta are meci cu Missouri. Pe ăsta va trebui să-l văd pe ESPN.

– Şi eu la fel. Dacă-l vezi pe fiul tău, zi-i c-am spus că faza aia de trei puncte din ultimele cinci minute a fost de toată frumuseţea.

– Am să-i spun, sigur.

– Cauţi ceva sau pe cineva?

– Pe cineva. Pe mama ta, de fapt.

„Ai ochii ei", adăugă el în gînd. „Şi gura ei şi culoarea tenului..."

– Făceam o mică vizită, înainte s-o caut. Privind în jur, îşi îndesă mîinile în buzunare. Grozavă firmă mai aveţi.

– Ne ţine foarte ocupaţi. Mama e în încăperea de răsădire. Hai să te conduc.

– Îţi mulţumesc. Cred că nu m-am aşteptat ca o asemenea activitate să fie atît de intensă în perioada asta a anului.

– Cînd te ocupi de grădini şi decoraţiuni exterioare, mereu e cîte ceva de făcut. Harper se uită în jur. Acum, sînt la mare căutare chestiile de sărbători şi lucrăm la pregătirea plantelor pentru martie.

În drum, Mitch se opri ca să privească. În jur, se întindeau sere lungi şi joase despărţite în două zone de către un spaţiu larg unde se aflau alte mese, sub o copertină cu paravane. Chiar şi acum cineva lucra cu o maşinărie ca să scoată din pămînt un brad – sau un pin, sau un molid... Cine să-i deosebească?

Zări apoi un mic heleşteu şi un pîrîiaş, după care urma dumbrava ce despărţea firma de casa principală.

– Nu pot să spun decît atît: bravo! Nu mă aşteptam la ceva atît de... extins.

– Mama nu face lucrurile pe jumătate. Am început în condiţii modeste şi am adăugat încă două sere şi un spaţiu suplimentar în zona de desfacere, acum doi ani.

Mai mult decît o firmă, îşi dădu seama Mitch. Aceea era o viaţă.

– Cred că presupune o muncă incredibilă.

– Ai dreptate. Trebuie s-o iubeşti, altfel nu merge.

– Şi tu o iubeşti?

– Mda. Uite, ăla de-acolo-i castelul meu, îi arătă Harper. Casa de altoiri. În cea mai mare parte a timpului, mă ocup de altoiuri şi răsaduri. Dar mai fac şi altele, de exemplu, pomii de Crăciun în perioada asta a anului.

Cînd te-am văzut, tocmai mă duceam să beau ceva înainte de a ieşi pe teren.

Începu ploaia. Harper îi arătă cu capul spre una dintre sere.

– Asta-i zona de răsădire. De cînd o avem pe Stella, mama îşi petrece aici aproape tot timpul.

– O să mă descurc singur. Du-te şi profită de pauză, cît ţi-a mai rămas.

– Mai bine plec direct pe teren.

Cum ploaia se întetea, Harper îşi trase pe frunte cozorocul şepcii.

– O să ridic pomii ăia pînă nu ne-alungă ploaia clienţii. Intră şi ia-o drept înainte. Ne vedem mai încolo.

O luă la fugă, cotind spre teren, tocmai cînd Hayley se repezea spre el din direcţia opusă.

– Stai! Harper, aşteaptă o clipă.

Harper se opri şi-şi ridică cozorocul, ca s-o vadă mai bine. Hayley purta o geacă roşie de doc peste blugi şi una dintre şepcile cu inscripţia *În Grădină,* pe care Stella le comandase pentru angajaţi.

– Iisuse, Hayley, treci în casă! Ploaia asta o să-şi dea drumul în rafale, imediat.

– Cu cine vorbeai, cu doctorul Carnegie?

– Da. O caută pe şefa.

– Şi l-ai dus la casa de răsădire? întrebă ea, vocea devenindu-i mai ascuţită prin răpăitul ploii. Te-ai prostit de tot?

– Poftim? O caută pe mama. Acum cinci minute m-am despărţit de ea.

– Aşa că-l conduci acolo şi-i zici să intre, şi gata? insistă Hayley, gesticulînd cu ambele mîini. Fără s-o *anunţi?*

– Ce s-o anunţ?

– Că a venit aici, pentru Dumnezeu! O să intre şi o

s-o vadă murdară şi transpirată, fără fard şi în cele mai ponosite haine. Nu puteai să-l ţii şi tu naibii de vorbă cinci minute şi s-o avertizezi?

– De ce s-o avertizez? Arată ca întotdeauna. Care-i diferenţa?

– Dacă nu ştii, înseamnă că eşti prost! Oricum, e prea tîrziu... Harper Ashby, sper ca-ntr-una din zilele astea să-ţi vină şi ţie rîndul la creierul ăla pe care-l folosesc în comun bărbaţii.

– Ce mama dracu'...?! mormăi Harper, după ce Hayley îi dădu un pumn în braţ şi se repezi înapoi înăuntru.

Mitch intră în clădirea indicată, grăbit să scape de ploaie. Secţia plantelor de interior i se păruse exotică, însă era o nimica toată pe lîngă ceea ce se afla aici. Tot spaţiul părea însufleţit de plante în diverse stadii de creştere. Domnea o căldură umedă, aproape tropicală, iar ropotul ploii de-afară îi dădea senzaţia că tocmai intrase în cine ştie ce peşteră fermecată.

În aer, se simţeau mirosurile pătrunzătoare ale plantelor şi ale solurilor. Printre arome pluteau note muzicale. Nu erau acorduri clasice, remarcă el, dar nici New Age. Ceva intermediar, ciudat de atrăgător.

Văzu mese şi scaune, găleţi şi saci. Containere negre puţin adînci, în care creşteau mlădiţe delicate.

Şi o văzu pe Roz, în capătul opus. Lucra, întoarsă cu spatele spre el.

Avea un gît senzaţional. Ciudat gînd – şi, probabil, prostesc, recunoscu el. Dar, din nou, asta era realitatea. Îşi purta părul tuns scurt şi după părerea lui Mitch, această tunsoare îi scotea perfect în evidenţă gîtul lung şi fermecător.

În fond, totul la ea era alungit şi fermecător. Braţele,

picioarele, torsul. Pe moment, trupul acela care-l intriga era camuflat în niște pantaloni lejeri și o cămașă largă, cu mînecile ridicate pînă la coate. Dar el își amintea foarte bine silueta ei mlădioasă. La fel cum își amintea, încă înainte ca ea să-l fi auzit apropiindu-se și să se întoarcă, faptul că și ochii de culoarea chihlimbarului îi erau alungiți.

– Scuză-mă. Te deranjez.

– Nu face nimic. Nu mă așteptam să te văd aici.

– Am pregătit hîrtiile și m-am gîndit să vin și să te-anunț că sînt semnate, parafate și în drum spre avocatul tău. În plus, am avut ocazia să-ți văd firma. E impresionantă. Deși nu știu o iotă despre grădinărie, sînt extrem de impresionat.

– Îți mulțumesc.

Mitch aruncă o privire spre masa de lucru pe care erau ghivece, unele încă goale, altele umplute cu pămînt și frunzulițe verzi.

– Aici ce se întîmplă?

– Pun în ghivece niște lăstari. Celosia – creasta-cocoșului.

– Habar n-am ce-i asta.

– Sînt sigură că ai văzut. Își frecă absentă obrazul cu o mînă, mînjindu-și-l cu pămînt. Cînd înfloresc, seamănă cu niște mici pămătufuri de șters praful, în culori vii. Roșul e foarte frecvent.

– OK. Și de ce le pui în ghivecele astea mici?

– Pentru că nu le place să le mai fie deranjate rădăcinile după ce se prind. Le pun în ghivece de tinere; vor înflori pentru clienții de la primăvară și vor trebui să suporte doar ultimul transfer. Nu cred că te interesează toate amănuntele astea.

– Nici eu nu mă așteptam, dar e ca o lume nouă pentru mine. Aici ce e?

Roz înălță din sprîncene.

– În regulă. Asta-i matthiola, numită și micșunea sau mixandră. E foarte parfumată. Alea de-acolo cu frunzele verzi-gălbui? Astea vor înflori la primăvară. Clienții preferă să le cumpere înflorite, așa că-mi planific munca astfel încît să le ofer cît mai multe flori din care să aleagă. Secția asta e pentru anuale. Perenele le fac acolo, în spate.

– E un talent nativ sau rezultatul unor ani de studiu? Cum ajungi să știi ce să faci, cum deosebești cocoșul... creasta-cocoșului de micșunea, în faza asta?

– Și una, și alta, la care se mai adaugă pasiunea și o considerabilă experiență practică. Mi-a plăcut de cînd eram mică. Mi-o amintesc pe bunica mea – din familia Harper – cum își punea mîinile pe ale mele ca să-mi arate cum se îndeasă solul în jurul unei plante. Ceea ce-mi amintesc cel mai bine despre ea e în grădinile de la Harper House.

– Elizabeth McKinnon Harper, soția lui Reginald Harper.

– Ai memorie bună.

– Am parcurs unele liste. Cum era, ca persoană?

Întrebarea o făcu să devină puțin cam sentimentală.

– Blîndă și răbdătoare. Dacă o iritai era redutabilă. I se spunea Lizzie sau Lizzibeth. Purta mereu pantaloni bărbătești, o cămașă albastră veche și o pălărie de pai cam ciudată. Începînd de la o anumită vîrstă, femeile din Sud poartă mereu în grădină pălării de pai ciudate. Asta-i regula. Mirosea a eucalipt și a purecariță, din care prepara o substanță împotriva insectelor. Și acum îi mai folosesc rețeta.

Luă un ghiveci.

– Mi-e dor de ea, deși au trecut aproape treizeci de ani de cînd a murit. A adormit în balansoar, într-o zi

caniculară de iulie. Muncise din zori în grădină şi se aşezase să se odihnească. Nu s-a mai trezit. Cred că e un mod foarte plăcut de a trece dincolo.

– Cîţi ani avea?

– Păi, ea zicea că şaptezeci şi şase, dar din acte reiese că avea optzeci şi patru. L-a născut tîrziu pe tatăl meu – cum m-am născut şi eu pentru el. Am întrerupt tradiţia asta a familiei Harper, făcînd copii încă de tînără.

– Ţi-a vorbit vreodată despre Mireasa Harper?

– Da.

În timp ce-i răspundea, Roz continua să pună plante în ghivece.

– Ea era născută McKinnon şi n-a crescut în casa asta, dar susţinea că a văzut-o pe Mireasa Harper după ce s-a mutat aici, la moartea străbunicului. Bunicul meu a crescut în Harper House, desigur, şi dacă am datat corect perioada în care a trăit Amelia, trebuie să fi fost mic cînd ea a murit. Bunicul a murit cînd eu aveam vreo opt ani, şi nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată despre ea.

– Dar părinţii tăi sau alte rude?

– Am început pontajul, doctore?

– Scuze.

– Nu-i nimic. Aplică o etichetă pe ghiveciul în care pusese planta, şi continuă: Tatăl meu nu prea vorbea, dacă stau să mă gîndesc. O fi o trăsătură a bărbaţilor din familia Harper sau a bărbaţilor în general... Mama mea făcea o dramă din orice. Susţinea că a văzut-o adesea pe Mireasă, şi în condiţii de mare stres. De fapt, mama era mereu stresată de cîte ceva.

– Ea sau bunica ta au ţinut vreun jurnal, ceva însemnări...?

– Da, amîndouă. O altă tradiţie veche şi pe care eu n-am continuat-o. Bunica mea s-a mutat în casa de oaspeţi

cînd s-a căsătorit tata şi şi-a adus mireasa acasă. După moartea ei, i-a evacuat lucrurile. Ţin minte că am întrebat-o despre jurnale, dar mi-a spus că nu mai erau. Nu ştiu ce s-a ales de ele. Cît despre ale mamei, pe astea le mai am. Poţi să le citeşti, dar mă îndoiesc că vei găsi ceva semnificativ.

– Chiar şi aşa... Mătuşi, unchi, veri?

– A, legiuni întregi! Sora mamei mele, care s-a măritat cu nu ştiu ce lord sau conte britanic – a treia căsătorie – acum cîţiva ani. Locuieşte în Sussex, şi nu ne vedem prea des. Are copii din primele două căsnicii. Tatăl meu a fost singur la părinţi, dar bunicul a avut patru surori, toate mai mari decît el – fiicele lui Reginald.

– Mda, am numele lor pe listă.

– Nu mi le amintesc deloc. Fiecare a avut copii. Ia să vedem, ar fi verii mei Frank şi Esther – amîndoi morţi de ani de zile – şi copiii lor, desigur. Ăă, Lucerne, Bobby, şi Miranda. Bobby a murit în al Doilea Război Mondial. Lucerne şi Miranda au murit şi ele între timp. Cu toţii au avut copii, iar unii dintre ei au la rîndul lor copii. Pe urmă, mai sînt Owen, Yancy, ăă... Marylou. Marylou încă mai trăieşte, în Biloxi, suferă de demenţă senilă şi e îngrijită de copiii ei, cum pot şi ei... Yancy, n-aş putea spune... A fugit cu o trupă de circari, în urmă cu ani de zile, şi de-atunci nimeni n-a mai auzit de el. Owen e pastor. Ultima dată cînd am auzit de el trăia în Macon, Georgia. Nu ţi-ar vorbi despre fantome nici în ruptul capului, pot să te asigur.

– Nu se ştie niciodată.

Roz făcu un gest evaziv şi continua să lucreze.

– Ar mai fi verişoara mea Clarise, care nu s-a măritat niciodată. A reuşit să trăiască pînă la adînci bătrîneţi. Iarba rea nu piere. Stă în celălalt capăt al oraşului. Nu vorbeşte cu mine.

– De ce?

– Pui cam multe întrebări.

– Face parte din proces.

– Nu sînt sigură că îmi amintesc precis de ce a încetat să-mi mai vorbească. Ţin minte că nu i-a convenit că bunicii mei ne-au lăsat totul mie şi tatei. Dar erau bunicii *mei,* în fond, părinţii tatălui meu, iar ea le era doar nepoată. A venit aici în vizită, cînd băieţii erau mici. Cred că atunci s-a rupt de mine sau, mai bine zis, amîndouă am făcut-o. Nu-i plăcea cum îmi cresc copiii, iar mie nu-mi plăcea să-i critice, nici pe ei şi nici pe mine.

– Înaintea conflictului familial, ţi-a vorbit vreodată despre Mireasă?

– Nu cred, nu... Conversaţiile verişoarei Rissy constau mai mult din plîngeri sau din propriile ei observaţii. Şi ştiu al naibii de bine că şterpelea lucruri din casă. Fleacuri, mărunţişuri. Nu pot spune că-mi pare rău că nu ne mai vorbim.

– Cu mine va vorbi?

Îngîndurată, Roz se întoarse spre el, studiindu-i chipul.

– S-ar putea, mai ales dacă va crede că aş prefera să n-o facă. Dacă te hotărăşti s-o vizitezi pe baba aia uscată, să-i duci neapărat flori şi ciocolată. Alege-i Godiva şi o vei impresiona. Apoi scoate şarmul la bătaie. Să i te adresezi cu „domnişoară Harper", asta dacă nu cumva îţi spune ea altfel. Foloseşte numele de familie şi e foarte formalistă în toate. O să te întrebe despre ai tăi. Dacă întîmplător ai ceva strămoşi care au luptat în Războiul Dintre State, nu uita să-i menţionezi. Dacă ai vreun yankeu în arborele genealogic, reneagă-l.

Mitch nu-şi putu stăpîni rîsul.

– Cunosc genul.

Roz se aplecă şi scoase de sub masa de lucru două sticle cu apă rece.

– Probabil pentru că lucrezi zi de zi în umezeala asta ai pielea ca trandafirul ăsta englezesc. Absent, Mitch întinse mîna şi-i atinse obrazul cu un deget. Cînd sprîncenele ei se ridică brusc, se retrase, doar cu un pas. Scuze. Erai puţin murdară...

– Şi cu asta sînt obişnuită.

– Deci... Îşi reaminti să-şi ţină mîinile acasă. Din cîte-am văzut data trecută eşti gata pentru Crăciun.

– Aproape. Şi tu?

– Nici pe departe, deşi-ţi sînt foarte îndatorat pentru cadoul surorii mele.

– Deci, ai ales cașmirul.

– Un set, cum îi zicea vînzătoarea. A mai spus că nici o femeie nu are vreodată prea multe.

– E adevărat.

– OK. Atunci, eu o să-mi continuu puţin pregătirile, în următoarele cîteva zile. Să scot bradul, să mă lupt cu beculeţele...

– Să-l scoţi?

Pe faţa ei se aşternu o expresie în care se amestecau mila şi ironia.

– Să înţeleg că ai un brad artificial?

Mîinile lui Mitch se strecurară în buzunare, iar pe buze îi apăru un zîmbet.

– E mai simplu. Viaţă de apartament...

– După cum se prezenta acea dieffenbachia, probabil că e mai bine aşa.

– După cum se prezenta ce?

– Planta pe care o asasinai cu încetul. Aia pe care am luat-o cînd te-am vizitat prima oară.

– A... Da, da, exact.

Cînd purtase acel taior elegant, îşi spuse el, şi to-

curile alea înalte care-i făceau picioarele să arate lungi de trei metri.

– Cum o mai duce?

– Acum o duce bine şi să nu-ţi închipui că ţi-o dau înapoi.

– Poate-i fac o vizită, cîndva.

– S-ar putea aranja. Dăm o petrecere de sărbători, de sîmbătă într-o săptămînă. La ora nouă. Eşti bine-venit, dacă vrei. Şi poţi să mai aduci pe cineva, desigur.

– Mi-ar face plăcere. Te superi dacă mă duc acum pînă în casă, ca să arunc o privire prin bibliotecă? Să fac primii paşi?

– Nu, e-n regulă. O să-l sun pe David, ca să-l anunţ că vii.

– Bine. Atunci, eu nu te mai deranjez. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

– Am destul.

– Te sun mai încolo. Ai o firmă puternică aici, Rosalind.

– Am, într-adevăr.

După ce Mitch ieşi, Roz îşi puse ustensilele deoparte şi bău cu sete din sticla cu apă. Nu era o fetişcană prostuţă pe care s-o ia cu ameţeli şi bujori în obrăjori atingerea unei mîini de bărbat. Totuşi avusese o senzaţie ciudată şi neaşteptat de plăcută, cînd degetele îi atinseră obrazul.

Trandafirie, îşi spuse ea, cu un uşor rîs. Odată, demult, ar fi putut să pară atît de fragilă şi înrourată. Se întoarse să-şi studieze una dintre cele mai sănătoase plante de stoc. Acum, ea semăna mult mai mult cu acea plantă puternică. Şi-i convenea de minune, îşi spuse, apucîndu-se din nou de lucru.

În pofida ploii, Mitch porni pe jos în jurul clădirilor, simţind cum îi creştea respectul faţă de Roz şi de tot ceea

ce construise. Şi construise aproape singură, îşi spuse el. Poate că avusese ca bază de pornire banii familiei Harper, dar pentru a crea aşa ceva era nevoie de mai mult decît de fonduri. Era nevoie de curaj, clarviziune şi muncă grea.

Chiar făcuse acel comentariu jalnic şi prăfuit despre pielea ei? Trandafir englezesc, îşi spuse el din nou, clătinînd din cap. De parcă Roz n-ar mai fi auzit-o de nenumărate ori!

Şi nici măcar nu i se potrivea. Roz nu era un trandafir englezesc delicat, ci mai degrabă un trandafir negru, conchise el, exotic, cu tulpina prelungă şi suplă. Puţin cam trufaşă şi foarte sexy.

Aflase multe despre viaţa ei, fie şi numai din acea conversaţie în spaţiul unde lucra. Şi multe despre ea. Pierduse o fiinţă pe care o iubea foarte mult – bunica ei – la o vîrstă fragedă. Nu avusese relaţii foarte apropiate cu părinţii. Şi-i pierduse şi pe ei. Avea rude numeroase, împrăştiate care-ncotro, şi nu părea să întreţină legături strînse cu niciunele dintre ele. În afară de fiii ei, nu mai avea pe nimeni. După moartea soţului, doar pe sine însăşi mai putuse conta, doar la ea mai apelase, în timp ce-şi creştea cei trei băieţi.

Dar Mitch nu observase nici o urmă de autocompasiune şi-n nici un caz vreun semn de slăbiciune. Era independentă, directă şi puternică. Avea umor şi o inimă bună. Nu-l ajutase oare cînd căuta disperat o jucărie pentru o fetiţă? Şi nu se amuzase de dilemele lui?

Acum, că începea s-o cunoască mai bine, voia să descopere cît mai multe lucruri despre ea. De exemplu, ce se întîmplase cu al doilea soţ şi cu divorţul? Nu-l privea, desigur, dar putea să-şi justifice curiozitatea. Cu cît ştia mai multe, cu atît avea să lucreze mai bine. Şi nu i-ar fi fost greu să afle. Oamenilor le place să vorbească.

Pradă unui impuls, făcu din nou un tur prin magazin. Cîțiva clienți se întrebau dacă să aleagă poinsettia sau o plantă asemănătoare cactușilor, încărcată de boboci roz. Mitch abia apucase să-și treacă o mînă prin părul umed, cînd Hayley veni direct spre el.

– Domnule doctor Carnegie! Ce surpriză plăcută!

– Mitch. Ce faci, Hayley? Ce mai face fetița?

– Nici că s-ar putea mai bine! Dar uită-te la tine cum arăți, ești leoarcă! Să-ți aduc un prosop?

– Nu, n-am nici o problemă. Nu m-am putut abține să fac o plimbare, să văd cît mai mult...

– A... îi zîmbi cu inocență. O căutai pe Roz?

– Am găsit-o. Mă pregăteam să intru în casă, ca să mă acomodez puțin cu spațiul de lucru pe care-l voi avea, dar m-am gîndit să iau și un pomișor din ăsta de pus pe masă. Unul gata împodobit.

– Nu-i așa că-s frumoși? Foarte drăguți, pentru o cameră mică sau un birou.

– Mult mai frumoși decît bradul meu artificial, pe care în fiecare an mă chinuiesc să-l montez.

– Și miros exact ca niște brazi adevărați! continuă ea, conducîndu-l spre micii pomi de Crăciun. Vezi vreunul care-ți place?

– Ăă... ăsta e perfect.

– Mor după fundele astea roz și figurinele mici. Îți aduc și o cutie.

– Mulțumesc. Și ăștia ce-s?

– Ăștia-s cactuși de Crăciun. Nu-s frumoși? Harper îi altoiește. Zilele astea o să-mi arate și mie cum. Știi, ar trebui să-ți iei și unul din-ăștia. Sînt atît de festivi! Și înfloresc și de Crăciun, și de Paști.

– Nu mă pricep să întrețin plante.

– Ei, dar nu trebuie să faci cine știe ce pentru el, replică Hayley, privindu-l cu ochii ei mari și albaștri.

Locuiești într-un apartament, nu? Dacă iei pomul, un cactus de Crăciun și două poinsettia, îți vei decora toată casa pentru perioada sărbătorilor. Poți să inviți musafiri, va arăta perfect.

– Nu știu cît o să-l impresioneze pe Josh un cactus.

Hayley zîmbi.

– Poate că n-o să-l impresioneze, dar trebuie să inviți o parteneră ca să beți ceva de sărbători, nu?

– Ăă... Am fost destul de ocupat cu cartea...

– Un bărbat chipeș și celibatar, ca tine, ar trebui să fie nevoit să alunge femeile cu mătura!

– În ultima vreme, nu prea. Ăă...

– Și ar fi bine să-ți iei și o coroniță pentru ușă.

– O coroniță...

Începea să-l cuprindă disperarea. Hayley îl luă de braț.

– Hai să-ți arăt ce avem. Pe unele chiar eu le-am făcut. O vezi pe asta de-aici? Simți cum miroase a brad! Ce e Crăciunul fără o coroană din crenguțe de brad pe ușă?

Mitch își dădea seama că i se terminau argumentele.

– Te pricepi foarte bine la treaba asta, nu?

– Mai încape vorbă? rîse Hayley, alegînd o cunună. Asta se potrivește de minune cu pomul.

Îl convinse s-o cumpere, împreună cu trei poinsettia pentru pervazul ferestrei și un cactus. Mitch le privea pe toate nedumerit și cam buimac, în timp ce Hayley factura cumpărăturile și i le punea în cutii.

Hayley aflase ceea ce o interesa și cînd Mitch plecă se repezi în biroul Stellei.

– Mitch Carnegie nu are pe nimeni în vedere!

– De ce, a orbit recent?

– Haide, Stella, știi ce vreau să spun. N-are nici o drăguță.

Îşi scoase şapca, răvăşindu-şi cu degetele părul castaniu, pe care-l purta destul de lung ca să şi-l poată lega într-o codiţă la spate.

– Şi tocmai a petrecut o jumătate de oră-ncheiată, cu Roz, înainte de a veni aici ca să-şi cumpere un pom de pus pe masă. Harper l-a trimis acolo, fără s-o anunţe măcar. Aşa, hodoronc-tronc, în timp ce Roz lucra – n-a avut timp nici măcar să-şi dea cu puţin ruj.

– Cum, l-a trimis aşa, pe nepusă masă? Ce, e prost?

– Exact asta l-am întrebat şi eu – pe Harper, adică. Oricum, pe urmă a intrat în magazin ud fleaşcă – Mitch, vreau să zic –, fiindcă se plimbase prin curte ca să vadă totul. Acum se duce în casă pentru un timp.

– Hayley...? Stella se întoarse s-o privească. Ce coci tu acolo?

– Observ doar, atîta tot. Nu se vede cu nimeni, nici ea nu se vede cu nimeni...

Îşi ridică mîinile, cu degetele arătătoare îndreptate unul spre altul, apoi le mişcă vîrfurile.

– De-acum încolo, se vor vedea des. Şi pe lîngă că-i sexy, mai e şi dulcic! L-am convins să-şi cumpere o coroană, trei minipoinsettia şi un cactus de Crăciun, asta pe lîngă pom.

– Ţine-o tot aşa, Hayley.

– Dar, înţelegi, nu ştia cum să mă refuze, asta a fost partea cea mai drăguţă. Dacă Roz nu se dă la el, poate-am să-mi încerc eu norocul. OK, nu, rîse ea, văzînd privirea Stellei. E destul de bătrîn ca să-mi fie tătic, aşa şi pe dincolo, dar pentru Roz merge perfect. Îţi spun eu, că mă pricep la de-astea. N-am avut dreptate şi în legătură cu tine şi Logan?

Stella oftă, privind spre inelul pe care i-l dăruise Logan la logodnă.

– Nu pot să te contrazic. Deşi am să spun cu toată

fermitatea că nu se cade să facem mai mult decît să observăm, nu neg că spectacolul s-ar putea să fie foarte distractiv.

4

De regulă, în timp ce lucra, Mitch îşi amintea să-şi facă ordine în apartament doar cînd nu mai avea unde să se aşeze sau să-şi pună ceştile de cafea. Între proiecte, mai scotea gunoaiele şi mai făcea un pic de ordine.

Angaja şi femei de serviciu. De fapt, le angaja cu regularitate. Niciodată nu rezistau prea mult, de obicei – nu ezita să recunoască – din vina lui. Uita zilele cînd le programa; invariabil, alegea tocmai acele zile ca să plece la cumpărături, la cercetări sau la cîte o întîlnire cu fiul lui, pentru o partidă scurtă de Horse sau de unu-la-unu. Probabil, exista vreo explicaţie freudiană, dar nu voia să se gîndească prea mult la asta.

Se mai întîmpla ca femeia de serviciu să vină şi cînd vedea ce o aştepta, nu mai dădea pe acolo.

De sărbători însă trebuia – sau cel puţin *ar fi* trebuit – să facă un efort. Îşi petrecu o zi întreagă cărînd gunoaie, frecînd şi măturînd, şi fu nevoit să recunoască faptul că, dacă ar fi fost plătit s-o facă, şi el s-ar fi lăsat păgubaş. În acelaşi timp, îi făcea plăcere să constate că suprafeţele meselor şi tăbliile scaunelor se goliseră. Chiar dacă nu nutrea prea mari speranţe c-avea să le menţină în viaţă multă vreme, plantele pe care-l convinsese Hayley să le cumpere puneau cîteva accente sărbătoreşti agreabile, iar micul pom de Crăciun, ei bine, acela era nemaipomenit. În loc să mai care cutia din debara, să se lupte cu părţile componente, să blesteme firele încîlcite ale beculeţelor

numai pentru a descoperi că jumătate dintre ele oricum nu se mai aprindeau, nu avea altceva de făcut decît să pună brăduțul vesel pe suportul de lîngă fereastra livingului și să-l bage în priză.

Agăță coroana pe ușa de la intrare, puse cactusul înflorit pe masa de cafea și cele trei poinsettia pe capacul bazinului de la toaletă. Se potriveau de minune.

După ce făcu duș și îmbrăcă niște blugi și o cămașă, auzi o bătaie în ușă. Desculț, cu părul încă ud, Mitch traversă livingul, deschise și îi zîmbi singurei ființe din lume pe care o iubea fără rezerve.

– Ți-ai uitat cheia?

– Nu eram sigur că am nimerit bine, răspunse Joshua Carnegie, bătînd cu degetul în crengile de brad. Ai o coroană pe ușă.

– E Crăciunul.

– Am auzit un zvon...

Josh intră, iar ochii săi verzi, de aceeași nuanță intensă ca ai tatălui său, se dilatară.

Era mai înalt cu două degete decît Mitch. Părul negru îi era lățos. Nu pentru că ar fi uitat să se tundă, ca tatăl său, ci fiindcă așa voia. Purta o cămașă groasă gri cu glugă și niște blugi lăbărțați.

– Ca să vezi. Ți-ai găsit un serviciu de menaj nou? Încasează indemnizație de război?

– Nu, n-am apucat. Și-n plus, cred că am epuizat toate serviciile de curățenie din vestul statului Tennessee.

– Ai făcut singur curat? Josh aruncă o scurtă privire din jur. Ți-ai luat o plantă – cu flori pe ea!

– Pe-asta o iei cu tine.

– Te cred!

– Eu aș omorî-o. Am auzit-o deja sufocîndu-se. Nu pot să răspund de viața ei.

– Sigur, răspunse Josh, trăgîndu-se absent de ureche.

O să înveselească dormitorul. Ia uite, ai și un pomișor. Și lumînări!

– E Crăciunul, repetă Mitch, în timp ce Josh se apleca să miroasă lumînarea groasă și roșie.

– Lumînări parfumate. Și-n plus, dacă nu mă înșel, ai mai și aspirat. Își privi tatăl cu ochi îngustați. Ai o gagică.

– Nu, nici gînd! Păcat. Vrei o Cola?

– Mda.

Clătinînd din cap, Josh porni spre baie.

– Merg pîn-la budă. Luăm niște pizza?

– Cum vrei.

– Pizza! comandă Josh. Cu ardei și cîrnați. Și brînză cît mai multă.

– Mi se-nfundă arterele numai cînd te-aud, replică Mitch, în timp ce scotea două cutii de Cola din frigider. Știa din experiență că fiul lui putea să mănînce oricît și tot slab ca un ogar rămînea. I-ar fi plăcut să aibă și el din nou douăzeci de ani!

Formă numărul pizzeriei locale, comandă o porție mare pentru Josh și una medie, vegetariană, pentru el. Cînd se întoarse, își văzu fiul rezemat de tocul ușii, cu picioarele încrucișate.

– Ai flori în budă.

– Poinsettia. Crăciun. Preț redus.

– Ai o gagică. Dacă n-ai înhățat-o deja, măcar ai luat-o în vizor. Așa că, dă pe gură.

– N-am nici o femeie, insistă Mitch, aruncîndu-i lui Josh una dintre cutii. Doar un apartament curat, cu cîteva decorațiuni de sărbători.

– Te facem noi să vorbești. Unde-ai cunoscut-o? E puștoaică?

– Nu scot o vorbă.

Rîzînd, Mitch desfăcu cutia de Cola.

– Avem noi metodele noastre.

– N-o să afli nimic. Trecu pe lîngă el şi intră în living. Încă.

– A-ha! făcu Josh, urmîndu-l, după care se trînti pe canapea şi-şi puse picioarele pe măsuţa de cafea.

– Repet: nu scot o vorbă. Iar ăsta e un „a-ha" prematur. Oricum, mi-a venit puţin cheful să sărbătoresc. Cartea e gata, ceea ce-nseamnă că în curînd voi primi un cec prin poştă. Încep un proiect nou şi interesant...

– Deja? Nu te mai relaxezi şi tu...?

– Îl aveam în suspensie de-o vreme şi vreau să mă arunc în el cu toată energia. E mai plăcut decît să mă gîndesc la cumpărăturile de Crăciun.

– De ce să te gîndeşti la ele? Mai sînt două săptămîni pîn-atunci.

– Bravo, băiatul tatei! Mitch ridică cutia ca pentru un toast. Mama ta şi Keith ce mai fac?

– Bine, răspunse Josh, trăgînd o duşcă prelungă din cutie. E agitată din cauza sărbătorilor. Ştii cum e...

– Mda, ştiu. Mitch îl bătu uşor pe genunchi. Lasă, Josh, nu e nici o problemă. Mama ta vrea să vii acasă de sărbători. Aşa e normal.

– Ai putea să vii şi tu. Ştii că ai putea.

– Ştiu, şi-ţi mulţumesc pentru invitaţie, dar prefer să mai stau pe-aici. O să facem întîlnirea de Crăciun înainte să pleci. Pentru ea e important să te aibă acolo. E dreptul ei. Şi pentru tine e important.

– Nu-mi convine să te ştiu singur.

– Doar eu şi ceaşca mea de grog.

– Te-ai putea duce la bunica.

– Te rog, replică Mitch cu o durere exagerată în privire şi în glas. De ce-mi doreşti asta?

Josh zîmbi afectat.

– Ai putea să-ţi pui puloverul ăla din blană ren pe care l-ai primit acum doi ani de la ea.

– Îmi pare rău, dar de sărbătorile astea se va bucura de el un om cumsecade şi fără adăpost. Cînd pleci?

– În douăştrei.

– Ne putem întîlni în douăzeci şi doi, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Sigur. Nu trebuie decît să jonglez puţin cu Julie. Se duce ori în Ohio, la maică-sa, ori în Los Angeles, la taică-său. E-ncurcată rău, amîndoi insistă din răsputeri, speculîndu-i sentimentele de vinovăţie şi obligaţiile, dar ea o ţine una şi bună: „Nu vreau să-l văd pe nici unul dintre ei." Plînge sau se enervează – sau amîndouă în acelaşi timp.

– E clar că noi, părinţii, ne pricepem mai bine decît oricine să ne scoatem copiii din minţi.

– Tu n-ai făcut-o. Mai luă o gură de Cola, apoi învîrti cutia în mîini.

– Nu c-aş vrea să-ncep ca Maury Povich sau mai ştiu eu cine, dar voiam să-ţi spun că pe mine nu m-aţi pus niciodată la mijloc. M-am cam gîndit la asta, cu toate necazurile prin care trece Julie. Tu şi mama nu mi-aţi făcut niciodată figuri din astea. Niciodată nu mi-aţi dat senzaţia că trebuie să aleg, nici nu v-aţi sfîşiat unul pe altul. Cînd oamenii fac treaba asta, pute. Pute nasol.

– Mda, într-adevăr.

– Ştii, ţin minte, înainte să vă despărţiţi... Era o atmosferă foarte tensionată, însă nici atunci nu m-aţi folosit vreunul ca armă împotriva celuilalt. Cu Julie asta s-a-ntîmplat şi mă ajută să-mi dau seama că am avut noroc. Voiam doar să-ţi spun.

– Păi e... e bine... Mă bucur să aud asta.

– Ei, acum că am avut acest moment gen Hallmark, eu îmi mai iau o Cola. Cred că în program urmează Pregame.

– Şi eu vreau să-l văd.

Mitch luă telecomanda, întrebîndu-se ce stele norocoase îi dăruiseră un asemenea fiu.

– Auzi, dom'le! Chipsuri cu sare şi oţet!

Cînd auzi zgomotul pungii rupte şi bătaia în uşă, Mitch zîmbi şi, ridicîndu-se, îşi scoase portofelul ca să plătească pizza.

– Nu înţeleg, Stella. Pur şi simplu nu înţeleg.

Hayley se plimba prin camera Stellei, în timp ce băieţii plescăiau în baia alăturată.

– Pantofii ăia negri şi sexy, care-mi fac praf picioarele, sau escarpenii, mai eleganţi?

Cînd Stella se ridică, avînd în fiecare picior cîte un pantof dintr-o altă pereche, Hayley se opri atîta timp cît să-i privească.

– Ăia sexy.

– De asta îmi era teamă. Mă rog...

Stella puse la loc în debara perechea respinsă. Hainele pentru seara aceea erau întinse pe pat, iar bijuteriile se aflau într-o tavă de pe scrin. Mai trebuia doar să culce băieţii, să se îmbrace, să se pieptene şi să se fardeze. Apoi, să-i mai verifice o dată pe băieţi, să controleze monitoarele pentru supravegherea copiilor. Şi...

Învîrtelile şi bombănelile lui Hayley îi distrăgeau atenţia suficient pentru a o face să se întoarcă.

– Ce e? De ce eşti aşa de nervoasă? Ai în seara asta vreo întîlnire, vreo petrecere, ceva, despre care eu nu ştiu?

– Nu. Dar tot despre întîlniri e vorba. De ce i-a spus Roz lui Mitch să mai vină cu cineva? Acum o s-o facă, de teamă că altfel va părea un bleg. Şi amîndoi vor lăsa să le scape o ocazie irepetabilă.

– Şi mie mi-a scăpat ceva.

Stella îşi agăţă cerceii la urechi şi se privi în oglindă ca să vadă cum îi stăteau.

– De unde ştii că Roz i-a spus să-şi aducă o parteneră? Cum reuşeşti să le afli pe toate?

– Am un talent special. Oricum, ce-o fi cu ea? A găsit un tip trăsnet şi totalmente disponibil şi-l invită aici în seara asta – bravo ei. Da' pe urmă, îi spune să mai aducă pe cineva cu el. Măi să fie!

– O fi considerat că aşa e mai politicos.

– Care politeţe, de unde atîta politeţe.

Pufnind, Hayley se trînti pe pat şi-şi ridică picioarele ca să-şi examineze pantofii.

– Ştii, *date* (întîlnire) vine din latină – sau poate din engleza veche... Oricum, vine de la *data* – şi e o parte de vorbire *feminină*. Feminin, Stella. Trebuie să luăm problema-n mînă.

Întrucît nu începuse încă să se fardeze, Stella îşi apăsă ochii cu degetele.

– De ce? De unde ştii toate astea? Nimeni nu ştie asemenea lucruri.

– Am fost vînzătoare într-o librărie, ani de zile, adu-ţi aminte. Am citit mult. Nici nu ştiu de ce reţin toate ciudăţeniile. Dar, oricum, aici e o petrecere de sărbători – aici, în casa ei. Şi ştii bine că Roz o să arate senzaţional. Iar el va veni cu cine ştie ce femeie, şi praful o să se-aleagă de toate.

– Nu prea cred că există ceva de care să se-aleagă praful, în momentul de faţă.

Frustrată, Hayley se trase de păr.

– Dar ar *putea* fi. Ştiu, pur şi simplu o ştiu. Uită-te, uită-te la ei în seara asta şi ai să simţi vibraţiile.

– Bine, am să mă uit, dar acum trebuie să scot copiii din cadă şi să-i pun în pat. Pe urmă, trebuie să mă îmbrac şi să-mi omor picioarele în pantofii ăia sexy, cu unicul scop de a-l scoate pe Logan din minţi.

– Vrei o mînă de ajutor? Cu copiii, nu cu scosul lui Logan din minți. Lily a adormit deja.

– Nu, ai să te uzi sau o să ți se mototolească rochia, și arăți fantastic. Tare-aș mai vrea să pot purta și eu nuanța asta de roșu. Și mai vorbești despre „sexy„...

Hayley își privi rochia scurtă și decoltată, de un roșu intens.

– Nu ți se pare că-i prea...

– Nu, mi se pare că-i la fix.

– Ei, eu am să cobor, să văd dacă-i pot da lui David o mînă de ajutor cu cateringul și cu ce-o mai fi. Așa, îi voi putea afla părerea despre rochie. E un maestru în materie de modă.

Roz era deja la parter, unde verifica ultimele detalii și mai căuta soluții noi. Poate-ar fi trebuit să deschidă sala de bal de la etajul doi și să țină petrecerea acolo. Era o încăpere superbă, elegantă și cochetă... Dar parterul, cu camerele lui numeroase și focurile aprinse în cămine, era mai cald și mai prietenos.

Spațiul nu era o problemă, se asigură ea, în timp ce verifica poziționarea meselor, a scaunelor, a lămpilor și a lumînărilor. Îi plăcea să deschidă larg ușile dintre încăperi, pentru ca oamenii să poată circula de colo-colo, ca să admire casa pe care o iubea.

Era o seară senină, așa că puteau ieși și pe terase. Pentru cazul că se făcea prea frig, pregătise radiatoare. Pe terase se aflau alte mese, bănci, lumînări și lampioane.

S-ar fi crezut, pentru numele lui Dumnezeu, că era prima petrecere pe care o dădea în viața ei. Era adevărat că trecuse ceva vreme de cînd nu mai organizase ceva de o asemenea amploare. Numărul refuzurilor de pe lista de invitați fusese foarte scăzut. Casa urma să fie ticsită.

Evitîndu-i pe furnizorii de la catering și membrii

personalului suplimentar care se agitau peste tot, ieși pe terasă. Da, luminile erau fermecătoare și festive, conchise ea. Și-i plăcea „copacul" pe care-l crease din zeci de poinsettia albe.

Harper House era destinată petrecerilor, își reaminti ea. În acest sens, își neglijase îndatoririle și își refuzase plăcerea de a întreține relații cu persoanele pe care le simpatiza.

Se întoarse cînd auzi ușa deschizîndu-se. Era David care ținea două cupe cu șampanie.

– Salut, frumoaso. Pot să te ispitesc cu un pahar de șampanie?

– Poți. Deși ar trebui să fiu înăuntru, să ajut în tot balamucul ăsta.

– E sub control, răspunse David, ciocnindu-i paharul cu al lui. Încă douăzeci de minute, și va fi perfect. Și uită-te la noi! Nu arătăm splendid?

Roz rîse, strecurîndu-și mîna într-a lui.

– Tu ești splendid mereu.

– Și tu, comoara mea.

Continuînd s-o țină de mînă, David făcu un pas înapoi.

– Pur și simplu strălucești.

Își alesese o rochie de un argintiu mat, ca o coloană prelungă și îngustă; decolteul, mai jos pe un umăr, scotea în evidență rubinele moștenite de la bunica ei.

Își atinse cu vîrfurile degetelor colierul de platină, cu spectaculoasele sale pietre roșii, în formă de lacrimi.

– N-am prea multe ocazii să port rubinele Harper. Mi s-a părut o seară potrivită pentru ele.

– Și sînt o mare bucurie pentru ochi, plus efectul uluitor pe care-l au asupra claviculelor tale. Dar vorbeam despre tine, frumusețea mea incandescentă. De ce n-am trage noi o fugă pînă-n Belize?

Șampanie și David – combinația ideală pentru a o face să se simtă veselă și relaxată.

– Credeam că la Rio.

– Nu înainte de Carnaval. Va fi o petrecere minunată, Roz. O să te-ajute să-ți scoți din minte toate mizeriile.

– Îmi citești gîndurile, nu-i așa? clătină Roz din cap, privind spre grădină, în timp ce sorbea din șampanie. Ultima dată cînd am dat un bairam ca ăsta de sărbători, m-am dus pînă sus în dormitor ca să-mi schimb brățara, fiindcă i se lărgise încheietoarea, și pe cine crezi c-am găsit? Pe bărbatu-meu, mușcînd dintr-o invitată, în loc de pișcot.

Luă încă o sorbitură, mai încet, mai prelung.

– Un moment deosebit de neplăcut din viața mea.

– Ducă-se dracului. Doar i-ai făcut față, nu? Nici acum nu reușesc să înțeleg cum ai putut să te retragi și să-i lași acolo, continuînd petrecerea și așteptînd să plece toată lumea, înainte de a-l urechea pe nesimțit.

În timp ce vorbea, glasul lui David devenea tot mai ascuțit. Furia îi aprindea tot trupul.

– Ești tare, Roz – și-o spun în cel mai bun sens posibil.

– Am ținut seama de propriul meu interes, n-am făcut un act de curaj, ridică ea din umeri. Ar fi fost mai umilitor să fac o scenă, în casa plină de oaspeți.

– În locul tău, le-aș fi scos la amîndoi ochii, după care i-aș fi dat pe ușă afară, și aș fi alergat după ei cu una dintre muschetele stră-stră... străbunicului tău.

Roz scoase un mic oftat, apoi sorbi din nou un pic de șampanie.

– Îmi pare rău că nu m-am gîndit la muschetă, după plecarea musafirilor. Mă rog, nu l-am lăsat să-mi strice seara și nu-l voi lăsa să mi-o strice nici pe asta.

Își termină șampania și se întoarse spre David cu expresia hotărîtă a unei luptătoare gata pentru bătălie.

– Hai să aprindem și restul de lumînări și să punem niște muzică. Sînt gata pentru petrecere.

Da, era plăcut să deschidă din nou casa. Să aibă vin, muzică, mîncare bună și prieteni buni. Asculta crîmpeie de bîrfe, dezbateri politice, discuții despre sport și arte, în timp ce mergea de la un grup la altul, dintr-o cameră în alta.

Îl luă de braț pe vechiul ei prieten Will Dooley, tatăl Stellei și viitorul socru al lui Logan Kitridge, decoratorul de exterior al firmei.

– De-acum încolo, nu-mi mai scapi!

– Abia am ajuns, se justifică Will, sărutînd-o pe obraz. Jo își tot schimba pantofii. Acum s-a dus pînă sus, cu Hayley. A zis că vrea să vadă fetița.

– Am s-o găsesc eu. Și tu, Logan? Ți-ai pierdut logodnica?

– Umblă peste tot, ridică Logan din umeri, sorbind din bere. Femeia asta nu-și găsește liniștea pînă nu verifică fiecare detaliu – personal! Reușită petrecere, Roz.

– O, tu nu poți să suferi petrecerile.

Logan zîmbi scurt, un surîs care adăuga farmec chipului lui colțuros.

– Cam multă lume. Dar mîncarea e clasa-ntîi, berea e rece, iar partenera mea e cea mai frumoasă femeie din lume. Mi-ar fi greu să mă plîng. Să nu-i spui tăticului ei, dar mai tîrziu am de gînd s-o ademenesc în grădină, ca să ne mozolim.

Îi făcu lui Will cu ochiul, apoi privi spre ușă.

– Tocmai a sosit doctorul Carnegie. Pare să se uite după tine – sau după... cineva.

– Zău?

Roz întoarse capul și sprîncenele i se înălțară. Mitch

avea pe el un costum gri care-i avantaja constituția slabă. Se tunsese de ultima oară cînd îl văzuse și arăta aproape profesoral. Putea să recunoască, măcar față de sine însăși, că era o mare plăcere să-l studieze – în ambele variante.

Mitch, părea cam năucit de mulțime și clătină din cap a refuz cînd unul dintre ospătari îi oferi un pahar cu șampanie.

– Scuzați-mă un minut, le spuse ea lui Will și Logan, după care o porni spre el, ocolind oamenii. Ea încetini pasul cînd privirea lui o măsură de jos și pînă sus, oprindu-se la fața ei.

Roz simți o mică tresărire și inima ei își acceleră bătăile în cel mai derutant și stînjenitor mod.

„M-a luat în colimator", își spuse ea. Ochii aceia o priveau atît de fix, încît Roz avea senzația – pe care ar fi avut-o oricine – că era singura persoană din cameră. O senzație rară, într-un spațiu plin de lume și zgomot, și cam deconcertantă. Își păstră însă expresia firească și prietenoasă, în timp ce se apropie de el.

– Mă bucur că ai putut veni.

– Tu, cînd dai o petrecere, o dai, nu te-ncurci! De la o milă depărtare am văzut luminile. Nu-i cunoști cu adevărat pe toți oamenii ăștia, nu-i așa?

– Nu i-am mai văzut în viața mea. Cu ce să te servesc?

– Un sifon cu lămîie.

– E un bar acolo, îl conduse ea, punîndu-i o mînă pe braț. Hai să-ți turnăm unul.

– Mulțumesc. Ascultă, am ceva pentru tine... un cadou...

Își vîrî mîna în buzunar și scoase o cutiuță împachetată.

– Ești extrem de drăguț, dar nu era cazul.

– Doar în semn de mulțumire că m-ai scos din încurcătură cu darul pentru nepoata mea, spuse el, comandîndu-și băutura. Arăți... *uluitor,* e cuvîntul care-mi vine în minte, urmat îndeaproape de *spectaculos.*

– Mulțumesc.

– Din cap... Privirea lui o mîngîie din cap și pînă la sandalele cu tocuri argintii, oprindu-se asupra unghiilor de la picioare. ...pînă-n picioare.

– Mama mea spunea întotdeauna că o femeie nu se poate considera aranjată dacă nu are lăcuite și unghiile de la picioare. Este unul dintre puținele ei sfaturi cu care sînt de acord. Să-l desfac acum?

Mitch abia dacă-i privise rubinele, deși ochiul lui de anticar amator le putea aprecia vechimea și valoarea. Dar unghiile... Unghiile de la picioare erau senzaționale.

– Ce?

– Cadoul, zîmbi ea. I-ar fi fost greu să nu se bucure și să nu fie mîndră, cînd un bărbat era cucerit de picioarele ei. Să-l desfac acum?

– A, nu, aș prefera să n-o faci. Dacă-l vezi mai tîrziu și nu-ți place, vei avea timp să pregătești o minciună politicoasă.

– Lasă aiurelile. Îl desfac acum.

Trase de panglică și săltă capacul. În cutie era un ceas miniatural, cu montură de argint filigranat.

– E foarte frumos. Chiar foarte, foarte frumos!

– Antichitățile sînt un hobby al meu. Se potrivește, dacă stai să te gîndești. Mi-am zis că, avînd o casă ca asta, îți plac lucrurile vechi. Are și o inscripție gravată pe spate. Mi-a plăcut.

Roz întoarse ceasul și citi:

L, Numără orele. N

– Fermecător și romantic. E minunat, Mitch, și, cu siguranță, mult mai mult decît meritam pentru că am ales o jucărie.

– M-a dus cu gîndul la tine.

Cînd Roz înalță capul, Mitch îl clătină pe al lui.

– Văd că ți-a apărut o expresie cinică în ochi – dar ăsta-i adevărul: cînd l-am văzut, m-am gîndit la tine.

– Şi ți se întîmplă des?

– Să mă gîndesc la tine?

– Nu, să te gîndeşti la o femeie şi să-i cumperi un cadou fermecător.

– Din cînd în cînd. De fapt, e ceva timp de cînd nu mi s-a mai întîmplat. Ție ți se întîmplă adesea?

Roz zîmbi.

– De ceva timp, nu mi s-a mai întîmplat. Îți mulțumesc foarte mult. Vreau să-l duc sus. Ce-ar fi să te prezint lui... A, uite-o pe Stella. Nimeni nu te poate ajuta să te orientezi la petrecere mai bine decît Stella noastră.

– Mitch, îi întinse mîna Stella. Mă bucur că te revăd.

– Şi eu. Eşti înfloritoare. Trebuie să fie efectul dragostei.

– Pot să ți-o confirm.

– Ce-ți mai fac băieții?

– Excelent, mulțumesc. Au tras pe dreapta, sus, şi... O! se întrerupse ea, cînd văzu micul ceas. Ce dulce e! Aşa de romantic şi de feminin!

– Fermecător, nu? spuse Roz. Mi l-a făcut cadou, pentru o foarte mică favoare.

– N-ai spune că era mică, dacă auzeai ce mi-au spus la telefon sora şi nepoata mea, replică Mitch. Nu numai că sînt iertat oficial, ci am mai primit şi statutul de unchi favorit al nepoatei mele.

– Ei, atunci e clar că o merit. Stella, condu-l pe Mitch prin casă, da? Eu mă duc doar să las cadoul sus.

– Singur, răspunse Stella şi se uită cum o urmărea Mitch cu privirea pe Roz, în timp ce aceasta se îndepărta.

– O întrebare înainte de a porni: are pe cineva?

– Nu, n-are pe nimeni.

Zîmbind, Mitch o luă pe Stella de braț.

– Ca să vezi!

Roz îşi croi drum printre oaspeți pînă în hol şi porni spre etaj. Ținea minte cum mai urcase aceeaşi scară la altă petrecere, lăsînd în urmă vocile, muzica şi luminile. Şi nimerise drept peste finalul unei relații.

Nu era naivă. Ştia foarte bine că Mitch o întreba dacă ar fi interesat-o să înceapă o legătură şi stabilea cîteva principii. Cel mai ciudat era că răspunsul ei nu era un „nu" categoric. Şi la fel de ciudat, îşi spuse Roz, în timp ce mergea spre dormitor, era faptul că nici măcar ea nu cunoştea răspunsul.

Intră în cameră, ca să pună pe scrin micul ceas romantic. În timp ce-i contura carcasa cu degetul, nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Era un cadou care exprima considerație, îşi spuse ea -- şi, da, latura ei mai cinică adăuga că era şi foarte abil gîndit. În fond, o femeie care trecuse prin două căsnicii nu putea să nu aibă o doză zdravănă de cinism.

O relație cu Mitch putea fi interesantă, captivantă chiar, şi numai Dumnezeu ştia cîtă nevoie avea de puțină pasiune în viața ei. Însă va fi şi complicată, poate chiar intensă, şi cu riscul de a-l încurca în munca pentru care-l angajase.

Îl lăsa să scrie o carte în care era vorba despre trecutul familiei ei – şi, cu siguranță, avea să se implice şi ea, într-o oarecare măsură. Chiar voia să aibă relații intime cu un om care, la sfîrşit, putea să publice toate dezvăluirile despre ea şi familia ei?

Experiența pe care o avusese cu Bryce o avertiza cînd lucrurile o luau razna, cînd situația se agrava.

Existau multe de care trebuia să țină seamă, îşi zise ea şi se privi în oglindă.

Nu se văzu numai pe sine, cu obrajii uşor îmbujoraţi şi ochii strălucitori, sub imperiul propriilor gînduri, ci şi silueta palidă din spatele ei. I se opri respiraţia, dar nu tresări. Nu se răsuci în loc. Rămase locului, privind drept în ochii Ameliei, prin oglindă.

– De două ori, în tot atîtea săptămîni, spuse ea încet, cu calm. Vrei să renunţ la el, nu-i aşa? Nu-ţi prea plac bărbaţii, Amelia? Băieţii, da, copiii – dar bărbaţii, ei sînt altă mîncare de peşte. Nimeni altul decît un bărbat poate sădi o asemenea furie în sufletul unei femei, ştiu. Unul din neamul meu ţi-a făcut-o ţie?

Nu primi nici un răspuns, dar nici nu se aştepta.

– Dă-mi voie să închei monologul ăsta, spunîndu-ţi că trebuie să gîndesc cu mintea mea, să mă hotărăsc singură, aşa cum am făcut întotdeauna. Dacă-l primesc pe Mitchell în viaţa mea, în patul meu, eu voi suporta atît consecinţele, cît şi plăcerile. Totuşi am să-ţi promit un lucru. Orice-aş face, nu vom înceta să căutăm răspunsurile legate de tine. Cu atît mai puţin acum, cînd am şi început.

În timp ce imaginea începea să se şteargă, Roz simţi o atingere pe păr, ca o mîngîiere uşoară cu degetele, care parcă o încălzea, deşi era rece ca gheaţa. Fu nevoită să se rezeme de scrin pentru cîteva clipe. Apoi, îşi retuşă meticulos rujul, se parfumă pe gît şi se întoarse la petrecere.

Mîngîierea unei fantome era un şoc suficient pentru o singură seară, dar avu încă unul şi mai puternic, cînd ajunse la baza scării.

Bryce Clerk apăruse în antreu.

O cuprinse furia, fierbinte şi cumplită, iar prin creier îi străfulgeră o imagine cu ea însăşi, mînioasă şi umilită, în timp ce-l snopea în bătaie şi-l arunca pe uşă afară. O clipă, imaginea aceasta fu atît de limpede şi precis definită,

încît tot restul, toată realitatea din jurul ei se pierdu ca într-o ceaţă. Nu mai auzea decît vîjîitul sîngelui în urechi.

Bryce îi zîmbi radios, în timp ce o ajuta pe o femeie cunoscută de la clubul de grădinărit să-şi scoată şalul. Roz se ţinu de capătul balustradei pînă cînd reuşi să-şi potolească furia şi să se asigure, cît de cît, că mîna n-avea să i se strîngă pumn, repezindu-se spre mutra lui.

Făcu ultimul pas şi coborî de pe treaptă.

– Mandy, o salută ea.

– O, Roz! chicoti Amanda Overfield, sărutînd-o scurt pe amîndoi obrajii.

Avea aceeaşi vîrstă cu Harper, iar Roz ştia că era o tînără bogată, prostuţă şi inofensivă. Recent divorţată, se mutase la Memphis doar cu o vară în urmă.

– Ai o casă de-a dreptul *superbă!* Ştiu c-am întîrziat îngrozitor, dar am fost... Chicoti iar, făcînd ca lui Roz să i se strepezească dinţii. Lasă, nu contează. Mă bucur atît de mult că m-ai invitat! Muream de curiozitate să-ţi văd casa. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe partenerul meu. Rosalind Harper, el e Bryce Clerk.

– Ne cunoaştem.

– Roz. Arăţi spectaculos, ca de obicei, zise Bryce şi dădu să se aplece spre ea, ca pentru a o săruta.

Roz era conştientă că aproape toate conversaţiile se întrerupseseră şi oamenii îi priveau, îi ascultau. Aşteptau.

Ea răspunse foarte încet:

– Atinge-mă numai şi-ţi trag un şut între picioare.

– Am fost invitat în casa ta, replică Bryce cu un glas suav, suficient de tare ca să se facă auzit de orice urechi interesate, în timp ce afişa o expresie şocată şi lezată. Grosolănia nu ţi se potriveşte.

– Eu nu înţeleg... Cu mîinile încleştate, Mandy se uita de la unul la altul. Nu înţeleg nimic, zise ea.

– Sînt sigură că nu înțelegi. Mandy, ce-ar fi să ieșiți cu mine o clipă, tu și partenerul tău?

Auzi în spatele ei o înjurătură furioasă și făcu un mare efort să nu tresară. Întorcîndu-se, spuse la fel de încet:

– Harper. Nu. Te rog.

Cînd trecu în fața lui, pentru a-i tăia drumul, privirea lui Harper îl săgetă pe Bryce.

– O dată pentru totdeauna, începu el.

– Am să rezolv eu. Lasă totul în seama mea. Te rog.

– Nu te las singură.

– Doar două minute, insistă ea, sărutîndu-l pe obraz, prilej pentru a-i șopti la ureche: vrea să provoace o scenă. N-o să-i dăm satisfacție. Nu va primi nimic de la noi. Două minute doar, puiule.

Apoi se întoarse spre Amanda.

– Mandy? Hai să luăm puțin aer, vrei? spuse ea, luîndu-i de braț.

Bryce nu se lăsă cu una, cu două.

– Ești nedelicată, Rosalind. Te faci de rîs și-ți pui și oaspeții într-o situație penibilă. Am sperat că putem fi cel puțin civilizați.

– Atunci, cred că speranțele tale s-au spulberat.

Văzu schimbarea expresiei lui, în timp ce se uita peste umărul ei. Urmărindu-i privirea, văzu că lîngă Harper apăruse Mitch, iar Logan și David veneau și ei spre antreu. Expresiile lor erau incomparabil mai puțin „civilizate" decît a ei, își zise Roz.

– Cine-i bulangiul? întrebă Mitch în șoaptă, dar Roz auzi, la fel cum auzi și răspunsul lui Harper:

– Bryce Clerk. Gunoiul pe care l-a aruncat din casă acum cîțiva ani.

Roz o trase pe Mandy afară. Bryce e un idiot, își

spuse ea, și poate că i-ar face plăcere o altercație, în public, cu Harper, însă n-ar fi făcut față la patru bărbați puternici și furioși, doar pentru plăcerea de a o face de rîs în propria ei casă.

Dovada că nu se înșela, veni cînd Bryce ieși țeapăn din antreu, urmînd-o. Roz închise ușa.

– Mandy, ăsta-i fostul meu soț. Cel pe care l-am găsit la o petrecere asemănătoare cu mîinile pe sînii goi ai unei cunoștințe comune.

– Asta-i o minciună nerușinată! N-a fost nimic...

Roz îi aruncă o privire.

– N-ai decît să-i spui lui Mandy varianta ta, dar nu cînd stai în pragul casei mele. Nu ești bine-venit aici și nici n-ai să mai fii vreodată. Dacă mai pui piciorul pe proprietatea mea, anunț poliția și cer să te aresteze pentru violare de domiciliu. Și poți paria pe fundul tău de mincinos și escroc c-am să te dau și-n judecată. Iar acum, ai un minut, un minut, nu mai mult, ca să te urci în mașină și să dispari de pe pămîntul meu.

Apoi, se întoarse, zîmbind, spre Mandy, care o privea șocată.

– Mandy, tu ești bine-venită și poți rămîne. Voi aranja să te conducă cineva acasă, mai tîrziu, dacă vrei.

– Cred c-aș... ăă, cred că ar fi mai bine să plec și eu.

– Cum vrei. Atunci, ne vedem luna viitoare, la întrunire. Sărbători fericite.

Făcu un pas înapoi, dar nu deschise ușa.

– Cred că ți-au mai rămas vreo patruzeci de secunde pînă intru în casă și chem poliția.

– Toată lumea de-acolo știe ce faci acum! se răsti Bryce, în timp ce o trăgea pe Mandy spre mașină.

– Nu mă îndoiesc.

Roz așteptă ca el să ambaleze motorul și să plece în viteză. Abia apoi își apăsă o mînă peste golul din stomac

şi închise strîns ochii, pînă reuşi să-şi mai astîmpere tremurul de furie şi jenă. Trase de două ori aer în piept, adînc, înălţă capul şi reveni în casă. Cu un zîmbet strălucitor, îi întinse o mînă lui Harper.

– Ei, spuse ea, strîngîndu-i-o scurt, în timp ce privea chipurile curioase din jur. Am poftă să beau ceva.

5

Petrecerea se terminase, iar musafirii porniseră spre casă, dar Roz nu-şi putea găsi liniştea. Ştia că n-ar fi fost cel mai indicat lucru să se retragă sus, în odăile ei, unde n-ar fi făcut decît să se plimbe ca o panteră în cuşcă, retrăind totul şi frămîntîndu-se pentru acea umilire pe care o suportase.

Îşi făcu o cană mare de cafea şi ieşi cu ea pe terasă, ca să savureze răcoarea şi singurătatea. În murmurul radiatoarelor şi licărirea luminilor, se aşeză să soarbă din licoarea fierbinte, să se destindă şi poate să mediteze puţin.

Ştia că Harper se supărase pe ea. Era furios pentru că-l împiedicase să-l azvîrle pe Bryce afară din casă în şuturi. Deşi era destul de tînăr – binecuvîntată să-i fie inima, era suficient de bărbat – ca să creadă că forţa brută ar fi putut să rezolve o problemă ca aceea. O iubea îndeajuns pentru a-şi înfrîna furia după ce ea îl rugase. Cel puţin de data asta reuşise să şi-o înfrîneze.

Cînd Bryce mai încercase o dată să intre nepoftit în Harper House, Roz fusese prea şocată ca să-i mai oprească pe Harper şi pe David. Bryce zburase cu şuturi în fundul lui de escroc, iar Roz fusese suficient de meschină ca să se simtă cît de cît satisfăcută pentru felul cum fiul ei îl dăduse afară. Dar ce rezolvase?

Cu acea ocazie Bryce reuşise exact ce încercase şi de data asta: s-o tulbure.

Cît timp, se întreba ea, cît timp trebuia să plătească pentru o singură greşeală prostească şi necugetată?

Cînd auzi uşa deschizîndu-se în spatele ei, Roz se crispă. Nu voia să recapituleze tot acel incident mărunt şi neplăcut cu David sau cu Harper, nu voia ca un bărbat s-o mîngîie pe cap şi să-i spună să nu-şi facă griji. Voia să stea singură şi să-şi rumege amarul în voie.

– În ce te priveşte nu ştiu, dar mie mi-ar prinde bine o ciocolată.

Surprinsă, o privi pe Stella care punea tava pe masă.

– Credeam că te-ai dus la culcare.

– Întotdeauna îmi place să mă relaxez puţin după o petrecere cu mulţi invitaţi. Şi pe urmă, mai erau şi trufele astea de ciocolată care nu făceau decît să stea în bucătărie, chemîndu-mă pe nume.

Făcuse şi un ceai, observă Roz, şi-şi aminti că Stella nu obişnuia să bea cafea seara, tîrziu. Trufele rămase erau aranjate frumos pe o farfurie.

– A vrut să vină şi Hayley jos, dar s-a trezit Lily. Probabil, îi iese un dinte, căci e cam agitată. E foarte frumos aici, afară. Sîntem la jumătatea lui decembrie şi e atît de frumos! Nici măcar nu e frig.

– Ai exersat mult fleacurile astea, pînă te-ai hotărît să deschizi discuţia cu comentarii despre vreme?

Existase o perioadă cînd numai acel ton condescendent ar fi fost de ajuns pentru a o face pe Stella să bată în retragere, dar zilele acelea trecuseră de mult.

– Întotdeauna am considerat că vremea e o introducere foarte practică, mai ales pentru două grădinărese. Voiam să trec la poinsettia, comentînd cît de spectaculos arată anul ăsta, dar cred că partea asta o putem sări.

Alese o trufă şi muşcă din ea.

– Ciocolata e un subiect firesc, potrivit pentru toată lumea. Dumnezeule, ar trebui să-l canonizeze pe cel care a inventat trufele.

– Întreab-o pe Hayley. Dacă nu ştie cine a făcut prima trufă de ciocolată din istorie, o să afle.

De vreme ce trufele tot erau acolo, Roz nu găsi nici un motiv temeinic ca să nu ia şi ea una.

– Sînt aici de aproape un an, începu Stella.

– Ăsta-i stilul tău de a face introducerea ca să ceri o mărire de salariu?

– Nu, dar ar fi o idee bună. Lucrez pentru tine de aproape un an, locuiesc în aceeaşi casă cu tine. Partea a doua e, cu siguranţă, mai lungă decît intenţionasem.

– N-avea nici un rost să te muţi în altă parte, după care să te muţi încă o dată, cînd tu şi Logan vă veţi căsători.

– Într-adevăr, şi-ţi mulţumesc pentru că înţelegi asta şi faci să-mi fie mai uşor şi să nu-mi trambalez copiii de colo-colo. Adevărul e că, deşi aştept cu nerăbdare să mă căsătoresc şi să mă mut la Logan – mai ales acum, cînd am început să lucrez la casa lui – îmi va fi dor de casa asta. Şi băieţilor la fel.

– Mă bucur să aud.

– Chiar şi după tot ceea ce s-a întîmplat în primăvara trecută – poate tocmai din cauza acelor lucruri, sînt ataşată de casa asta. Şi de tine.

– Şi asta mă bucură s-o aud. Ai o inimă bună, pe lîngă mintea aia a ta ordonată şi organizată.

– Mulţumesc.

Stella se rezemă de spătar, ţinînd ceaşca cu ceai în ambele mîini, şi o privi pe Roz drept în faţă, cu ochii ei albaştri.

– Locuind şi lucrînd cu tine de aproape un an, îţi cunosc gîndurile şi sentimentele. Cît de cît, măcar. Unul

dintre lucrurile pe care le ştiu e că, în ciuda generozităţii şi a ospitalităţii tale, ai o viaţă personală foarte discretă. Şi mai ştiu şi că încalc acel teritoriu cînd spun că-mi pare rău pentru ceea ce s-a întîmplat astă-seară. Îmi pare rău şi sînt revoltată şi destul de şocată că un nemernic îşi permite să intre în casa ta, neinvitat, numai cu scopul de a te pune într-o situaţie penibilă.

Roz nu spuse nimic şi Stella trase prelung aer în piept.

– Aşa că, dacă ai chef să mănînci trufe de ciocolată şi să-l faci albie de porci pe nenorocit, te ascult cu plăcere. Dacă preferi să stai aici singură şi să laşi buboiul să coacă, îmi iau ceaiul şi jumătate din trufele astea şi mă duc sus.

Un moment, Roz rămase tăcută, sorbind din cafea. Apoi, îşi spuse: „ce mama dracului" şi mai luă o trufă.

– Ştii, după ce-am locuit aici toată viaţa, am mai mulţi prieteni şi un roi întreg, s-ar putea spune, de cunoştinţe. Dar n-am avut niciodată o prietenă pe care s-o pot numi apropiată şi importantă. Şi există un anume motiv pentru asta...

Ridică un deget, legănîndu-l ameninţător, înainte ca Stella să poată vorbi.

– Motivul fiind propria mea precauţie şi faptul că mi-am înfipt rădăcinile în văduvie la o vîrstă prematură. Mult prea multe femei din cercul meu social au devenit puţin cam temătoare. Eram tînără, atrăgătoare, destul de bogată – şi disponibilă. Sau, cel puţin, aşa credeau ele. În cealaltă tabără, erau cele dornice, în urma unei porniri înnăscute, să mă împerecheze cu un bărbat. Un prieten, un frate, un văr, orice. Ambele atitudini mă nemulţumeau. În consecinţă, m-am dezvăţat să mai am prietene apropiate. Aşa că, sînt cam... ruginită, cam amorţită. Pe tine te consider prietenă – cea mai bună pe care o am, din categoria femei.

– Şi eu am aceleaşi sentimente pentru tine. Aş vrea să mă laşi să te ajut. Fie şi dacă asta înseamnă doar să spunem porcării despre fustangiul ăla de Bryce Clerk şi să-ţi aduc ciocolată.

– Păi, Stella, replică Roz, cu o voce la fel de dulce ca trufele, cred că asta-i prima oară cînd te-aud spunînd cuvinte urîte.

Stella roşi uşor – pacostea roşcatelor.

– Le păstrez pentru ocazii speciale.

– Iar asta e, cu siguranţă, o ocazie specială.

Roz îşi lăsă capul pe spate, şi privi stelele.

– N-a făcut-o numai ca să mă pună într-o situaţie jenantă. Ăsta a fost doar un cîştig secundar.

– Atunci, de ce? Chiar a crezut, poate fi chiar atît de prost, încît să creadă că l-ai fi primit în casă, la petrecere?

– S-ar putea să fi crezut că are şanse să profite de dorinţa mea de a-mi salva imaginea – iar dacă reuşea, ar fi avut un prilej să mai ungă roţile sau să tragă sforile pentru planurile şi intrigile cu ajutorul cărora să-mi mai umfle nişte bani.

– Dacă te-a subestimat chiar atît de rău, înseamnă că nu te cunoaşte.

– Mă cunoaşte destul ca să obţină exact ceea ce-a urmărit, în seara asta. Ai văzut-o pe tînăra care se ţinea de braţul lui? E putred de bogată şi proastă făcută grămadă. Are toate şansele să-i fi cîştigat compasiunea, poate chiar indignarea, pentru ceea ce-a păţit în seara asta.

– Atunci, e mai mult decît proastă – e cretină de-a binelea.

– O fi, dar şi el e un mincinos desăvîrşit şi alunecos ca un şarpe. Iar eu, care nu-s nici proastă, nici cretină, i-am căzut în plasă.

– L-ai iubit, aşa că...

– Nu, scumpo, nu l-am iubit – slavă Domnului! Mi-a plăcut faptul că-mi dădea atenţie, că mă flata – şi, cel puţin la început, romantismul şi sexul. Sufeream cumplit de singurătate acută, aşa că eram tocmai bună de cules. Numai eu sînt de vină c-am mers pînă la capăt şi m-am măritat, în loc să mă culc cu el pînă mă plictiseam sau pînă-i descopeream adevărata faţă.

– Nu ştiu dacă asta ameliorează sau înrăutăţeşte situaţia, comentă Stella, după un moment de chibzuinţă.

– Nici eu, dar asta e. În orice caz, a vrut să-mi aducă aminte că există, că poate să se-nvîrtească prin aceleaşi cercuri sociale cu mine şi că o şi face. Voia, în primul rînd, să mă irite şi să mă facă să mă gîndesc la el. Şi i-a reuşit. Simte nevoia să i se dea atenţie, să se afle în centrul atenţiei – în sens bun sau în sens rău. Cea mai aspră pedeapsă pe care i-o pot da e să-l ignor, ceea ce am şi făcut, cu destul succes, pînă cînd s-a întors la Memphis. În seara asta, a reuşit într-un mod foarte abil să mi se înfigă în faţă, în casă, sub privirile musafirilor.

– Aş vrea să fi ajuns acolo mai repede. Eram tocmai în cealaltă parte a casei, cînd am auzit rumoarea. În ce mă priveşte, nu înţeleg ce satisfacţie îşi poate găsi cineva în a fi dat afară, public, aşa cum am auzit că i-ai făcut tu.

– Nu-l cunoşti pe Bryce. Săptămîni de zile o să trăiască din incidentul ăsta. A ajuns din nou în centrul atenţiei, şi are un stil foarte parşiv, explică Roz, bătînd în ceaşca de ceai cu unghiile ei scurte, nelăcuite. Îşi va forma în ochii tuturor imaginea de victimă. El n-a vrut altceva decît să ne împăcăm, să-mi ureze toate cele bune, că tot vin sărbătorile, aşa şi pe dincolo... Şi eu, ce-am făcut? L-am alungat şi i-am umilit partenera – care fusese invitată.

Se opri un moment, pentru a-şi stăpîni noul val de furie.

– Oamenii au să spună: Dumnezeule, ce femeie dură şi rece, cîtă grosolănie şi nerecunoştinţă din partea ei...

– Atunci, sînt nişte idioţi.

– Da, bineînţeles că sînt. De-asta mă şi întîlnesc atît de rar cu ei. Şi tot de-asta mi-am ales cu atîta scrupulozitate prietenii. Şi mă bucur că am o prietenă care poate sta aici, cu mine, la ora asta, mîncînd trufe de ciocolată, în timp ce eu îmi plîng singură de milă.

Oftă prelung.

– A dracului să fiu dacă nu mă simt mai bine. Hai să mergem sus, să mai şi dormim puţin. Mîine ne aşteaptă o zi grea, cu toate bîrfitoarele care vor veni să adulmece, pe lîngă clientela obişnuită.

Unii ar fi spus că se îngropa în muncă. Roz considera că făcea ceea ce era necesar, cu cea mai mare plăcere. Îi plăceau muncile de iarnă, îi plăcea să stea închisă ore întregi, zile chiar, într-o seră, veghind naşterea unor plante noi şi cultivîndu-le cu grijă. Mlădiţele şi altoiurile ei, lăstarii care începeau să scoată muguri de frunze. Îi plăcea mirosul umed al incintei de înrădăcinare. Îi plăcea să urmărească etapele de creştere.

Şi acolo existau dăunători şi alte pericole de care să ferească plantele, la fel ca afară. Cînd zărea semne de mucegai sau mană, tăia frunzele infectate şi pulveriza plantele cu chimicale. Controla circulaţia aerului, regla temperatura şi aşa mai departe. Toate mlădiţele care prezentau simptome de putregai erau înlăturate şi aruncate. Nu îngăduia să se răspîndească nici o infecţie acolo, la fel cum proceda şi în propria ei viaţă.

Munca o liniştea. La fel îl tăiase şi pe Bryce din viaţa ei, curăţîndu-şi-o de *acea* infecţie. Poate nu destul de

repede, poate că nu fusese îndeajuns de vigilentă, şi acum era nevoită să stea, în gardă.

Dar era puternică, iar viaţa pe care şi-o clădise era destul de solidă ca să reziste acestor invazii mici şi iritante.

Cu aceste gînduri, îşi încheie lista de probleme pentru ziua aceea şi porni să-l caute pe Harper.

Se strecură în casa lui de altoiri, ştiind că n-avea s-o audă imediat, cînd Beethoven cînta din răsputeri pentru plante, iar în cască îi bubuia muzica pe care o alesese pentru el.

Stătu un moment, un moment tandru şi duios, privindu-l cum lucra. Cămaşă groasă veche, blugi vechi, ghete murdare – îşi dădu seama că ieşise de mai multe ori pe teren, în timpul zilei. Se tunsese recent, aşa că părul negru şi lucios îi cădea mai ordonat, mai îngrijit. Se întrebă cît timp avea să-l ţină. Dacă-şi cunoştea băiatul – şi şi-l cunoştea bine – avea să uite iar să se pieptene şi să-şi aranjeze părul, săptămîni de-a rîndul, sfîrşind prin a înhăţa o bucată de rafie cu care şi-l lega la spate în timp ce lucra.

Era atît de priceput, atît de creator... Fiecare dintre fiii ei avea propriul lui talent, propriul lui drum – avusese ea grijă – însă numai Harper îi moştenise dragostea pentru grădinărit.

Porni printre mesele pline cu plante, ustensile şi medii de cultură, privindu-l cum altoia cu dibăcie un trandafir miniatural. Cînd termină şi luă nelipsita cutie de Cola, Roz intră în cîmpul lui vizual. Îl văzu cum devenea conştient de prezenţa ei, în timp ce sorbea din cutie.

– Bună treabă, îl lăudă ea. Nu altoieşti prea des trandafirii.

– Cu ăştia experimentez. M-am gîndit că poate creăm o secţie pentru miniaturile crescute în containere. Lucrez

la un minicățărător și la niște specii pentru acoperirea solului. Vrei o Cola?

– Nu, mulțumesc.

Semăna atît de mult cu ea... De cîte ori își auzise propria voce vorbind pe tonul acela rece și politicos, cînd era iritată?

– Știu că ești supărat pe mine, Harper.

– N-are nici un rost să fiu supărat.

– Nu rostul e... în fine?

Îi venea să-i mîngîie umerii, să-și lipească obrazul de al lui, dar n-ar fi reușit decît să-l facă să se crispeze, la fel cum i se întîmpla și ei cînd cineva o atingea înainte de a fi pregătită pentru asta.

– Ești supărat din cauza felului cum am rezolvat problema de-aseară. Pentru că nu te-am lăsat să intervii.

– Tu ai hotărît, ridică el dintr-un umăr. Și nu-s supărat pe tine – doar dezamăgit, atîta tot.

Dacă și-ar fi luat cuțitul de altoit și i l-ar fi înfipt în inimă ar fi durut-o mai puțin.

– Harper.

– Trebuia să fii așa de-al dracu' de politicoasă? Nu puteai să-i spui ce merita acolo, pe loc, să mă alungi și să-l inviți afară?

– La ce bun...

– Mă doare-n *fund* de „la ce bun", mamă, i-o reteză el, faimosu-i temperament făcîndu-l să arunce flăcări din ochi. Merita să-i zici vreo două-n față, atunci, pe loc. De ce nu m-ai lăsat să te susțin? A trebuit neapărat s-o faci în stilul tău, și eu să stau degeaba. Și mă mai întrebi ce rost are să fiu supărat?

Roz ar fi vrut să se întoarcă, să stea cîteva momente ca să se-adune, dar Harper merita mai mult decît atît. Merita o confruntare față-n față.

– În lumea asta, nu există nimeni care să mă poată răni mai tare decît o faci tu.

– Nu încerc să te rănesc.

– Da, știu. N-ai face-o. Tocmai de-asta știu cît de furios ești. Și tot din cauza asta știu de unde provine. Poate că m-am înșelat.

Își acoperi fața cu palmele:

– Nu știu, dar e singura cale pe care o cunosc. Trebuia să-l scot din casă. Îți cer să înțelegi că *trebuia* să-l scot din casă, cît mai repede, pînă nu reușea s-o mînjească iar cu noroi.

Cînd își lăsă mîinile să cadă, pe față i se citea regretul.

– L-am adus în casa noastră, Harper. Eu am făcut-o, nu tu.

– Asta nu înseamnă că ești vinovată de ceva, pentru numele lui Dumnezeu, nici că trebuie să rezolvi de una singură problemele de genul ăsta. Dacă nu poți conta pe ajutorul meu, pe sprijinul meu...

– O, Doamne, Harper. Uită-te la tine, chiar crezi că n-am nevoie de ajutorul tău? Îmi fac griji tocmai pentru că mă tem că am prea multă nevoie și vreau să-ți fie ție bine. Nu știu ce m-aș face fără tine. Și nu vreau să mă cert cu tine din cauza lui.

Își apăsă ochii cu degetele.

– Nu e decît o brută.

– Iar eu nu mai sînt un băiețaș pe care să trebuiască să-l aperi de bătăuși, mamă. Sînt bărbat, și datoria mea e să te apăr. Indiferent că vrei sau nu. Și indiferent dacă ai nevoie sau nu.

Roz aproape că reuși să zîmbească.

– Cred că asta e destul de grăitor.

– Dacă mai apare o singură dată la ușă, n-o să mă mai poți opri.

Trăgînd adînc aer în piept, Roz îi luă fața în palme.

– Ştiu că eşti bărbat. Uneori, mă doare, dar ştiu că eşti un bărbat care are viaţa lui, propriile lui obiceiuri. Ştiu că eşti un bărbat, Harper, care va sta lîngă mine cînd i-o voi cere, chiar dacă ar prefera să poarte lupta în locul meu.

Deşi ştia că încă n-o iertase, îl sărută pe frunte.

– Acum mă duc acasă, să lucrez în grădină. Să nu mai fii supărat pe mine prea mult timp.

– Probabil că n-o să mai fiu.

– A mai rămas puţină şuncă prăjită de la petrecere şi o mulţime de garnituri. Dacă vrei, vino să-ţi iei ceva pentru cină.

– Poate.

– Atunci, e-n regulă. Ştii unde să mă găseşti.

Într-o grădină atît de mare mereu e ceva de făcut. Simţind nevoia să muncească, Roz cără îngrăşăminte, îşi verifică rondurile şi lucră la altoiurile şi lăstarii din mica ei seră. Apoi, luîndu-şi mănuşile şi foarfecele, ieşi în grădină să termine de curăţat uscăturile.

Cînd o găsi Mitch, îndesa crenguţe într-un mic tocător. Aparatul, vopsit într-un roşu-aprins, le mesteca sîrguincios, ghiorăind lacom.

La fel de sîrguinciosasă arăta şi ea, în geaca maronie veche, cu şapca neagră de baseball, mănuşile groase şi cizmele zgîriate. Avea ochelari negri la ochi, iar Mitch se întrebă dacă-i purta ca să se apere de soare sau de aşchiile de lemn care săreau din tocător.

Ştia că nu-l putea auzi din cauza zgomotului, aşa că rămase locului cîteva momente ca s-o privească şi să suprapună imaginea femeii strălucitoare, cu rubine, peste cea a grădinăresei în blugi decoloraţi.

Dar mai era şi femeia austeră, în taior profesional,

care venise prima oară în apartamentul lui, şi Roz cea din sera tropicală, cu obrazul mînjit de pămînt. Şi era cea prietenoasă şi dezinvoltă, care-şi sacrificase timpul ca să-l ajute să aleagă o jucărie pentru o fetiţă.

Avea mai multe feţe, conchise el, probabil, chiar mai multe decît cele pe care le văzuse deja. Şi în mod straniu, îl atrăgea fiecare.

Cu degetele mari agăţate în buzunarele blugilor se apropie încet de ea. Roz îl privi pe sub borul şepcii şi opri tocătorul.

– Nu e nevoie să te deranjezi pentru mine, îi spuse el. E prima oară cînd văd o drăcie din astea în funcţiune – doar în *Fargo* am mai văzut.

– Asta nu-i bună ca să scapi de un cadavru, dar pentru muncile de grădină, merge.

Văzuse şi ea *Fargo,* îşi spuse Mitch, ridicol de încîntat. Era un semn că s-ar putea să aibă ceva în comun.

– Mhm... făcu el, privind în jos, unde o creangă fusese devorată aproape în întregime. Deci, le bagi acolo, şi el, cranţ-cranţ-cranţ.

– Mai mult sau mai puţin.

– Şi cu ce rămîne ce faci?

– Dacă toci destule crengi, frunze şi altele de genul ăsta, te-alegi cu un sac frumos de umplutură.

– Practic. Ei, n-am vrut să te întrerup, dar David mi-a spus că eşti aici. Mă gîndisem să trec şi să fac cercetări cîteva ore.

– Foarte bine. Nu mă aşteptam să ai prea mult timp pentru asta, pînă după sărbători.

– Am timp destul. Fac cópii după actele oficiale şi mai am nevoie şi de nişte însemnări făcute pe Biblia familiei. Vreau să le pun într-o oarecare ordine, înainte de a începe să scormonesc mai adînc.

Îi înlătură de pe umăr o aşchie de lemn mărişoară, dorindu-şi ca Roz să-şi scoată ochelarii de soare. Ochii ei îl ameţeau.

– Şi aş mai vrea să stabilim nişte date pentru interviurile alea, de după sărbători.

– În regulă.

Mitch rămase pe loc, cu mîinile în buzunarele scurtei de piele. Trăgea de timp, ştia, dar Roz mirosea al naibii de plăcut. Un iz feminin, printre miresmele de lemn.

– Curios, nu credeam că într-o grădină se întîmplă prea multe, în perioada asta a anului.

– În fiecare perioadă a anului se întîmplă cîte ceva.

– Iar eu te reţin. Ascultă, voiam să văd dacă totul e în regulă.

– E-n regulă. Absolut perfect.

– Ar fi o prostie să pretind că n-am auzit nimic despre cauzele scenei de aseară. De fapt, ar fi putut să fie o scenă, dacă tu nu rezolvai totul cu atîta... dibăcie.

– Dibăcia e formula mea preferată pentru a rezolva problemele, ori de cîte ori e posibil.

– Dacă ai să devii rigidă ori de cîte ori o conversaţie dintre noi ajunge la un nivel prea personal, îmi va fi foarte greu să-ţi cercetez istoria familiei.

Întrucît o privea cu atenţie, încercînd s-o descifreze, îi observă nemulţumirea cu o clipă înainte de a şi-o ascunde.

– Incidentul de aseară nu are nici o legătură cu istoria familiei mele.

– Nu sînt de acord. Avea legătură cu tine, şi... situaţia care s-a creat în casa ta are, de asemenea, legătură cu tine.

L-ar fi putut expedia la fel de... dibaci ca pe Bryce Clark, dar ar fi greşit.

– Am să-mi bag nasul peste tot, Roz. Pentru asta m-ai angajat, şi n-am s-o fac întotdeauna cu delicateţe. Dacă vrei să reuşesc cît de cît în investigaţiile mele, va trebui să te obişnuieşti.

– Nu văd ce legătură poate avea cu Mireasa Harper regretabila şi scurta mea, slavă Domnului, a doua căsnicie.

Nu era nevoie să-i vadă clar ochii ca să ştie că privirea ei devenise rece ca gheaţa. O trăda vocea.

– Mireasa. Indiferent dacă a fost sau nu mireasa cuiva, aşa o consemnează folclorul familiei. Cînd s-a... manifestat, alese el cuvîntul, în primăvara trecută – şi s-a manifestat, nu glumă! – ai spus că niciodată nu se deranjase, cînd aveai relaţii cu bărbaţi, sau cînd te-ai căsătorit, aşa cum a făcut în cazul Stellei.

– Stella are copii mici. Copiii mei sînt oameni în toată firea.

– Asta nu-i face să fie mai puţin copiii tăi.

Umerii lui Roz se relaxară, după care se aplecă să culeagă nişte crenguţe mai mici pe care începu să le arunce în gura tocătorului.

– Într-adevăr, sigur că da... E aşa cum spui...

– Prin urmare, putem specula că nu s-a simţit ameninţată de Bryce – şi-n fond, ce mama dracului de nume mai e şi ăsta? Un nume aiurit. Sau a considerat că ţi-ai făcut datoria de mamă, şi n-o mai interesa ce făceai în viaţa ta intimă. Sau că, de la un moment dat, a încetat să li se mai arate celor care locuiesc în casă.

– Ultima presupunere nu e valabilă, din moment ce am văzut-o nu demult.

– Mai recent de iunie?

– Chiar acum cîteva zile şi încă o dată, azi-noapte.

– Interesant. Ce făceai şi ce făcea ea? Ar fi trebuit să-mi aduc carnetul.

– Mai nimic. A apărut şi a dispărut. Nu mă aştept să afli motivul pentru care vine sau pe cine îl alege să i se arate. Vreau doar să afli cine a fost.

– Fiecare mister are legătură cu celelalte. Vreau neapărat să stăm de vorbă pe larg, dar văd clar că acum nu e momentul. Poate luăm cina împreună, în prima seară cînd vei fi liberă.

– Nu e nevoie să mă inviţi la cină, doar ca să-mi iei un interviu.

– Ar putea fi plăcut să te invit la cină. Dacă ai obiecţii ferme faţă de combinarea plăcutului cu utilul, cu regret voi aştepta să te invit cînd termin proiectul.

– Nu mai accept întîlnirile, Mitch. Am renunţat.

– Cuvîntul „întîlnire" mă face să mă simt iar ca-n colegiu. Sau, mai rău – în liceu.

Asumîndu-şi un risc calculat, întinse mîna şi-i coborî ochelarii pe nas, pentru a o privi drept în ochi.

– Am putea spune pur şi simplu că „socializăm" petrecînd ceva timp împreună.

– Pentru mine, asta înseamnă *întîlnire.*

Zîmbi, totuşi, înainte de a-şi pune ochelarii la loc.

– Nu vreau să spun că nu-ţi sînt recunoscătoare.

– Pentru moment, ne vom mulţumi cu un interviu. În următoarele două săptămîni, am să mai vin, am să mai plec, aşa că mă poţi anunţa cînd ai timp să stai jos puţin mai mult. Sau poţi să mă suni acasă, ca să stabilim.

– Perfect.

– Acum mă duc înăuntru, să lucrez puţin. Te las şi pe tine să-ţi vezi de treburi.

Cînd Mitch se întoarse să plece, Roz întinse mîna spre comutatorul tocătorului.

– Roz? Oricînd te răzgîndeşti în legătură cu cina aia, să mă anunţi.

– Sigur am s-o fac, zise dînd drumul aparatului şi împingînd creanga înăuntru.

Roz lucră pînă cînd se lăsă întunericul, după care îşi duse uneltele în magazie şi o porni spre scara care ducea la terasa de la etajul întîi, unde era uşa exterioară a apartamentului ei.

Voia să facă un duş fierbinte şi lung, să îmbrace ceva comod şi moale şi să-şi toarne un pahar de vin rece. Ba nu, îşi spuse – mai bine un martini. Unul dintre uluitoarele martini-uri ale lui David, cu gheaţă şi cu măslinele alea extraordinare pe care le ţinea dosite cine ştie unde, ca o veveriţă. Apoi, îşi va face un sandviş cu ce mai rămăsese din şunca aia delicioasă. Apoi, s-ar putea să-şi petreacă cea mai mare parte a serii jucîndu-se cu schiţele şi ideile pentru extinderea florăriei. Mai erau şi pungile pe care i le alesese Stella, pentru solul de casă vîndut la pachet.

Întîlniri, îşi spuse, în timp ce-şi lepăda hainele şi dădea drumul la duş. Nu avea timp şi, în nici un caz, chef de întîlniri, în această etapă a vieţii ei. Chiar dacă invitaţia provenea de la un bărbat foarte atrăgător şi inteligent, care o intriga. Un bărbat care o invitase la cină cînd era acoperită cu aşchii de lemn.

De ce nu putea pur şi simplu să facă sex cu el, ca să fie totul clar?

Pentru că nu era făcută aşa, recunoscu ea. Şi asta nu era rău. Trebuia să fie ceva mai mult... înainte de a se dezbrăca, la propriu şi la figurat, în faţa unui bărbat.

Îi plăcea destul de mult, îşi spuse în timp ce-şi lăsa capul pe spate, astfel încît apa fierbinte s-o biciuiască pe faţă şi pe umeri. Îi plăcea felul cum reacţionase cu ocazia incidentului din primăvară, admira – acum, cînd putea

privi totul în perspectivă – cum se repezise s-o ajute, fără nici o ezitare. Alții ar fi luat-o la sănătoasa și, în orice caz, ar fi respins ideea de a lucra pentru ea, într-o casă bîntuită de o stafie despre care aflaseră că putea fi periculoasă.

Și, mă rog, fusese fermecată, realmente, de încurcătura lui cînd se străduise să cumpere un cadou potrivit pentru un copil. Era un punct în favoarea lui.

Dacă ar fi ținut scorul.

Dacă ar fi vrut să încerce iar cu vîrful piciorului apa întîlnirilor, probabil că ar fi ales un bărbat ca el. Unul cu care să poată purta conversații, care s-o atragă și s-o intereseze.

Și nu strica deloc că era macho, cum spunea Hayley.

Roz nu putea uita ce se întîmplase ultima oară. Numai o femeie proastă ar fi ales drept soț pe unul ca Bryce. *Știa* asta. Și atunci, de ce nu putea să se stăpînească? Faptul că reacționa era un soi de victorie pentru Bryce, nu? Dacă nu putea face nimic altceva, se va strădui măcar să-l alunge din gîndurile ei. Și avea s-o facă.

În regulă, își spuse ea, în timp ce închidea apa și-și lua un prosop. Poate avea să se gîndească – să se gîndească doar – să iasă la cină cu Mitch. Asta pentru a-și dovedi că nu-l lăsa pe Bryce să-i afecteze viața în nici un fel.

O cină în oraș și nimic mai mult – puțină conversație, un amestec de plăcut și util. N-avea să fie chiar atît de rău, dacă reușea să-și mobilizeze energia pentru asta. N-ar fi deranjat-o să-l cunoască mai bine. Ba chiar, ar avea de cîștigat, în general, dacă reușea.

O să se gîndească.

După ce se înfășură cu prosopul, întinse mîna să-și ia loțiunea, dar rămase cu mîna întinsă înainte să atingă sticla.

Pe aburii de pe oglinda din baie erau scrise două cuvinte: *Bărbații mint!*

6

Roz nu se mai gîndea la bărbați, fantome de familie și mesaje scrise la nervi. Fiii ei veniseră acasă.

Casa era plină de glasurile lor, de energia lor, de boarfele rămase în urma lor. Cîndva, grămezile de pantofi, de căciuli, de *bulendre* pe care le lăsau împrăștiate peste tot, ar fi scos-o puțin din minți. Acum, îi plăcea să le vadă urmele. Odinioară, și-ar fi dorit o casă ordonată și liniștită – acum se delecta cu hărmălaia și harababura.

Aveau să plece destul de curînd, înapoi la viețile pe care și le construiau, așa că intenționa să profite de fiecare minut din cele două zile în care întreaga familie se afla sub același acoperiș.

Oare nu era amuzant să-i vadă pe fiii ei jucîndu-se cu băieții Stellei, sau pe Harper ridicînd-o în brațe pe Lily și alintînd-o? Compensa cu prisosință faptul că ea era locomotiva care trăgea acel convoi mixt de generații.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că l-ai lăsat pe Logan să stea aici peste noapte, îi spuse Stella, așezîndu-se alături de Roz, pe canapea.

– E Ajunul Crăciunului. În general, reținem camere la han.

– Știi ce vreau să spun, și *mai știu* că, probabil, voi părea pedantă, constipată și neghioabă, dar țin neapărat să petrecem primul Crăciun în casa lui – a *noastră* – după ce ne vom căsători oficial.

– Eu găsesc că ești tandră și sentimentală – și mă bucur, cu egoism, că toată lumea e aici în seara asta.

O privi pe Hayley cum o lua în braţe pe Lily, care se tîra spre brad.

– Mă bucur că avem copii în casă-n seara asta. Austin! îşi strigă ea fiul mijlociu, care tocmai începuse să jongleze cu trei mere luate dintr-o fructieră. Nu în salon, te rog.

– Chestia asta mi-e aşa de familiară, că pot s-adaug şi muzica, remarcă tînărul înalt şi suplu, cu părul blond, ondulat, moştenit de la tatăl său, făcîndu-i cu ochiul lui Gavin, în timp ce mai aruncă o dată merele. Nu în salon, Austin, nu în salon...! începu el să cînte, făcîndu-i pe fiii Stellei să se prăpădească de rîs, înainte de a le arunca fiecăruia cîte un măr, muşcînd şi el dintr-al treilea.

– Uite, mamă, bea şi tu puţin vin, îi oferi un pahar fiul ei cel mai mic, Mason, aşezîndu-se pe braţul canapelei; în ochii săi albaştri se zărea o licărire răutăcioasă, care-o avertiză pe Roz că se anunţau probleme. Austin, ştii bine că salonul e teritoriu sacru. Nu e bine să fii prins jonglînd aici – mai ales – cu, să zicem, pantofi...

– Ştii să jonglezi şi cu pantofi?! se holbă Luke la Austin, cu ochii cît cepele.

– Ştiu să jonglez cu orice. Am un talent şi o dexteritate uluitoare.

– Dar, din păcate, nu l-am putut convinge să fugă şi să intre în trupa de circ, cînd avea opt ani, interveni Hayley, luînd-o pe Lily de la Hayley, căci fetiţa se întinse spre el din braţele mamei sale.

– Cu ai mei poţi să jonglezi? se interesă Luke.

– Dă-mi unu-ncoa'.

– Austin.

Resemnată, Roz oftă, sorbind din vin.

– Dacă spargi ceva, eşti consemnat.

– I-auzi, încă o cîntare familiară. Ia să vedem, am nevoie de o provocare... Logan, am impresia că pantoful

ăla e destul de mare ca să locuiască în el o familie de patru persoane. Ia aruncă-mi-l încoace.

– Dacă ţi-l dau, tu vei fi consemnat, iar eu concediat. Zi că-s laş, dar în curînd voi avea de hrănit doi băieţi măricei, adăugă el, aplecîndu-se să-i dea lui Gavin un ghiont în coaste. Şi-s în stare să înfulece ca nişte porci.

– Guiţ! replică prompt Gavin, înhăţînd un fursec de pe un platou şi îndesîndu-şi-l în gură. Groh-groh!

– Lasă, Logan, dă-i-l, îl îndemnă Roz, altfel, n-o să mai aibă linişte.

– Aşa, şi-acum, încă unul...

Austin se uită în jur şi o reperă pe Hayley.

– Ia uite ce picioruşe drăguţe şi delicate! Ce zici, scumpo?

Hayley rîse.

– Sînt la fel de delicate ca două vapoare pline cu banane, remarcă ea, dar îşi scoase totuşi un pantof.

– Harper, mută Baccarat-ul bunicii tale mai încolo, la adăpost, ordonă Roz, ca să poată frate-tău să se dea în spectacol.

– Prefer formula „să dau *un* spectacol".

– Îmi amintesc un spectacol din astea care-a costat-o pe mama o lampă, comentă Harper, în timp ce muta amintirile de familie. Şi toţi trei – inclusiv tu, David, dacă nu mă înşală memoria – am fost trimişi să facem sectoare şi plantoane.

– Da, da, vezi să nu! obiectă Austin, aruncînd de cîteva ori în sus cele trei încălţări şi începu apoi să jongleze cu ele.

– După cum vedeţi, mi-am perfecţionat îndemînarea, de la acel incident regretabil încoace.

– Noroc că ai o meserie, replică Mason. Cu numărul ăsta, poţi să te duci pe Beale Street.

Pantofii care zburau în cerc o făceau pe Lily să chi-

cotească şi să ţopăie pe genunchii lui Harper. Roz, îşi ţinu respiraţia pînă cînd Austin făcu plecăciunea finală şi îi aruncă un pantof lui Luke, care nu mai putea de încîntare.

– Poţi să mă-nveţi şi pe mine?

– Vreau şi eu! se repezi Gavin.

– O să zică „nu în salon", anticipă Austin, înainte ca Roz să deschidă gura. Mîine vom ţine o lecţie – afară, ca să fim la adăpost de mînia mămicii.

– Ea e şefa peste toată lumea, îi spuse solemn Luke.

– Mie-mi spui? Ei, de vreme ce nimeni n-a găsit de cuviinţă să arunce bani, trebuie să mă mulţumesc cu o bere.

Porni agale spre Logan, dîndu-i înapoi pantoful, apoi se întoarse spre Hayley.

– În regulă, Cenuşăreaso, ia să vedem cum îţi vine. Îi puse pantoful înapoi în picior, apoi îi zîmbi lui Harper, peste capul lui Hayley.

– I se potriveşte, zise el sărutîndu-i mîna.

– Nu ne mai rămîne decît să ne căsătorim, cînd mă întorc de la bucătărie.

– La fel zic toţi! declară Hayley, fluturînd galeş din gene.

– Ce-ar fi să-mi aduci şi mie o bere, dacă tot te duci? îi ceru Mason.

– Dacă tot iau comenzi, voi ceilalţi ce vreţi?

După ce mai primi cîteva cereri, îl privi din nou pe Harper:

– Mă ajuţi şi pe mine să le aduc?

– Sigur, răspunse Harper, dîndu-i-o pe Lily înapoi lui Hayley, după care îşi urmă fratele afară.

– Momentul ăsta nu vreau să-l pierd, îi şopti Mason mamei sale, pornind agale după ei.

*

– Drăgălaşă verişoara noastră Hayley, nu-i aşa? comentă Austin.

– Dintotdeauna ai avut talentul de a declara ce se vede cu ochiul liber.

– Atunci, n-am să mă dezmint şi-am să continuu prin a spune că s-a cam aprins după mine.

– ...Şi un stil infailibil de a judeca pe dos femeile.

– Staţi aşa, interveni Mason. Trebuie să-mi găsesc ceva de scris, ca să ţin scorul.

– Are cea mai drăgălaşă gură din lume. Nu că tu ai fi în stare să observi, frate, de vreme ce astea nu cresc din ghivece, continuă Austin, luîndu-şi o bere şi trăgînd o duşcă din sticlă, în timp ce Harper scotea altele.

– Singura ta şansă de a o atinge vreodată cu buzăloaiele alea ale tale ar fi să facă o criză de astm şi să aibă nevoie de respiraţie gură la gură.

– Şut, şi gol. Apropo, aici eu sînt doctorul, le reaminti Mason. Dacă are nevoie de gură la gură, sînt primul la rînd. Avem nişte Fritos sau altceva de ronţăit?

– Pe zece dolari că-ţi poţi pune pofta-n cui, i-o întoarse Austin, aşezîndu-se pe bufet, conform unui vechi obicei al său. Poate-o faci un pic pe guvernanta, ca să văd eu dacă gagicuţa noastră aflată în rezidenţă aici are chef de-o plimbăricâ prin grădină – de vreme ce pe tine nu te-am auzit lansînd nici un avans.

– Auzi, să ştii că nu-i chiar ultima femeie de pe lume! se enervă Harper, luînd berea din mîna fratelui şi trăgînd o duşcă zdravănă. Ce naiba te-a apucat, de vorbeşti aşa despre ea? Ar trebui să dai dovadă de puţin mai mult respect, iar dacă nu eşti în stare, poate vii cu *mine* la o plimbare pe-afară, ca să te-ajut să ţi-l găseşti.

Zîmbind, Austin împunse aerul cu degetul arătător, în direcţia lui Mason:

– Vezi, ce ți-am zis? Pot să mă dau la ea sau nu pot să mă dau la ea?

– Mda, i s-au aprins călcîiele. Ce fel de bucătărie-i asta, fără nimic de rontăit?

– În cămară, pe raftul de sus, interveni Roz, din ușă. Mă mir că m-ai crezut în stare să-ți uit dependența din copilărie de fulgi de porumb, Mason. Austin, ai terminat să-l bați la cap pe fratele tău?

– Eu, de fapt, abia începusem...

– Partea asta din distracția de sărbători va trebui s-o lași pe mai tîrziu.

Roz aruncă o privire în jur și fu nevoită să zîmbească la auzul chiotului de satisfacție al lui Mason, cînd găsi punga cu fulgi de porumb.

– Avem musafiri și ar fi bine să dați iluzia că am crescut trei tineri maturi și respectabili.

– Iluzia asta s-a cam spulberat, de vreme ce a jonglat deja, bobăni Harper.

– Ai și tu dreptate.

Roz îi atinse ușor obrazul, apoi îl mîngîie și pe Austin, înainte de a se întoarce spre Mason:

– Puteți să nu fiți respectabili și maturi, dar, pe toți sfinții, sînteți chipeși. Putea să fie și mai rău. Iar acum, adună băuturile alea, Harper, și du-le oaspeților. Austin, jos fundul de pe bufetul meu. Mason, pune fulgii într-un bol și nu mai face firimituri pe jos.

– Da, să trăiți! răspunseră toți trei la unison, făcînd-o să izbucnească în rîs.

Ziua de Crăciun trecu într-un iureș. Roz încerca să-și întipărească în minte momentele cele mai semnificative – plăcerea lui Mason la vederea trusei medicale antice pe care i-o cumpărase, ciorovăiala lui Harper cu Austin,

pentru o masă de fotbal, și previzibila fascinație a lui Lily față de cutii și hîrtiile de ambalaj, mai degrabă decît pentru cadouri, și bucuria lui Hayley de a-și arăta noua pereche de cercei.

Îi plăcea să-l vadă pe Logan așezat turcește pe covor, arătîndu-le băieților Stellei – care acum erau și băieții lui – uneltele miniaturale din trusele de scule pe care le făcuse pentru ei.

Ar fi vrut să încetinească ceasul – măcar pentru acea zi. Timpul se scurgea inexorabil, din zori, cu emoția despachetării cadourilor, pînă la seara luminată de lumînări și cina bogată preparată de David și servită în cel mai bun serviciu al ei de porțelan. Pînă să se dezmeticească, în casă, se lăsase din nou liniștea.

Coborî la parter să se mai uite o ultimă oară la brad, să stea singură în salon, cu cafeaua și amintirile de peste zi și din toate Crăciunurile trecutului.

Fu surprinsă cînd, auzind pași, ridică privirea și-și văzu fiii.

– Credeam că v-ați dus la Harper.

– Te-am așteptat să cobori, îi spuse Harper.

– Să cobor?

– Întotdeauna cobori în noaptea primei zile de Crăciun, după ce toată lumea s-a dus la culcare.

Roz ridică din sprîncene privindu-l pe Mason.

– Nu se mai poate păstra nici un secret în casa asta.

– Ba sînt destule, o contrazise el. Numai ăsta nu.

Austin veni spre ea, îi luă din mînă ceașca de cafea și o înlocui cu un pahar de șampanie.

– Ce-i cu asta?

– Un mic toast de familie, răspunse el. Dar ceea ce urmează după el este un ultim dar pe care ți l-am pregătit.

– Încă unul? Va trebui să mai adaug o cameră casei, ca să am unde pune tot ce-am primit în dimineața asta.

– Ăsta-i special. Ai deja un loc pentru el. Sau aveai, într-o vreme.

– Ei, haide, nu mă mai ține în suspensie. Ce-ați pus la cale?

Harper se duse în hol și se întoarse cu o cutie mare, împachetată în hîrtie aurie pe care o puse la picioarele ei.

– Ce-ar fi s-o deschizi și să vezi?

Curioasă, Roz puse paharul deoparte și începu să desfacă ambalajul.

– Să nu-i spuneți Stellei că-l rup, s-ar îngrozi. Eu, una, sînt uimită că v-ați adunat toți trei și v-ați putut înțelege, necum să vă mai țineți și gura pînă-n seara asta. Mason trăncăneşte întruna.

– Auzi, pot și eu să țin un secret, cînd e nevoie. Habar n-ai cînd ți-a luat Austin mașina și a...

– Gura, îi dădu fratele său un pumn în umăr. Delictul ăla n-are termen de prescriere.

La vederea privirii suspicioase a lui Roz, zîmbi dulce.

– Ce, nu știi, mamă, nu-i poate face nici un rău idiotului ăstuia.

– Așa se pare.

Totuși, continuă să se întrebe, în timp ce desfăcea pachetul. Inima i se opri pentru o clipă, cînd scoase o oglindă antică de toaletă.

– Seamănă cel mai mult cu aia pe care am spart-o. E aproape același model, declară Harper.

– Queen Anne, adăugă Austin, circa o mie șapte sute, cu lacul ăsta auriu și verde pe sertarul înclinat. Cel puțin, atîta am reușit să ne amintim, despre cea spartă de Manson, punîndu-ne toți trei mintea la contribuție.

– Auzi? Harper a fost cu ideea s-o folosim ca ladă a comorii. Nu-s eu de vină c-am scăpat-o din copacul ăla afurisit.

– O, Doamne...! O, Doamne, m-am înfuriat așa de tare, așa de rău, că era să vă jupoi de vii.

– Am păstrat amintiri dureroase, o asigură Austin.

– Provenea din familia tăticului vostru, spuse Roz cu vocea sugrumată, trecîndu-și degetele peste lemnul lăcuit. Mi-o dăruise în ziua nunții.

– Meritam să ne jupoi, declară Harper, și se așeza lîngă ea, mîngîindu-i brațul. Știm că nu e același lucru, dar...

– Nu, nu, nu!

Cuprinsă de emoție, se întoarse să-și îndese un moment obrazul în brațul lui.

– E mai bine așa. Faptul că v-ați amintit, că v-ați gîndit la asta... Că ați făcut-o.

– Te-am făcut să plîngi, murmură Mason, aplecîndu-se să-și frece obrazul de părul ei. Nu-mi amintesc să te mai fi văzut vreodată plîngînd, pînă atunci. Nici unul dintre noi n-a uitat vreodată, mamă.

Roz se chinuia să-și stăpînească lacrimile, în timp ce-și îmbrățișa fiii.

– E cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată și-mi va fi mai drag decît orice pe lume. De fiecare dată cînd am să mă uit la el, mă voi gîndi cum erați atunci și cum ați devenit acum. Sînt atît de mîndră de băieții mei – întotdeauna am fost... Chiar și cînd voiam să vă jupoi de vii.

Austin luă paharul, i-l dădu, după care le împărți fraților săi celelalte cupe.

– Harper face onorurile, fiind cel mai mare, dar vreau să se rețină că ideea a fost a mea.

– Ba a fost a tuturor, obiectă Mason.

– Eu m-am gîndit la cele mai multe detalii. Dă-i drumul, Harper.

– Îi dau, dacă taci măcar cinci secunde.

Harper ridică paharul.

– Pentru mama noastră, pentru tot ce-a însemnat pentru noi, pentru tot ce-a făcut pentru noi, în fiecare zi a vieţilor noastre.

– Gata. Ajunge.

Roz simţea un nod în gît, iar din ochi i se revărsau lacrimile.

– Ajunge cu prisosinţă.

– Hai, plîngi, se aplecă Mason s-o sărute pe obrazul umezit. Să se închidă cercul frumos.

Revenirea la muncă o ajuta, ca de obicei, să-şi umple micul gol din inimă, după ce-şi sărutase doi dintre cei trei fii, la despărţire.

Urma o săptămînă calmă – cum era de obicei săptămîna de sărbători –, aşa că luă exemplul Stellei şi puse umărul la munca de organizare. Frecă mese de lucru, ajută la inventar şi, în cele din urmă, se apucă să studieze modelul pungilor pentru pămînt de ghivece. Cînd avea puţin timp de prisos, lucra cu Hayley la turnarea unei serii noi de jardiniere.

– Nu-mi vine să cred că a trecut şi Crăciunul ăsta.

Stînd pe vine, Hayley întorcea mulajul, în timp ce Roz turna cimentul.

– Atîta nerăbdare, atîtea pregătiri, şi s-a terminat cît ai bate din palme. Anul trecut, primul meu Crăciun după ce a murit tata... Ei bine, a fost pur şi simplu groaznic, iar sărbătorile păreau că nu se mai terminau.

– Durerea tinde să dilate timpul, iar bucuria îl comprimă. Nu ştiu de ce se întîmplă aşa.

– Ţin minte că nu voiam decît să se termine odată – să nu mai aud *Jingle Bells* ori de cîte ori mă duceam la slujbă. Eram gravidă, mă simţeam singură, casa fusese

scoasă la vînzare... Mi-am petrecut aproape tot Crăciunul împachetîndu-mi lucrurile şi gîndindu-mă ce să vînd, ca să pot pleca din Little Rock.

Se lăsă pe călcîie, oftînd mulţumită.

– Iar aici, după numai un an, totul a fost atît de vesel şi de strălucitor...! Ştiu că Lily habar n-avea ce se întîmpla, dar m-am bucurat s-o văd jucîndu-se cu cadourile – sau, mai bine zis, cu cutiile.

– Nimic nu se compară cu o cutie de carton, pentru un copil mic. A fost ceva special pentru mine, pentru noi toţi, s-o avem alături, să putem lua parte la primul Crăciun din viaţa ei.

După ce mulajul fu plin, Hayley începu să netezească marginile cu o mistrie.

– Ştiu că o iubeşti, Roz, dar nu-mi cade bine să ştiu că vei sta acasă-n noaptea de Anul Nou ca să ai grijă de ea, în timp cu eu voi fi la o petrecere.

– Prefer să stau acasă în noaptea de Anul Nou, iar Lily e scuza ideală. Şi abia aştept s-o am un timp numai pentru mine.

– Cred că ai fost invitată la o duzină de petreceri, dacă nu mai multe.

– Mai multe.

Roz se îndreptă de spate, apăsîndu-şi şalele.

– Nu mă interesează. Du-te cu David şi sărbătoriţi alături de alţi tineri de seama voastră. Pune-ţi cerceii cei noi şi dansează. Lily şi cu mine ne vom simţi minunat întîmpinînd noul an împreună.

– David a spus că niciodată nu te-a putut convinge să vii la petrecerea asta, deşi e tradiţională, remarcă Hayley, luînd o sticlă cu apă. Zicea că s-ar putea să treacă şi Harper.

– Presupun. Au cîţiva prieteni comuni.

Amuzată, Roz o bătu pe umăr.

– Hai s-o facem şi pe asta, şi gata pentru ziua de azi.

Cînd ajunse acasă, Roz era obosită, dar satisfăcută că rezolvase cîteva treburi grele de pe listă. Observînd maşina lui Mitch pe alee, fu surprinsă să constate că se gîndea să se schimbe, înainte de a merge să-l întîlnească în bibliotecă.

Ceea ce-ar fi fost, îşi reaminti ea, atît o pierdere de timp, cît şi ceva complet nepotrivit cu stilul ei, aşa că intră în bibliotecă îmbrăcată cu hainele de lucru.

– Mai ai nevoie de ceva?

Mitch ridică privirea dinspre grămezile de hîrtii şi cărţi pe care şi le adunase pe masa din bibliotecă şi se uită la ea prin lentinelele ochearilor cu rame de baga.

– Hmm?

– Tocmai am venit şi m-am gîndit să te întreb dacă mai ai nevoie de ceva.

– De vreo două duzini de ani, ca să-mi organizez toate astea, şi de o pereche nouă de ochi... Luă cafetiera de pe birou. Şi de cafea.

– Cel puţin cu asta pot să te ajut, spuse Roz.

– Nu, e-n regulă. Cred că am în sînge nouăzeci la sută cafeină. Cît e ceasul?

Roz îi privi ceasul de la mînă, apoi se uită la al ei.

– Cinci şi zece.

– Dimineaţa sau după-amiaza?

– De-atîta timp eşti aici?

– Suficient ca să-i pierd şirul, ca de obicei, răspunse Mitch, frecîndu-şi un omoplat şi răsucindu-şi gîtul. Ai nişte rude fascinante, Rosalind. Am adunat destule tăieturi din ziare despre familia Harper, de pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea şi pînă acum, ca să umplu cu ele un seif la bancă. Ştiai, de exemplu, că ai avut un strămoş care a călătorit cu Pony Express, în 1860, iar în

anii 1880 a mers în turneu cu trupa Wild West Show a lui Buffalo Bill?

– Stră-străunchiul meu Jeremiah, care a fugit în copilărie, ca să meargă cu Pony Express-ul. S-a luptat cu indienii, a fost cercetaş în armată, s-a însurat cu o femeie comanşă şi, din cîte se ştie, şi cu o albă din Kansas City – cam în aceeaşi perioadă. A fost călăreţ acrobat în Wild West Show, iar mamele mai constipate din clan l-au considerat oaia neagră a familiei.

– Dar Lucybelle?

– Ăă...

– Te-am prins! S-a măritat cu Daniel C. Harper, în 1858, şi l-a părăsit doi ani mai tîrziu. Se rezemă de spătar, făcînd scaunul să scîrţîie. A apărut iar la San Francisco, în 1862, unde şi-a deschis propria casă de toleranţă.

– Asta mi-a scăpat.

– Ei bine, Daniel C. susţine că a trimis-o la o clinică din New York, din motive de sănătate, şi că a murit acolo de-o boală incurabilă. Ar fi vrut el – cred. Dar, cu puţină muncă şi cîteva descîntece, am descoperit-o pe Lucybelle a noastră distrînd lumea petrecăreaţă din California, unde a mai trăit încă douăzeci şi trei de ani, sănătoasă tun.

– Cum ţi se pare ocupaţia asta?

– Chiar îmi place. Imaginează-ţi-l pe Jeremiah, la cincisprezece ani, galopînd peste prerii ca să ducă poşta. Tînăr, curajos, slăbănog. Angajau băieţi cît mai slabi, ca să nu le deşeleze caii.

– Nu zău?! remarcă Roz, aşezîndu-se pe un colţ al biroului.

– Aplecat peste gîtul calului, gonind de mama focului, depăşind escadroanele armatei, plin de praf şi sudoare sau îngheţat bocnă de frig.

– După tonul pe care vorbeşti, s-ar zice că se simţea mai bine ca oricînd.

– Şi pe urmă, o avem pe Lucybelle, fostă nevastă din înalta societate a Memphis-ului, în rochie roşie, cu un trandafir la jartieră...

– Ce romantic eşti!

– Trebuia să aibă un trandafir la jartieră, în timp ce servea la bar sau tapa minerii la cărţi, noapte de noapte.

– Mă întreb dacă li s-au încrucişat vreodată drumurile.

– Ei, vezi? remarcă el, mulţumit. Aşa ajungi să te prindă toate astea. E posibil, să ştii. S-ar putea ca Jeremiah să fi intrat pe uşile batante ale saloon-ului ei, ca să ceară un whisky la bar.

– Şi să deguste şi celelalte servicii de pe listă, în timp ce rudele mai serioase îşi făceau vînt pe verandă şi se plîngeau de război.

– Avem aici multe rude serioase şi multe oi negre. Erau bani, şi era şi prestigiu.

Mută cîteva hîrtii pe birou şi găsi o copie după altă fotografie dintr-un ziar.

– Şi un farmec considerabil.

Roz privi poza: ea însăşi, la logodnă – o fată de şaptesprezece ani, proaspătă şi plină de viaţă.

– Încă nu terminasem liceul. Eram crudă ca iarba şi încăpăţînată ca un catîr. Nimeni nu m-a putut convinge să nu mă mărit cu John Ashby, în iunie, după ce-a fost făcută fotografia asta. Dumnezeule, nu-i aşa că păream gata de orice?

– Am şi poze de-ale părinţilor tăi. Nu semeni cu nici unul dintre ei.

– Nu. Întotdeauna mi s-a spus că semăn cu bunicul Harper. A murit cînd eram mică – dar, după fotografiile pe care le-am văzut, îl prefer pe el.

– Mda, am găsit şi eu cîteva, şi într-adevăr semănaţi. Reginald Edward Harper jr., născut în... 1892, cel mai mic copil şi unicul fiu al lui Reginald şi Beatrice Harper. Continuă să-şi parcurgă însemnările: Căsătorit, ăă...

– Cu Elizabeth McKinnon. Mi-o amintesc foarte bine. De la ea am moştenit iubirea pentru grădinărit şi tot ea m-a învăţat şi despre plante. Tatăl meu susţinea că eram favorita ei, pentru că semănam cu bunicul. Ce-ar fi să aduc un ceai din plante?

– Lasă, nu e nevoie. Oricum, nu mai pot sta. Am o întîlnire.

– Atunci, nu te reţin.

– Cu fiul meu. Pizza şi ESPN. Încercăm să ne facem timp pentru asta, în fiecare săptămînă.

– Foarte frumos. Pentru amîndoi.

– Aşa e. Ascultă, mai am de rezovat cîteva lucruri, şi de făcut nişte drumuri pe care aş vrea să le termin cît mai repede. Am să mă întorc joi după-amiază, ca să lucrez aici toată seara, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Joi e ajunul Anului Nou.

– Serios? Se uită la ceas, cu o expresie buimacă. În perioada sărbătorilor pierd complet noţiunea timpului. Cred că vei avea musafiri.

– De fapt, nu.

– Atunci, presupun că ieşi şi poate n-o să te deranjeze dacă vin aici să lucrez.

– Nu ies. Voi avea grijă de copil, de Lily a lui Hayley. Am trimis-o la o petrecere, iar Stella şi băieţii ei vor petrece acasă la Logan.

– Dacă n-ai fost invitată la o duzină de petreceri şi nu te-au curtat de două ori mai mulţi bărbaţi ca să le fii parteneră în noaptea de Anul Nou, am să mănînc tăieturile astea din ziare.

– S-ar putea să fie cam multe, dar esențialul e că am refuzat și invitațiile și întîlnirile. Îmi place să stau acasă.

– Și dacă eu lucrez aici, am să te deranjez?

Roz își înclină capul.

– Cred că și tu ai fost invitat la destule petreceri și că există un număr de femei dornice să te aibă ca partener.

– În noaptea de Anul Nou nu mă duc niciodată nicăieri. E o tradiție a mea.

– Atunci, n-ai să mă deranjezi. Dacă fetița nu e agitată, putem folosi o parte din timp ca să începem interviul ăla.

– Perfect.

– E-n regulă, deci. Am fost așa de ocupată... reluă ea, după un moment. Casa plină, de Crăciun, toți fiii mei în vizită... Iar ăsta nu-i decît unul dintre motivele pentru care n-am adus vorba mai înainte.

– Despre ce să aduci vorba?

– Acum două săptămîni, Amelia mi-a lăsat un mesaj.

– Acum două *săptămîni?*

– Ți-am spus că am fost ocupată, repetă ea, vizibil iritată. Și-n plus, n-am vrut să mă gîndesc la asta în timpul sărbătorilor. Nu-mi văd băieții prea des și erau multe lucruri pe care voiam să le termin înainte de a ajunge ei aici.

Mitch nu spuse nimic, dar își scoase doar reportofonul, îl puse în funcțiune și-l împinse spre ea.

– Ascult.

Iritarea lui Roz deveni și mai intensă, făcînd să i se adîncească cuta dintre sprîncenele negre și expresive.

– A zis: „Bărbații mint".

– Atîta tot?

– Da, atîta tot. Mi-a scris-o pe o oglindă.

– Pe care oglindă? Ai fotografiat-o?

– Nu, n-am fotografiat-o.

Pentru asta, își putea trage singură două perechi de palme – mai tîrziu, fără martori.

– Nu știu ce importanță are pe care oglindă a scris-o. Pe oglinda din baie. Tocmai ieșisem de sub duș. Unul fierbinte. Pe oglinda aburită, mesajul se vedea foarte clar.

– Cu litere de mînă sau de tipar?

– Ăă, de tipar, cu un semn de exclamare la sfîrșit. Așa. Luă unul dintre pixurile lui și-i arătă. Întrucît nu era o informație amenințătoare sau care să răstoarne lumea, m-am gîndit că poate să mai aștepte.

– Data viitoare să nu te mai gîndești că poate să aștepte. Ce făcuseși înainte de... „Nu ți-o imagina goală sub duș!" își impuse el. Înainte de a intra în baie?

– De fapt, fusesem în grădină și stătusem de vorbă cu tine.

– Cu mine?

– Da, în ziua aia cînd ai trecut pe-aici, iar eu mărunțeam crengile.

– Chiar după petrecerea de sărbători, spuse el, făcînd însemnări pe o hîrtie. Te-am invitat la cină.

– Ai menționat ceva despre...

– Nu, nu, te-am invitat în lume.

Emoționat, Mitch ocoli masa și se așeză pe marginea ei, ajungînd cu ochii la nivelul ochilor lui Roz.

– Și nici una, nici două, îți spune că bărbații mint. Fascinant. Încerca să te îndepărteze de mine.

– De vreme ce nu mă îndrept în direcția ta, nu prea avea motive să mă oprească.

– Nu pare s-o deranjeze faptul că lucrez aici, continuă Mitch, scoțîndu-și ochelarii și aruncîndu-i pe masă. Am așteptat, chiar am sperat o apariție, o confruntare... orice. Dar prezența mea n-a deranjat-o. Pe urmă, am făcut

acea invitație, iar ea ți-a lăsat un mesaj. Înainte îți mai lăsase vreunul?

– Nu.

– Hmm...

Roz ezită o clipă.

– Ce e? Te-ai gîndit la ceva, spuse el.

– S-ar putea să fie puțin cam ciudat. Am văzut-o recent, chiar după ce făcusem o baie lungă și fierbinte. După un duș, după o baie... Ciudat.

„Nu ți-o imagina goală în casă."

– Ce făcuseși înainte de baie?

– Nimic. Lucrasem cîte ceva, atîta tot.

– În regulă. La ce te-ai gîndit cînd stăteai în baie?

– Nu văd ce legătură are asta cu ce-ți spuneam. Era în seara cînd făcusem cumpărăturile alea nebunești de Crăciun. Mă relaxam.

– În aceeași zi, te întîlniseși și cu mine.

– Ești cam orgolios, Mitch. Ai nevoie de o mînă de ajutor?

– Faptele rămîn fapte. Oricum, s-ar putea să fi fost preocupată sau nemulțumită de gîndurile tale. Dacă putea pătrunde în visele Stellei, continuă el, cînd o văzu încercînd să-l contrazică, de ce n-ar putea intra și în gîndurile tale conștiente?

– Nu-mi place ideea asta. Chiar deloc.

– Nici mie nu mi-ar plăcea, dar trebuie s-o punem la socoteală. Privesc proiectul ăsta din două puncte de vedere, Roz. Din perspectiva a ceea ce se întîmplă acum, și de ce, și dintr-a celor întîmplate atunci, și de ce. De ce, cine, ce. Toate se leagă. Pentru treaba asta m-ai angajat. Trebuie să mă anunți cînd se întîmplă cîte ceva – și asta imediat, nu după două săptămîni.

– În regulă. Data viitoare, cînd mă mai trezește din somn la trei dimineața, am să-ți dau un telefon.

Mitch zîmbi.

– Nu-ți place să primești ordine, așa-i? Ești prea obișnuită să le dai. E-n regulă. Nu pot să te condamn, așa că de ce nu te-aș întreba, în cel mai politicos mod, dacă pot să arunc o privire în baie.

– Nu numai că asta mi se pare o prostie, în momentul de față, dar mă întreb dacă nu cumva aveai o întîlnire cu fiul tău.

– Cu Josh? De ce? Of, la naiba, am uitat... Trebuie că plec. Aruncă o privire înapoi, spre masă. Voi lăsa toate astea aici – fă-mi o favoare, te rog, și nu le pune în ordine.

– Nu sînt obsedată de ordine.

– Slavă Domnului.

Își luă sacoul, apoi își aminti și de ochelari.

– Mă întorc joi. Dacă între timp se mai întîmplă ceva, să mă anunți.

Porni grăbit spre ușă, apoi se opri și se întoarse spre ea.

– Rosalind, trebuie să-ți spun că la șaptesprezece ani erai un boboc fermecător de fată, iar acum, în plină înflorire, ești de-a dreptul spectaculoasă.

Roz rîse ușor și, cînd rămase singură, se rezemă și ea de masă, privindu-și într-o doară cizmele vechi, pantalonii largi de lucru, mînjiți cu pămînt și dîre de ciment în curs de uscare. Se gîndea că bluza de flanelă pe care o purta peste tricoul zdrențuit era atît de veche, încît putea să-și scoată permis de conducere.

Bărbații mint, își spuse ea, dar, uneori, minciunile lor sînt plăcute auzului.

7

Florăria se închidea mai devreme în perioada sărbătorilor şi Roz profita de timp ca să se ocupe de propriile ei plante de casă. Avea cîteva pe care trebuia să le mute în alte ghivece sau să le despartă, şi altele pe care dorea să le pregătească pentru cadouri.

Vremea de-afară era senină şi uscată, aşa că se instală în umezeala caldă a serei personale. Lucra la una dintre florile ei favorite, o enormă violetă africană provenită dintr-un răsad pe care i-l dăduse bunica ei, cu peste treizeci de ani în urmă. Învăluită de melodia unui blues, alese cu grijă vreo şase frunze noi, tăindu-le cu cozi cu tot, pentru răsădire. Alese un ghiveci şi puse cozile frunzelor în pămînt. Într-o lună aveau să prindă rădăcini şi să formeze noi plante. Atunci, urma să le planteze în ghivecele de culoare verde deschis pe care şi le pusese deoparte. Le pregătea ca să i le dea în dar Stellei, pentru casa ei cea nouă, pentru viaţa ei nouă.

Îi plăcea să-i poată transmite acea parte sentimentală din moştenirea sa unei femei care putea s-o înţeleagă, unei persoane pe care ajunsese s-o îndrăgească. Cînd fiii ei se vor însura, le va dărui aceeaşi parte vie din moştenirea pe care o primise. Le va iubi pe femeile pe care şi le vor alege, fiindcă ei le îndrăgeau. Nurori, medită ea. Şi nepoţi. Nu i se părea tocmai posibil ca aceste evenimente să fie atît de aproape. În mod ciudat însă, începea să le aştepte cu nerăbdare. Şi, conchise ea, la originea acestui sentiment era prezenţa în casă a Stellei şi a lui Hayley, cu copiii lor.

Totuşi, mai putea să aştepte. Accepta schimbările, dar asta nu însemna că se grăbea să le vadă împlinite.

Acum, viaţa ei era în bună rînduială. Afacerile prosperau, iar asta nu reprezenta doar un succes personal, ci şi o intensă uşurare.

Riscase mult fondînd firma *În Grădină*, dar fusese un risc pe care trebuise să şi-l asume – pentru ea însăşi şi pentru moştenirea ei.

Harper House, la care n-ar fi renunţat niciodată, costa mult din punct de vedere al întreţinerii. Ştia că existau oameni care credeau că are bani de tocat. Nu era nici pe departe în situaţia de a trebui să cumpănească fiecare sfanţ, însă nici nu se scălda în bani.

Crescuse trei copii, îi îmbrăcase, îi hrănise şi-i educase. Moştenirea îi permisese să stea acasă cu ei, în loc să-şi caute un serviciu, iar flerul în investiţii o ajutase să-şi mărească fondurile.

Trei colegii şi facultatea de medicină a lui Mason o costaseră mult, iar cînd casa avusese nevoie de instalaţii noi, de zugrăveală, de un nou acoperiş, fusese nevoită să dea curs şi acestor necesităţi.

Costaseră suficient de mult pentru ca, de-a lungul anilor, să fie obligată să vîndă discret cîteva lucruri. Erau tablouri sau bijuterii la care nu ţinuse prea mult, dar tot simţea o anumită remuşcare vînzînd ceea ce primise în dar.

Sacrificase bucăţi, ca să păstreze întregul.

Cînd se convinsese că viitorul fiilor ei era asigurat, atîta cît se putea, ca şi al casei, constatase că tot mai era nevoie de bani. Se gîndise la un moment dat să-şi găsească o slujbă, dar renunţase destul de repede.

Mitch avea dreptate, nu-i plăcea să primească ordine. În schimb, se pricepea foarte bine să le dea. Îşi folosea punctele forte, la urma urmei, îşi spuse ea, zîmbind uşor.

Avusese de ales între a-şi aduna curajul, pentru a pune bazele propriei sale firme, şi a-şi sacrifica mîndria, lucrînd pentru altcineva. Şi alesese firma.

Îngrămădise multe ouă în acel singur coş, iar îi primii doi ani muncise fără un moment de răgaz. Dar evoluase. Ea şi Harper ajutaseră firma să se dezvolte.

Cu ocazia divorţului, primise o lovitură. Fusese o greşeală prostească, îngrozitor de prostească. Deşi Bryce se alesese cu foarte puţin din toată afacerea – şi numai cu cît îi permisese ea să păstreze –, o costase scump în materie de mîndrie şi de bani, ca să se debaraseze de el.

Roz trecuse şi peste asta. Fiii ei, casa, firma, înfloreau. Prin urmare, se putea gîndi, puţin, şi la schimbări. La extinderi, atît pe plan profesional, cît şi personal. La fel cum se putea bucura şi de succesele prezentului.

Trecu de la violetele africane, iar cînd termină cu împărţitul, ajunse la concluzia că Stella urma să primească şi o floare. Mulţumită, mai lucră o oră, apoi începu să verifice bulbii de primăvară, supuşi la creştere forţată. Încă o săptămînă, şi o să-i înflorească narcisele.

Satisfăcută, duse înăuntru tot ceea ce voia să aibă în casă, aranjînd, după cum prefera, o mulţime de plante în seră, iar alte ghivece le puse în diferite locuri ale casei.

La sfîrşit, duse în bucătărie trei bulbi în sticle pentru cultura forţată.

– Şi mie ce mi-ai adus? se interesă David.

– David, mi-am pierdut orice speranţă să te învăţ vreodată ceva despre horticultură. Se vede clar că sînt lalele, răspunse Roz, în timp ce le aranja pe pervazul ferestrei, lîngă banchetă. Vor înflori în cîteva săptămîni.

– Mi-am pierdut orice speranţă să te învăţ ceva despre cum să-ţi alegi echipamentul de grădină. De cînd ai cămaşa asta?

– Habar n-am. Ce faci aici? îl întrebă, deschizînd frigiderul ca să scoată nelipsita carafă de ceai rece. N-ar trebui să-ţi începi maratonul ferchezuielii pentru petrecerea de diseară?

– Îţi pregătesc un platou frumos cu gustări reci, de vreme ce refuzi să ieşi cu noi diseară. Şi cum azi mi-am făcut de cap cîteva ore la baie, cît timp tu te bălăceai prin noroaie, ferchezuiala a şi început.

– Nu trebuie să-ţi dai nici o osteneală cu platourile, David. Pot să găsesc şi eu ceva să-mi fac un sandvici.

– Aşa e mai drăguţ, cu atît mai mult cu cît o să ai musafiri, chicoti el. Profesorul e în bibliotecă. Am pus două sticle de şampanie la frapat, aşa c-o să puteţi... scoate dopu', ca să zic aşa.

– David! Îi dădu una după ceafă, înainte de a-şi turna ceaiul. Nu scot nimic, cu nimeni. O să am grijă de copil.

– Copiii dorm. Roz, comoara mea, tipul e *trăsnet,* în stilul ăla al lui, de universitar mototolit. Sări pe el. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, mai întîi, schimbă-ţi hainele. Ţi-aş recomanda puloverul de caşmir alb şi pantalonii ăia negri pe care te-am convins să ţii cumperi – cei cu multă lycra, şi Jimmy Choo's-urii ăia fabuloşi.

– În nici un caz n-am să port caşmir alb şi colanţi – pe care nici nu i-aş fi cumpărat vreodată, dacă nu mă hipnotizai tu, ori o pereche de pantofi cu tocuri, cînd îngrijesc o fetiţă de şapte luni. Nici măcar nu e o întîlnire.

– Nu mori după ramele alea de baga? Ce-or avea, dom'le, bărbaţii ăştia care poartă ochelari cu rame de baga?

Roz luă o măslină de pe platoul pe care i-l pregătise David.

– E limpede că-n seara asta eşti pornit.

Acoperind cu folii de celofan tava şi bolurile pe care le pregătise, David mai spuse:

– Deci, s-a făcut: o să ai un frumos picnic în noaptea de Anul Nou, cu malacul cu rame de baga.

– David, ce te face să crezi că am nevoie de un bărbat?

– Scumpa mea Roz, cu *toții* avem nevoie de un bărbat.

Roz se schimbă totuşi, respingînd cu brutalitate propunerile lui David în favoarea unei bluze simple de bumbac şi a unei perechi de blugi, plus şosetele ei de lînă favorite, în loc de pantofi. Totuşi, se dovedi destul de vanitoasă ca să se fardeze.

Ascultă cu răbdare toate instrucțiunile matern-nervoase ale lui Hayley, o asigură, o reasigură, jură solemn că o va chema dacă se ivea orice fel de problemă şi, într-un tîrziu, reuşi s-o dea pe uşă afară.

Aşteptă, privind pe fereastră, pînă văzu maşina plecînd. Apoi, cu un zîmbet larg, se întoarse spre Lily, care gîngurea în scăunelul ei.

– Acum te am numai pentru mine. Ia vino tu la mătuşa Roz, fiindcă trebuie musai să te mănînc ca pe o bomboană de ciocolată.

În bibliotecă, Mitch se prefăcea că citeşte, făcea însemnări schematice şi asculta monitorul de copii, aflat pe o masă, la nivelul inferior. În fiecare cameră exista cîte unul – cel puțin, în fiecare cameră pe unde fusese, îşi spuse el. După cele întîmplate în primăvara trecută, considera că era o măsură de prevedere elementară şi înțeleaptă.

În clipa aceea însă nu se mai gîndea la măsuri de prevedere. Era pur şi simplu fermecat şi amuzat, ascultînd mai întîi plecarea tensionată a lui Hayley, apoi curtea verbală pe care i-o făcea Roz fetiței. Niciodată n-o mai auzise vorbind pe tonul acela, nu ştiuse că putea deveni blîndă, ca o ceară parfumată care se topeşte încetişor. Nu se aşteptase să răsfețe un copil, aşa cum o făcea acum.

Gîngurea, rîdea, scotea sunetele prosteşti pe care obişnuiesc să le producă adulții în fața bebeluşilor şi, după cum răspundea Lily, o încînta la fel de mult ca guvernanta.

Era încă o față a femeii pe care o văzuse, sigură pe sine, intangibilă şi straniu de directă. Toate aceste fațete se combinaseră deja într-o femeie pe care o găsea armonios de sexy. Iar acum, această... dulcegărie, era o glazură surprinzătoare pe o prăjitură deja dezirabilă.

O auzi rîzînd, un rîs prelung şi fermecător, şi renunță pînă şi să mai simuleze că lucra.

Auzea muzica şi zgomotele jucăriilor, murmurele şi chicotelile fetiței şi plăcerea nedisimulată din vocea femeii. Mai tîrziu, o auzi cîntîndu-i în timp ce o legăna să adoarmă.

Nu peste mult timp, îi distinse cuvintele murmurate, oftatul, după care în monitor se lăsă tăcerea.

Oftă şi el, regretînd că interludiul se sfîrşise. Apoi întinse mîna spre cafetieră şi constată că se golise. Din nou. O duse în bucătărie şi tocmai punea cafeaua, cînd intră Roz.

– Bună, o salută el. Un minut doar, şi nu te mai deranjez. David a spus că pot să-mi fac cafea ori de cîte ori am nevoie.

– Sigur că da. Tocmai mă pregăteam să iau cîte ceva din gustările reci pe care le-a pregătit mai devreme, dacă vrei să mănînci şi tu.

– Aş vrea, mulțumesc. Mi-a spus c-o să fie şi ceva de mîncare, cînd mi-a arătat de unde să iau cele necesare pentru cafea. Şi... Făcu ochii mari, cînd Roz scoase tava şi bolurile. Văd c-a vorbit serios.

– Se teme mereu că o să mor de foame, dacă nu-mi

lasă destulă mîncare pentru şase oameni, spuse ea, aruncîndu-i o privire. Şi... mai ce?

– Poftim?

– Începuseşi să mai spui şi altceva? În legătură cu David?

– A, păi, da, doar că mi se pare că se dă la mine.

Roz scoase chiflele proaspete din sertarul pentru pîine.

– Nu prea-prea, sînt sigură.

– Nu, nu prea. Doar...

– Sper că nu te-ai simţit ofensat, îl întrerupse ea.

– Nu, am fost, cum să zic... oarecum flatat, de fapt. Dacă stau să mă gîndesc la diferenţa de vîrstă...

– Îi place cum îţi stă cu ochelari.

– Cum îmi stă cu... ce?

– Cu ochelarii tăi cu rame de baga. Îl fac arşice, pare-se. Vrei să le îngrămădesc pe toate aici sau preferi să-ţi alegi?

– Pune-le aşa cum sînt, mulţumesc. Îţi sînt foarte recunoscător.

– Nu e nici un deranj, de vreme ce-mi pregătesc şi mie o gustare.

Ridică brusc privirea, cînd din monitor începu să cînte o voce – vocea Ameliei.

– E un şoc, nu-i aşa? întrebă Mitch. De fiecare dată.

– Nu intră în camera lui Lily în fiecare noapte – nu aşa cum făcea cu băieţii. Preferă băieţii. Probabil, ştie că Hayley e plecată şi vrea să...

Lăsă fraza neterminată, căci îşi aminti de monitorul din bibliotecă şi de discuţiile cu Lily.

– Nu m-am gîndit la monitorul ăsta. Te-a deranjat?

– Nu m-a... nu m-ai... deranjat... deloc.

– În orice caz, poţi să-l închizi cînd lucrezi. Dumnezeu mi-e martor că sînt peste tot. Hayley s-a dus şi a cumpărat

unul cu ecran video, pentru camera ei. E uluitor ce chestii se fac acum, ca să le uşureze viaţa tinerelor mame.

– Cred că tu ai fost o mamă foarte bună. Am dedus, adăugă Mitch, cînd erai sus cu ea.

– Am fost. Şi mai sînt. E cea mai importantă dintre îndatoririle mele.

Dar interludiul cu Lily fusese privat – sau, cel puţin, aşa crezuse. De cîte ori cîntase hokeypokey împreună cu Elmo?

Mai bine să nu se gîndească.

– Vrei să-ţi duci astea înapoi în bibliotecă şi să mănînci în timp ce lucrezi sau preferi să faci o pauză şi să mănînci aici?

– Aş prefera aici, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Nici o problemă.

Roz ezită, apoi deschise din nou frigiderul şi scoase şampania.

– Avînd în vedere că e noaptea de Anul Nou, am s-o deschid. Putem sărbători cu ceva puţin mai festiv decît cafeaua.

– Mulţumesc, dar eu nu beau. Nu pot.

– A...

Se simţi îngrozitor de proastă. Cum de nu observase că nu se atingea niciodată de alcool? Nu era-n stare să-şi pună creierul la contribuţie, ca să nu facă un vizitator să se simtă jenat?

– Atunci, cafea să fie.

– Te rog.

Mitch făcu un pas înainte şi-i puse o mînă pe braţ, înainte ca Roz să bage sticla în frigider.

– Tu desfă-o şi sărbătoreşte. Nu mă deranjează cînd alţii beau. De fapt, pentru mine e chiar foarte important să se simtă bine. Să te simţi tu bine. Stai, lasă-mă s-o destup

eu, zise el, luîndu-i sticla din mîini. Nici o grijă, deschiderea unei sticle de şampanie nu înseamnă o recidivă.

– În nici un caz n-am vrut ca *tu* să nu te simţi bine. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– De ce? Nu mai port la gît inscripţia aia cu „Alcoolic în dezintoxicare", nu?

Roz zîmbi uşor şi se duse la vitrină să scoată o cupă.

– Nu.

Mitch scoase dopul, cu un pocnet scurt, sărbătoresc.

– Am început să beau cînd aveam vreo cincisprezece ani. Cîte o bere pe furiş, din cînd în cînd, cum fac băieţii. Nimic serios. Îmi plăcea o bere de la gheaţă.

Puse cele două farfurii pe masă, apoi îşi turnă cafeaua, în timp ce Roz aranja restul gustării.

– În colegiu, am trecut prin demenţa beţiilor – dar, din nou, sînt destui care fac acelaşi lucru. N-am lipsit de la nici un curs din cauza asta, n-am avut nici un necaz, serios. Continuam să iau note mari – suficient de mari ca să absolv cu onoruri, printre primii cinci din clasă. Îmi plăcea colegiul aproape la fel de mult ca berea de la gheaţă. ...Te plictisesc?

– Nu, răspunse ea, privindu-l în ochi. Nu mă plictiseşti.

– Perfect. Muşcă din sandvici. Donşoară Harper, da' zău că ştii să faci omul să se simtă normal.

– Într-adevăr.

– Aşa că m-am întors la şcoală şi mi-am luat masterul. Am predat, m-am însurat, mi-am pregătit doctoratul. Mi s-a născut şi un băiat extraordinar. Şi beam. Eram... un băutor prietenos, dacă înţelegi ce vreau să spun. N-am fost niciodată agresiv, niciodată abuziv, adică niciodată nu m-am luat la bătaie. Dar nu pot spune că am mai fost vreodată complet treaz, de cînd s-a născut Josh – ba chiar,

puţin mai dinainte, ca să fiu sincer, asta pînă cînd am pus sticla jos pentru ultima oară.

Gustă din salata de cartofi a lui David.

– Lucram – predam, scriam, îmi întreţineam familia. Băutul nu mă costa nici o zi de muncă, la fel cum nu mă costa nici ore de curs. În schimb, m-a costat soţia şi fiul.

– Îmi pare rău, Mitch.

– Nu e nevoie. Sara, fosta mea soţie, a făcut tot ce-a putut. Mă iubea şi-şi dorea viaţa pe care i-o făgăduisem. A rămas lîngă mine şi m-a suportat mai mult timp decît ar fi făcut-o altele. Mă implora să mă las, iar eu îi promiteam sau o încurajam, ori o expediam cu vorbe goale. Facturile erau achitate, nu? Aveam o casă frumoasă, şi n-am sărit nici o rată. Nu eram un beţiv care umbla pe trei cărări şi-l aduna lumea de prin şanţuri, pentru numele lui Dumnezeu! Trăgeam doar cîteva pahare, ca să-mi fie mai uşor. Începeam de pe la zece dimineaţa, dar îmi spuneam că am tot dreptul.

Făcu o pauză, clătinînd din cap.

– E uşor să te amăgeşti că ai dreptul, că e foarte bine să fii aproape tot timpul cu mintea pe jumătate-n ceaţă. E uşor să ignori faptul că-ţi dezamăgeşti soţia şi copilul în zeci de feluri, zi de zi, uitînd de dineuri sau aniversări, plecînd pe furiş din pat – cînd, oricum, nu mai eşti bun de nimic acolo – ca să mai tragi un păhărel. Să fii pur şi simplu tot timpul absent, niciodată pe deplin prezent. Niciodată.

– E greu să treci prin aşa ceva, cred.

– Le e şi mai greu celor pe care-i tragi în jos după tine. Nu voiam să mă duc la consultanţa matrimonială cu ea, refuzam să mă prezint la întîlnirile alcoolicilor anonimi, să discut cu oricine despre această problemă pe care o consideram numai a mea. Chiar şi atunci cînd mi-a spus că mă părăseşte, cînd şi-a împachetat lucrurile şi a ieşit din casă, abia dacă am observat că plecaseră.

– A fost un act de mare curaj din partea ei.

– Într-adevăr.

Privirea ațintită spre fața lui Rosalind îi deveni mai tăioasă.

– Da, așa a fost, și cred că o femeie ca tine poate să înțeleagă cît curaj i-a trebuit. Am avut nevoie de încă un an de zile ca să ajung la limită, să mă uit împrejur și să văd că nu mai am nimic, să-mi dau seama că pierdusem tot ce conta pentru mine și că era prea tîrziu să mai primesc ceva înapoi. Atunci, am început să mă duc la întruniri.

– Și pentru asta e nevoie de curaj.

– Și... prima mea întrunire? continuă el. Mi-era o frică cumplită. Stăteam în fundul sălii, la subsolul unei bisericuțe, și tremuram ca un copil.

– Foarte mult curaj.

– Am stat treaz trei luni, zece zile și cinci ore, înainte de a pune iar mîna pe sticlă. Am scăpat și de asta, cu mult efort, iar trezia a durat unsprezece luni, două zile și cincisprezece ore. Nu voia să se întoarcă la mine, înțelegi. Cunoscuse alt bărbat, iar în mine nu mai avea încredere. Am folosit pretextul ca să beau și am băut în neștire cîteva luni, pînă m-am tîrît iar afară din groapă.

Ridică de pe masă ceașca de cafea.

– Asta s-a întîmplat acum paisprezece ani, în martie. În cinci martie. Sara m-a iertat. Pe lîngă că e o femeie curajoasă, mai e și foarte generoasă. Merita un bărbat mai bun decît mine. Josh m-a iertat și el, iar în ultimii paisprezece ani i-am fost un tată bun. Atît cît m-am priceput.

– Cred că e nevoie de mult curaj și de forță, ca să-ți privești în față demonii și să-i alungi, după care să te confrunți cu ei în continuare, zi de zi. Și mai trebuie să fii și un om generos și inteligent, care-și asumă vina în loc să o arunce în cîrca altora, fie și numai parțial.

– Faptul că nu beau nu face din mine un erou, Roz. Mă face doar să fiu treaz. Ei, dar dacă m-aș putea lăsa și de viciul cafelei...

– Sîntem doi în aceeași situație.

– Iar acum, după ce ți-am împuiat capul, îți voi cere în schimb aceeași favoare, sub forma primului interviu, după ce terminăm de mîncat.

– În regulă. Vrei să mă înregistrezi?

– În mare, da, deși voi lua și cîteva date.

– Atunci, poate ar fi bine să mergem în salon, unde e puțin mai comod.

– Pare un plan bun.

Roz se duse mai întîi să vadă ce făcea Lily și răspunse la primul telefon de la Hayley. În timp ce Mitch aduna din bibliotecă materialele de care avea nevoie, ea aduse tava cu fructe proaspete. David nu uita niciodată nimic – brînza brie și cedarul și crochetele pe care el le pregătise.

În timp ce împingea căruciorul cu tăvile spre salon, Mitch apăru în urma ei.

– Lasă-mă să le duc eu.

– Nu, aproape am ajuns. Ai putea însă să aprinzi focul. Un foc ar da bine. În noaptea asta e frig, dar și senin, slavă Domnului. N-aș suporta să-mi fac griji că puii mei conduc pe șosele alunecoase, în drum spre cuiburile lor.

– Și eu mă gîndeam la același lucru în legătură cu al meu, adineaori. Nu ne dezvățăm niciodată, așa-i?

– Într-adevăr.

Puse pe masă mîncarea și cafeaua, apoi se așeză pe canapea, rezemîndu-și în mod reflex picioarele pe marginea mesei. Și le privi surprinsă. Era un vechi năravi, e adevărat, dar nu-și permitea s-o facă de față cu vizitatorii. Aruncă o privire spre spinarea lui Mitch, care se

lăsase pe vine în fața șemineului ca să aprindă surcelele. Probabil că o făcuse pentru că se simțea relaxată în prezența lui, ceea ce era foarte bine. Mai bine decît să-l trateze ca pe un simplu vizitator, după ce-i încredințase secretele familiei.

– Ai dreptate, e mai plăcut cu focul aprins.

Mitch reveni la masă, își pregăti reportofonul și caietul, apoi se așeză în celălalt capăt al canapelei, întorcîndu-se cu fața spre ea.

– Aș dori ca pentru început să-mi spui cînd ai văzut-o prima dată pe Amelia.

Direct în miezul problemei, își spuse Roz.

– Nu știu dacă-mi aduc aminte exact cînd a fost prima dată, concret. Trebuie să fi fost foarte mică. Îi țin minte vocea, cîntatul și un soi de prezență reconfortantă. Credeam – din cîte-mi amintesc – că era mama. Dar mama mea nu avea obiceiul să intre noaptea ca să vadă ce mai făceam, și nu-mi amintesc să-mi fi cîntat vreodată. Țin minte că Amelia a fost prezentă de cîteva ori, cînd eram bolnavă. Mai o răceală, mai o febră... Aș zice că eram mai degrabă obișnuită cu prezența ei, o și așteptam într-un fel, și nu-mi amintesc o primă ocazie, șocantă sau surprinzătoare.

– Cine ți-a vorbit despre ea?

– Tata, bunica... Mai mult bunica, cred. În familie, se vorbea despre ea în termeni vagi, dar pe un ton firesc. Era atît un motiv de mîndrie – avem o fantomă în casă! – cît și de ușoară jenă – avem o fantomă în casă... Tatăl meu credea că era una dintre miresele Harper, iar bunica susținea că ar fi fost mai degrabă o servitoare sau o musafiră, o persoană care fusese nedreptățită cumva. Cineva care murise aici, dar nu era rudă de sînge cu noi.

– Și tatăl tău, sau bunica, sau mama, nu ți-au vorbit niciodată despre unele experiențe concrete de-ale lor cu ea?

– Mama avea palpitații cînd venea vorba despre asta. Ținea foarte mult la palpitațiile ei.

Mitch zîmbi la auzul tonului ei sec, în timp ce o privea cum întindea pe pîine puțină brînză brie.

– Și eu am avut o străm㎠tușă ca ea. O apucau din senin crizele. Nici o zi din viața ei nu era completă, dacă nu avea cel puțin o criză.

– De ce s-or fi delectînd unii imaginîndu-și că au probleme cu sănătatea? Mi-a vorbit și mama despre Amelia o dată sau de două ori, așa, pe un ton lugubru – ceva ce-i plăcea foarte mult. M-a avertizat că într-o zi am să moștenesc povara asta, și spera, spre binele meu, să nu-mi facă praf sănătatea, așa cum i-o făcuse ei.

– Vasăzică, se temea de Amelia.

– Nu, nu, respinse Roz. Îi plăcea să sufere, era un soi de martiră voluntară. Ceea ce sună foarte nedelicat, din gura singurului ei copil.

– Să zicem mai degrabă sincer.

– Tot aia e. Altă dată, zicea că sarcina cu mine și nașterea i-au distrus sănătatea, iar, uneori, susținea că rămăsese debilă de la pneumonia din copilărie. Oricum, nu mai contează.

– Ba da, mi-e chiar util. Frînturile și crîmpeiele, observațiile și amintirile personale îmi sînt de mare folos – un prim pas spre imaginea de ansamblu. Ce-mi poți spune despre tatăl tău?

– În general, pe tata îl amuza ideea existenței unei stafii și păstrase amintiri plăcute despre ea, din propria lui copilărie. Se supăra însă cînd Mireasa își făcea apariția și speria cîte un musafir. Tatăl meu era extrem de ospitalier, și orice problemă suferită de un invitat în casa lui îl afecta profund.

– Ce fel de amintiri avea?

– Aceleași despre care ai mai auzit. Nu sînt prea

variate. Îi cînta, îl vizita în camera lui, era un soi de prezență maternă, pînă pe la vîrsta de doisprezece ani.

– Nici un deranj?

– Din cîte mi-a spus el, nu, dar bunica zicea că, uneori, cînd era mic, avusese coşmaruri. Unul sau două pe an. Susținea că vede o femeie în alb, cu ochii bulbucați şi o aude țipînd în mintea lui. Uneori, intra la el în cameră, alteori, era afară – şi tot acolo visa şi el că era.

– Prin urmare, visele ar fi un alt factor comun. Tu ai avut vreunul?

– Nu, n-am...

– Ce?

– Întotdeauna am crezut că era din cauza nervozității. În săptămînile dinainte de a mă căsători cu John, am avut unele vise. Cu furtuni. Nori negri pe cer, tunete, vînturi reci. O groapă în grădină, ca un mormînt, cu flori moarte în ea.

Roz se înfioră.

– Oribil. Dar au încetat după ce m-am căsătorit şi nu m-am mai gîndit la ele.

– Şi de-atunci?

– Nu. Niciodată. Bunica mea a văzut-o mai mult decît oricine altcineva sau cel puțin decît ar recunoaşte alte persoane. În casă, în grădină, în camera tatălui meu, cînd era mic. Nu mi-a spus nimic înspăimîntător. Dar poate că n-a vrut s-o facă. Dintre toate rudele, după cîte-mi amintesc, ea o privea pe Amelia cu cea mai mare compasiune. Dar, sinceră să fiu, n-a reprezentat niciodată principalul subiect de conversație în casă. Era fie acceptată, fie ignorată.

– Atunci, hai să vorbim despre legătura aceea de sînge, propuse Mitch, scoțîndu-şi ochelarii din buzunarul cămăşii, pentru a-şi citi însemnările. Din cîte ştii, aparițiile datează de pe timpul bunicii tale, Elizabeth McKinnon Harper.

– Nu e tocmai aşa. Ea mi-a spus că bunicul meu, soțul ei, o văzuse pe Mireasă cînd era copil.

– Asta înseamnă că ți-a spus ce a auzit, nu ceea ce susține că ar fi văzut şi trăit ea însăşi. Dar, apropo de asta, îți aminteşti dacă ți s-a vorbit despre eventualele apariții petrecute în generația dinaintea bunicilor tăi?

– Ăă... a spus că soacra ei, adică străbunica mea Harper, refuza să intre în anumite camere.

– Care camere?

– Păi... Doamne, stai să mă gîndesc. Camera copiilor, care pe vremea aceea era la etajul doi. Dormitorul conjugal. La un moment dat, a încetat să mai doarmă acolo. Bucătăria. Şi grajdul în care țineau trăsurile. După cum mi-a descris-o, bunica mea nu era o femeie care să fantazeze. Se pare că a văzut-o pe Mireasă. Dacă înainte de asta a mai existat vreo manifestare, nu ştiu. Dar nu prea are cum să fi fost. Apariția am plasat-o ca începînd din perioada anilor 1890.

– Ați făcut datarea bazîndu-vă pe o rochie şi o pieptănătură, precizează Mitch, notînd. Nu e suficieent.

– Mi se pare rațional sau în orice caz logic.

Zîmbind, Mitch îi aruncă o privire prin ochelari.

– S-ar putea să fie. E posibil să ai dreptate, dar aş dori să am puțin mai multe date înainte de a considera că un anumit fapt e indubitabil. Ce ştii despre strămătuşile tale – surorile mai mari ale lui Reginald junior?

– Nu cine ştie ce. N-am cunoscut-o pe niciuna dintre ele sau nu mi le mai amintesc. Nu aveau relații apropiate nici cu bunica, nici cu tatăl meu. Bunica a făcut unele încercări să stabilească oarece relații familiale între copiii lor şi tatăl meu, ca veri. Încă mai țin unele legături cu cîțiva dintre copiii lor.

– Ar accepta vreunul dintre ei să stea de vorbă cu mine?

– Unii da, alții nu. Cîțiva au murit. Am să-ți dau numele lor și numerele de telefon.

– Pe toate, precizã Mitch, în afara celor care au murit. Pot fi foarte convingător. Auzi-o iar, murmură el, cînd din monitor se auzi cîntecul.

– Iar? Mă duc să văd ce face Lily.

– Te superi dacă vin și eu cu tine?

– Nu, vino.

Porniră împreună spre etaj.

– Cel mai probabil va înceta înainte să ajungem acolo. Așa obișnuiește.

– Între 1890 și 1895 au lucrat aici două doici, trei guvernante, o menajeră, o ajutoare a acesteia, douăsprezece servitoare, o cameristă personală și trei bucătărese. Am aflat numele unora, dar vîrstele nu sînt trecute, și trebuie să caut printr-o mulțime de documente ca să identific persoanele respective. Dacă, și cînd, am s-o fac, voi începe cu certificatele de naștere și cu urmărirea descendenților.

– Vei avea foarte mult de lucru.

– Trebuie să iubești munca asta, altfel n-o poți face. Ai avut dreptate. S-a oprit.

Își continuară totuși drumul pe culoar, spre camera fetiței.

– Încă mai e frig, constată Roz.

Se apropie de leagăn și potrivi mai bune pătura în jurul copilului adormit.

– Ce fetiță cuminte, murmură ea încet. De cele mai multe ori, doarme liniștită toată noaptea. La vîrsta asta, niciunul dintre copiii mei n-o făcea. N-are nici o problemă. Putem s-o lăsăm în pace.

Roz lăsă ușa deschisă. Ajunseseră în capul scării, cînd pendula începu să bată.

– E miezul nopții? întrebă Roz, uitîndu-se la ceasul

de mînă ca să fie sigură. Nu mi-am dat seama că e atît de tîrziu. Ei bine, la mulți ani!

– La mulți ani! Mitch o luă de mînă, o mîngîie pe obraz și o întrebă: Te superi?

– Nu, nu mă supăr.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, foarte ușor, ca un fel de sărut civilizat și politicos de sărbătorire a schimbării anului. Și, undeva în aripa de est a casei – aripa lui Roz – o ușă se trînti cu o bufnitură asemeni unui foc de armă.

Deși îi sări inima în piept, Roz reuși să spună cu voce calmă:

– E clar, nu-i convine.

– Mai degrabă e iritată. Și dacă tot o să fie iritată, măcar să-i dăm motive.

De data asta n-o mai întrebă, ci își strecură mîna și o cuprinse pe după ceafă. Gura lui nu mai fu politicoasă și nici civilizată. Roz simți un val de căldură străbătînd-o pînă-n pîntece, cînd buzele lui Mitch le striviră pe ale ei, cînd trupul său îl apăsă cu putere pe al ei. Fiorul fierbinte îi fulgeră prin sînge, rapid și pustiitor, purtînd-o pe creasta lui preț de-un moment nebunesc.

Ușa din aripa de vest începu să se trîntească din nou, iar și iar, în timp ce pendula continua să bată ca scoasă din minți, deși ora douăsprezece trecuse.

Mitch știuse că avea acel gust, intens și pîrguit. Mai mult picant decît dulce. Dorise să simtă acele buze sub ale lui, să descopere cum se potrivea trupul acela longilin și suplu lîngă al lui. Și reușise, Roz se instala înăuntrul făpturii lui și-l făcea s-o dorească și mai mult.

În clipa următoare, se retrase și-l privi cu ochi mari și limpezi, drept în față.

– Ei, cu asta cred c-am terminat.

– E un început.

– Cred că ar fi mai bine să rămînem... calmi, în noaptea asta. Trebuie neapărat să fac ordine în salon şi apoi să stau lîngă Lily.

– Perfect. Eu îmi iau hîrtiile şi o pornesc spre casă.

În salon, Roz încărcă din nou căruciorul, în timp ce Mitch îşi strîngea lucrurile.

– Eşti o femeie greu de descifrat, Rosalind.

– Nu mă îndoiesc că aşa este.

– Ştii că vreau să rămîn, ştii că vreau să mă culc cu tine.

– Da, ştiu, zise Roz privindu-l. Nu-mi iau amanţi... Tocmai asta voiam să spun că nu-mi iau amanţi, dar, în schimb, am vrut să spun că nu mă reped să mi-i iau nechibzuit sau în grabă. Aşa că, dacă mă hotărăsc să-mi fii amant, va fi o treabă serioasă, Mitchell. O relaţie foarte serioasă. Amîndoi trebuie să ţinem seama de asta.

– Ai sărit vreodată în gol, Roz?

– Mi s-a mai întîmplat. Dar, în afara acelei ocazii excepţionale şi regretabile, am preferat să mă asigur că voi cădea în picioare. Dacă nu m-ar interesa, ţi-aş spune clar, de la început. În schimb, îţi spun că mă interesează – suficient ca să stau şi să mă gîndesc. Suficient ca să regret, puţin, că nu mai sînt atît de tînără şi necugetată, încît să acţionez fără să gîndesc.

Telefonul începu să sune.

– Tot Hayley trebuie să fie. Dacă nu-i răspund, o să intre în panică. Ai grijă cum conduci.

Roz se duse să răspundă la telefon şi, în timp ce o asigura pe Hayley că fetiţa dormea ca un îngeraş, auzi uşa de la intrare închizîndu-se în urma lui Mitch.

8

Trebuia să ia puţină distanţă, conchise Mitch. Femeia aceea era un paradox şi, de vreme ce paradoxurile nu aveau soluţii, ar fi fost mai bine s-o accepte aşa cum era, în loc să-şi bată capul cu ea pînă începea să-i tîşnească sîngele pe urechi. În consecinţă, era cazul să-şi canalizeze energiile spre alte enigme decît miseterioasa Rosalind Harper.

Avea de bătut multe drumuri sau, mai bine zis, de bătucit multe scaune. În cîteva ore, petrecute la computer, verificase naşterile, decesele şi căsătoriile enumerate în Biblia familiei Harper. Alcătuise deja o diagramă a ascendenţei familiale, folosindu-şi informaţiile obţinute on-line şi de la judecătorie.

Clienţilor le plăceau diagramele. Pe lîngă asta, mai erau şi nişte instrumente utile pentru el, la fel ca scrisorile şi copiile după fotografiile de familie. Le prindea pe toate pe un panou uriaş – pe două panouri, în cazul de faţă: unul în biroul din apartament, iar celălalt, în biblioteca din Harper House.

Fotografii, poze vechi, scrisori, jurnale, reţete de familie mîzgălite de mînă, pentru el toate îi însufleţeau pe cei cercetaţi. Îi vedea vii şi adevăraţi, cînd începea să le vizualizeze programele zilnice, obiceiurile, defectele şi nemulţumirile. Pentru el erau mai importante decît orice altă activitate sau proiect.

Putea petrece ore întregi răsfoind însemnările de grădinărie ale lui Elizabeth Harper sau albumul întocmit de ea despre copilul ei – tatăl lui Roz. Altfel, cum ar fi ştiut că omul care o procrease pe Roz suferise de steatoree la trei luni sau că făcuse primii paşi zece luni mai tîrziu?

Detaliile, amănuntele, erau cele care completau trecutul, aducîndu-l în imediata lui apropiere.

În fotografia de la nunta lui Elizabeth cu Reginald junior o putea recunoaşte pe Rosalind, în trăsăturile bunicului ei. Părul negru, ochii alungiţi, oasele faciale puternice. Ce altceva mai moştenise, şi le mai transmisese şi copiilor ei, de la acest om pe care abia dacă şi-l mai amintea?

În primul rînd, flerul în afaceri, conchise Mitch. Din alte detalii, acele mici amănunte găsite în decupajele din ziare şi în actele de familie, reconstituise portretul unui om care avea un talent deosebit de a cîştiga bani şi reuşise să evite soarta multora dintre confraţii lui în crahul bursei de valori. Un om grijuliu, un om care conservase căminul şi proprietăţile familiei. Şi totuşi, oare, nu emana o anumită răceală? se întreba Mitch, studiind fotografiile de pe avizier. O anume distanţă, care i se citea în ochi, datorată nu numai stilului fotografic al epocii. Poate provenea din faptul că se născuse bogat – singurul fiu pe ai cărui umeri apăsau toate responsabilităţile.

– Oare ce-or fi ştiut despre Amelia? se întrebă Mitch cu glas tare. Au cunoscut-o vreodată, în carne şi oase? Sau era deja moartă, doar un spirit bîntuind prin casă, cînd ţi-a venit ţie vremea?

Cineva o întîlnise, îşi spuse el. Cineva îi vorbise, o atinsese, îi cunoscuse chipul, vocea...

Şi acel cineva locuise sau lucrase în Harper House.

Mitch porni în căutarea servitorilor cărora le ştia numele complet.

Îi consuma mult timp, fără să includă şi alte posibilităţi. Amelia putuse fi o vizitatoare, o servitoare al cărei nume nu era inclus – sau care fusese eliminat din documentele familiei – o rudă prin alianţă, o prietenă de familie.

Putea specula, desigur, că, dacă o musafiră, o prietenă, o rudă îndepărtată murise în casă, informaţia s-ar fi transmis de-a lungul timpului, iar identitatea ei ar fi fost cunoscută.

Dar, din nou, acestea nu erau decît simple speculaţii şi nu includeau în calcul posibilitatea unui scandal, care s-a dorit trecut sub tăcere. Sau faptul că nu fusese o persoană importantă pentru familia Harper, că murise în somn şi nimeni nu considerase întîmplarea destul de importantă ca să mai fie discutată.

Şi nu era decît un alt paradox, îşi zise Mitch, în timp ce se rezema de spătar, amorţit de-atîta muncă, faptul că el, un om raţional şi cu o gîndire destul de logică, consuma timp şi făcea eforturi considerabile pentru a studia şi identifica o fantomă.

Totul era să nu se gîndească la ea în acest fel, ci să şi-o imagineze ca pe o femeie vie, o femeie care respirase, îşi trăise viaţa, se îmbrăcase, mîncase, rîsese, plînsese, umblase şi vorbise.

Existase. Avusese un nume. Era datoria lui să afle *cine, ce, cînd.* Iar întrebarea principală era: *de ce?*

Scoase schiţa din dosar şi începu să studieze portretul desenat de Roz – o femeie tînără şi slabă, cu o claie de păr buclat şi ochii încărcaţi de suferinţă. Au datat-o, îşi spuse el, clătinînd din cap, „după îmbrăcăminte şi pieptănătură".

N-ar fi putut spune că nu era un desen reuşit. O văzuse pe Amelia doar o dată, iar atunci nu arătase calmă şi tristă ca aici, ci dezlănţuită, scoasă din minţi.

Rochia putea să fie veche de zece, chiar de douăzeci de ani. Sau nouă-nouţă. Pieptănătura, o preferinţă personală, sau ceva la modă. I-ar fi fost imposibil să stabilească o epocă sau perioadă, pe baza unor informaţii atît de, cum să spună... schematice.

Şi totuşi din cercetările pe care le făcuse pînă acum, tindea să presupună că se aflau foarte aproape de ţintă.

Referirile la vise, fragmentele de informaţii, legendele, toate păreau să-şi aibă originile undeva în timpul domniei lui Reginald Harper.

Reginald Harper, îşi spuse el din nou, înclinîndu-şi scaunul pe spate şi privind în tavan. Reginald Edward Harper, născut în 1851, cel mai mic dintre cei patru copii ai lui Charles Daniel Harper şi Christabel Westley Harper. Al doilea fiu, cel care supravieţuise. Fratele său mai mare, Nathanial, murise în luna iulie a anului 1864, la vîrsta de optsprezece ani, în timpul Bătăliei de la Podul Însîngerat din Charlestown.

– Căsătorit cu Beatrice...

Cotrobăi iar printre însemnări. Da, iată: 1880; cinci copii – Charlotte, născută în 1881, Edith Anne, în 1883, Katherine, 1885, Victoria, 1886, şi Reginald junior, născut în 1892.

Un mare interval de timp între ultimii doi copii, ţinînd seama de ritmul de dinainte, îşi spuse el, însemnînd posibilitatea unor pierderi de sarcină sau naşteri de copii morţi. Probabil că Reginald îşi dorise un fiu care să ducă numele de familie mai departe.

Parcurse diagrama familială pe care o întocmise pentru Beatrice. O soră, un frate, o cumnată. Nici o rudă nu murise decît după primele apariţii şi vise consemnate. Şi nici una nu se numise Amelia.

Desigur, nu găsise nici vreo servitoare cu acest nume. Nu încă.

Deocamdată însă, încercui numele lui Reginald Harper, capul familiei în perioada cea mai probabilă.

„Cine-ai fost tu, de fapt, Harper? Un om prosper, cu baze solide. Ai moştenit casa şi averea, fiindcă fratele mai mare a fugit să se facă soldat şi a murit în luptă ."

Reginald se căsătorise bine, acumulînd şi mai multe proprietăţi cu acel prilej. Extinsese şi modernizase casa, conform însemnărilor lui Roz. O căsnicie reuşită, o viaţă împlinită, şi nu-i fusese deloc teamă să toace gologanii. Totuşi, în vremea lui, prin casă se perindaseră enorm de multe cameriste şi alte servitoare. Poate că lui Reginald îi plăcuse să-şi facă de cap cu slujnicele. Sau poate că soţia lui le tiranizase.

Oare îndelungata aşteptare a unui fiu fusese frustrantă sau se mulţumise cu fiicele lui? Ar fi fost interesant de aflat, dar nu mai era nimeni în viaţă, ca să spună.

Mitch se înapoie la computer, mulţumindu-se, pentru moment, cu datele pe care le avea.

Întrucît avea foarte multe plante de casă, Roz mutase cîteva în stocul din magazin şi, la propunerea Stellei, colaborase cu ea pentru a folosi altele la crearea unor tăvi cu aranjamente florale.

Îi plăcea să lucreze cu Stella, ceea ce era o mare raritate. De obicei, cînd sădea în ghivece sau răsădea, Roz prefera doar compania plantelor şi a muzicii.

– Mă simt bine cînd îmi afund mîinile în pămînt, comentă Stella, în timp ce alegea o plantă şerpuitoare pentru aranjamentul ei.

– Cred c-ai să ţi le afunzi cu vîrf şi-ndesat, destul de curînd, ocupîndu-te de noile tale grădini.

– Abia aştept. Ştiu că-l scot pe Logan din minţi, schimbînd mereu planul.

Îşi suflă o şuviţă de păr, care-i căzu pe faţă, şi o privi pe Roz.

– De fapt, „plan" nu e cuvîntul cel mai potrivit pentru ceea ce făcea el cu amenajările exterioare. Era mai degrabă un concept.

– Pe care tu îl rafinezi.

– Cred că, dacă-i mai arăt o singură schiță, o să mă pună s-o mănînc. E extraordinar coleusul ăsta.

– Concentrarea asupra grădinilor te ajută să-ți calmezi nervii înainte de nuntă.

Stella se opri, cu mîinile îngropate în pămînt.

– La fix ai nimerit-o. Cine s-ar fi aşteptat să fiu nervoasă? Nu mi se întîmplă pentru prima dată, şi vrem ca totul să fie simplu şi discret. Am avut la dispoziție luni de zile în care să-mi fac planuri, ceea ce nu l-a bucurat deloc. Ar fi trebuit măcar să zugrăvim şi să mobilăm livingul şi camerele băieților. Nici nu-ți închipui ce piese superbe i-a dăruit mama lui, iar el le-a îngrămădit într-un garaj folosit pe post de magazie.

– E firesc să fii nervoasă. O mireasă rămîne o mireasă, şi prima, şi a doua oară...

– Tu ai fost neliniştită a doua oară? Ştiu că a ieşit îngrozitor, dar...

– Nu, n-am fost, declară Roz pe un ton sec; nu înverşunat, doar gol de orice sentimente. Ar fi trebuit să înțeleg ceva din asta. Te agiți pentru că eşti emoționată şi fericită. În plus, îți stă în fire să-ți faci griji pentru toate amănuntele, mai ales cînd e vorba de ceva foarte important pentru tine.

– Vreau ca totul să arate perfect. Probabil că mi-a luat Dumnezeu mințile, de-am hotărît să facem nunta afară, în curtea din spate, cînd grădinile încă nu sînt gata. Nu mai avem timp prea mult pînă în aprilie ca să le terminăm.

– O să le terminați. Tu şi Logan ştiți ce faceți cînd e vorba de plantat sau de tot ce este important.

– Să-mi mai aminteşti asta din cînd în cînd.

– Cu plăcere. Arată bine plantele, constată Roz făcînd un pas înapoi, cu mîinile înmănuşate, proptite în şolduri. Ai calculat prețurile?

– Treizeci şi patru şi cincizeci. Patruzeci şi cinci şi nouăzeci şi cinci pentru cele mari.

– Sună bine. O marjă de profit frumuşică.

– Şi un preț avantajos pentru clienți, care nu vor mai găsi nicăieri aranjamente atît de bogate şi de exotice. Te-ajut să duci cîteva în magazin, iar pe celelalte am să le trec pe urmă în inventar.

Încărcară un cărucior-platformă şi-l duseră în clădirea principală. Cînd Stella începu să mute articolele din stoc pentru a schimba aranjamentul, Roz o împinse la o parte.

– Du-te şi fă hîrtiile. Dacă-ncepi să moşmondeşti cu prezentarea, n-ai să te mai mişti de-aici cel puțin o oră. Oricum, ai să te întorci să te joci şi tu cu ele, după ce termin eu.

– Mă gîndeam doar că grupîndu-le pe cele mai mici şi folosind vreo două din mesele astea cu plăci de faianță...

– Lasă că stabilesc eu totul. Pe urmă, n-ai decît să vii în urma mea şi să... finisezi.

– Dacă pe una dintre cele mai mari o pui pe masa aia de grădină din fier forjat şi adaugi alături unul dintre felinarele mici de alamă, iar lîngă el aşezi ghiveciul ăla de argilă de şaişpe inchi, cu pasărea-paradisului, efectul va fi extraordinar... Gata, m-am dus!

Zîmbind, Roz continuă să aranjeze florile. Şi, întrucît trebuia să recunoască faptul că Stella avea dreptate, ca de obicei, organiză masa aşa cum o învățase ea.

– Ei, Rosalind Harper, aici erai!

Profitînd de faptul că stătea întoarsă cu spatele, Roz îşi putu permite să se strîmbe o clipă, înainte de a-şi compune o expresie mai primitoare.

– Bună, Cissy.

Acceptă salutul standard, o pupătură care se opri la un deget distanță de obrazul ei, şi se resemnă să piardă un sfert de oră cu taclalele.

– Da' ce bine arăți, remarcă ea. Costumul ăsta e nou?

– Ăsta? își fîlfîi Cissy o mînă cu manichiură franțuzească, într-un gest de indiferență la adresa taiorului ei roșu ca o cireașă. L-am înhățat la nimereală din debara, azi-dimineață. Pe cuvîntul meu, Roz, tu chiar n-ai de gînd să pui un dram de carne pe tine? De fiecare dată cînd te văd, mă simt obligată să transpir cu douăzeci de minute în plus la aparatul de gimnastică.

– Arăți minunat, Cissy.

Roz nu mințea. Una dintre principalele preocupări ale Ceciliei Pratt era aceea de a-și pune la punct aspectul exterior. Părul blond, bogat, îi cădea pe umeri în plete drepte, parcă trasate cu rigla. Fața tinerească, marcată de gropițe, era luminată de ochii de culoarea alunelor.

După îmbrăcăminte, Roz deduse că fusese la vreun prînz între doamne sau la o ședință de comitet și venise aici ca să răspîndească și să culeagă bîrfe.

Bîrfitul era al doilea mare talent al lui Cissy.

– Nu văd de ce, sînt pur și simplu *moartă* de oboseală. Anul ăsta, sărbătorile mi-au făcut de petrecanie. Oriunde mă întorceam – gata, altă petrecere! Cred că de la Thanksgiving nu mi-am mai tras sufletul. Și-acuma, nici una, nici două, vine și Balul de primăvară la club. Spune-mi că anul ăsta vii și tu, Roz. Fără tine, pur și simplu n-are nici un farmec.

– Nu m-am gîndit.

– Ei, atunci gîndește-te. Stai jos cîteva momente și hai să mai deșertăm sacii. Jur că nu mai pot să mă țin pe picioare.

Și, ca s-o dovedească, se așează pe bancă, lîngă masa cu exponatul pe care Roz tocmai îl terminase.

– Ce frumos! Parc-aș fi într-o grădină tropicală. Hank și cu mine vom merge săptămîna viitoare în Insulele

Cayman, să profităm puțin de soare. Am nevoie de o recreere, te rog să mă crezi.

– Cred că va fi foarte distractiv.

Obligată de bunele maniere, Roz se așează și ea pe banchetă.

– Ar trebui să-ți iei și tu o vacanță tropicală ca lumea, scumpo, o bătu Cissy pe dosul mîinii. Soare, ape albastre, bărbați chipeși aproape goi... Tocmai ce-ți trebuie. Știi ce îngrijorată sînt că stai tot timpul legată cu lanțuri de coșmelia asta. Acum, însă, o ai pe fata aia din Nord, la administrație. Apropo, ești mulțumită de ea?

– O cheamă Stella, Cissy, și lucrează pentru mine de un an. Ăsta ar trebui să fie un indiciu destul de clar că sînt mulțumită.

– Mă bucur. Ar trebui să profiți și să mai pleci și tu pentru un timp.

– N-am găsit nici un loc unde să-mi facă plăcere să mă duc.

– Ei, atunci am să-ți aduc niște broșuri, asta am să fac. Cred că n-aș mai rezista nici măcar o zi, dacă n-aș ști că-n curînd vom sta pe plajă, sorbind mai tai-uri. Ai fost inspirată c-ai sărit majoritatea petrecerilor, deși mi-a părut rău că nu te-am văzut în noaptea de Anul Nou la Jan și Quill. A fost fermecător, zău așa, deși nu s-a *comparat* cu petrecerea aia pe care ai dat-o tu. Cam puține flori și mîncare mediocră. Nu că i-aș spune asta lui Jan. Știi că săptămîna viitoare își face liposucțiune?

– Nu, de unde să știu?

– Mă rog, e unul dintre secretele alea prost păstrate.

Cissy se trase mai aproape, clipind conspirativ.

– Fundul și coapsele, din cîte-am auzit. Chiar adineaori am luat prînzul împreună, iar *ea* a spus că o să petreacă o săptămînă în Florida, la băi. Toată lumea știe că se duce să-și facă aspirarea, după care o să stea în casă pînă va

putea să scoată din nou capul în lume. Şi, de vreme ce-ai putea să pui masa pentru-o familie cu patru membri pe fundul ei, aş zice c-o să treacă mai mult de-o săptămînă pîn-o să umble din nou drept.

Roz rîse fără să vrea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cissy, mie mi se pare că fundul ei arată normal.

– Nu şi în comparaţie cu al noii asistente administrative pe care se-aude că a pus ochii Quill. Douăşopt de ani. Pe fundul ăleia ai putea pune-o masă şi mai întinsă, atîta vreme cît nu te deranjează să mănînci silicon.

– Sper că nu-i adevărat ce spui – în legătură cu Quill. Întotdeauna am fost de părere că el şi Jan sînt un cuplu reuşit.

– Unii bărbaţi îşi pierd pur şi simplu capul cînd văd o pereche de sîni – indiferent dacă-s făcute de Dumnezeu sau de mîna omului. Asta îmi aminteşte motivul pentru care am venit să-ţi vorbesc. Numai că nu-s prea sigură cum să-ţi spun.

– Nu mă îndoiesc c-ai să găseşti tu o modalitate.

– Pur şi simplu simt că trebuie s-o fac, sînt obligată... De cît timp sîntem noi două prietene, Rosalind?

– N-aş putea spune.

Faptul că o cunoaştea din liceu nu însemna că erau şi prietene, reflectă ea.

– În orice caz, la vîrsta noastră e mai bine să nu numărăm anii. Dar, de vreme ce ne ştim de mai multă vreme decît îi convine fiecăreia dintre noi să recunoască, mă simt datoare să te-anunţ ce se întîmplă. Dar, mai întîi, vreau să-ţi spun, de vreme ce n-am avut nici o clipă liberă ca să-ţi vorbesc de la... acel *incident,* că niciodată n-am fost atît de şocată, atît de *năucită,* ca atunci cînd nesuferitul ăla de Bryce Clerk a intrat la tine-n casă, în toiul petrecerii, de parc-ar fi avut tot dreptul s-o facă.

– E-n regulă, Cissy. Cum a intrat, aşa a şi ieşit.

– Cu atît mai bine, de vreme ce eu, una, nu ştiu dacă aş fi reuşit să mă stăpînesc. Pur şi simplu nu ştiu. Nu mi-a venit să cred ce-a fost în stare să facă Mandy aia. Sigur, fata n-are minte nici cît o muscă retardată, da' asta nu-i o scuză că nu şi-a dat osteneala să afle cine *a fost* omul ăla, înainte de a da buzna-n casa ta cu el de braţ.

Făcu un gest de exasperare.

– Pur şi simplu n-am cuvinte.

– Atunci, nici nu are rost să mai vorbim despre asta. Serios, trebuie să mă apuc iar de lucru.

– Dar nu ţi-am *spus!* Cînd sînt tulburată, parcă nu mă mai ascultă limba. Individul era *acolo,* tot cu fata aia ridicolă şi fără minte. Era acolo, Roz, la Jan şi Quill, cum te văd şi cum mă vezi, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Bea şampanie, dansa şi fuma ţigări de foi pe verandă. Vorbea tot timpul despre compania lui de *consultanţă.* Pur şi simplu mi se întorcea stomacul pe dos.

Îşi duse o mînă la burtă, ca şi cum chiar în acel moment stomacul ar fi ameninţat-o cu o revoltă.

– Jan mi-a spus că i-ai trimis vorbă că regreţi, dar nu poţi veni, însă toată noaptea am tremurat de groază c-ai să te răzgîndeşti şi-ai să intri din clipă-n clipă. Şi n-am fost singura.

– Sînt sigură.

Foarte sigură, adăugă Roz în gînd. Era cît se putea de sigură că toată lumea şuşotise, aruncînd privi pline de speranţă spre uşă.

– Jan are dreptul să primească pe cine doreşte la ea în casă, rosti Roz cu voce tare.

– Nu sînt în nici un caz de aceeaşi părere. E vorba de loialitate aici, dacă nu şi de bun-gust. Azi am luat masa cu ea tocmai ca să i-o spun.

În timp ce vorbea, își deschise poșeta și scoase o pudrieră ca să-și pudreze nasul.

– Pînă la urmă, a reieșit că Quill îi netezise drumul. Fac niște afaceri împreună. Jan nu părea să știe ceva despre asta, ea pur și simplu n-are habar de nimic cînd e vorba de bani. Nu ca tine și ca mine.

– Hmm, fu singurul răspuns politicos care-i trecu lui Roz prin minte, de vreme ce Cissy nu lucrase nici măcar o zi în toată viața ei.

– Spre lauda ei, a fost copleșită de indignare cînd i-am spus părerea mea.

Scoțîndu-și rujul, își retuşă buzele, în aceeași culoare cu cea a costumului.

– Dar sînt unii, și recunosc că am auzit așa ceva la petrecere, ca și pe ici, pe colo, sînt unii care-l privesc cu compasiune și consideră, culmea, că a fost tratat nedrept. Cel mai rău e că circulă și o versiune, cum că l-ai atacat fizic în seara petrecerii, că l-ai aruncat cu forța afară din casă cînd a încercat să îngroape trecutul, ca să zic așa. Și chiar după ce-au ieșit, el și fetișcana aia proastă, te-ai dus după ei și i-ai amenințat. Sigur, de fiecare dată cînd aud așa ceva, fac tot ce pot ca să restabilesc adevărul. În fond, am fost de față.

Roz o cunoștea. Cissy nu aștepta decît puțin combustibil pentru un foc ca acela. Și n-avea de gînd să i-l furnizeze, indiferent cît de înjosită se simțea și cît de furioasă era.

– Oamenii spun sau gîndesc numai ce vor ei. N-are nici un rost să-mi fac griji din cauza asta.

– Ei bine, unii spun și gîndesc că n-ai venit la Jan și nici la alte reuniuni, fiindcă știai că va fi acolo și *el*, însoțit de o femeie cu vîrsta pe jumătate cît a ta.

– Mă mir că există persoane care-și consumă atît de mult timp speculînd despre felul cum aș putea reacționa

față de cineva care nu mai face parte din realitatea mea. Dac-o vezi pe Jan, spune-i să nu-și facă griji în ceea ce mă privește.

Roz se ridică.

– Mă bucur că te-am văzut. Acum, trebuie neapărat să mă întorc la lucru.

– Vreau să știi c-am să mă gîndesc la tine, declară Cissy, ridicîndu-se în picioare și pupînd din nou aerul în apropierea feței lui Roz. Trebuie să luăm prînzul împreună cît de curînd – fac eu cinste.

– Distracție plăcută, ție și lui Hank, în Insulele Cayman.

– Neapărat. O să-ți trimit broșurile alea, mai zise ea peste umăr, în timp ce ieșea.

– Așa să faci, mormăi Roz, pornind în direcția opusă, înfuriată pe sine însăși că se simțea rănită și insultată. Doar avea atîta minte ca să știe că nu merita, dar lovitura suferită de mîndria ei o durea.

Dădu să intre în casa de răsădire. Și totuși se răzgîndi și coti în cealaltă parte. În starea-n care era, i-ar fi făcut mai mult rău decît bine. Ocoli spre pădurea care despărțea domeniul public de cel privat, luînd-o spre casă.

Nu voia să vadă pe nimeni și nici să stea de vorbă cu cineva, dar în curte îl văzu pe David, jucîndu-se cu băieții Stellei și cu cîinele lor.

Cîinele o zări primul și, cu cîteva lătrături de bun-venit, încercă să-i sară cu labele pe genunchi.

– Nu acum, Parker, îl temperă ea, aplecîndu-se să-l scarpine între urechi. Nu e momentul.

– Căutăm comoara îngropată, o anunță Luke, alergînd spre ea; purta o barbă neagră caraghioasă, agățată de urechi, care-i ascundea jumătate din chipul pistruiat. Avem și hartă, și de toate.

– O comoară?

– Mhm! Eu sînt piratul Barbăneagră, iar Gavin e Long John Silver. David e Căpitanul Morgan. Zice că el poate aduce lumină şi într-o zi urîtă, da' eu nu pricep cum vine asta.

Roz zîmbi, ciufulindu-i părul. Nici ei nu i-ar fi stricat talentele Căpitanului Morgan.

– Ce comoară e?

– Asta-i o surpriză, dar David... Căpitanul Morgan zice că dacă noi, piraţii, n-o s-o găsim, o să trebuiască să mergem pe scîndură.

Roz privi spre Gavin, care şonticăia prin jur cu o coadă de mătură legată de picior. David purta o bandă neagră peste ochi şi o pălărie mare cu panaş, pe care, probabil, o pescuise din sacul lui cu costume de bal mascat.

– Atunci, mai bine duceţi-vă înapoi şi găsiţi-o.

– Nu vrei să te joci şi tu?

– Nu chiar acum, scumpule.

– Mai bine găsiţi-mi ducaţii, interveni David, apropiindu-se, sau vă spînzur de catarg!

Cu un chirăit deloc pirateresc, Luke se repezi să numere paşii, conform indicaţiilor de pe hartă, împreună cu fratele său.

– Ce e, iubito?

– Nimic, clătină din cap Roz. Mă doare puţin capul şi am venit acasă mai devreme. Sper că n-aţi îngropat cu adevărat ceva. Aş fi dezolată să trebuiască să te concediez.

– Un joc PlayStation nou, acolo, în bifurcaţia celei mai de jos crengi din sicomorul ăla.

– Eşti o comoară, Căpitane Morgan.

– Unul la un milion. Cunosc mutra asta. Ridică o mînă spre faţa ei. Aproape nimeni n-ar observa-o, dar eu o remarc întotdeauna. Ce te-a necăjit şi de ce naiba umbli atîta fără canadiană?

– Am uitat-o. Mă doare într-adevăr capul, din cauza unor prostii pe care Cissy Pratt s-a simţit datoare să mi le transmită.

– Mîine-poimîine, limba aia a ei bălăngănită o să i se înfăşoare pe după gît şi-o s-o sugrume, declară el, ridicîndu-şi banda de pe ochi. Iar cînd va zăcea în salonul de pompe funebre, am să mă duc s-o îmbrac într-un costum de gata, demodat, de la Wal-Mart. Din poliester.

La asta, Roz reuşi să zîmbească vag.

– Eşti crud.

– Hai în casă. Am să prepar o porţie din faimosul meu martini. Poţi să-mi povesteşti totul şi, apoi, o vom face cu ou şi cu oţet pe caţa aia.

– Oricît ar suna de amuzant, cred că am nevoie de două aspirine şi de un pui de somn, vreo douăzeci de minute. Şi apoi ştim amîndoi că nu-i poţi dezamăgi pe băieţii ăştia. Hai, du-te acum, căpitane, îl expedie ea, sărutîndu-l pe obraz. Dezgropaţi comoara mai repede.

Intră în casă şi se duse direct la etaj. Luă din dulăpior aspirina, apoi se întinse pe pat.

Cît timp, se întrebă ea, cît de mult timp avea să-i mai atîrne de gît amintirea acelei farse matrimoniale? De cîte ori avea să se întoarcă şi s-o plesnească în faţă?

Roz crezuse că, dacă-i lăsa lui cei cincisprezece mii de dolari, pe care descoperise că-i ciupise din contul ei, se achita de orice datorii şi-şi ispăşea greşeala.

Ei bine, banii se duseseră, şi n-avea nici un rost să regrete acea decizie prostească. Mariajul existase şi degeaba s-ar mai fi pedepsit pentru el.

Mai devreme sau mai tîrziu, Bryce avea să deraieze din nou, să se culce cu cine nu trebuia, să provoace pe cine nu era cazul şi să dispară din Memphis, ieşind din cercul ei social.

În cele din urmă, oamenii vor găsi altceva sau pe

altcineva despre care să trăncănească. Aşa cum se întîmpla întotdeauna.

Ca să vezi, fusese în stare să convingă pe cineva că-l atacase – şi-n propria ei casă, pe deasupra! Juca bine rolul părţii vătămate şi era cel mai talentat mincinos din cîţi cunoscuse vreodată.

Nu putea, nu voia, să se mai apere în nici un fel. N-ar fi făcut decît să hrănească fiara. Avea să procedeze ca întotdeauna: se va îndepărta fizic şi emoţional de vîltoarea bîrfelor.

Se va complace în acea scurtă izolare. Apoi, va reveni în lume, la viaţa ei, trăindu-şi-o exact aşa cum făcuse întotdeauna. Exact aşa cum dorea.

Închise ochii. Nu se aştepta să adoarmă, dar moţăi puţin în acea stare de semisomn pe care o găsea adesea foarte odihnitoare.

Şi, în timp ce picotea, se văzu aşezată pe bancă, în propria ei grădină umbroasă, savurînd adierea de primăvară tîrzie şi inspirînd miresmele care pluteau prin aer. Vedea casa principală şi jardinierele colorate pe care ea însăşi le plantase şi le pusese pe terase. Şi dansul crinilor care aşteptau să se desfacă. Inspira parfumul trandafirilor care se căţărau pe umbrar, sub şuvoiul intens de raze aurii. Trandafirii albi pe care îi sădise cu mîna ei, ca un omagiu pentru John.

Rareori, se ducea la mormîntul lui, dar sub umbrar venea foarte des.

Privi dincolo de grădina cu trandafiri, grădina cu altoiuri. Peste cărările care şerpuiau blînd printre flori, arbuşti şi copaci, desluşi locul unde Bryce voise să sape o piscină.

Se contraziseseră din cauza asta şi ajunseseră să se certe cumplit, cînd ea reziliase contractul antreprenorului pe care Bryce îl angajase împotriva voinţei ei.

Îşi amintea că-i spusese, cît se putea de clar, că, dacă înfigea măcar o dată cazmaua în pămîntul ei, va chema poliţia să adune de pe jos ce mai rămînea din el.

Fusese dură, amintindu-i că terenul şi casa erau ale ei, iar deciziile privitoare la ele îi aparţineau.

Bryce plecase valvîrtej, după ce-l muştruluise, însă se întorsese peste cîteva ore, spăsit, cu un bucheţel de violete de cîmp în mînă.

Greşeala ei fusese aceea că îi accepta scuzele şi florile.

Singură e mai bine.

O trecu un fior.

– Poate că e, poate că nu.

Singură ai făcut toate astea. Tot ce vezi. Ai greşit o singură dată, şi iată cît te-a costat. Şi încă te mai costă. Nu mai face încă una.

– N-am să mai fac nici una. Orice-aş face, nu va fi o greşeală.

Singură e mai bine. Acum, vocea era mai insistentă, frigul mai intens. *Şi eu sînt singură.*

O clipă, doar o clipă, Roz avu impresia că vedea o femeie într-o rochie albă stropită de noroi, zăcînd într-un mormînt deschis. Şi, în clipa aceea, doar în clipa aceea, simţi mirosul de descompunere de sub trandafiri.

Apoi, ochii femeii se deschiseră şi priviră în ochii ei, cu un soi de foame dementă.

9

Roz intră în casă, lăsînd în urmă ploaia rece şi zloata de-afară. Îşi scoase canadiana şi se aşeză pe bancheta din antreu, ca să se descalţe de cizme. David veni agale, se

aşează lîngă ea şi-i dădu ceaşca de cafea pe care o adusese de la bucătărie.

– Doctorul Delisch (deliciu) e în bibliotecă.

– Ştiu, i-am văzut maşina.

Ţinînd ceaşca în ambele mîini, ca să şi le încălzească, Roz sorbi din cafea.

– E şi Harper cu el. L-a răpit pe băiatul nostru pentru un interviu. I-am dat şi eu unul, la o prăjitură cu sos de mere.

– Prăjitură cu sos de mere?

– Ţi-am păstrat o felie mare. Îţi cunosc slăbiciunile. Se spune că s-ar putea s-avem zăpadă.

– Am auzit.

– Stella şi băieţii sînt la Logan. O să ia cina acolo, iar băieţii speră să ningă, ca să poată rămîne la el peste noapte.

– Foarte bine. Trebuie să fac un duş. Unul fierbinte.

În timp ce-i lua ceaşca, David spuse:

– Mă gîndeam că poate-ai vrea să-l inviţi la cină pe chipeşul nostru profesor. Fac nişte pui la ceaun şi perişoare, ca să scoată frigul din oase.

– Sună apetisant – puiul –, iar Mitch poate lua masa cu noi, dacă doreşte şi nu şi-a făcut alte planuri.

– Nu şi-a făcut, răspunse David cu convingere. L-am întrebat.

La vederea zîmbetului lui larg, Roz chicoti.

– Cui vrei să-i faci lipeala, David, ţie sau mie?

– Păi, fiind atît de altruist şi avînd în vedere că doctorul e, din păcate, absolut heterosexual – te servesc pe tine.

– Eşti penibil de romantic.

Roz începu să urce scara şi-şi dădu ochii peste cap cînd îl auzi strigînd în urmă-i:

– Să-ţi iei ceva sexy pe tine.

În bibliotecă, Harper îşi bea tacticos berea. Nu con-

sidera că i-ar mai fi putut spune lui Mitch mai multe decît ştia deja, dar îi răspunsese la întrebări, completînd micile goluri din povestirile pe care i le spuseseră mama lui şi David.

– Am relatarea lui David despre noaptea cînd aţi văzut-o afară, în grădină, în copilărie.

– În noaptea cînd ne-am făcut tabăra afară – David, fraţii mei, şi cu mine. Ce mai noapte!

– După cîte spune David, tu ai văzut-o primul şi l-ai trezit.

– Am văzut-o, am auzit-o, am simţit-o... ridică din umeri Harper. Mi-e greu să spun exact – dar, da, l-am trezit. N-aş putea preciza, dar, oricum, era destul de tîrziu. Stătuserăm treji, mîncînd pînă ne-a durut burta şi speriindu-ne cu poveşti de groază. Pe urmă, am auzit-o, cred. Nu mai ştiu cum anume, dar mi-am dat seama că era ea. Se manifesta altfel decît de obicei.

– În ce sens altfel?

– Nu cînta. Mai degrabă... gemea, cred, sau scotea sunetele alea neinteligibile. Cam aşa cum te-ai aştepta de la o stafie, într-o noapte caniculară, la lumina lunii, cînd eşti mic. Aşa că m-am uitat afară şi am văzut-o. Nici de arătat, nu arăta ca înainte.

Curajos băiat, îşi spuse Mitch, să se uite afară, în loc să-şi tragă peste cap sacul de dormit.

– Dar cum arăta?

– Avea pe ea chestia aia ca o cămaşă de noapte, albă... Ca în primăvara trecută, cînd a apărut sus, la etaj. Părul îi era despletit, încîlcit şi murdar. Vedeam cum razele de lună trec prin ea ca prin sticlă. Iisuse... murmură el, sorbind din bere. L-am trezit pe David, iar Austin şi Mason s-au trezit şi ei. Aş fi vrut ca Austin să rămînă, cu Mason, dar el n-a vrut, aşa că am pornit cu toţii pe urmele ei.

Mitch îşi putea imagina foarte uşor scena. Un grup de băieţi, la lumina lunii şi a licuricilor, în noaptea fierbinte de vară şi o siluetă spectrală prelingîndu-se prin grădini.

– A traversat rondul de ciuboţica-cucului şi a trecut prin narcise. Chiar prin ele. Eu eram prea emoţionat ca să-mi mai fie frică. Continua să scoată sunetul ăla, ca un murmur sau, mai degrabă, ca un scîncet. Parcă s-ar fi amestecat în el şi nişte cuvinte, dar nu reuşeam să le disting. Mergea spre grajduri. Sau, cel puţin, într-acolo mi se părea mie că se îndrepta. Pe urmă, a întors capul şi s-a uitat înapoi. Şi faţa ei...

– Da...?

– La fel ca-n primăvara trecută, continuă Harper, cu un mic fior. Părea nebună. Nebună ca-n filmele horror. Ochii holbaţi, demenţi. Zîmbea, dar avea un zîmbet oribil. Şi, o clipă, cînd s-a uitat la mine, mi s-a făcut atît de frig, c-am putut să-mi văd aburii respiraţiei. Pe urmă, s-a întors şi şi-a văzut de drum, iar eu am continuat să o urmez.

– Ai pornit iar după ea? După o stafie nebună? Cred că tremurai de frică.

– Nu prea, sau cel puţin nu-mi dădeam seama. Mă captivase, cred. Eram de-a dreptul fascinat. Trebuia să *aflu*. Dar Mason a început să ţipe. M-am speriat de era să fac pe mine. Am crezut că-l prinsese, ceea ce ar fi fost imposibil, de vreme ce ea mergea în faţa mea, iar el venea după mine. Erau mult mai departe în urma mea, toţi trei, aşa că am luat-o la fugă înapoi şi l-am văzut pe Mason zăcînd pe jos, cu piciorul plin de sînge. Austin alerga înapoi, spre cort, să aducă un tricou sau ceva cu care să i-l înfăşoare, deoarece n-aveam pe noi decît chiloţii. David şi cu mine l-am luat pe sus, ca să-l ducem înapoi, cînd a apărut mama în fugă, mînioasă foc.

Rîse, şi-l privi în ochi pe Mitch.

– S-o fi văzut! Avea pe ea un şort de bumbac şi un tricou. Pe-atunci îşi purta părul lung, şi-i fîlfîia în urmă, în timp ce gonea spre noi mîncînd pămîntul. Şi am văzut – ceilalţi n-au văzut, dar eu, da – că ţinea în mînă pistolul bunicului. Îţi spun eu, dacă vedea alergînd după noi vreo fantomă, sau pe oricine altcineva, ar fi tras. Dar şi-a dat seama ce se întîmplase, şi-a vîrît pistolul sub elasticul şortului, la spate, l-a luat pe Mason în braţe şi ne-a spus să punem nişte haine pe noi. Apoi ne-am îngrădămădit cu toţi în maşină, ca să-l ducem pe Mason la urgenţă unde i-au pus copci.

– Nu mi-ai spus niciodată că ai văzut pistolul, interveni Roz, intrînd în bibliotecă.

– Credeam că nu voiai ca şi ceilalţi să ştie.

Roz veni spre el, se aplecă şi-l sărută pe creştet.

– Nu voiam să ştii nici tu. Întotdeauna ai văzut prea multe.

Întoarse capul, rezemîndu-şi obrazul de cel al lui Harper, şi-l privi pe Mitch.

– Vă întrerup?

– Nu. Ai putea să stai şi tu puţin jos, cîteva minute. Acum am povestirea asta din două surse şi nu m-ar deranja să aud şi versiunea ta.

– Nu pot adăuga prea multe. Băieţii doriseră să doarmă afară. Dumnezeu ştie de ce, căci era o zăpuşeală înăbuşitoare şi o sumedenie de gîze. Dar la vîrsta aia, băieţii se dau în vînt după corturi. Şi, cum voiam să stau cu ochii pe ei, şi să aud ce se întîmplă, am oprit instalaţia de aer condiţionat din camera mea şi am lăsat uşile dinspre grădină deschise.

– Eram la doi paşi, în curte, obiectă Harper. Ce putea să ni se întîmple?

– O mulţime – şi, după cum s-a şi dovedit, am avut

dreptate. După ce s-au liniştit, am aţipit şi eu. M-au trezit ţipetele lui Mason. Am înhăţat pistolul tatei, pe care-n vremea aia-l ţineam pe raftul de sus al debaralei din dormitor. Am scos cartuşele din caseta cu bijuterii şi l-am încărcat din fugă. Cînd am ajuns acolo, Harper şi David îl duceau în braţe pe Mason, căruia-i curgea sînge din picioruş. A trebuit să le cer să tacă, pentru că toţi vorbeau în acelaşi timp. Am dus copilul în casă, i-am spălat piciorul şi am văzut că avea nevoie de copci. În drum spre spital, mi-au povestit tot ce se întîmplase.

Mitch dădu din cap, apoi ridică privirea de pe însemnări.

– Şi la grajdul trăsurilor cînd te-ai dus?

Roz zîmbi.

– De cum s-a crăpat de ziuă. Abia atunci am terminat cu toate, şi i-am culcat.

– Ai luat şi pistolul?

– Da, în caz că ceea ce văzuseră era mai material decît li se păruse.

– Eram destul de mare ca să vin şi eu cu tine, declară Harper. Nu trebuia să te duci singură acolo.

Roz înclină capul spre el.

– Am impresia că eu eram şefa. Oricum, n-am găsit nimic, şi nu-ţi pot spune dacă am simţit ceva, cu adevărat, sau încă mai eram agitată şi mi s-a părut doar.

– Ce anume ai simţit?

– Că era frig, cînd n-ar fi trebuit să fie. Şi am simţit... Ştiu că sună melodramatic, dar am simţit moartea în jurul meu. Am scotocit tot grajdul, de sus şi pînă jos, dar n-am găsit nimic.

– Cînd a fost transformat?

– Ăă... hmm... Închise un moment ochii, concentrîndu-se. Cam pe la începutul secolului douăzeci.

Reginald Harper era cunoscut ca un om care-şi dorea să aibă ultimele noutăţi, printre care erau pe-atunci şi automobilele. Un timp, şi-a ţinut maşina în magazia trăsurilor, apoi a mutat-o în grajd, iar casa trăsurilor a devenit un fel de depozit, cu apartamentul grădinarului la etaj. Mult mai tîrziu, prin anii douăzeci, cred, a fost transformat în casă de oaspeţi, de către bunicul meu.

– Deci, e improbabil ca ea să fi locuit acolo sau să-l fi vizitat pe grădinar, conform cu datele primelor apariţii. Ce obiecte se depozitau în casa trăsurilor, înainte de transformare?

– Şarete, harnaşamente. Unelte...

– Mi se pare ciudat că se îndrepta spre un asemenea loc.

– Întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva a murit acolo, interveni Harper, şi m-am gîndit că poate îmi va da de ştire, după ce mă instalam în casa de oaspeţi.

Mitch deveni mai atent.

– Ai avut vreo experienţă acolo?

– Nnţ. Nu prea se ia de tipi, după ce trec de-o anumită vîrstă. Ia uite, ninge!

Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră.

– Poate o să se aşeze. Mai ai nevoie de mine?

– În clipa asta, nu. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

– Nici o problemă. Mai vorbin.

În timp ce Harper ieşea, Roz clătină din cap.

– Direct afară o să se ducă, ca să-ncerce să adune destulă zăpadă cît să facă un bulgăre cu care să arunce în David. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Şi, apropo de David, pregăteşte pui şi perişoare pentru diseară. Dacă vrei, poţi să rămîi la cină, pînă se mai potoleşte ninsoarea.

– Numai un fraier ar refuza puiul şi perişoarele. Am

făcut unele progrese – dacă eliminările se pot numi progrese – în ultima săptămînă. Mi se termină candidatele – cele atestate documentar.

Roz porni spre panoul lui de lucru, studiind fotografiile, diagramele, însemnările.

– Şi cînd se vor termina candidatele atestate documentar?

– Voi începe să caut în afara cercului. Schimbînd vorba, ce părere ai despre baschet?

– În ce sens?

– În sensul de a veni la un meci. Am făcut rost de-un bilet în plus la partida de mîine seară a fiului meu. Joacă Ole Miss. Speram să te conving să vii cu mine.

– La un meci de baschet?

– Atmosferă destinsă, multă lume, o formă de distracţie specifică.

Cînd Roz se întoarse spre el, Mitch îi zîmbi cu dezinvoltură.

– Mi se părea un început bun. S-ar putea să-ţi convină mai mult o ieşire în societate de soiul ăsta, decît o cină liniştită în doi. Dar, dacă o preferi pe a doua, îmi voi găsi o seară liberă în săptămîna următoare.

– S-ar putea ca un meci de baschet să fie interesant.

Lily şedea pe covorul de Buhara din dormitorul lui Roz, lovind cu un cățel de plastic în butoanele unui telefon de jucărie. Mama ei căuta ceva în debara.

– Încearcă, măcar, fardul de pleoape, Roz, se auzi vocea înfundată a lui Hayley, care scotocea printre haine. Ştiam că nu-mi venea bine culoarea cînd l-am cumpărat, dar pur şi simplu n-am putut să mă abţin. Ţie o să-ţi stea senzaţional – nu-i aşa, Stella?

– Sigur.

– Am farduri suficiente pentru trei femei, obiectă Roz, încercînd să se concentreze asupra folosirii lor. Nu era sigură încă cum de spaţiul ei privat suferise o asemenea invazie. Pur şi simplu nu era obişnuită cu invadatoarele de sex feminin.

– O, Doamne! Pe ăştia *trebuie* să-i iei!

Hayley scoase pantalonii pe care Roz şi-i cumpărase la insistenţele lui David – şi pe care nu-i îmbrăcase niciodată.

– Nici nu mă gîndesc.

– Roz, îţi arde de glumă? protestă Hayley, fîlfîind pantalonii spre Stella. Ia uită-te la ei!

Stella se uită.

– Nu mi-aş putea înghesui şoldurile în ăştia nici cu ranga.

– Ba cum să nu – se întind! demonstră Hayley. Şi-n plus, şoldurile tale sînt perfecte, de vreme ce ai sîni. Dar sînt prea lungi – pantalonii, vreau să zic. Ştii puloverul ăla pe care l-am primit de Crăciun, de la David, cel roşu, de angora? Cu pantalonii ăştia, ar veni extraordinar!

– Atunci, ia-i tu, zise Roz.

– Ba nu, ai să-i iei tu – pe tine! Fii atentă la fetiţă, o clipă, OK? Fug să aduc puloverul.

– N-am să port puloverul tău. Am destule de-ale mele – şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i decît un meci de baschet!

– Ăsta nu este un motiv să nu te prezinţi ca o tipă sexy ce eşti!

– Mă duc în blugi.

Dezumflată, Hayley se trînti pe pat, lîngă Stella.

– Căpoasă mai e!

– Poftim, voi folosi fardul tău de ochi. Consideră că e un compromis.

– Cerceii pot să ţi-i aleg?

Roz o privi prin oglindă:

– Dacă-s de acord, încetezi cu pisălogeala?

– S-a făcut.

Hayley sări iar în picioare şi, cînd Lily întinse mînuţele spre ea, o culese din mers. Rezemîndu-şi-o pe şold, începu să caute cu cealaltă mînă prin caseta cu bijuterii a lui Roz.

– Ce bluză-ţi iei?

– Nu ştiu. Vreun pulover, ceva...

– Ăla de caşmir verde, interveni Stella. Verde-închis, pe gît – şi mantoul ăla de piele, ăla superb, da? Ăla negru şi lung pînă la genunchi.

Roz căzu un moment pe gînduri, în timp ce-şi farda pleoapele.

– Perfect. O să meargă.

– În regulă, atunci... ăştia! ridică Hayley o pereche de spirale argintii. Şi pantofii? întrebă ea, întorcîndu-se spre Stella.

– Botinele alea negre de piele, cu toc butucănos.

– Dacă le iei pe alea, iau puloverul şi...

– Fetelor, le întrerupse Roz, valea! Cu restul mă descurc şi singură. Se aplecă totuşi s-o sărute pe Lily pe obraz. Acum duceţi-vă să vă jucaţi în altă parte.

– Haide, Hayley, o chemă Stella, pînă nu se decide să se ducă-n bluză albastră de grădinărit şi în cizme de cauciuc, doar ca să ne facă-n ciudă. A avut dreptate în legătură cu fardul, adăugă ea, în timp ce o trăgea pe Hayley afară.

Probabil, îşi spuse Roz. Era o nuanţă de maro interesantă, cu puţin auriu care o înviora. Ştia cum să-l folosească pentru a-i avantaja înfăţişarea. Dumnezeu îi era martor că exersase destul la viaţa ei şi era îndeajuns de vanitoasă pentru a-şi da silinţa să arate cît mai bine, cînd era necesar. În acelaşi timp, presupunea că prezenţa altor

femei în casă – a unor femei *mai tinere* – avea anumite avantaje, aşa că se hotărî să le urmeze sfaturile în privinţa garderobei. Cu excepţia pantalonilor.

Se duse la scrin şi deschise sertarul din mijloc, unde-şi ţinea puloverele bune. Îi plăceau la nebunie materialele acelea moi – caşmiruri, bumbace, mătăsuri...

Scoase puloverul verde-închis şi-l despături. Valul de frig o lovi, ca o palmă, silind-o să facă un pas înapoi. Îngheţă, cînd puloverul îi fu smuls din mîini. Îl privi, fără să-i vină a crede, cum se izbea de peretele opus, căzînd apoi pe podea. I se înmuiară genunchii, dar se ţinu bine pe picioare şi traversă încet camera ca să-l ridice.

Pieptul puloverului era brăzat de zgîrieturi în zigzag, ca şi cum nişte unghii furioase ar fi încercat să-l sfîşie. Din nări şi gură îi ieşeau aburi, în timp ce gîfîia, încercînd să-şi păstreze calmul.

– Ei, asta a fost o răutate şi o meschinărie. O mojicie nejustificată. Ţineam la puloverul ăsta. Ţineam foarte mult. Dar nu contează.

Înfuriată de-a binelea, se răsuci în loc, aşteptînd, sperînd să vadă ceva sau pe cineva, cu care să se confrunte.

– Mai am şi altele, iar dacă ai de gînd să repeţi figura asta şi cu restul hainelor mele, îţi spun de pe-acum c-am să ies de-aici chiar şi-n fundu' gol, înainte să cedez la un asemenea şantaj. Aşa că du-te şi descarcă-ţi nervii în altă parte.

Aruncă puloverul pe pat, se întoarse la scrin, smulse din sertar altul, la întîmplare, şi-l îmbrăcă. Cu degete tremurătoare de nervozitate şi revoltă, îşi trase pe ea blugii.

– Singură hotărăsc ce fac cu viaţa mea, continuă ea, dintotdeauna am făcut-o. Mai ţine-o tu mult aşa şi-am să mă culc cu el numai ca să-ţi fac în ciudă.

Roz termină cu îmbrăcatul, încălță botinele, smulse mantoul de piele de pe umeraş, după care abia se stăpîni să nu trîntească uşa după ea.

Ajunsă pe culoar, se rezemă de perete, respirînd lung, adînc, pînă reuşi să se calmeze. Un lucru era sigur – ea şi Mitch n-aveau să ducă lipsă de subiecte de conversație pe drumul spre stadion.

Cu toate acestea, Roz aşteptă să rămînă în urmă luminile Casei Harper, înainte de a începe.

– Sînt vreo două lucruri pe care trebuie să ți le spun, şi, apoi, cred că ar fi mai plăcut să lăsăm deoparte problemele profesionale, pentru cîteva ore.

– S-a întîmplat ceva?

– Da. Mai întîi, într-una din zilele trecute am avut o întîlnire enervantă, la firmă, cu o cunoştință care a luat medalia de aur la olimpiada bîrfelor douăzeci de ani la rînd.

– Ăsta zic şi eu record!

– Şi se mai şi mîndreşte cu asta! Era vorba de fostul meu soț şi, chiar dacă nu are importanță în sine, m-a cam iritat, m-a făcut să mă doară capul de nervi, cum spun eu, aşa că m-am dus acasă, am luat o aspirină şi m-am hotărît să mă întind pentru cîteva minute. Nu dormeam, pluteam doar între trezie şi somn, dulce şi plăcut, ştii cum e. În mintea mea mă vedeam în grădină, aşezată pe banca de sub umbrar. Era primăvara, spre vară.

– De unde-ai ştiut că era primăvară?

– Sfîrşit de mai, început de iunie. Îmi dădeam seama după plante, după florile care se desfăceau. Şi pe urmă, s-a făcut frig.

Îi povesti totul, atentă să nu omită nici un detaliu.

– Ăsta-i primul vis despre care-mi vorbeşti.

– N-a fost un vis propriu-zis, preciză ea, făcînd un gest nervos cu mîna. Nu dormeam. Ştiu că oamenii spun

de multe ori asta, cînd *cred* că sînt treji, dar eu chiar *eram* trează.

– În regulă. Tu trebuie să ştii mai bine.

– M-a condus acolo, folosindu-se de mintea mea. Simțeam frigul, mirosul florilor – al trandafirilor albi de pe umbrar – simțeam atingerea aerului pe piele... Şi tot timpul eram conştientă, într-o parte a minții, că încă mă mai aflam în camera mea, pe patul meu, cu durerea mea de cap.

– Deconcertant...

– Faci pe subtilul, replică Roz. Da, era foarte deconcertant. Mă dezorienta şi mă tulbura. Nu-mi place să-mi dirijeze nimeni gîndurile. Felul cum s-a uitat la mine, cînd a deschis ochii, în mormîntul ăla... exprima un fel de... iubire îngrozitoare! Niciodată nu mi-a făcut vreun rău şi nici n-am simțit că ar fi vrut să-mi facă. Pînă în seara asta.

Mitch trase pe dreapta, frînînd brusc, şi se întoarse spre ea. Expresia de obicei calmă de pe chipul lui fusese înlocuită de o furie mocnită.

– Ce vrei să spui? Te-a atacat? Pentru numele lui Dumnezeu...

– Nu pe mine, ci un pulover de-al meu, de caşmir, foarte frumos. Îl primisem de ziua mea şi încă mai sînt supărată că mi l-a stricat.

– Spune-mi tot ce s-a întîmplat, cît mai amănunțit.

După ce o ascultă, Mitch se rezemă de spătar, bătînd nervos cu degetele în volan.

– N-a vrut să ieşi cu mine-n oraş în seara asta.

– Aşa se pare, dar nu i-a mers. Iată-mă aici.

O privi din nou.

– De ce?

– Am spus că voi veni, şi eu mă țin întotdeauna de cuvînt. Pe urmă, m-a înfuriat şi eu nu bat niciodată în

retragere. Şi, în sfîrşit, voiam să văd dacă-mi place sau nu compania ta, doar atunci cînd sîntem în societate.

– Mergi direct la ţintă.

– Într-adevăr. Ceea ce pe unii îi irită.

– Eu nu fac parte dintre ei. Îmi pare rău pentru pulover.

– Şi mie.

– Am putea să speculăm...

– Am putea, îl întrerupse Roz, dar aş prefera să n-o facem, acum. Nu ne-a stricat seara, aşa că nu văd nici de ce ar trebui să-i permitem să ne-o dirijeze. Mai bine să vorbim despre altceva, pînă va veni vremea să ne ocupăm iar de problemele profesionale.

– Sigur. Despre ce-ai vrea să vorbim?

– Aş putea începe prin a mă întreba cu voce tare cît mai ai de gînd să stăm aici, pe marginea drumului şi cît de mult vom întîrzia la meciul fiului tău.

– A. Da, ai dreptate, încuviinţă Mitch, pornind din nou maşina. Ce-ar fi să încep conversaţia spunîndu-ţi că mi-am luat o femeie nouă la curăţenie?

– Serios?

– E prietena unei prietene a unei prietene... ca să zic aşa. Practică feng shui, aşa că le rearanjează pe toate prin casă – zone profesionale, zone de sănătate... Îmi face liste cu lucruri pe care trebuie să le cumpăr, cum ar fi o puşculiţă-broască pentru colţul prosperităţii... sau cam aşa ceva. Zice că trebuie să am şi o plantă verde. Cred că-i pentru zona de sănătate – nu-s sigur, şi mi-e prea frică s-o întreb. N-ai putea să-mi dai înapoi planta aia pe care ai luat-o de la mine în primăvara trecută?

– Aia pe care o omorai.

– Nu ştiam că o omoram. Nici măcar nu ştiam că era acolo.

– Omorul prin neglijenţă tot omor se numeşte.

– Încăpăţînato! Dacă-ţi dau în scris că o să am mai multă grijă de ea? De fapt, femeia o s-o îngrijească, din două-n două săptămîni. Şi ai avea şi tu dreptul s-o vizitezi.

– Am să mă mai gîndesc.

Cînd ajunseră, sala era deja ticsită. Porniră în lungul rîndului pe care aveau locuri, în timp ce ambele echipe îşi făceau încălzirea pe teren.

– Uite-l acolo pe Josh, numărul opt.

Roz îl privi pe băiatul înalt, cu tricou alb, tivit cu albastru, aruncînd din săritură mingea, care ricoşă din panou şi căzu în coş.

– E în formă.

– A fost selecţionat de NBA, la anu' o să joace pentru Celtics. Mai că nu-mi vine să cred. N-am să mă laud toată seara, dar pe-asta trebuia să ţi-o spun.

– O să joace la profesionişti? Laudă-te cît vrei – eu în locul tău nu m-aş codi!

– Am să mă abţin cît pot. În orice caz, Josh dirijează ofensiva echipei.

Roz îl asculta, sorbind din sucul pe care i-l cumpărase, explicaţiile despre tehnica şi tactica baschetului.

După semnalul de începere, urmări jocul, delectîndu-se cu mişcările fulgerătoare de pe teren, cu strigătele spectatorilor şi bubuiturile mingii în panoul de lemn.

Din cînd în cînd, pe tot parcursul primei reprize, Mitch se apleca mai aproape ca să-i explice cîte o comandă, o strategie sau o fază – pînă cînd Roz sări în picioare, o dată cu toată galeria din Memphis, ca să huiduiască o decizie a arbitrului.

– Da' ce, arbitrii ăia au nevoie de operaţie la ochi? Aveam o poziţie stabilită, nu – ce, trebuie să aibă *trei*

picioare pe care să le țină pe teren? Era în atac, pentru Dumnezeu! Doar un card Visa îi mai lipsea!

Cînd se așează la loc, cu un pufnet dezgustat, Mitch își scărpină bărbia.

– OK – sau sînt un profesor excepțional sau știai baschet dinainte.

– Am trei fii. Mă pricep la baschet. Mai știu și fotbal, și baseball, și într-o vreme știam chiar prea multe despre luptele profesioniste. Dar ei au trecut peste faza asta.

Întoarse capul ca să-l privească zîmbind și continuă:

– Te simțeai atît de bine făcîndu-i instructajul micuței doamne, încît n-am vrut să-ți tai elanul.

– Mulțumesc. Vrei niște nachos?

– Nu zic nu.

Se distra, iar la pauză se amuză, cînd Josh își reperă tatăl în tribună și-i zîmbi. Se amuză și mai tare cînd privirea băiatului se abătu spre ea, revenind apoi la tatăl său, înainte de a-i face un semn entuziast, cu degetul mare în sus.

Tigrii din Memphis îi învinseră pe Rebelii din Ole Miss cu trei puncte, Roz conchise că experiența aproape meritase prețul unui pulover de cașmir.

– Vrei să mai stăm pe-aici, ca să-ți feliciți băiatul?

– În seara asta, nu. Va trece o oră și mai bine pînă iese din vestiar și scapă și de fanii echipei. Totuși aș vrea să-l cunoști cu altă ocazie.

– Mi-ar face plăcere. E o încîntare să-l privesc pe teren – nu doar stilul și îndemînarea (deși le are pe amîndouă), ci și entuziasmul. Se vede clar că jocul îl pasionează.

– De cînd era mic l-a pasionat, confirmă Mitch, cuprinzînd-o de talie pentru a o conduce mai ușor prin mulțime.

– O să-ți fie greu, dacă se mută la Boston.

– Dintotdeauna și-a dorit-o. Într-un fel, aș vrea să mă duc și eu cu el, dar, mai devreme sau mai tîrziu, trebuie să-i lași să-și vadă de-ale lor.

– Cînd cei doi băieți mai mari au plecat, mai că n-am murit. Parcă abia ieri aveau doar cinci ani.

Mitch îi eliberă mijlocul și o luă de mînă, conducînd-o prin parcare.

– Pot să te îmbii cu o masă după meci?

– În seara asta, nu. Mîine-dimineață trebuie să-mi încep treaba cu noaptea-n cap. Dar îți mulțumesc.

– Atunci, mîine, o cină?

Roz ridică încet capul și-l privi.

– Ar trebui să-ți spun că, în general, pentru a mă scoate din casă două seri la rînd e nevoie de-un atelaj cu cai sălbatici. Mîine am o întrunire la clubul de grădinărit, de unde, din motive personale, nu pot să lipsesc.

– Poimîine?

– Miroase a campanie.

– Și cum merge?

– Nu prea rău.

Deloc rău, își spuse ea, savurînd tensiunea plăcută din atmosferă și căldura mîinii lui.

– Uite cum facem, poți veni la cină poimîine-seară, dar te previn de pe-acum că eu am să gătesc. E după-amiaza liberă a lui David.

– Gătești?

– Sigur că gătesc și întîmplător sînt o bucătăreasă foarte bună.

– La ce oră e cina?

Roz rîse.

– Să zicem, la șapte.

– Voi fi punctual.

Cînd ajunseră la mașină, Mitch ocoli pînă lîngă portiera din dreapta, apoi o răsuci pe Roz în loc, își petrecu

brațele în jurul ei și o trase spre el. O sărută înainte ca ea să poată protesta, un sărut prelung, molcom.

Roz își încleștă mîinile pe brațele lui, ținîndu-se strîns, și se lăsă să plutească pe undele senzațiilor – căldura trupului, aerul răcoros, dorința ce mocnea chiar sub aparenta apatie molcomă a sărutului.

Apoi, Mitch se retrase, privind-o în ochi, și întinse mîna să deschidă portiera.

– Am făcut-o acum fiindcă m-am gîndit că, dacă așteptam pînă te conduc în fața ușii, ar fi fost previzibil. Speram să te iau prin surprindere – măcar din cînd în cînd. Nu cred că-i cel mai ușor lucru din lume.

– Ți-a reușit de cîteva ori, pînă acum.

Se așeză în mașină, și Mitch închise portiera, spunîndu-și că s-ar fi putut să mai aibă cîteva surprize în mînecă.

10

Harper putea să-și petreacă ore întregi în casa de altoiri, fără să se plictisească sau să simtă lipsa companiei altora – și o făcea adesea. Plantele la care lucra îl fascinau și îi ofereau și satisfacții nesfîrșite. Indiferent dacă experimenta pe un hibrid sau crea un alt produs standard, aceasta era munca pe care o îndrăgea.

Îi plăceau și activitățile în aer liber, altoirile și răsadurile pe care le efectua cu plantele din stocul de grădină. Selecționase deja copacii pe care intenționa să-i altoiască și urma să-și petreacă o parte din săptămîna următoare prelevînd mlădițele și curățind de uscături copacii pe care-i altoise în cursul anului trecut.

Roz lăsa în seama lui deciziile de acest fel – ce anume, cînd și cum să facă. El știa că era o dovadă de mare

încredere din partea ei, să stea deoparte și să-l lase să coordoneze acest domeniu de activitate. În fond, mama lui nu numai că-l învățase elementele fundamentale ale muncii, dar îi și cultivase dragostea pentru tot ceea ce creștea din pămînt.

În copilăria și adolescența lui, petrecuseră ceasuri nenumărate împreună în grădină și în seră. La fel îi învățase și pe frații lui, dar interesele lor se abătuseră pe alte căi, în vreme ce ale lui se concentraseră într-o direcție: Harper House, grădinile, lucrul cu plantele.

Anii de colegiu și studiile urmate nu făcuseră decît să-i cimenteze hotărîrea pentru ceea ce avea să devină munca sa de-o viață.

Responsabilitatea lui Harper față de casa, grădinile, munca și femeia care-l învățase era absolută. Considera că uniunea atît de armonioasă între iubire și obligație era un cîștig în plus.

Din difuzoare muzica lui Ceaikovski se revărsa pentru plante, iar în căștile lui stereo răsuna Barenaked Ladies. Își verifica glastrele, făcînd însemnări pe diversele planșete. Era deosebit de mulțumit de daliile pe care le altoise în primăvara trecută, la cererea lui Logan. În două săptămîni, plantele puse în containere peste iarnă aveau să înflorească, iar la primăvară urma să ia lăstari pentru răsădire. Magazinul lor va oferi un stoc apreciabil din „Visul Stellei", dalia de un albastru intens pe care o crease Harper.

Era interesant cum evoluau lucrurile. Intempestivul Logan și organizata Stella se îndrăgostiseră, iar Logan își dezvăluise latura sentimentală, ceea ce dusese la apariția daliei albastre pe care o visase Stella. Și o visase datorită Miresei Harper. Totul se închidea oarecum în cerc, nu-i așa, revenind la casă și la ceea ce creștea și trăia acolo.

Fără Mireasă, n-ar fi apărut „Visul Stellei". Iar fără

Harper House, n-ar fi fost nici o Mireasă. Şi nimic n-ar fi existat, presupunea Harper, fără hotărîrea neabătută a mamei lui de a păstra casa şi a construi compnia.

Cum stătea cu faţa spre uşă, o văzu pe Hayley intrînd.

Nici ea n-ar fi fost aici, dacă n-ar fi existat mama lui. N-ar fi apărut o femeie tînără, frumoasă şi însărcinată, bătînd la uşa Casei Harper în iarna trecută, în căutarea unei slujbe şi a unei locuinţe.

Cînd zîmbea, inima lui Harper executa automat un mic salt, după care îşi revenea la normal. Hayley se bătu uşor cu degetul în dreptul urechii şi Harper îşi scoase casca.

– Scuză-mă că te întrerup, dar Roz a spus că ai nişte ghivece suficient de mature pentru stocul plantelor de casă. Stella are în vedere nişte vînzări de iarnă.

– Sigur. Vrei să le aduc eu?

– Nu e nevoie. Am afară un cărucior-platformă şi nişte cutii.

– Stai doar să mă uit în inventar şi să-l ajustez, îi ceru Harper, pornind spre computer. Vrei o Cola?

– Tare mi-ar mai plăcea, dar încă mai sînt atentă la cantitatea de cafeină.

– A, bine...

O alăpta pe Lily, iar la acest gînd Harper simţi un soi de căldură ciudată cotropindu-l pe dinăuntru.

– Ăă, am şi nişte apă în frigider.

– Ar merge. Cînd ai puţin timp, poţi să-mi arăţi şi mie nişte altoiuri? Stella mi-a spus că în perioada asta a anului le faci pe cele mai multe. Tare aş vrea să încep şi eu ceva şi, pe urmă, să văd cum merge pînă la capăt.

– Sigur, dacă vrei, răspunse el, dîndu-i sticla de apă. Poţi să-ţi încerci mîna cu o salcie. A fost prima altoire pe care m-a învăţat mama mea s-o fac şi sînt cele mai bune ca să exersezi.

– Ar fi minunat. Mă gîndeam că, într-o zi, cînd Lily şi cu mine vom avea casa noastră, voi putea să plantez ceva creat de mine.

Harper se aşeză, impunîndu-şi să se concentreze asupra programului software de inventariere. Mirosul ei, esenţialmente feminin, se potrivea de minune cu aromele de pămînt şi plante în creştere.

– Ai destul loc, în jurul casei.

– Mai mult decît destul, rîse Hayley, încercînd să citească peste umărul lui. Stau acolo de-un an, şi încă nu mă pot obişnui cu atîta spaţiu. Îmi place la nebunie viaţa la Harper House, serios. E extraordinar că Lily are în jur atîtea persoane, dar niciuna, absolut nimeni, n-ar putea fi mai uluitoare decît mama ta. E cea mai formidabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să... în fine... să ne răsădim altundeva, Lily şi cu mine – într-o locuinţă a noastră şi numai a noastră.

– Să ştii că mama se bucură mult să vă aibă aici, altfel v-ar fi expediat pînă acum.

– Ba bine că nu! Zău că ştie cum să organizeze lucrurile, nu-i aşa? Le structurează pe toate după cum îi convine cel mai bine. N-aş vrea să mă înţelegi greşit... Doar că e puternică şi inteligentă şi nu pare să se teamă de nimeni şi de nimic. Nici nu ştii cît o admir pentru asta.

– Mie mi se pare că şi tu ai destulă minte şi curaj.

– Curaj, poate, dar am început să-mi dau seama că o mare parte din el provine din faptul că nu ştiu ce fac.

Luă o bucăţică de rafie şi începu să şi-o răsucească pe deget.

– Cînd privesc în urmă, nici nu ştiu cum am reuşit să pornesc la drum, gravidă în luna a şasea. Iar acum, că o am pe Lily, îmi dau seama de, cum să spun, de toate. Am să-i rămîn datoare lui Roz toată viaţa.

– N-ar vrea asta.

– E singura chestiune în care nu are nici un cuvînt de spus. Fetița mea beneficiază de un cămin cald şi de dragoste. Eu am primit o slujbă pe care jur c-o iubesc tot mai mult pe zi ce trece. Avem prieteni, avem o familie. Ne-am fi descurcat oricum, aş fi avut eu grijă, dar fără Roz n-am fi ajuns aici unde sîntem acum, Lily şi cu mine.

– Curios, mă gîndeam că aproape totul – casa, firma asta, pînă şi Logan şi Stella, gravitează în jurul mamei mele. Poate chiar şi Mireasa.

– De ce Mireasa?

– Dacă mama ar fi vîndut casa – şi trebuie să fi existat momente cînd i-ar fi fost mai uşor s-o facă – poate că Mireasa n-ar mai fi aici. Poate că e nevoie să locuiască un Harper în casă... nu ştiu, ridică el din umeri, ducîndu-se să aleagă plantele pe care le bifase în inventar. Era doar o întrebare pe care mi-o puneam.

– S-ar putea să ai dreptate. N-ai s-o vinzi, nu-i aşa, cînd va fi a ta?

– Nu. De fapt, ori de cîte ori mă gîndesc că poate-ar fi mai bine să mă mut din casa de oaspeți, să-mi găsesc o locuință proprie, pur şi simplu nu pot s-o fac. E locul unde vreau să fiu – unu la mînă. Şi doi la mînă, oricît de deşteaptă sau puternică e mama mea, consider că e mai bine să fiu pe-aproape. Cred că ar fi tristă şi s-ar simți singură, dacă tu şi Lily v-ați muta în altă parte, mai ales că Stella şi băieții vor pleca acasă la Logan în cîteva luni.

– Poate, dar, oricum, n-am nici un fel de planuri pentru viitorul apropiat. Te-ai gîndit că odată ce a început relația cu Mitch, s-ar putea să beneficieze de compania de care are nevoie.

– Ce? se întrerupse brusc Harper, cu un ficus tînăr şi

sănătos în brațe. Relație? Cum adică, *relație?* N-au nici un fel de „relație".

– Cînd doi oameni ies împreună în oraş de două, trei ori, cînd se duc la meciuri de baschet, la restaurant şi la alte alea, cînd *ea* pregăteşte cu mîna ei cina pentru *el,* tind s-o numesc relație.

– Lucrează împreună la proiect. E mai degrabă o... colaborare profesională.

Hayley îl privi uşor amuzată, un zîmbet feminin pe care Harper îl recunoscu imediat – cel care-l califica drept un bărbat complet rupt de realitate.

– În general, o întrevedere profesională nu se încheie cu un sărut senzual prelungit – cel puțin, eu una n-am fost atît de norocoasă, încît să am parte de o asemenea „colaborare", de-o bună bucată de vreme.

– Sărut? Ce...

– Nu i-am spionat, se grăbi ea să precizeze. Întîmplător, eram trează şi m-am uitat pe fereastră, cînd Mitch a adus-o pe Roz acasă. Bine, recunosc, m-am uitat anume, la auzul maşinii, ca să văd ce se întîmplă. Iar, dacă e să mă iau după felul în care s-au sărutat, treaba e serioasă rău!

Harper puse planta jos, cu o bufnitură.

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu!

Hayley clipi din ochi.

– Harper, nu te poți enerva pentru că mama ta se întîlneşte cu un bărbat în condițiile astea. Ar fi o prostie să te superi.

– Ultima dată cînd s-a întîlnit cu un bărbat în condițiile astea, a ajuns să se mărite c-un nenorocit.

– A făcut o greşeală! insistă Hayley, începînd să se aprindă. Mitch nu se compară cu nemernicul ăla de Bryce Clerk.

– Şi de unde ştim asta?

– O ştim şi gata!

– Nu-i de-ajuns.

– Cu siguranță că e de-ajuns de bun pentru ea.

– Nu asta am spus. Am spus că...

– Doar pentru că nu-i bogat sau nu-i circulă prin vene sîngele albastru al clanului Harper, nu înseamnă că trebuie să fii pornit împotriva lui, declară Hayley, împungîndu-l în piept cu degetul. Ar trebui să-ți fie ruşine că vorbeşti aşa, ca un snob!

– Hai, nu fi proastă, că n-am spus una ca asta...

– Nu mă face pe mine proastă!

– Nu te-am făcut proastă... Iisuse Hristoase!

– Nici nu vreau să mai vorbesc cu tine!

Răsucindu-se pe călcîie, Hayley porni valvîrtej spre uşă.

– Perfect! strigă Harper după ea. Nici eu nu vreau să mai vorbesc cu tine!

Fierbînd de furie, încărcă în cărucior plantele şi le transportă singur.

Apoi, gata de luptă, porni în căutarea mamei lui.

Roz era pe teren şi verifica straturile de plante ale crescătoriei şi trandafirii pe care Harper îi pregătise să îmbobocească la începutul sezonului. Purta un hanorac gri, cu glugă şi o pereche de cizme atît de vechi şi de zgîriate, încît nici nu li se mai distingea culoarea. Arăta, îşi zise Harper, mai degrabă ca o femeie de vîrsta lui şi nu ca propria lui mamă.

– Hayley te-a găsit? îl întrebă ea.

– Mda, treaba e gata.

– Ştii, mă gîndesc să adăugăm un cort pentru răsădire mixtă şi să mai facem nişte palmieri. Scumpule, trebuie să-ți spun cît de emoționată sînt de felul cum ies copacii ăştia multipli pe care i-ai creat tu. Clienții se vor distra cu ei pe cinste. Mă gîndesc să iau şi eu un hibrid de piersic şi un nectarin.

Studia unul dintre copăceii altoiți de Harper şi legați de el lîngă araci.

– Excelentă treabă, Harper, şi părul ăla plîngător de-acolo...

– Mamă, te culci cu Mitch Carnegie?

– Ce? Roz se întoarse complet spre el. Zîmbetul de mulțumire şi lucirea mîndră din ochi pieriseră ca prin farmec. Ce m-ai întrebat?

– Ai auzit ce te-am întrebat. Aş dori un răspuns.

– Şi de ce să-ți răspund la o întrebare pe care n-ai nici un drept să mi-o pui?

– Vreau să ştiu cît de serioasă e relația ta cu el. Am dreptul să ştiu.

– În nici un caz n-ai dreptul ăsta.

– Mi-am ținut gura în legătură cu Clerk. A fost greşeala mea. N-am s-o mai fac. Voi avea grijă de tine – vrei, nu vrei. Aşa că, dacă nu-mi spui, am să mă duc să-l întreb pe el.

– Ba n-ai să faci una ca asta, Harper.

Plimbîndu-se nervoasă, Roz se opri cu spatele la el. Harper o cunoştea destul de bine ca să fie sigur că-şi înfrunta o ieşire nervoasă. Amîndoi aveau temperamente colerice şi se străduiau să şi le controleze.

– Cînd te-am luat eu la descusut pe tine ultima oară în legătură cu cine te vezi sau cu cine ai relații intime?

– Cînd m-am căsătorit eu ultima oară cu un vînător de zestre?

Roz se răsuci spre el, gata să explodeze, aruncînd văpăi din ochi.

– Să nu-mi arunci asta în față! Nu-mi place deloc, să ştii!

– Nici mie nu-mi place s-o fac. Puțin îmi pasă cît de

tare te înfurii, dar atîta vreme cît sînt eu pe-aici, nimeni n-o să te mai rănească vreodată. Cît de multe ştii despre el? După cum văd eu lucrurile, deja depăşeşte o anumită limită, dîndu-se la o femeie pentru care lucrează.

– Eşti al dracului de puritan în privinţa celor mai sucite ciudăţenii. Cum oi fi reuşit? se întrebă ea, expirînd prelung. Dă-mi voie să te întreb un lucru. M-ai văzut tu vreodată pe mine făcînd de două ori aceeaşi greşeală?

– Pînă acum, nu.

– Încrederea pe care mi-o acorzi e copleşitoare.

Îşi scoase una dintre mănuşi şi se plesni cu ea pe coapsă.

– Am să-ţi spun ceva: e un bărbat interesant şi atrăgător, cu care mi-a făcut plăcere să mă întîlnesc de cîteva ori. Are o relaţie strînsă şi caldă cu fiul lui. Asta înseamnă mult pentru mine întrucît mă pot mîndri şi eu cu acelaşi lucru. E divorţat şi menţine o relaţie cordială cu mama fiului său şi cu actualul soţ al acesteia. Aşa ceva nu-i foarte uşor. N-a făcut nimic ce nu se cuvine, nici chiar după sus-pusele tale standarde.

– Sînt sus-puse, cînd e vorba de tine.

– Of, Harper. Nici eu nu-s un monument de perfecţiune.

– Cine-ţi cere să fii? Nu vreau decît să te ştiu fericită şi în siguranţă.

– Iubitule...

Făcu un pas spre el, îi prinse obrajii în palme şi-i clătină uşor capul dintr-o parte în alta.

– Asta ar trebui să ţi-o spun eu ţie. Dacă-ţi promit, dacă-ţi jur solemn că am învăţat lecţia cu Bryce, ai să te mai linişteşti?

– Numai dacă-mi promiţi şi c-ai să-mi spui dacă încearcă să te silească să faci ceva ce nu vrei.

– Auzi la el! Bine, atunci, îţi promit şi asta. Şi-acum, hai să aruncăm o privire pe-aici, înainte de-a merge înăuntru.

Harper îi dădea mult de gîndit. Cum era posibil să-şi cunoască atît de bine fiul cel mare, şi totuşi o altercaţie ca aceea pe care o avuseseră să o ia prin surprindere?

Dar, ce mamă se putea lăuda că fiii ei îşi fac tot timpul griji pentru ea? Pur şi simplu nu aveau loc, în minţi şi-n inimi, deoarece erau îngrijiorați şi preocupaţi de propria lor viaţă.

Înţelesese, în sfîrşit, cît de dureros îl dezamăgise în cazul lui Bryce. Îl rănise pe Harper la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decît fusese rănită ea însăşi. Oare putea ca o asemenea faptă să fie trecută cu vederea, sau singura soluţie era să laşi timpul să vindece rana?

Pentru că dorea să aibă linişte, Roz intră în camera ei, pe uşa dinspre terasă, şi-şi scoase hainele de lucru. Apoi trecu în salon, cu gîndul de a asculta puţină muzică şi a desena cîte ceva, doar ca să se destindă după tensiunile de peste zi. Apoi, văzu teancurile de corespondenţă puse în ordine pe birou. David, conform obiceiului, împărţise pe categorii scrisorile personale – din care nu mai primea prea multe, de cînd şi ea şi majoritatea cunoscuţilor ei trecuseră la folosirea e-mailului –, cele de afăceri şi notele de plată.

Pentru că prefera să se ocupe mai întîi de veştile proaste, se aşeză şi începu să desfacă facturile. Cheltuielile de întreţinere o făcură să se strîmbe, dar acesta era preţul pe care-l avea de plătit pentru că deţinea atîta spaţiu şi-l foloseau atîţia oameni. Îşi scoase carnetul de cecuri, făgăduindu-şi să înveţe cît de curînd – înainte de sfîrşitul lunii – tehnica de achitare a notelor de plată on-line. Desigur, îşi spunea acelaşi lucru în fiecare lună, dar de

data asta era hotărîtă. Cu prima ocazie, îi va cere Stellei s-o învețe.

Plăti lumina, gazele şi telefonul, apoi se încruntă spre un alt plic, de la altă companie de credit prin carduri. Fu cît pe ce să-l arunce, presupunînd că era o reclamă, dar îl deschise totuşi, ca să se asigure. La vederea sumelor de bani şi a totalului, făcu ochii mari. Peste opt mii de dolari. Opt *mii?* Era ridicol, absurd... Nu avea card la firma aceea şi-n nici un caz nu cheltuise opt mii de dolari. Restaurante, articole electronice, raionul de bărbați de la Dillard's...

Nedumerită, puse mîna pe telefon ca să anunțe greşeala, după care îşi petrecu următoarea jumătate de oră rătăcind printr-un labirint de chichițe administrative tot mai încîlcite şi mai alunecoase.

Următorul telefon îl dădu avocatului.

După ce-l puse la curent, se rezemă de spătar, cu o senzație de gol în stomac care-i provocă greață. Cardul fusese scos pe numele ei, cu toate datele – adresa, numărul de securitate socială, chiar şi numele de fată al mamei. Celălalt utilizator al cardului figura cu numele Ashby Harper.

Abil, îşi spuse ea. Foarte abil.

Nu-şi folosise propriul nume şi nu acumulase cheltuieli la magazinele lui obişnuite. Roz era sigură că distrusese cardul. Ultima achiziție se făcuse cu trei zile înainte de sfîrşitul ciclului de facturare.

Îşi acoperise toate urmele, ca de obicei, canalia de Bryce.

Nu banii fuseseră principalul motiv, îşi spuse ea, ci dorința de a-i crea probleme, iritare şi, mai presus de orice, *amintirea* faptului că încă-i mai putea face necazuri.

Nu prea existau şanse să se ia urma cheltuielilor şi să se dovedească că fraudase compania de credit prin carduri. Ea era nevoită să descîlcească toate nodurile, făcînd risipă de timp şi plătind toate taxele legale.

Era o faptă meschină şi plină de răutate, care îl caracteriza perfect.

Iar Harper, bietul Harper, se temea ca ea să nu repete aceeaşi greşeală. Nici într-un milion de ani!

Ca să mai cîştige timp pentru a se calma, sări peste cină, şi le scrise două scrisori lungi şi amănunțite celorlalți doi fii, înainte de a vorbi cu Harper.

Cum copiii se culcaseră, îi convocă pe Harper şi pe David, împreună cu Stella şi Hayley, în salonul din față.

– Îmi pare foarte rău, începu ea. Ştiu că unii dintre voi aveați alte planuri pentru seara asta, dar sper că nu va dura foarte mult.

– E-n regulă, îi răspunse Stella. Văd că s-a întîmplat ceva. Spune-ne despre ce e vorba.

– Am luat deja primele măsuri pentru rezolvarea problemei, dar e foarte posibil ca tuturor să vi se ceară să răspundeți la unele întrebări. Astă-seară, în timp ce răsfoiam notele de plată, am găsit o factură de credit prin card – de la un card pe care nu-l am, pentru nişte cheltuieli pe care nu le-am făcut. Oricum, a fost solicitat şi aprobat cu ajutorul unor informații personale remarcabile. Compania de credit va da curs chestiunii, desigur, pînă la capăt, dar, fiind obligată să-i nominalizez pe toți cei care locuiesc cu mine, am vrut să vă informez. Nu mă îndoiesc că Bryce a scos acel card. Cunoştea informațiile şi e exact în stilul lui.

– Nu e nevoie să plăteşti, interveni repede Hayley. Aşa ceva s-a întîmplat şi la librăria unde lucram, mai demult. Nu eşti obligată să dai banii.

– Da, şi nici n-am să-i plătesc. Dar mă costă timp şi energie şi mă irită – ceea ce cred că a fost şi principalul lui motiv. Perturbă şi viața celor din casă, aşa cum a şi urmărit. Îmi pare rău pentru toate astea.

Îl privi pe Harper.

– Îmi pare rău, repetă ea.

– N-o mai spune încă o dată, şopti el. Nu vreau să te mai aud spunînd că-ţi pare rău, mamă. Ce se-aude cu poliţia?

– E foarte posibil să se implice, dar să vă spun ce zice avocatul. Deşi compania de credit va merge pînă la capăt, va fi foarte dificil să se dovedească faptul că el e persoana care a folosit cardul. Nu şi-a dat numele real, şi în nici o ocazie n-a cheltuit atît de mult, încît să atragă atenţia. Nimeni nu-şi va aminti că a intrat la Dillard's şi şi-a cumpărat nişte cămăşi sau o pereche de pantofi. Se pricepe de minune să facă asemenea lucruri.

Trebuia să se ridice în picioare, să circule, aşa că se duse să mai pună un lemn pe foc.

– Tot ce putem face e să luăm distanţă, atîta cît e posibil, şi să lăsăm lucrurile să meargă de la sine. Mai devreme sau mai tîrziu, se va plictisi, îşi va găsi altă victimă pe care s-o hărţuiască sau va întrece măsura, atîta cît să i se înfunde.

– Eu votez pentru varianta numărul trei, spuse David.

– Aurită să-ţi fie gura, replică Roz, făcînd un efort să se aşeze. Le-am scris lui Austin şi Mason, ca să-i pun în gardă – la fel ca pe voi toţi. Se prea poate să-i vină ideea să se distreze, făcîndu-vă şi unuia sau mai multora dintre voi acelaşi lucru.

Doar gîndindu-se, umerii i se încordară atît de tare, încît îşi simţea muşchii ca pe nişte bare de fier.

– Stella, tu şi cu mine ar trebui să fim deosebit de vigilente în legătură cu orice cheltuieli făcute pe numele firmei.

– Nici o grijă. Cu noi n-o să-i meargă. Roz, îmi pare sincer rău că ţi s-a întîmplat încurcătura asta. Tot ce pot face... poate face oricare dintre noi ceva...?

– Dacă e cazul, am să vă anunţ, promit. Asta e tot, spuse Roz ridicîndu-se. Mă duc sus să termin nişte lucrări pe care le-am amînat.

– N-ai mîncat de cină, îi aminti David. Ce-ar fi să-ţi aduc ceva?

– Nu acum. Am să mănînc mai tîrziu.

David rămase în picioare şi o urmări cu privirea în timp ce ieşea din încăpere.

– Licheaua, mormăi el, cînd Roz nu-l mai putu auzi. Canalie neruşinată, escroc slinos şi scîrbos, uns cu toate alifiile.

– Ce zici, îi facem o vizită? propuse Harper, fără să se ridice din fotoliu; vorbea cu glas scăzut, dar tăios.

– A naibii de bună idee! sări în picioare Hayley, cu pumnii strînşi pe lîngă trup. Haideţi să mergem cu toţii la el. Chiar acum!

– Stai cuminte, Xena, o bătu David pe umăr. Deşi nu-mi trece prin minte nimic mai distractiv decît să-i sparg cîţiva dinţi, nu asta e soluţia.

– Cînd aduni doi şi cu doi, eu aud patru, replică Harper, şi zic că e soluţia cea mai corectă.

– David are dreptate, interveni Stella. N-aţi reuşi decît s-o tulburaţi pe Roz şi s-o puneţi într-o situaţie penibilă, chiar mai neplăcută decît cea în care este deja.

– Atunci, n-o să-i spunem! exclamă Hayley, agitîndu-şi braţele. Doar nu putem *sta* cu mîinile-n sîn!

– Nu eu am să stau, tu ai să stai, spuse Harper.

– Ia aşteaptă o clipă, fir-ar să fie...

– Staţi aşa! David trecu între ei, ca un arbitru. Gîndeşte-te, Harper, învinge-ţi furia şi judecă. Dacă mergem să-i tragem cîteva trosneli binemeritate, lui Clerk o să-i treacă vînătăile destul de curînd şi va avea satisfacţia că i-a reuşit figura, că a provocat-o. Ăsta-i ultimul lucru pe care-l vrea Roz, şi o ştim amîndoi. Cea mai impor-

tantă armă pe care o are împotriva lui e indiferența. Şi n-o s-o mai poată folosi, cînd va trebui să vă elibereze pe cauțiune, după acuzațiile de violență.

– Şi-am să vă mai spun ceva, adăugă Stella, stînd în continuare pe scaun, cu mîinile încleştate în poală. Cu cît facem mai mult caz, cu atît va fi mai supărată. Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru ea e să-i urmăm exemplul. Să tratăm totul cu răceală, ca pe o problemă de afaceri. Şi să ne amintim, dacă ne e greu s-o facem, cu cît mai greu îi este ei.

– Nu mai suport! explodă Hayley. Nu suport să văd că aveți dreptate, şi tare-aş mai vrea să fi avut dreptate *după* ce-l învineteam în bătaie. E o dovadă de caracter, Harper, că vrei s-o răzbuni. Şi tot o dovadă de caracter, aş zice, e să-ți dai seama că nu asta e calea.

N-o fi fost, dar Harper nu prea reuşea să-şi şteargă din minte imaginea lui Bryce zăcînd plin de sînge la picioarele lui. Probabil, era bine că nu ştia unde să-l găsească. A, putea să afle, cîteva telefoane ar fi rezolvat totul. Dar acele apeluri puteau fi urmărite înapoi, pînă la sursă, înainte ca el să ajungă la destinație.

Şi, în ultimă instanță, ştia că David avea dreptate.

Cu toate acestea nu putea să stea acasă, fierbînd în suc propriu. Exista şi o altă problemă, de care putea să se ocupe, şi puțin îi păsa dacă mamei lui îi convenea sau nu.

Încă mai avea chef de bătaie, cînd bătu la uşa apartamentului lui Mitch.

Mai că, sperase să-l găsească pe Mitch cu altă femeie. Atunci, i-ar fi putut trage un pumn în gură, ca să-şi descarce nervii. Dar, cînd îi deschise, Mitch părea să fie singur – dacă nu punea la socoteală şi sunetul, în care Harper recunoscu un meci de baschet transmis la televizor.

– Salut. Ce faci? Intră.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Sigur. Stai puțin...

Mitch întorsese deja capul înapoi spre ecranul uriaş de televizor care domina un perete.

– E mai puțin de un minut pînă la pauză. Ne conduc cu două puncte. Fir-ar ai dracu'! La naiba, pasează!

Împotriva propriei voințe, Harper se pomeni captivat de meci. Începu să strige cînd numărul opt recuperă mingea şi, răsucindu-se cu o grație magică, o catapultă prin văzduh.

– Trei! Ăsta se cheamă trei!

Mitch îi dădu lui Harper un pumn amical în braț.

– Şi auzi şi semnalul. Bei ceva?

– Ar merge o bere.

– Nu am, regret. O Cola?

– Şi aia, mersi.

Îşi înfundă mîinile în buzunare, în timp ce Mitch se îndepărta. Rămas singur, se uită prin cameră, încruntîndu-se cînd văzu nişte monede atîrnate de panglici roşii.

– Grozav televizor, comentă el, cînd Mitch reveni cu o cutie de Cola.

– Mîndria şi bucuria mea – după fiu-meu. Ia loc.

– Am să intru direct în subiect. Încotro se îndreaptă chestia asta dintre tine şi maică-mea?

Mitch se aşeză, studiindu-l pe Harper în timp ce-şi ridica cutia de Cola.

– Nu pot să-ți spun, întrucît multe depind numai de ea, încotro vrea ea să se îndrepte. E clar că, de vreme ce nu-s nici orb, nici surd şi nici mort, o găsesc foarte atrăgătoare. Admir ceea ce-a făcut cu viața ei şi-mi place foarte mult să fim împreună.

– Dacă ceva din atracția asta are vreo legătură cu banii sau poziția ei, află că e cazul să te laşi păgubaş – în clipa asta.

Cu un calm aparent, Mitch luă telecomanda, reduse sonorul televizorului şi apoi o puse la loc.

– E foarte urît ceea ce spui.

– I s-a întîmplat ceva foarte urît, nu cu mult timp în urmă.

– Motiv pentru care nu te zbor în şuturi din casa mea. Bună, rea, cum e... continuă Mitch, încercînd să treacă peste insultă şi să nu-şi piardă răbdarea. Mama ta nu are nevoie nici de bani, nici de poziţie socială, ca să fie atrăgătoare. E una dintre cele mai frumoase şi mai fascinante femei pe care le-am cunoscut vreodată. Simt ceva pentru ea şi cred că şi ea simte ceva pentru mine. Sper că ne vom putea explora aceste sentimente.

– Prima ta căsnicie a dat greş.

– Într-adevăr, din vina mea, recunoscu Mitch, învîrtind cutia în mînă. Nu-i bere-n frigider, fiindcă nu mai beau – şi n-am mai făcut-o de paisprezece ani. Sînt alcoolic şi mi-am distrus prima căsnicie. Mamei tale i-am spus toată povestea, cu mai multe detalii decît sînt dispus să ţi-l dau ţie. Am considerat că merita să ştie, înainte de a face primii paşi spre o relaţie care sper să devină puternică.

– Te rog să mă scuzi pentru că te-am făcut să te simţi prost.

– Nu m-ai făcut. M-ai cam enervat doar.

– Pentru asta nu-mi prezint scuzele. E mama mea, şi n-ai fost de faţă să vezi prin ce-a trecut. Şi încă mai trece.

– Cum adică, încă mai trece?

– A descoperit astă-seară că tipul a deschis un card de credit pe numele ei – n-o poate dovedi, deocamdată, cel puţin, dar ştie că el a fost. A cheltuit de pe card, aşa că acum trebuie să-şi bată capul cu anularea cardului, formalităţile legale... şi cu noi, cărora a trebuit să ne spună ce s-a întîmplat.

Mitch puse cutia deoparte, se ridică de pe scaun şi începu să se învîrtească în cerc prin cameră. Furia care se citea pe faţa lui îl calmă pe Harper.

– Mă gîndeam să-i dau de urmă şi să-l bat pînă face pe el.

– Am să-ţi ţin haina şi, apoi poţi să mi-o ţii şi tu pe a mea.

Încă un nod din abdomenul lui Harper dispăru. Era exact genul de sentiment pe care putea să-l respecte.

– David m-a convins să mă răzgîndesc. El şi Stella, de fapt. Mama ar detesta aşa ceva. E unul dintre acele lucruri pe care le-ar găsi... nepotrivite – şi pe urmă mai sînt şi bîrfele care-ar urma. Am venit încoace cu intenţia să-ţi trag ţie cîţiva pumni ca să-mi mai descarc furia.

– Şi? Misiune îndeplinită?

– Aşa se pare.

– Tot e ceva. Mitch îşi trecu ambele mîini prin păr. Ea, e OK? Cum face faţă?

– La fel cum face faţă la toate: pieptiş, pas cu pas. Rezolvă. Dar e agitată. Se teme însă ca tipul să nu ne facă aceeaşi figură mie şi fraţilor mei. Şi mai e şi stînjenită, adăugă Harper. Ăsta-i exact genul de lucru care o face să se simtă stînjenită.

Expresia lui Mitch deveni sumbră.

– Iar el o ştia, nu? Tocmai asta îi dă cea mai mare satisfacţie.

– Mda, ai zis bine. Vreau să ştii că dacă-i faci vreun rău, în orice fel sau sub orice formă, ai să plăteşti. Mi se pare corect să ţi-o spun de pe-acum.

– OK.

Mitch reveni la scaun şi se aşeză.

– Să fie totul foarte clar, ca să ne înţelegem. Am patruzeci şi opt de ani. Cîştig bine. Nimic spectaculos,

dar mă descurc onorabil. Îmi place munca mea, sînt bun în ceea ce fac şi din fericire îmi pot plăti facturile şi-mi mai rămîne destul ca să trăiesc comod.

Împinse spre Harper punga cu chipsuri de pe masă.

– Fosta mea nevastă şi soţul ei sînt doi oameni de treabă, şi împreună – fără prea mult ajutor din partea mea în primii şase ani – am crescut un tînăr grozav. Sînt mîndru de asta. Am avut două relaţii serioase de la divorţ încoace şi alte cîteva, mai puţin serioase. Ţin mult la mama ta. Respect ceea ce a realizat şi n-am de gînd să-i fac nici un rău. Dacă aş face-o, presimt că mi-ar plăti-o înainte ca tu s-apuci să iei startul.

Făcu o pauză şi bău din cutie.

– Mai vrei să ştii şi altceva?

– N-a mai rămas decît un lucru. Harper luă punga şi vîrî mîna înăuntru. Pot să mai stau puţin pe-aici, ca să văd şi restul meciului?

11

Cu mîinile în şolduri, Roz studia zona de preparare a solurilor pentru ghivece, recent aranjată în *În Grădină*. Îi luase două zile ca s-o termine, găsindu-şi timp printre alte treburi, ajutată fiind de Stella, cea perfect organizată.

După părerea lui Roz, singură ar fi rezolvat totul de două ori mai repede, dar nu i-ar fi reuşit nici pe departe la fel de bine, ca spaţiu de lucru. Conţinea containere cu pămînt pe care deja îl mixase singură, bancuri de lucru, o zonă de depozitare a pungilor, cîntarul, lopăţele, aparatul de închis etanş pungile, taburete.

Toate erau rînduite cu eficienţa proprie unei linii de asamblare şi acopereau o suprafaţă relativ restrînsă, spre bucuria Stellei, care avea în minte şi profitabilitatea, pe lîngă precizie. Cu modelul simplu, dar atractiv al pungilor, şi calitatea excelentă a produsului, Roz avea încredere că urmau să obţină rezultate dintre cele mai bune. Ba chiar *cele* mai bune.

Cînd se întoarse să-l întîmpine pe Harper, care intrase pe uşa atelierului, era foarte bine dispusă.

– Ce părere ai de noua noastră întreprindere? îl întrebă ea. Rîzînd, luă o pungă de două kilograme, o închise, şi i-o aruncă.

– Arată bine, răspunse Harper, răsucind punga în mîini. Fără farafastîcuri. Dă de înţeles că-i ţărînă serioasă. Arată ca un produs pe care-l poţi vedea într-un magazin de grădinărit elitist.

– Exact, şi o vreme vom menţine preţurile scăzute, ca să-l lansăm. Umplu pungile cu cîte două uncii în plus, pentru a avea şi o marjă de siguranţă. Mă gîndeam s-o punem pe Ruby să muncească aici, pentru început, cel puţin. Poate şi Steve vrea să lucreze cîte ceva, cu o jumătate de normă. N-o să fie un sector cu activitate prea intensă şi nici nu va consuma mult timp.

– E o afacere bine gîndită, mamă, remarcă Harper, punînd jos punga. Ai talent pentru aşa ceva.

– Îmi place să cred că da. Mai sîntem supăraţi unul pe celălalt?

– Nu, dar s-ar putea să ne supărăm din nou, după ce-am să-ţi povestesc cum m-am dus la Memphis să vorbesc cu Mitch Carnegie.

Chipul lui Roz îşi pierdu orice expresie şi vocea îi deveni mai rece.

– De ce-ai făcut asta, Harper?

– Unu, pentru că aveam draci. Doi, David şi Stella

m-au convins să nu mă iau după Clerk ca să-i pocesc mutra. Trei, voiam să aud cu urechile mele ce avea de spus Mitch despre ceea ce se întîmplă între voi.

– Primul motiv îl înțeleg perfect. Sînt mulțumită și de al doilea, din mai multe puncte de vedere, dar nu reușesc să pricep cum de ți-ai permis să interoghezi un bărbat cu care mă întîlnesc. A fost o grosolănie de neiertat și un amestec în treburile mele. M-ai văzut pe mine vreodată luîndu-le la rost pe femeile cu care te întîlnești tu?

– Nu l-am luat la rost și niciodată nu m-am întîlnit cu vreo femeie care să mă jefuiască, să-și bage nasul în viața mea sau să-mi mînjească reputația cu noroi.

– Ești încă tînăr, replică ea, pe un ton rece ca gheața. Crezi că sînt singura femeie care-a făcut vreodată prostia să se încurce cu un escroc?

– Nu, nu cred asta. Dar de alte femei nu-mi prea pasă. Tu ești singura care mi-e mamă.

– Asta nu-ți dă dreptul să...

– Te iubesc.

– Nu-mi veni cu din astea.

– N-am ce să fac. E tot ce am.

Roz își apăsă fruntea cu degetele.

– Ar fi bine să adaugi puțină încredere și respect pe lîngă iubire, Harper.

– În ce te privește, am toată încrederea și tot respectul din lume, mamă. Bărbații sînt cei de care nu-s la fel de sigur. Dar, dacă te ajută cu ceva, aseară Mitch mi-a cîștigat încrederea și respectul. S-ar putea să fie aproape demn să-i facă curte mamei mele.

– Nu-mi face curte, pentru numele lui Dumnezeu! De unde ți-a mai venit...? Ne-am dus la un meci de baschet, am luat o cină împreună...

– Cred că s-a lipit de tine.

Roz îl privi lung și de astă dată își duse ambele mîini la tîmple.

– Mi se învîrtește capul.

Harper veni spre ea, o cuprinse în brațe și o strînse la piept.

– N-aș suporta să te văd din nou rănită.

– Bryce nu mi-a rănit decît mîndria.

– Pentru familia Harper, asta-i o rană mortală. Și a făcut mai mult decît atît. Nu cred că Mitch va face același lucru, cel puțin nu intenționat.

– Deci, ești de acord.

Cînd își lăsă capul pe spate ca să-l privească, Roz văzu că zîmbea.

– Asta-i o întrebare încuietoare, iar mama mea n-a crescut niște prostănaci. Dacă zic că da, ai să-mi ții o predică, amintindu-mi că n-ai nevoie de acordul meu. Așa că n-am să spun decît că-mi place tipul. Îmi place mult.

– Alunecos mai ești, Harper Ashby. Ascultă la mine, îl bătu ea pe spate, retrăgîndu-se. Poți să-mi dai o mînă de ajutor. Vreau să umplu cîte douăzeci de pungi din fiecare categorie de greutate.

– Credeam că vrei ca Ruby să facă asta.

– M-am răzgîndit. Dacă faci o treabă necomplicată și monotonă, vei avea timp să reflectezi la greșelile tale.

– Să mai vorbești de parșivitate!

– Ziua-n care mă vei putea păcăli, puiule, va fi cea în care-am să mă mut la azil. Hai, să începem.

Roz se întoarse de la lucru și urcă la etaj ca să se spele. Apoi își verifică corespondența de pe birou și examină facturile. Deși nu găsi nimic în neregulă, nu se simți ușurată. Avea sentimentul că ceva rău trebuia să se întîmple.

După divorț trecuse printr-o hărțuială asemănătoare, urmată de o perioadă liniștită – cînd, probabil, Bryce agățase altă femeie și era prea ocupat cu ea ca să-și piardă timpul sîcîind o fostă nevastă.

Îi făcuse față atunci; avea să-i facă față și acum.

În timp ce se îmbrăca, sună telefonul. După al treilea semnal, Roz presupuse că David era ocupat cu altceva și răspunse ea.

– Bună seara. Aș putea vorbi cu Rosalind Harper?

– La telefon.

– Doamnă Harper, aici Derek, de la Carrington Gallery, din New York. V-am sunat doar ca să vă anunț că Vergano vă va fi trimis mîine.

– Nu cred că e o idee prea bună, Derek! N-am comandat nimic de la galeria voastră.

– Tabloul de Cristina Vergano, doamnă Harper. Reprezentantul dumneavoastră a vorbit personal cu mine, săptămîna trecută.

– N-am nici un reprezentant.

– Doamnă Harper, nu mai înțeleg nimic. Costurile au fost deja achitate din contul dumneavoastră. Reprezentantul dumneavoastră a spus că v-a plăcut foarte mult tabloul și doriți să vă fie expediat imediat ce se închide expoziția. Această lucrare prezenta un interes deosebit pentru noi, dar fiind vîndută...

Roz își masă apăsat ceafa, unde începea să simtă tensiunea.

– Se pare că amîndoi avem o problemă, Derek. Permite-mi să-ți dau cîteva veşti proaste.

Îi explică pe scurt situația, în timp ce se plimba prin cameră simțind debutul unei noi dureri de cap. Notă compania și numărul cardului de credit.

– E foarte neplăcut.

– Da, fără îndoială, confirmă Roz. Îmi pare rău că

dumneata și galeria aveți dificultăți din cauza asta. N-ai vrea să-mi spui cum se numește tabloul?

– Vergano e o pictoriță foarte cunoscută. Acest ulei pe pînză, înrămat la comanda specială a artistei, face parte din colecția Scorpiilor. Se intitulează *Scorpia uluitoare.*

– Bineînțeles, replică Roz, cu amărăciune.

După ce închise, sună la compania de credit și la avocat, după care le scrise amîndurora, pentru a consemna oficial incidentul.

Înainte de a coborî la bucătărie ca să-și toarne un pahar mare cu vin, luă o aspirină.

Mesajul lui David o aștepta rezemat pe bufet.

Întîlnire sexy. O lasagna excepțională e la încălzit în cuptor. Ruby și fetița s-au dus la Logan, împreună cu Stella și băieții. Au acolo o mică partidă de zugrăvit. Lasagna ajunge cel puțin pentru doi. Doctorul e în bibliotecă. Încălzește pîinea, pune salata – e în frigider – și totul e gata. Buon appetito!

David

P.S. CD-ul potrivit e deja în player. Și acum, te rog, *du-te sus și pune-ți acei Jimmy Choo.*

– I-auzi, zîmbi Roz.

David pregătise masa din bucătărie cu farfurii festive, lumînări groase, o sticlă de San Pellegrino, pahare verde-pal. Așa se explica de ce pe bufet stătea la vedere o sticlă de vin roșu, italienesc.

– Lasagna merge, comentă ea cu voce tare. Dar n-am să încalț pantofii ăia ca s-o mănînc.

În șosetele gri, groase și comode pe care le purta, de obicei, prin casă, porni spre bibliotecă.

Mitch, într-un tricou al echipei Memphis Tigers, stătea la masă, cu ochelarii pe nas. Degetele i se mişcau rapid pe tastatura laptopului. Pe birou, se afla o sticlă mare de apă. Opera lui David, fără îndoială. Probabil, îl convinsese pe Mitch să alterneze apa cu cafelele pe care obişnuia să le bea.

Arăta... sexy într-un stil studios, cu ochelarii de intelectual şi claia de păr des, în dezordine. Şatenul acela intens, înspicat pe alocuri. Ochii din spatele ochelarilor erau buni, îşi spuse Roz; nu doar din cauza culorii, o nuanţă unică, ci şi a privirii lor directe. O privire cam prea intensă, iritant de intensă uneori; trebuia să recunoască emoţia pe care i-o stîrnea.

În timp ce-l privea, Mitch se opri din scris ca să-şi treacă o mînă prin păr, mormăind ceva.

Se amuză auzindu-l vorbind singur, deoarece şi ea făcea adesea acelaşi luru.

Apoi, constată prezenţa acelei atracţii care-i provoca acel mic fior de poftă carnală prin şira spinării. Nu era îmbucurător să afle că toate acele reacţii instinctive încă se mai puteau declanşa? Oare nu era curioasă să vadă ce s-ar fi întîmplat dacă-şi asuma riscul să aprindă fitilul?

Chiar în timp ce se gîndea la aceste lucruri, nişte cărţi se răsturnară de pe raft, ciocnindu-se unele de altele şi de pereţi, pentru a cădea apoi pe jos. În şemineu, flăcările se înviorau roşietic, cînd aerul era străbătut de curenţi reci.

– Iisuse Hristoase!

Mitch sări de la masă atît de brusc, încît scaunul i se răsturnă pe spate. Reuşi să se ferească de o carte, apoi s-o pareze pe alta. Cînd Roz se repezi înăuntru, totul încetă.

– Ai văzut? Ai *văzut?*

Se aplecă, luă o carte şi o aruncă pe masă. În glasul

lui tărăgănat, fermecător de fluid, nu se simţea teamă, ci fascinaţie.

– E rece ca gheaţa.

– Crize de nervi.

Luă şi ea o carte, iar răceala acesteia aproape că-i amorţi degetele.

– Impresionant. Lucrez aici cam de pe la ora trei.

Zîmbind ca un puştan, Mitch se uită la ceas.

– De aproape patru ore. Şi a fost linişte, pînă acum.

– Cred că am provocat-o, deoarce tocmai voiam să te întreb dacă nu vrei să luăm cina. David ne-a lăsat de mîncare.

Începură să adune împreună celelalte cărţi.

– Nu încape vorbă că nu-i place să ne ştie împreună.

– E clar.

Mitch puse ultima carte pe raft.

– Deci... ce-avem la cină?

Aruncîndu-i o privire, Roz zîmbi. În clipa următoare, îşi dădu seama că, dincolo de dorinţa pe care o simţea, nimic nu-i displăcea la el.

– Lasagna, pe care David o declară excepţională. Şi, pentru că am mai gustat-o îi pot confirma afirmaţia.

– Sună excelent. Dumnezeule, frumos mai miroşi... Scuză-mă, se grăbi el să adauge, cînd o văzu ridicînd din sprîncene. Gîndeam cu voce tare. Ascultă, am transcris interviurile pe care le-am luat pînă acum. Am un dosar pregătit pentru tine.

– În regulă.

– Voi începe să-i urmăresc pe unii dintre descendenţii personalului din casă şi pe cei consideraţi drept ramuri exterioare ale arborelui genealogic. Ruda cea mai în vîrstă în această situaţie este verişoara ta Clarise – şi, din fericire, e localnică. Aş dori să vorbesc cu ea.

– Îţi urez succes.

– Locuieşte în zonă, la...

– Riverbank Center. Da, ştiu.

– Mă aduce mai aproape de Amelia cu o generaţie întreagă. Ar fi mai simplu, cred, s-o abordez, cu condiţia să vorbeşti cu ea.

– Mă tem că verişoara Clarise şi cu mine nu ne vorbim şi nici în alt sens nu întreţinem relaţii.

– Ştiu că mi-ai spus despre o anumită ruptură, dar s-ar putea s-o intereseze studiile mele asupra familiei?

– Posibil, însă, dacă aş încerca s-o sun, n-ar accepta să-mi vorbească.

– Ascultă, înţeleg cum e cu schismele de familie, dar în cazul ăsta...

– N-o înţelegi pe Clarise Harper. A renunţat la numele ei de familie cu ani în urmă, alegîndu-l legal pe cel de Harper – atît de mult ţine la numele familiei. Nu s-a căsătorit niciodată. Părerea mea e că n-a putut găsi nici un bărbat destul de mototol sau de prost ca s-o ia de nevastă.

Încruntîndu-se, Mitch se aşează la masă.

– Ăsta-i modul tău de a-mi spune că nu vrei să iau legătura cu ea, fiindcă...

– Te-am angajat să faci o treabă şi n-am de gînd să te învăţ cum să procedezi, aşa că nu te mai ofusca. Îţi spun doar că a preferat să ne alunge, pe mine şi pe ai mei, din existenţa ei, ceea ce-mi convine de minune. Singurul lucru bun pe care-l pot spune despre ea e că, odată ce-şi pune ceva în cap, merge pînă la capăt.

– Dar nu ai nici o obiecţie să vorbesc cu ea, s-o implic?

– Nici una. Cel mai bine ar fi să-i scrii – pe un ton cît mai formal – şi să te prezinţi, avînd grijă să-ţi menţionezi titlul de doctor şi orice alte acreditări impresionante ai putea avea la îndemînă. Dacă-i spui că

plănuieşti să scrii o istorie a familiei Harper şi insişti pe cît de onorat ai fi să-i iei un interviu, şi aşa mai departe, s-ar putea să fie de acord.

– Asta-i cea pe care ai dat-o afară din casă, nu?

– Vorba vine. Nu-mi amintesc să-ţi fi spus despre asta.

– Am mai vorbit şi cu alţii. Nu e cea pe care ai fugărit-o cu o săpăligă de plivit buruieni?

Pe faţa lui Roz apăru o undă vagă de amuzament.

– E clar că ai vorbit cu alţii.

– Face parte din meserie.

– Aşa cred. Nu, n-am fugărit-o cu săpăliga. Cu aia am fugit după grădinari. Şi nici nu era săpăligă, dacă stau să mă gîndesc, ci o greblă de plastic, cu care n-aş fi putut să-i lovesc prea rău. Dacă nu aş fi fost aşa de furioasă şi aş fi gîndit mai limpede, aş fi pus mîna pe curăţitoarele cu care idioţii ăia îmi atacaseră copacii de mimoze. Cu alea, le-aş fi putut face fundurile harcea-parcea, cînd se buluceau să iasă.

– Curăţitoarele... Astea sînt... încercă el să se dumirească, făcînd gesturi ample de forfecare cu ambele mîini.

– Da, exact.

– Aoleo. Ei, să revenim la verişoara ta. De ce ai alungat-o?

– Pentru că atunci cînd am invitat-o aici, spre eternul meu regret, la un picnic de familie, cu ani în urmă, i-a făcut pe fiii mei golani neruşinaţi şi a declarat – ea, care n-a adus pe lume nici un pui – că dacă aş fi o mamă întreagă la cap, m-aş pune regulat cu japca pe fundul lor. Pe urmă, a zis de Harper că-i mincinos din naştere, pentru că îşi distra nişte veri mai mici povestindu-le despre Mireasă, şi a ţipat la el să tacă din gură.

Mitch îşi înclină capul în piept.

– Şi încă mai trăieşte.

Obrajii lui Roz se îmbujorară, dar nu-şi putu reţine un mic zîmbet.

– Deja era pe nisipuri mişcătoare, după ce-mi criticase calităţile de părinte, de gospodină, stilul de viaţă şi, ocazional, moralitatea. Nimeni nu rămîne pe proprietatea mea după ce-mi insultă copiii. Deşi mă gîndeam serios s-o omor, ştiind ce poamă era, am tras concluzia că alungarea definitivă de la Harper House va fi o pedeapsă mult mai dureroasă.

– Aşa cum ţi-am mai spus, eşti o femeie dură. Îmi place asta.

– Foarte bine, pentru că n-am să mă mai schimb, la o vîrstă atît de înaintată. În orice caz, în timp ce ieşea m-a blestemat şi a zis că ziua, în care Harper House a intrat pe mîinile mele lacome şi nepricepute, a fost una nefericită.

– Pare fermecătoare. Am să-i scriu chiar mîine.

– Vezi să nu pomeneşti că lucrezi pentru mine.

– Nu i-ar fi greu să afle.

– Ai dreptate, dar cu cît vorbeşti mai puţin despre mine, cu atît mai bine. Mai ai şi altceva să-mi spui?

– În afară de faptul că mă-ntreb cum reuşeşti să munceşti toată ziua şi totuşi să arăţi uluitor, nu. Sau, mă rog, nimic care să-mi vină acum în minte.

Roz aşteptă o clipă, apoi dădu din cap.

– Văd că n-ai de gînd să mi-o menţionezi.

– Ce anume?

– Vizita pe care ţi-a făcut-o fiul meu aseară.

– A...

Roz observă că era surprins înainte ca el să-şi pună din nou ochelarii pe care şi-i scosese, pentru a-i lustrui de cămaşă.

– Ţi-a spus?

– Da. Era furios, aşa că s-a repezit.

– Ca şi cum ar fi pus mîna pe-o greblă, în locul unor foarfece de curăţat copacii.

Roz rîse scurt.

– Chiar aşa. Amîndoi avem un temperament oribil – motiv pentru care facem eforturi să nu ne pierdem cumpătul. Dar nu ne reuşeşte întotdeauna. Aş dori să-ţi prezint scuze pentru comportamentul lui.

– Nu le pot accepta.

În ochii lui Roz se ivi deznădejdea – o stare pe care Mitch rareori o văzuse la ea.

– Mitch, ştiu că a întrecut măsura, dar e tînăr şi...

– Nu m-ai înţeles. Nu pot accepta o scuză cînd nu e necesară. Din partea niciunuia dintre voi. Încerca să-ţi poarte de grijă.

– N-am nevoie şi nici nu vreau să-mi poarte nimeni de grijă.

– Poate că nu, dar asta n-o să-i împiedice pe cei care te iubesc să încerce. Am discutat, am ajuns să ne înţelegem, şi asta a fost tot.

– Şi mai multe detalii n-ai de gînd să-mi dai?

– Problema ne priveşte doar pe noi.

– Voi, bărbaţii, aveţi propriile voastre coduri ale onoarei.

– Nici tu nu voiai să-mi spui despre cea mai recentă hărţuire.

O clipă, Roz se gîndi iar la telefonul primit de la New York, apoi izgoni gîndul.

– Nu e nimic de spus. O rezolv eu.

– Ce s-a mai întîmplat de aseară? Ştii să te stăpîneşti, deci cred că te-am luat pe nepregătite. Ce altceva s-a mai întîmplat?

– Doar un fleac iritant, un mărunţiş pe care l-am clarificat deja. Nu e important – sau, mai bine zis, nu

permit eu să devină important. Dacă o fac, voi ajunge o victimă, iar el va învinge. Şi n-am de gînd să fiu victima lui. Ăsta-i un lucru pe care nu l-am îngăduit niciodată şi n-am s-o fac de-acum încolo.

– Dacă-mi spui, ca să te descarci puţin, nu înseamnă că eşti o victimă.

– Nu sînt obişnuită să-mi expun problemele în public. Nu mă simt bine dacă o fac. Totuşi îţi mulţumesc pentru ofertă.

Mitch îi luă mîna într-a lui.

– Consideră că rămîne valabilă. Următoarea ofertă este: *Chicago* joacă săptămîna viitoare la Orpheum. Vino cu mine, iar după spectacol, te invit la un supeu.

– S-ar putea. Îmi faci curte, Mitch?

Degetul lui mare îi mîngîie dosul palmei.

– Prefer s-o consider o idilă romantică, Rosalind.

– Drăguţă expresie, „idilă romantică". Ai avut grijă să nu mă forţezi să iau romantismul drept intimitate.

– Dacă te forţam, n-ar mai fi fost nici romantism, nici intimitate. Şi-n plus, îmi imaginez că m-ar lovi uşa-n fund, cînd m-ai zbura afară din casă.

Roz zîmbi.

– Bine zis. Cred că eşti un tip perspicace.

– Ştiu că sînt un tip îndobitocit.

– Alt cuvînt drăguţ.

– Va trebui să fiu atent cu ele. Sînt genul de lucruri în care tu nu ai încredere.

– Da, eşti perspicace. Ei bine... Avea de ales, şi alese. Vino sus.

Pentru a doua oară în seara aceea, îi citi pe faţă surprinderea. Apoi Mitch îi ridică mîna şi i-o sărută.

– Asta ar fi o treabă serioasă?

– Ar fi. O treabă foarte serioasă.

– Atunci, vin cu plăcere.

Îl conduse afară din bibliotecă, de-a lungul culoarului.

– În seara asta casa e goală. Deci, sîntem numai noi doi. Mă rog, trei, ridică Roz privirea spre el, în timp ce urcau scara. O să te deranjeze?

– Faptul că s-ar putea să se uite... Inspiră scurt, încordat. Cred c-o să aflăm. Nu cumva ai...

Se întrerupse, clătinînd din cap.

– Ce anume?

– Nu, să trecem peste asta.

– În regulă. Sper să nu te deranjeze că amînăm puţin cina.

Drept răspuns, Mitch se întoarse spre ea, o lipi cu spatele de perete şi o sărută. La început, sărutul lui fu cald şi delicat, apoi fierbinte şi dominator. Pe Roz o străbătu un fior de nerăbdare care i se răspîndi prin trup, amintindu-i cum e să fii pe punctul de a ceda.

Mitch îşi ridică puţin capul şi şi-l înclină într-o parte.

– Spuneai ceva?

Întrebarea lui o făcu să rîdă şi să se simtă firesc. Luîndu-l de mînă, îl trase după ea în dormitor şi închise uşa.

Pentru o clipă Mitch rămase locului, privind frumosul pat vechi, cu baldachin şi ferestrele înalte, cu perdelele trase.

– Seamănă cu tine. Camera, explică el, studiind pereţii de un verde-argintiu, antichităţile, liniile suple şi detaliile rafinate. Frumoasă şi de înaltă clasă, cu o eleganţă simplă, care reflectă o graţie şi un simţ al stilului înnăscute, continuă el.

– Mă faci să regret că nu m-am aranjat puţin.

Mitch o privi: puloverul sport, pantalonii comozi.

– Arăți exact așa cum trebuie, zise el.

– Cum trebuie, cum nu trebuie, sînt ceea ce sînt. Cred că un foc ar da bine.

Păși spre șemineu, dar Mitch puse o mînă pe brațul ei.

– Îl aprind eu. De-aici, se văd grădinile din spate, începu el, în timp ce se ghemuia în fața căminului.

Ușile terasei se deschiseră brusc, împinse de o rafală de vînt înghețat.

– Da, într-adevăr.

Calmă, Roz se apropie și împinse cu greu ușile, pentru a le închide.

– În unele dimineți, cînd e vreme bună, îmi place să-mi iau cafeaua pe terasă.

În timp ce punea surcelele peste flacără, Mitch răspunse pe un ton la fel de firesc ca al ei:

– Nu mă pot gîndi la multe moduri mai plăcute de a-ți începe ziua.

Roz păși spre pat ca să dea la o parte plapuma.

– Sau de a ți-o încheia. Adeseori beau un ultim pahar de vin sau o ceașcă de cafea acolo, înainte de a mă duce la culcare. Mă ajută să-mi netezesc asperitățile rămase de peste zi.

Întinse mîna spre lampă și o stinse.

– De ce n-o lași aprinsă?

Clătină din cap.

– Lumina focului e de ajuns, prima dată. E mai avantajoasă și sînt destul de vanitoasă să prefer așa.

Rămase pe loc, așteptîndu-l să vină la ea. Cînd Mitch îi puse mîinile pe umeri, ușa dormitorului se deschise violent, după care se trînti la loc.

– Mă aștept să mai avem de suportat multe figuri din astea, zise ea.

– Nu-mi pasă.

Mîinile lui lunecară în susul obrajilor.

– Nu-mi pasă, repetă el, capturîndu-i gura cu a lui.

Roz își simți pulsul zvîcnind, într-un salt delicios. Genul de șoc care deșteaptă organismul într-o clipă, trezindu-l vibrant la viață. Drept răspuns, își ridică brațele pentru a-l cuprinde pe după gît și schimbă unghiul sărutului, făcîndu-l mai profund, mai nesățios.

Ceasurile începură să bată, nebunește. Drept sfidare, dar și de nevoie, Roz se lipi de trupul lui Mitch.

– Vreau să mă atingi, murmură ea, cu gura lipită de a lui. Vreau să fiu atinsă. De tine... Mîinile tale, pe mine...

O culcă ușor pe pat, lăsîndu-se după ea. Greutatea lui o făcu să ofteze; greutatea unui bărbat, și tot ceea ce însemna. Apoi o atinse, și Roz gemu.

Îi simțea dogoarea. Știuse că era acolo, sub înfățișarea aceea fascinant de calmă. Pielea ei era precum catifeaua, o catifea caldă, mătăsoasă care-i îmbrăca rotunjimile frumoase ale sînilor.

Zveltă, dar nu delicată. Un trup disciplinat și dur, asemenea minții ei, își spuse Mitch. Și întru totul atrăgător.

Și mai avea un gust de fructe pîrguite, de fruct interzis și mirosul grădinii în toiul nopții.

Mîinile ei i se strecurară sub cămașă, în susul spatelui. Mîini aspre, puternice, contrastînd excitant cu trupul suplu și pielea catifelată.

Îi scoase cămașa peste cap, cabrîndu-se destul cît să-și înfigă dinții în umărul lui gol. Șocul mușcăturii îl străbătu pînă-n șale.

Ușile terasei se deschiseră încă o dată, iar vîntul năvăli prin ele, plesnindu-i trupul dezgolit. Mitch nu făcu decît să întindă mîna, să ridice plapuma și să se ascundă împreună cu Roz dedesubt.

Rîzînd, gura ei o găsi pe a lui, în întunericul care-i învăluia.

Gustînd-o, delectîndu-se cu ea, Mitch îşi scoase puloverul.

– Să-mi spui dacă ţi-e frig.

– Nu, n-are cum să-mi fie.

Ardea dinăuntru spre în afară, şi nu putea decît să dorească mai mult, şi mai mult... Mai mult de la mîinile lui, de la gură... Se arcui spre el cerînd, exaltîndu-se cînd mîinile şi, apoi, gura lui, îi cotropiră sînii.

Se rostogoleau împreună, scoţîndu-şi unul altuia hainele, lunecînd unul peste altul, goi, pînă cînd pielea începu să li se umezească de fierbinţeala patimei.

Păturile căzură şi lumina flăcărilor începu să pîlpîie peste ei. Chiar dacă într-un colţ al creierului Roz auzi pe cineva plîngînd, nu simţi altceva decît creşterea constantă a excitaţiei. Nu-l putea vedea decît pe el, în lumina focului, ridicîndu-se deasupra ei.

Se ridică în întîmpinarea lui, se deschise să-l primească şi oftă, cînd el alunecă înăuntrul ei.

Se priveau în ochi, în vreme ce trupurile li se împreunau. Apoi mişcarea înceată deveni mai intensă cînd ea începu să respire scurt şi sacadat, în timp ce o inunda o voluptate profundă.

Mitch o privi cum se înălţa pe culme – arcuirea gîtului, încreţoşarea ochilor –, şi o simţi cum zbura în timp ce se strîngea în jurul lui. Se chinui să mai reziste o clipă, doar o clipă în timp ce Roz trepida sub el, cu respiraţia întretăiată. Apoi, ea lăsă să-i scape un geamăt surd, prelung şi trupul ei se abandonă plăcerii.

Atunci Mitch o sărută, un ultim sărut disperat, înainte de a se afunda şi a se elibera.

Uşile erau închise, focul trosnea, scotea scîntei, iar în casă domnea liniştea şi calmul.

Roz zăcea ghemită împreună cu el ca într-un cocon, în mijlocul patului, îngăduindu-şi să savureze extazul şi senzaţia de plutire. Cu puţin efort, ar fi reuşit să adoarmă.

– Se pare că a renunţat, comentă Mitch.

– Da. Cel puţin pentru moment.

– Ai avut dreptate, în legătură cu focul. E frumos. Foarte frumos şi plăcut.

Mitch se întoarse, ajungînd din nou deasupra ei, ca s-o poată privi în faţă.

– A fi cu tine... începu el, apoi clătină din cap şi-i atinse buzele cu ale lui.

Zîmbind, Roz îşi trecu degetele prin părul lui.

– Este minunat. N-am mai vrut să fiu cu cineva de foarte mult timp. Ştii, ai braţe puternice, pentru un intelectual. Îi strînse scurt bicepşii. Îmi plac braţele puternice. N-aş vrea să par superficială, dar mărturisesc că e o plăcere să stau goală în braţele unui bărbat care se menţine în formă.

– Dacă înlocuim cu „o femeie", pot să spun şi eu acelaşi lucru. Cînd te-am cunoscut, am stat şi te-am privit cum te îndepărtai. Ai un fund nemaipomenit, doamnă Harper.

– Întîmplător, aşa e.

Rîzînd, el îi dădu o palmă uşoară peste fesă.

– Mai bine, hai să ne îmbrăcăm şi să mergem jos pînă nu încep să se întoarcă ceilalţi acasă.

– Imediat. Ochii tăi au fost cei care m-au agăţat – ca două cîrlige.

– Ochii mei?

– A, da. M-am gîndit că e vorba de culoarea lor, asemenea whisky-ului vechi şi bun – şi întotdeauna mi-a plăcut un whisky bun. Dar nu asta e cauza, ci felul cum m-ai privit. Drept în faţă. Fără teamă şi cu o expresie aproape regală.

– Te rog!

– Ba da, se citeşte în ei că eşti stăpîna castelului, şi dracu' să mă ia dacă pricep de ce asta e atît de sexy. Ar trebui să mă irite sau cel puţin să mă intimideze, nu să mă... stimuleze.

– Dacă aşa stau lucrurile, va trebui să încep să port ochelari negri, ca să nu te-apuce căldurile în momente nepotrivite.

– N-or să rezolve nimic.

O sărută uşor, apoi se dădu la o parte şi o luă de mînă.

– Numai asta a contat. A fost important. Altcineva nu există.

Inima lui Roz tresări, făcînd-o să se simtă tînără şi cam prostuţă.

– Da, a contat. A fost important. Altcineva nu există.

– Treabă serioasă, adăugă el şi-i sărută mîna. Voi începe să te doresc din nou, destul de curînd.

– Va trebui să vedem ce putem face în sensul ăsta.

12

Roz se luă după mirosul de cafea şi porni spre bucătărie. Ploaia rece şi mohorîtă o făcuse să renunţe la jogging-ul de dimineaţă, aşa că-şi consumase energia alergînd trei mile pe covorul rulant. Era o variantă care, de obicei, o plictisea cumplit, dar de data asta se pomeni cîntînd în ton cu spoturile publicitare din pauzele emisiunii *Today*.

În bucătărie, Lily bătea în tăviţa scaunului ei cu entuziasmul unui toboşar de heavy metal, iar băieţii Stellei îşi mîncau fulgii de cereale, smiorcăindu-se.

– Da, declară Stella cu vocea răguşită de frustrare

maternă, amîndoi trebuie să vă luaţi impermeabilele, fiindcă sînt rea şi fac pe şefa şi vreau să fiţi nefericiţi.

– Nu putem *suferi* impermeabilele, o informă Gavin.

– Serios? Nu la fel aţi spus cînd v-aţi rugat de mine să vi le cumpăr.

– Aia a fost atunci.

Poate în semn de simpatie, poate doar ca să se distreze, Lily încetă să mai dea cu zornăitoarea-n tavă şi o aruncă, împreună cu suzeta mutilată. Vigilentul Parker se feri de suzetă înainte, iar zornăitoarea căzu cu un plescăit sonor în farfuria cu Cap'n Crunch a lui Luke.

Laptele se revărsă peste marginea cratiţei, făcînd-o pe Lily să scoată un ţipăt de încîntare. Printr-o reacţie în lanţ, Parker dădu drumul unei serii de lătrături asurzitoare, făcînd piruete canine, în timp ce Gavin rîdea ţinîndu-se de burtă.

Stella fu rapidă, dar în mod excepţional Luke se mişcă şi mai repede, scoţînd zornăitoarea din farfurie şi aruncînd-o, udă, în poala fratelui său.

– Of, pentru Dumnezeu!

Cu o mînă, Stella luă un şervet, iar pe cealaltă o ridică pentru a bloca riposta lui Gavin.

– Nici să nu te gîndeşti!

– Iertaţi-o, iertaţi-o... se tîngui Hayley, luînd farfuria, în timp ce băieţii dădeau cu şervetele unul în altul.

Calm în mijlocul furtunii, David se apropie cu o cîrpă umedă.

– O să ştergem acum. Nebunatico, i se adresă el lui Lily, care-i răspunse cu un zîmbet larg şi ştirb.

Surîzînd, Roz privea haosul.

– 'Neaţa, salută ea, intrînd.

Toate capetele se întoarseră spre ea.

– Roz? întrebă Stella, privind-o cu ochi mari. Ce-i cu tine aici?

– De vreme ce aici locuiesc, m-am gîndit să vin să-mi iau şi eu o cafea.

Se aplecă să sărute creştetul lui Lily.

– Bună, băieţi. Fetiţa asta are o precizie destul de bună, nu-i aşa? A nimerit în plin.

Ideea îi intrigă atît de tare, încît băieţii încetară să se mai ciorovăiască.

– Lily, mai fă o dată! îi ceru Luke, după care îşi trase mama de mînecă. Dă-i-o înapoi, mamă, ca s-o mai arunce o dată.

– Nu în clipa asta. Trebuie să vă terminaţi mîncarea, altfel veţi întîrzia la şcoală.

Stella se uită la ceas şi văzu că era într-adevăr opt şi ceva – o oră încheiată după ce Roz obişnuia să iasă pe uşă.

– Fulgii mei au acum scuipat de bebeluş în ei, se plînse Luke.

– Poţi să iei în schimb o muffin.

– Atunci vreau şi eu o muffin! ceru Gavin, împingîndu-şi farfuria deoparte. Dacă el are voie muffin, pot să mănînc şi eu muffin.

– Bine, bine...

– Le aduc eu, interveni Hayley, făcîndu-i semn Stellei să stea pe loc. Măcar atîta pot să fac.

– Mmm, nu-i aşa că miros grozav? comentă Roz, adulmecînd farfuria plină de muffins proaspete, cu unt şi mere; luă şi ea una, apoi se rezemă de bufet, cu cafeaua într-o mînă şi chifla în cealaltă. Nu poate exista un mod mai bun de a ne începe ziua. Ia priviţi ce mai plouă! Nimic nu se compară cu o aversă care te face fleaşcă.

După ce împărţi chiflele, Hayley se aplecă să-i şoptească Stellei la ureche:

– Cineva tocmai şi-a încărcat bateriile.

Stella se chinui să-şi stăpînească rîsul.

– Plecăm imediat şi nu te mai deranjăm.

– Nu e nici o grabă, o linişti Roz, muşcînd din chiflă.

– De obicei, pleci mai devreme sau termini înainte de invazie.

– Azi am dormit puţin mai mult.

– Aşa se explică ştirea pe care-am auzit-o azi-dimineaţă la actualităţi, potrivit căreia a îngheţat Marea Caraibilor, interveni David, fără a se osteni să-şi ascundă zîmbetul afectat, în timp ce aducea cafetiera ca să umple cana lui Roz.

– Da' ştiu că eşti plin de umor în dimineaţa asta.

– Nu-s singurul plin de ceva. Cum a fost... lasagna?

– Foarte bună.

Îl privi în timp ce sorbea din cafea, întrebîndu-se dacă nu cumva îi scria pe frunte: „Tocmai mi-am tras-o".

– Ar trebui să mănînci mai des, porţii cît mai mari. Îţi face bujori în obrăjori.

– Am să reţin.

– Mi-ar plăcea şi mie o porţie bună de lasagna fierbinte, comentă Hayley. Hai, păpuşico, să ne spălăm, îi spuse ea lui Lily, luînd-o din scaun.

– Duceţi-vă să vă luaţi lucrurile, băieţi, inclusiv impermeabilele, ordonă Stella. E ora de plecare.

– Vrei să te iau cu maşina? o întrebă ea pe Roz.

– Cred că da.

Stella aşteptă pînă porniră pe alee. După calculele ei, dacă se abătea din drum cu o jumătate de milă, ca s-o lase pe Lily la babysitter, cîştiga exact timpul de care avea nevoie.

– Am progresat mult cu zugrăvitul, aseară. Va fi foarte frumos la nuntă, cu sufrageria terminată şi aranjată. Tare-aş mai vrea să dau un dineu, după ce ne instalăm.

Cu David şi toată familia, cu Harper, cu părinţii mei... A, şi cu Mitch, bineînţeles.

– Ar fi frumos.

– În ultima vreme, stă aşa de mult pe la noi – Mitch, vreau să zic –, de parcă ar face parte din familie.

La auzul „Hmm"-ului evaziv al lui Roz, Stella aruncă o privire în oglindă şi o văzu pe Hayley dîndu-şi ochii peste cap şi făcîndu-i semne să treacă direct la subiect.

– Şi, ăă... tu şi cu Mitch aţi lucrat la proiect aseară sau aţi profitat că nu era nimeni acasă şi v-aţi... relaxat?

– Stella, de ce nu mă întrebi pur şi simplu dacă am făcut dragoste cu el în loc s-o tot dai cotită? Nimic nu mă enervează mai mult decît oamenii care se-nvîrtesc în jurul cozii.

– Am vrut să fiu subtilă, replică Stella.

– Asta numeşti tu a fi subtil?

– I-am spus că nu trebuie să apeleze mereu la a-propouri, interveni Hayley din spate. Şi-n plus, ştim că aţi făcut sex. Ai mutra aia lustruită proaspăt şi un zîmbet tîmp.

– Dumnezeule, exclamă Roz.

– Sigur, nu ne priveşte, se grăbi Stella să precizeze, aruncîndu-i lui Hayley o privire mustrătoare prin oglindă.

– Bineînţeles, îi dădu dreptate Roz, prefăcîndu-se că e nepăsătoare.

– Voiam doar să găsim o cale de a-ţi spune că dacă eşti fericită sîntem şi noi. Şi că găsim că Mitch e un tip grozav şi că ai din partea noastră tot sprijinul...

– Auzi la ea...! se aplecă Hayley înainte, atît cît îi permitea centura de siguranţă. Ce încearcă Stella să-ţi spună, în stilul ei tipic, este: bagă mare!

– Nu-i... *tocmai* adevărat. Încerc să spun, cu oarecare delicateţe...

– Dă-o în mă-sa de delicateţe. Pentru simplu fapt că

nişte oameni sînt un pic mai trecuţi, asta nu-nseamnă că nu vor şi nu merită şi ei să se simtă bine.

– A, făcu Roz. Repet: Dumnezeule.

– Eşti frumoasă şi sexy, continuă Hayley. El arată trăsnet şi e sexy. Aşa că, mie mi se pare că sexul este... Nu poate înţelege cu adevărat toate astea, nu-i aşa? îşi muşcă ea buza, aruncînd o privire spre Lily, care se juca preocupată cu degetele. Am citit o teorie care spune că bebeluşii absorb toţi stimulii din jurul lor, inclusiv vocile şi cuvintele, şi le păstrează ca într-un fel de sertăraşe. Uite c-am ajuns!

Luă sacoşa cu scutece şi sări din maşină afară, în ploaie. După ce ocoli maşina în fugă, deschise portiera ca să desprindă hamurile lui Lily şi să-i acopere capul cu o păturică.

– Să nu spuneţi nimic interesant cît lipsesc! Vorbesc foarte serios!

După ce Hayley o luă la fugă spre casa guvernantei, Roz oftă prelung, din adîncul inimii.

– Jumătate din timp fata asta mă face să simt că scîrţîi ca o babă anchilozată, iar în cealaltă jumătate, ca la optişpe ani, cînd eşti nebun, iubeşti şi nu ai...

– Înţeleg foarte bine ce vrei să spui. Şi mai ştiu şi că dăm impresia că sîntem nişte băgăreţe care se amestecă în viaţa ta personală, dar o facem fiindcă, ei bine... fiindcă te iubim, şi atîta tot. Ne întrebam cînd aveţi de gînd, tu şi Mitch, să treceţi la nivelul următor.

– Nu mai spune – chiar vă întrebaţi?

Stella se strîmbă.

– S-ar putea să fi venit vorba de asta... cînd mai conversam şi noi... O dată, de două...

– N-ar fi mai bine să vă anunţ eu cînd şi dacă aş vrea să conversăm pe tema asta?

– Ba da. Sigur.

Cînd Hayley apăru şi deschise portiera, Stella îşi drese vocea – zgomotos – şi scutură scurt din cap. În timp ce Hayley ofta deziluzionată, porni maşina, spunînd bine dispusă:

– Deci, m-am gîndit la nişte idei pentru a expune pămîntul de ghivece...

Viaţa ei nu se schimbase în nici un fel, îşi zise Roz, pentru că se culcase cu un bărbat pe care-l găsea atrăgător şi plin de farmec. Viaţa mergea înainte, cu îndatoririle şi obligaţiile ei, cu nemulţumirile şi bucuriile ei.

În timp ce se îndrepta spre clubul de grădinărit, unde avea loc întrunirea lunară, nu era sigură în care categorie se înscria actuala ei destinaţie. Încă de pe vremea bunicii ei, un Harper era întotdeauna membru al clubului. De fapt, bunica ei chiar ajutase la fondarea acestuia, în 1928, şi primele reuniuni se ţinuseră la Harper House.

Ca proprietară a unui centru de grădinărit, se simţea de două ori mai obligată să susţină clubul şi să rămînă o membră activă. În plus, activitatea nu era lipsită de aspecte plăcute. Îi plăcea să vorbească despre grădinărit cu oamenii care gîndeau la fel şi considera că se făcuseră mari eforturi pentru a strînge fondurile necesare proiectelor de înfrumuseţare.

Bineînţeles că erau destule membre care nu voiau decît să se împopoţoneze, să ia masa împreună şi să bîrfească.

Cînd intră în sala de şedinţe a clubului country, o întîmpină zumzetul de stup al vocilor feminine. Ghivece pătrate, smălţuite, cu narcise înflorite forţat, decorau festiv mesele drapate cu pînză de un verde-crud. În partea din faţă a sălii, se afla un podium, pentru diverşii reprezentanţi ai comitetelor şi comisiilor, care dădeau raportul sau ţineau cîte un discurs.

Nu putea decît să-i mulţumească lui Dumnezeu că în momentul de faţă nu era preşedinta niciunui comitet.

După ce făcu cîţiva paşi în sală, mai multe priviri se îndreptară spre ea, iar murmurul vocilor scăzu un moment, dar reîncepu aproape imediat, o idee cam prea tare, o idee cam prea vesel. Roz adoptă o atitudine indiferentă şi-şi continuă drumul îndreptîndu-se spre una dintre mese.

– Ce frumoase sînt florile astea, comentă ea, privind-o pe Jan Forrester, ca şi cum n-ar fi auzit şuşotelile. Un memento plăcut, căci primăvara bate la uşă. Ce mai faci, Jan?

– A, bine, Roz. Fac foarte bine, dar tu?

– Nici nu s-ar putea mai bine. Şi Quill ce face?

Jan se îmbujoră, intens şi trandafiriu.

– A, îl ştii pe Quill...

– Sigur că-l ştiu. Transmite-i complimentele mele, da?

Mîndria o ajută să calce peste mănuşa aruncată, circulînd prin mulţime, vorbind cu peste o duzină de oameni, înainte de a se apropia de masa cu cafele şi ceaiuri. Alese un ceai rece, în locul obişnuitei cafele.

– Roz, iubito, da' zău că arăţi fabulos! Lîngă ea apăru Cissy, mirosind a parfum Obsession şi afişînd un zîmbet ca de pisică flămîndă. Jur că nimeni nu ştie să poarte hainele la fel ca tine. Ce culoare zici că are costumul ăsta?

Roz îşi privi jacheta şi pantalonii.

– N-am idee.

– Caisă. Aşa arată, ca o caisă frumoasă şi coaptă. Puştoaicei ăleia zevzece de Mandy i-a mers gura ca meliţa, continuă ea printre dinţi. Noi două trebuie să avem un mic *tête-à-tête*.

– Nu e nevoie, mi-am făcut o idee. Scuză-mă, te rog.

Porni cu pas măsurat spre Mandy şi avu mica satisfacţie de a-i vedea obrajii albindu-se, în timp ce se oprea din vorbit la mijlocul unei fraze.

– Mandy, ce mai faci? Nu te-am mai văzut dinainte de Crăciun. N-ai venit la întrunirea de luna trecută.

– Am fost ocupată.

Roz sorbi încet din ceai.

– Lumea e ca o reprezentație de circ, nu-i așa?

– Și tu ai fost ocupată. Mandy, își ridică sfidător bărbia.

– Nu neapărat.

– Poate că dacă-ți petreceai mai mult timp văzîndu-ți de treburile tale, nu ți-ar mai fi rămas atîta, încît să dai telefoane de hărțuire sau să răspîndești minciuni sfruntate.

Orice simulacru de conversație din jur încetă, ca și cum cineva ar fi apăsat un comutator.

– Nu mă cunoști foarte bine, spuse Roz pe același ton de conversație, altfel ai ști că nu dau niciodată telefoane care nu sînt necesare. Nu-mi place să-mi pierd timpul la telefon. Și nici nu mint. Pur și simplu nu văd ce rost ar avea, cînd de obicei adevărul e cel mai folositor.

Mandy își încrucișă brațele la piept, împingîndu-și un șold înainte, într-o poziție agresivă.

– Toată lumea știe de ce murdării te-ai ținut, dar le e prea frică de tine ca să ți-o spună în față.

– Pe cînd ție nu ți-e frică – te felicit! – așa că hai, zi ce-ai de zis. Sau, dacă preferi, putem discuta între patru ochi.

– Ți-ar conveni, nu?

– Nu, îmi e perfect egal.

– Simplul fapt că familia ta locuiește în Shelby County de cînd lumea nu-ți dă dreptul să-i iei de sus pe toți. Și familia mea e la fel de importantă, ca a ta, și are tot atîția bani și prestigiu.

– Cu banii și prestigiul nu poți cumpăra bune maniere. Iar tu n-ai deloc, în momentul de față.

– Ai tupeu să-mi vorbești mie despre bunele maniere, cînd faci tot ce poți ca să ruinezi reputația lui Bryce. Și pe a mea.

– Reputația lui Bryce e așa cum și-a făcut-o cu mîna lui. Cît despre a ta, scumpo, nici măcar n-ai apărut pe ecranul radarului meu. Pari o fată destul de simpatică. N-am nimic cu tine.

– Arunci în dreapta și-n stînga că-s o vagaboandă ieftină și că mă folosesc de banii lui tăticu' ca să mă învîrt în lumea bună.

– De la cine-ai auzit una ca asta? De la Bryce, presupun.

– Nu numai de la el.

Cu bărbia încă ridicată și două pete roșii arzîndu-i în obraji, Mandy aruncă o privire spre Jan.

– De la Jan...? Surprinderea o făcu pe Roz să vorbească mai încet. Simțind o undă de regret, atunci cînd o văzu pe Jan roșind. Tocmai tu. Rușine să-ți fie.

– Era ceva ce auzisem dintr-o sursă sigură, încercă Jan să se justifice.

– Sursă sigură? repetă Roz, fără a se osteni să-și tempereze disprețul din voce. Și dintr-odată ai ajuns, ce, reporter de investigații în goană după surse? Puteai să vii să mă întrebi. Ar fi fost cel mai simplu și mai decent lucru, înainte de a răspîndi asemenea aiureli.

– Toată lumea știe cît te-ai înfuriat cînd Bryce a apărut la tine acasă, împreună cu Mandy. Nu e nici locul și nici momentul să discutăm despre asta.

– Într-adevăr, e prea tîrziu pentru așa ceva. Cel puțin fata asta a avut curaj să-mi spună în față ce gîndea, ceea ce nu pot zice și despre tine.

Și, fără să-i mai dea atenție lui Jan, Roz se întoarse spre Mandy.

– Mandy, ţi s-a părut că eram înfuriată cînd ai ajuns cu Bryce la uşa mea, în seara petrecerii?

– Sigur că erai furioasă. Ne-ai dat afară, cînd el nu voia decît să se împace cu tine.

– S-ar putea să nu fim de aceeaşi părere în legătură cu ceea ce voia să facă. Şi în ce fel ţi-am părut furioasă? Am strigat, am ţipat?

– Nu, dar...

– V-am înjurat şi v-am împins pe uşă afară, cu forţa?

– Nu, pentru că ai sînge rece, aşa cum spune el. Şi cum spun atîţia alţii, cînd nu eşti pe-aproape ca să-i auzi. Ai aşteptat să plecăm şi pe urmă te-ai întors în casă şi ai început să spui despre noi tot felul de lucruri îngrozitoare.

– Serios?

Roz se întoarse spre celelalte femei, hotărîtă să termine totul cît mai repede.

– Cele mai multe dintre voi aţi fost de faţă în seara aceea. Poate reuşeşte careva să-mi reamintească, pentru că eu nu ţin minte să fi spus nimic îngrozitor.

– N-ai făcut nimic de soiul ăsta, spuse doamna Haggerty, una dintre cele mai vechi cliente ale lui Roz şi un adevărat stîlp al comunităţii de grădinărit. Şi pe mine mă interesează o bîrfă zemoasă, ca pe oricine, şi nu mă deranjează nici înfloriturile, dar astea-s pur şi simplu nişte minciuni neruşinate. Rosalind s-a comportat cu o bună cuviinţă absolută, într-o situaţie extrem de dificilă. Şi, domnişoară, a fost amabilă cu dumneata, am văzut cu ochii mei. Cînd s-a întors în casă, n-a scos o vorbă despre dumneata sau despre ticălosul ăla nenorocit pe care vrei să-l aperi. Dacă e cineva aici care poate să spună altceva, s-auzim!

– N-a spus un cuvînt împotriva ta, adăugă şi Cissy, cu un zîmbet răutăcios. Nici măcar cînd eu am provocat-o.

– Bryce a zis că vei încerca să instigi lumea împotriva mea.

– Şi de ce aş face-o? întrebă Roz, pe un ton obosit. Dar, crezi ce vrei. Personal nu mă interesează să vorbesc despre problema asta, şi nici cu tine.

– Şi eu am dreptul să fiu aici, la fel ca tine.

– De bună seamă.

Ca să termine, Roz se întoarse şi porni spre o masă, pentru a se aşeza şi a-şi termina ceaiul.

Urmară zece secunde de tăcere încordată, apoi Mandy izbucni în lacrimi şi fugi afară din sală. Cîteva femei se bulucirăă după ea, aruncînd cîte o privire spre Roz.

– Doamne, murmură Roz, cînd doamna Haggerty se aşează lîngă ea. Tînără mai e, nu-i aşa?

– Tinereţea nu-i o scuză pentru faptul că e proastă făcută grămadă. Şi bădărancă, pe deasupra, îşi întări ea cuvintele, dînd din cap şi ridicînd privirea spre Cissy, care venise să li se alăture. M-ai surprins, să ştii.

– Eu? De ce?

– Prin cine ştie ce minune, ai vorbit şi tu o dată pe faţă.

Cissy ridică din umeri şi se aşează lîngă ele.

– Îmi plac scenele urîte, nu neg. Mai adaugă sare şi piper, în cîte-o zi plicticoasă. Dar pe Bryce Clerk nu pot să-l sufăr. Şi uneori, e mai interesant să vorbeşti pe faţă. Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decît s-o văd pe Roz arzîndu-i o scatoalcă bună nătăfleţei ăleia fără minte de Mandy. Bineînţeles, nu e stilul tău.

O atinse uşor pe mînă pe Roz.

– Dacă vrei să pleci, vin şi eu cu tine.

– Nu, dar îţi mulţumesc. Am să mai stau.

Roz rămase pînă la sfîrşitul întrunirii. Era o chestiune de curaj şi de datorie. Cînd ajunse acasă se schimbă,

apoi ieşi în grădină prin spate, ca să se aşeze pe banca ei, la răcoare, şi să privească micile semne care anunţau apropierea primăverii.

Bulbii încolţeau, tulpinile narciselor şi ale iacintelor crescuseră şi nu peste mult timp aveau să înflorească. Şofranul înflorise deja. Răsăreau atît de curînd, îşi spuse ea, şi plecau atît de devreme...

Calmul pe care şi-l impusese o părăsea aşa că-şi îngădui, în sfîrşit, să tremure pe dinăuntru. De mînie, de umilinţă, de nervi, de durere.

Treptat, furia atinse culmea, apoi scăzu iar, pînă cînd fu din nou în stare să respire normal.

Procedase aşa cum trebuia. Făcuse faţă, deşi detesta asemenea scene în public. Şi totuşi întotdeauna era mai bine să accepţi o confruntare decît să fugi. Oare Bryce crezuse că avea să dea bir cu fugiţii? se întrebă ea. Crezuse că va ceda de faţă cu toată lumea şi se va retrage umilită ca să-şi lingă rănile?

Probabil că la asta se aşteptase.

Bryce nu reuşise niciodată s-o înţelegă, spre deosebire de John, reflectă Roz, studiind umbrarul unde trandafirii aveau să se caţăre şi să înflorească, din primăvară pînă toamna tîrziu. O înţelesese şi o iubise. Poate că o înţelesese şi o iubise pe fata care fusese ea atunci. Oare ar fi iubit-o şi pe femeia în care se transformase?

Ciudat gînd, conchise ea, lăsîndu-şi capul pe spate, cu ochii închişi. Poate că, dacă John ar fi trăit, ea nu s-ar fi transformat în femeia care era acum.

Te-ar fi părăsit. Toţi o fac. Te-ar fi minţit, te-ar fi înşelat şi ţi-ar fi frînt inima. Şi-ar fi luat tîrfe, în timp ce tu stăteai în casă şi-l aşteptai. Toţi o fac.

Ştiu eu ce spun.

Nu, nu John, răspunse Roz în sinea ei, închizînd şi mai strîns ochii, în timp ce vocea continua să-i şuiere în minte:

Ţi-e mai bine aşa, cu el mort, decît dacă ar fi trăit destul ca să te distrugă. La fel ca şi celălalt. Şi la fel ca ăsta cu care te culci acum.

– Ce jalnică eşti, şopti Roz, cînd încerci să întinezi memoria şi onoarea unui om bun.

– Roz.

Mîna pusă uşor pe umărul ei o făcu să tresară.

– Iartă-mă, se scuză Mitch. Vorbeşti în somn?

– Nu.

Nu simţea frigul sau acesta exista numai înăuntrul ei? În ea, alături de golul tremurător din stomac.

– Nu dormeam. Mă gîndeam doar. De unde-ai ştiut că sînt aici?

– David mi-a spus că te-a văzut pe fereastră, luînd-o încoace. Acum o oră şi ceva. E cam rece ca să stai afară atît de mult. Îi luă mîna şi i-o frecă între palmele lui, în timp ce se aşeza alături. Ai mîinile reci.

– Nu-i nimic.

– Ba ceva tot este. Pari tristă.

Roz stătu un moment pe gînduri, apoi îşi reaminti că existau unele lucruri care nu puteau fi chiar atît de personale. În fond, Mitch lucra pentru ea.

– Da, cred că sînt. Sînt puţin cam tristă. Mi-a vorbit. În mintea mea.

Mitch îi strînse ceva mai tare mîna.

– Acum?

– Mhm... Ne-ai întrerupt conversaţia, deşi nu făcea decît să repete acelaşi vechi refren: „toţi bărbaţii sînt infideli".

Mitch privi în jur, prin grădină.

– Mă îndoiesc că Shakespeare ar fi putut crea o fantomă mai hotărîtă decît Amelia. Speram să vii pe la bibliotecă, din mai multe motive. Ăsta-i unul dintre ele...

Întorcîndu-i fața spre el, Mitch o sărută apăsat.

– Ceva e în neregulă, declară el, nu numai conversația asta.

Cum de reușea s-o ghicească atît de bine? Cum putea să observe ceea ce reușea să ascundă de majoritatea celorlalți?

– Nu, e doar o toană... Își retrase mîna dintr-a lui. Niște cabotinării muierești, acu' cîtva timp. Bărbații nu sînt atît de predispuși să dramatizeze, nu-i așa?

– Ce-ar fi să-mi povestești?

– Nu merită să-mi consum energia.

Mitch dădu să mai spună ceva, și Roz îl simți înfrînîndu-și dorința de a stărui. El își bătu umărul cu palma:

– Nu vrei să-ți rezemi capul aici?

– Poftim?

– Uite-aici. Și, ca să fie sigur, îi încercui talia cu un braț, trăgînd-o spre el. Ce zici?

Roz rămase cu capul rezemat pe umărul lui, zîmbind ușor.

– Nu-i rău.

– Și uite că nu s-a oprit planeta, doar pentru că o clipă te-ai sprijinit de altcineva.

– Într-adevăr, nu s-a oprit. Îți mulțumesc.

– N-ai de ce. Oricum, doream și din alte motive să vii în bibliotecă, în timp ce lucram. Voiam să-ți spun că i-am trimis o scrisoare verișoarei tale, Clarise Harper. Dacă nu primesc nici un răspuns de la ea într-o săptămînă, o să insist. Și am cîțiva arbori genealogici detaliați pentru tine – clanul Harperilor, familia mamei tale și cea a

primului tău soț. Am găsit o Amelia Ashby. Nu, stai cu capul acolo unde e, o opri el, strîngînd-o puțin mai tare cînd Roz încercă să se îndrepte. N-are nici o legătură, din cîte mi-am putut sa seama, întrucît a trăit și a murit în Louisiana, destul de recent. Mi-a luat ceva timp ca să-i dau de urmă și să văd dacă nu pot găsi vreo legătură cu Amelia voastră – ceva privind asemănarea de nume –, dar pare să nu existe nici una. Am primit ceva corespondență prin e-mail de la strănepoata menajerei care a lucrat în Harper House din 1887 pînă în 1912. E avocată la Chicago și găsește că istoria familiei e destul de interesantă ca să-și scoată și ea antenele. S-ar putea să fie o sursă bună, cel puțin pe direcția aia.

Mîna lui îi mîngîia încet brațul, în sus și-n jos, ajutînd-o să se relaxeze.

– Ai fost ocupat.

– Nu mai mult decît de obicei. M-am gîndit la părțile mai puțin banale ale proiectului nostru. Cînd am făcut dragoste...

– Asta în care parte a proiectului se înscrie?

Tonul sec pe care-i replicase îl făcu să rîdă și să-și frece obrazul de părul ei.

– O trec în coloana lucrurilor extrem de personale și sper ca dosarul ăsta să conțină cît mai multe file. Am și un reper clar: Amelia s-a manifestat – ăsta ar fi cuvîntul cel mai potrivit, nu?

– Nici nu mă pot gîndi la altul mai bun.

– A deschis ușile, le-a trîntit, a făcut ceasurile să sune și așa mai departe. Fără discuție, și-a exteriorizat sentimentele în legătură cu ceea ce se întîmplă între noi și o face de cînd am început acel dosar personal.

– Așa că...?

– Nu sînt primul bărbat cu care ai avut relații personale în casa asta.

– Într-adevăr.

– Dar n-ai menționat crize asemănătoare în legătură cu tine și John Ashby, ori Bryce Clerk sau oricare alt bărbat cu care s-ar putea să fi avut vreo relație.

– Pentru că nu s-a mai întîmplat niciodată.

– OK, OK.

Mitch se ridică, plimbîndu-se încoace și-ncolo, în timp ce vorbea.

– Locuiai în casă cînd începuseși să te întîlnești cu John Ashby, și cînd v-ați logodit.

– Da, desigur. E casa mea.

– Și ai locuit aici, și cînd erați căsătoriți – mai ales după ce au murit părinții tăi.

Roz vedea clar că analiza ceva în minte. Ba nu, se corectă ea. Analiza era încheiată, acum nu făcea decît s-o recapituleze pas cu pas, ca să i-o expună și ei.

– Am stat adesea aici – mama mea nu se simțea bine și, de multe ori, tatăl meu nu mai răzbea cu îngrijirile. Cînd el a murit, ne-am mutat înapoi aici, deși cam neoficial. Iar cînd a murit și ea, am rămas definitiv în casă.

– Și în tot acel timp, Amelia n-a avut nici o obiecție față de el? Față de John?

– Nu. Am încetat s-o mai văd cînd am împlinit, ăă, unsprezece ani, cred, și n-am mai văzut-o decît după ce m-am măritat. Nu eram căsătoriți de multă vreme, dar încercam deja să avem copii. Într-o noapte, mă gîndeam că s-ar putea să fiu însărcinată și nu reușeam să dorm. Am ieșit în grădină, m-am așezat pe bancă și am văzut-o. Am văzut-o și atunci am știut că sînt gravidă. A apărut la începutul fiecărei sarcini, și am mai văzut-o sau auzit-o, și cînd băieții erau mici.

– Soțul tău a văzut-o vreodată?

– Nu... se încruntă Roz. Nu, n-a văzut-o. O auzea, dar de văzut, n-a văzut-o niciodată. În schimb, eu am văzut-o și în noaptea morții lui.

– Nu mi-ai spus niciodată asta.

– Nu ți-am spus chiar toate ocaziile cînd... Lăsă fraza neterminată, apoi clătină din cap. Da, îmi pare rău, nu ți-am spus. N-am discutat despre asta cu nimeni. E ceva prea personal și încă foarte dureros.

– Nu știu cum e să iubești și să pierzi pe cineva așa cum l-ai pierdut tu pe John. Știu că mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar toate se leagă, Roz. Trebuie să aflu, ca să-mi pot face treaba, trebuie să știu lucruri de genul ăsta.

– Nu mă așteptam, cînd te-am angajat. N-am crezut că va trebui să cunoști și lucruri atît de intime. Stai! ridică ea o mînă, cînd văzu că el voia să răspundă. Acum înțeleg mai bine felul cum lucrezi, felul cum încerci să vezi lucrurile. Oamenii. Panoul din bibliotecă, imaginile de pe el, ca să *vezi cu ochii tăi* cine erau. Și micile amănunte pe care le sesizezi. E mai mult decît mă așteptasem și o spun în sens pozitiv.

– Trebuie să mă cufund în lumea lor.

– La fel cum ai făcut-o cu lumea unui poet genial și ciudat, dădu ea din cap. Mai cred și că e nevoie să le afli, și că-ți pot spune toate aceste lucruri, dată fiind relația dintre noi. S-ar putea ca tocmai din cauza asta să-mi fie greu să ți le spun. Nu mi-e ușor să mă simt atît de apropiată de cineva, de un bărbat... Să am încredere în el și să doresc să am această încredere.

– Vrei ca totul să fie cît mai simplu?

Roz clătină din cap.

– Cum de mă cunoști atît de bine? Dar nu, nu vreau

să fie simplu. Simplitatea îmi trezește suspiciuni. Am de furcă rău de tot cu tine, Mitchell, în mine însămi. Ăsta-i un compliment.

– E valabil și pentru mine.

Roz îl privi, cum stătea în fața ei, pe fundalul umbrarului și al trandafirilor ce hibernau. La soare și căldură, trandafirii aveau să se trezească. Dar John, John al ei, era pierdut pentru totdeauna.

– John se întorcea acasă de la biroul lui din Memphis. Întîrziase la o ședință. Șoselele erau alunecoase. Plouase și era ceață.

Inima încetă să-i bată pentru o clipă, ca întotdeauna cînd își aducea aminte.

– A avut loc un accident. Cineva care conducea prea repede a trecut peste linia mediană. Eu nu mă culcasem, îl așteptam și mă ocupam de băieți. Harper avea un coșmar, iar Austin și Mason erau răciți. I-am liniștit și mă pregăteam să mă culc și eu, cam iritată că John încă nu ajunsese acasă. Și atunci am văzut-o stînd în camera mea.

Rîse scurt, trecîndu-și o mînă peste față.

– M-a făcut să tresar și mi-am zis: of, la dracu', iar sînt gravidă. Crede-mă, numai de-așa ceva nu-mi mai ardea, după ce avusesem de-a face cu trei copii nervoși și agitați. Dar ceva din privirea ei m-a surprins. Ochii îi străluceau și mi se părea că distingeam în ei o undă de răutate. M-am cam speriat. Apoi, a venit poliția și... în fine, nu m-am mai gîndit la ea.

Vocea îi rămăsese calmă cît timp îi povestise, dar ochii, ochii ei prelungi și frumoși, exprimau durerea.

– E greu, foarte greu... Nici măcar nu-mi pot imagina, șopti Mitch.

– Viața ți se oprește în loc. Se oprește pur și simplu. Iar cînd pornește iar, e altfel. Niciodată nu mai e așa cum a fost înaintea acelui moment. Niciodată.

N-o atinse, n-o mîngîie, n-o consolă. Ceea ce se întîmpla în inima ei, în acel moment, în acea grădină, îi aparținea altcuiva.

– Nu aveai pe nimeni. Nici mamă, nici tată, nici frați sau surori.

– Îi aveam pe fiii mei. Aveam și casa asta. Mă aveam pe mine însămi.

Își întoarse privirea, și Mitch văzu cum se retrage, închizînd acea ușă spre trecut.

– Înțeleg unde vrei să ajungi cu asta și în același timp nu înțeleg. În trecut, niciodată nu s-a ostenit să protesteze, nici față de John, nici față de Bryce sau de alți bărbați care m-ar fi interesat. Ocazional își exprima o oarecare nemulțumire – cum ți-am mai spus, niciodată atît de violent ca în ultimul timp. Oare de ce o face?

– Am încercat să deduc și am vreo cîteva teorii. Dar hai să mergem în casă. Se întunecă și-ai să îngheți pînă-n măduva oaselor. N-ai prea multă carne pe tine, ca să-ți țină de cald. N-o spun în sens rău, preciză el, cînd Roz îl privi cu suspiciune.

Intenționat, îi răspunse îngroșîndu-și accentul sudist:

– N-apăi, io mi-s dintr-on neam de muieri mai plăpînde la hire.

– N-ai nimic firav, o corectă Mitch, luîndu-i mîna. Ești un trandafir sălbatic, un trandafir negru cu o mulțime de spini.

– Trandafirii negri nu cresc în sălbăticie. Trebuie cultivați. Și nimeni n-a reușit vreodată să obțină un trandafir cu adevărat negru.

– Un trandafir negru, repetă el, ridicînd la buze mîinile lor împreunate. Rar și superb.

– Dacă mai vorbești mult așa, va trebui să te invit în apartamentele mele private.

– Nu credeam că o să mă mai chemi în seara asta.

13

– Mă gîndeam că ar trebui să-ţi spun, începu Roz, în timp ce mergeau spre casă, că... persoanele din casa mea sînt foarte preocupate de relaţia dintre noi.

– Foarte bine, şi eu sînt. Mă preocupă relaţia mea personală cu tine.

Roz îşi coborî privirea spre mîinile lor împreunate, zicîndu-şi că degetele înlănţuite trădau armonie.

– Mîna ta e mult mai mare decît a mea. Are palma mai lată şi degetele mai lungi. Şi vezi ce spatulate sînt vîrfurile degetelor, faţă de ale mele?

Ridică braţul, aducînd cele două mîini la nivelul ochilor.

– Dar se potrivesc atît de bine!

Rîzînd uşor, Mitch îi rosti numele. Cu tandreţe. Rosalind. Apoi, se opri o clipă, pentru a-şi înclina capul şi a o săruta.

– Ca şi buzele noastre.

– Mă gîndeam la acelaşi lucru. Aş prefera însă ca aceste gînduri şi preocupări să rămînă între noi.

– Cam greu, de vreme ce şi alte persoane fac parte din vieţile noastre. Fiul meu voia să ştie cine este bruneta cu care am fost la meciul de pe Ole Miss.

– Şi i-ai spus?

– I-am spus că în sfîrşit am reuşit s-o conving pe Rosalind Harper să mă învrednicească cu o privire.

– Te-am învrednicit cu destule priviri, replică ea, în timp ce urcau pe treptele terasei. Am deprins însă obiceiul să fiu discretă cînd e vorba de viaţa mea privată, şi nu văd nici de ce nu ne-am putea bucura unul de altul, fără a completa buletine informative regulate despre viaţa noastră sexuală.

Roz întinse mîna spre uşa terasei. Aceasta se deschise brusc şi fu cît pe ce s-o lovească în faţă. Un val de aer îngheţat ieşi din încăpere, împingînd-o în afară cu un pas, înainte ca Mitch să reuşească s-o prindă şi s-o tragă lîngă el.

– Îţi urez succes! strigă el, adresîndu-se vîntului.

– N-am să mai permit asta.

Furioasă, Roz îl împinse într-o parte şi intră în forţă pe uşă.

– Nu voi permite una ca asta în casa mea!

Fotografiile îşi luau zborul de pe mese ca nişte proiectile, în timp ce lămpile se aprindeau şi se stingeau. Un scaun ţopăia prin cameră şi lovi un scrin atît de tare, încît vaza cu orhidee de seră pusă deasupra începu să se învîrtească în loc. Cînd văzu că oglinda de toaletă primită în dar de la fiii ei începuse să alunece, Roz se repezi s-o prindă.

– Termină imediat cu *prostiile* astea. N-am să le înghit.

Se auzeau bubuiturile furioase ale unor lovituri cu pumnii în pereţi, iar podeaua se cutremura sub picioarele lor. O sticlă mare de parfum Baccarat explodă, aruncînd în jur cioburi colţuroase ca şrapnelele.

Roz stătea pe loc, în mijlocul iureşului, strîngînd la piept oglinda. Strigătele ei, peste zgomotele de sticlă spartă şi bubuiturile năprasnice, răsunau în încăpere.

– Voi înceta cu orice încercare de a mai afla cine eşti, de a îndrepta răul care ţi s-a făcut. Voi face tot ce trebuie ca să te alung din casa asta. N-ai să mai fii bine-venită aici. E casa *mea!* În timp ce striga focul se învăpăie în cămin, iar sfeşnicul de pe consolă decolă pe o traiectorie în spirală. Şi-am să te dau afară din ea, pe toţi sfinţii! Jur pe viaţa mea că am să te înlătur.

Infernul încetă brusc şi obiectele care zburaseră învîrtindu-se căzură pe podea, cu bufnituri zgomotoase.

În clipa următoare, uşa se dădu de perete. David, Logan şi Stella năvăliră în cameră, cu o secundă înainte ca Harper să năvălească pe uşile terasei.

– Mamă! Harper o săltă, strîngînd-o în braţe. Ai păţit ceva?

– N-am nimic... N-am nimic.

– N-am putut intra, adăugă Stella, atingîndu-i obrazul cu o mînă tremurătoare. Nu puteam deschide uşile.

– Acum e totul în regulă. Unde-s copiii?

– Cu Hayley. Hayley i-a dus jos. Cînd am auzit... Doamne, Roz, se auzea de parcă izbucnise un război.

– Du-te şi spune-i că totul e-n ordine.

Îşi lipi obrazul de al lui Harper, înainte de a se retrage.

– Hai, du-te acum.

– Ce s-a întîmplat aici? întrebă David. Roz, ce naiba s-a-ntîmplat?

– Voiam să intrăm, şi ea s-a împotrivit... din răsputeri.

– Iar mama ta i-a plătit-o cu aceeaşi monedă, îi spuse Mitch lui Harper. I-a arătat cine-i stăpîna în casa asta.

– Îţi curge sînge, constată Harper, cu glas surd.

– O, Doamne!

Roz îi puse în braţe oglinda de toaletă şi se grăbi spre Mitch, să-i examineze tăietura de pe obraz.

– Un ciob. Nimic grav.

– Şi pe mîini ai nişte zgîrieturi.

– Ei, hai, să ne spălăm.

– Eu încep să strîng pe-aici, se oferi Stella.

– Nu, lasă-le-n pace. Du-te jos şi ai grijă de Hayley şi de copii. Logan, ar trebui să-i duci la tine.

– Nu te las singură! clătină Stella din cap. Şi nu negociez.

– Am să stau eu aici, propuse Logan, cuprinzînd-o pe Stella cu un braţ pe după umeri. Dacă n-ai nimic împotrivă.

– Foarte bine.

Răsuflînd prelung, Roz luă oglinda de la Harper.

– Dacă o spărgea pe asta, se-alegea cu mai mult decît cu o predică.

O puse la locul ei, apoi se întoarse să strîngă mîna lui Harper.

– E-n regulă, puiule. Pe cuvîntul meu.

– Dacă-ţi face cel mai mic rău, am să găsesc o cale s-o scot afară.

– Aşa mamă, aşa fiu, îi zîmbi Roz. Şi eu i-am spus acelaşi lucru. De vreme ce s-a oprit, probabil că şi-a dat seama că vorbesc serios. Şi acum, duceţi-vă jos cu toţii. Hayley nu poate lăsa copiii singuri şi cred că-i înnebunită de spaimă. Mitch, vino în baie să-ţi dezinfectez tăieturile.

– Nu vreau să rămînă singură în noaptea asta, spuse Harper, după ce mama lui ieşi din cameră.

– N-o să rămînă, îl asigură Mitch.

Cînd intră în baie, Roz umezea deja un prosop cu apă oxigenată.

– Sînt doar nişte zgîrieturi, spuse el.

– Asta nu înseamnă că pot fi neglijate, şi cum n-am mai doftoricit niciodată nişte tăieturi cauzate de toanele unei fantome, am s-o fac aşa cum ştiu eu. Stai jos.

– Da, să trăiţi. Mitch se aşează şi o privi cu atenţie. Tu n-ai nici o zgîrietură.

– Hmm? Distrată, Roz îşi privi mîinile, apoi se uită în oglinda de deasupra lavaboului. Se pare că ai dreptate.

– Cred că n-a vrut să te lovească. Asta nu înseamnă

că n-ar face-o niciodată, cu sau fără voie, întrucît e destul de nebună. Oricum, ăsta a fost un avertisment. Interesant...

– Admir un om, care tăiat fiind de o scorpie de fantomă furioasă, poate găsi că e interesant.

– Iar eu admir o femeie, care se ia de piept cu o scorpie de fantomă furioasă şi învinge.

– E casa mea. Vocea îi deveni mai blîndă, în timp ce-i ridica bărbia. Stai cuminte, n-o să te doară.

– Aşa spun toţi.

Îi dezinfectă tăieturile cu mîini pricepute şi uşoare, în timp ce Mitch continua să-i privească faţa.

– Te uiţi după ceva? îl întrebă.

– Mă întreb dacă nu cumva am şi găsit-o.

– Era cît pe ce să te nimerească în ochi.

Mai emoţionată decît i-ar fi convenit să recunoască, se aplecă şi-i atinse tăietura cu buzele.

– Gata, declară ea, făcînd un pas înapoi. Ai să supravieţuieşti.

– Mulţumesc. Mitch îi luă mîinile, ţintuind-o cu privirea ochilor lui verzi. Am nişte teorii...

– Ard de nerăbdare să le aud, dar vreau să fac mai întîi ordine şi pe urmă să beau un pahar de vin. Un pahar de vin foarte mare.

– Am să-ţi dau şi eu o mînă de ajutor.

– Nu, prefer s-o fac singură. De fapt, chiar cred că am nevoie.

– Îmi îngreunezi situaţia, cerîndu-mi mereu să mă ţin la distanţă.

– Probabil, recunoscu Roz, trecîndu-şi o mînă prin părul lui. Poate-ţi va fi de ajutor dacă-ţi spun că mă reconfortează să ştiu că ai destulă încredere în tine însuţi ca să iei acea distanţă cînd am nevoie s-o faci.

– Poate că şi din cauza asta ne potrivim atît de bine.

– Sînt de aceeaşi părere. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai duce jos cu ceilalţi şi m-ai lăsa o jumătate de oră să pun toate lucrurile la loc. O să mă ajute, o să mă mai calmez puţin.

– OK, răspunse Mitch, ridicîndu-se în picioare. Rămîn peste noapte aici. Voi urma exemplul Stellei şi-am să-ţi spun că treaba asta nu e negociabilă. Poţi folosi acea jumătate de oră ca să te hotărăşti dacă voi dormi aici, cu tine, sau în camera de oaspeţi.

Îi găsi pe toţi în bucătărie. Ca o familie, îşi spuse el, adunată în vatra căminului, cu ceva fierbînd la foc scăzut pe aragaz, cu un bebeluş umblînd de-a buşilea pe jos şi doi băieţi îmbrăcîndu-şi canadienele, în timp ce căţelul lor trepida de emoţie.

Toate privirile se îndreptară spre el şi, după o clipă de tăcere, Stella începu să le vorbească veselă fiilor ei:

– Duceţi-vă şi lăsaţi-l să alerge, dar nu vă apropiaţi de rondurile de flori. Masa va fi gata imediat.

Urmă un iureş spre ieşire, însoţit de lătrături şi ţipătul de încîntare al lui Lily, apoi cîinele şi băieţii dispărură, pe uşa din spate.

Mîna Stellei se strecură într-a lui Logan.

– Ce face? întrebă ea.

– Se stăpîneşte, ca de obicei. A vrut s-o las singură o jumătate de oră.

Îl privi pe Harper.

– La noapte rămîn aici.

– Cred că e bine, spuse Hayley. Cu timpul te obişnuieşti cu gîndul că ai o fantomă în casă, dar e cu totul altceva cînd începe să arunce în tine cu ce nimereşte.

– În tine, mai ales, după cum arăți, precizează Logan, privindu-l pe Mitch.

– Ai observat? întrebă acesta, frecîndu-şi absent obrazul zgîriat. Interesant, nu-i aşa? Camera se cutremura de furie, dar nimic – nici un obiect material – nu i-a fost destinat lui Rosalind. Aş zice că a avut grijă să nu-i facă nici un rău.

– Dacă i-ar fi făcut, zbura de-aici, declară Harper, culegînd-o în braţe pe Lily, care încerca să se cațăre pe piciorul lui.

– Într-adevăr, dădu din cap Mitch. Roz a spus cam acelaşi lucru.

– Iar acum, e singură acolo, sus, interveni David, care gătea ceva la aragaz. Pentru că vorbeşte serios. Toți cei din casa asta, vii sau morți, ştiu că vorbeşte serios.

– Iar noi sîntem aici, jos, cu toții, fiindcă ea e şefa, afirmă Logan, rezemîndu-se de bufet.

– Aşa o fi, dar după cele întîmplate adineaori, va trebui să se deprindă să mai lase cîrma din mînă din cînd în cînd. Cafeaua aia e proaspătă? întrebă Mitch, arătînd cu capul spre cafetieră.

La etaj, Roz culegea bucăți din comorile pe care le ținuse în dormitor. Mici amintiri, suveniruri mărunte, acum făcute țăndări.

Cel mai rău era că le distrusese intenționat, îşi spuse ea. Îi atacase cele mai scumpe obiecte, din furie şi egoism.

– Ca un copil răzgîiat, mormăi, în timp ce se străduia să-şi facă ordine în cameră. N-am tolerat un asemenea comportament din partea copiilor mei şi n-am să ți-l tolerez nici ție, indiferent cine dracu eşti.

Îndreptă mobila şi apoi se duse la pat.

– Fă bine şi ține minte asta, Amelia. Fă bine şi nu uita cine-i stăpîna Casei Harper.

Se simțea mai bine, făcînd ceva cu rost, punîndu-şi camera în rînduială, spunînd ceea ce avea de spus, chiar dacă vorbea la pereți.

Mai calmă, intră în baie. Părul, scurt cum era, rămăsese zbîrlit de vîntul care suflase prin cameră. Nu arăta deloc bine. Şi-l pieptănă. Îşi retuşă cu grijă machiajul, în timp ce se gîndea la Mitch.

Fascinant om. Nu-şi amintea cine fusese ultimul bărbat care o fascinase. Era interesant că-şi declarase hotărîrea de a rămîne peste noapte nu printr-o cerere politicoasă, ci afirmînd-o categoric. Apoi o lăsase pe ea să hotărască unde avea să doarmă.

Da, era un om fascinant, care putea fi atît dominator, cît şi îndatoritor, în aceeaşi frază.

Şi îl dorea. Era minunat să-l dorească, să aibă nevoie de el, să simtă pofta aceea sănătoasă clocotind în trupul şi sufletul ei. Trecuse de faza cînd trebuia să-şi refuze un amant. Acum era destul de inteligentă pentru a recunoaşte dacă acel amant era un bărbat pe care putea să-l respecte. Poate chiar să aibă încredere în el.

Încrederea era puțin mai dificilă decît respectul şi cu mult mai dificilă decît dorința carnală.

În consecință, urmau să înceapă cu ceea ce aveau, hotărî ea, şi să vadă încotro se îndreptau.

Cînd ieşi, auzi muzică. În salon cînta încet un blues din Memphis. Se încruntă, în timp ce păşea spre uşă.

Pe masă era pusă cina pentru două persoane – felii din puiul fript de David, piure de cartofi alb ca zăpada, sparanghel şi biscuiți aurii.

Cum reuşea să adune la un loc băiatul ăla mîncăru-

rile ei favorite, nu reuşea să înţeleagă – dar aşa era David al ei.

Mitch stătea în picioare în lumina lumînărilor şi turna vin într-un pahar.

Simţi o tresărire – în inimă şi abdomen – ca o lovitură. O lovitură laşă de pumn, îşi spuse ea ca prin ceaţă, care era pe cît de şocantă, pe atît de dură. Era mai mult decît poftă carnală. Indiferent ce-şi dorea ea, acel „mai mult" stătea în faţa ei, cu zgîrieturi pe mîini şi pe obraz.

Mitch ridică privirea şi-i zîmbi.

„Ei, fir-ar să fie!" Atît îşi putu spune.

– Ne-am gîndit că ţi-ar plăcea să iei cina în linişte, spuse el. Un moment de calm în timpul furtunii. Şi, de vreme ce voiam să-ţi vorbesc, nu m-am lungit la discuţii cu soldaţii tăi din linia întîi.

– Soldaţi... Interesant termen.

– E destul de potrivit. Harper ar lua spada cît ai bate din palme ca să lupte pentru tine – şi-mi imaginez că şi ceilalţi fii ai tăi sînt la fel.

– Îmi place să cred că pot purta singură bătăliile în care sînt implicată.

– Un motiv în plus ca să-ţi stea alături. Şi pe urmă, mai e şi David. Veni spre ea, întinzîndu-i paharul cu vin. Cel de-al patrulea fiu al tău, aş zice, în toate sensurile, cu excepţia celui biologic. Te adoră.

– Sentimentul e reciproc.

– Mai e, apoi, şi Logan. Deşi nu sînt sigur că i-ar plăcea imaginea, văd în el un cavaler pe lîngă regina lui.

Roz sorbi din vin.

– Nici eu nu-s sigură că-mi place imaginea.

– Dar e adevărată.

Îşi luă paharul cu apă şi-l înălţă.

– Nici pentru el nu eşti doar patroana, cum nu eşti nici pentru Stella sau Hayley. Şi copiii? Acum faci parte

integrantă din vieţile lor. Cînd am coborît la parter şi am intrat în bucătărie, ceea ce am văzut era o familie. Tu eşti inima acestei familii. Tu ai *făurit-o*.

Îl privi lung, apoi expiră zgomotos.

– Eu... la asta nu ştiu ce să mai spun.

– Ar trebui să fii mîndră. Ai în bucătărie nişte oameni de treabă. Apropo, Harper ştie că e îndrăgostit de Hayley?

Roz îl privi lung, şi se lăsă să cadă pe un scaun.

– Chiar mai multă intuiţie şi spirit de observaţie decît mă aşteptasem – şi mă aşteptasem la destul de multe din partea ta. Nu, nu cred că ştie – cel puţin, nu conştientizează. Ceea ce s-ar putea să explice de ce Hayley n-are nici cea mai vagă idee despre sentimentele lui. Ştie doar că o iubeşte pe Lily. Cred că doar asta vede, deocamdată.

– Şi tu ce părere ai?

– Vreau ca Harper să fie fericit şi să aibă ceea ce-şi doreşte cel mai mult în viaţă. Ar trebui să mîncăm pînă nu se răceşte.

Un mod politicos, presupuse Mitch, de a-i spune că discutase destul cu el despre viaţa intimă a familiei. Roz avea limite, nişte linii foarte precis trasate. Ar fi interesant să le aleagă pe cele pe care voia să le treacă, cînd şi cum să o facă.

– Cum te simţi?

– Foarte bine. Serios. Am simţit doar nevoia să mă calmez puţin.

– Arăţi mai mult decît „foarte bine". Cum se poate, Rosalind, să fii atît de frumoasă?

– Lumina lumînărilor avantajează femeile. Dacă ar fi fost după noi, Edison n-ar fi inventat în veci becul ăla afurisit.

– Tu n-ai nevoie de lumina lumînărilor.

Roz înălţă din sprîncene.

– Dacă-ți închipui că e nevoie să mă seduci la un pui fript, ca să nu te expediez într-una dintre camerele de oaspeți după cină, n-ai de ce să-ți faci griji. Te vreau în patul meu.

– Totuşi, am de gînd să te seduc. Dar, acum, nu făceam decît să afirm o realitate. Şi pe lîngă asta, puiul fript e delicios.

– Îmi placi. M-am gîndit să ți-o spun de-a dreptul: îmi place felul cum te porți. Nu sesizez prea multă prefăcătorie din partea ta şi nici că te dai în spectacol. Asta e o noutate destul de plăcută pentru mine.

– Nu mint. M-am lăsat de minciuni, cînd am renunțat la băutură. Ăsta-i singurul lucru pe care ți-l pot promite, Roz. N-am să te mint niciodată.

– În materie de promisiuni, pe asta aş prețui-o cel mai mult.

– Atunci, ca să rămînem în temă, aş vrea să-mi spui un lucru, ce s-a întîmplat adineaori, acel... incident, să-i zicem, a fost ceva nou?

– Da, şi sper că a fost primul şi ultimul de soiul ăsta.

– Niciodată n-a obiectat, în nici un fel, față de logodna sau căsătoria ta cu John Harper.

– Nu, ți-am mai spus.

– Nici față de relația pe care ai avut-o după aceea, cu Clerk.

Roz ridică uşor din umeri.

– Puțină iritare, aş spune, din cînd în cînd. Dezaprobare, nemulțumire – dar nu, furie, niciodată.

– Atunci, am o teorie – una pe care s-ar putea să nu-ți placă s-o auzi. Îți voi spuse totuşi ce gîndesc, aşa cum mă aştept să-mi spui şi tu.

– Ar trebui să fie interesant.

– Are nevoie de copii în casă – asta-i aduce consolarea sau mulțumirea. Tu şi John urma să aduceți copiii

în casă, aşa că n-a avut nici o obiecție. Îl considera un mijloc de atingere a unui scop.

– Asta-i o teorie foarte cinică.

– Da, şi va deveni şi mai cinică. Odată ce ați făcut copii, n-a mai fost nevoie de el, aşa că moartea lui a considerat-o firească, poate chiar justă.

Roz păli.

– Dacă sugerezi că a provocat cumva...

– Nu, o întrerupse el, acoperindu-i mîna cu a lui. Nu. Puterile ei se rezumă la casa asta, la proprietate. Nu sînt expert în paranormal, dar aşa se întîmplă de obicei. Aşa e logic. Orice este sau ce are, ea se centrează aici.

– Da, dădu din cap Roz, relaxîndu-se. Niciodată n-am văzut, nici n-am auzit despre nimeni care să fi văzut ceva legat de ea în afara hotarelor pămîntului meu. Sînt sigură că aş fi ştiut sau aş fi auzit dacă se întîmpla ceva.

– E legată de locul ăsta, poate şi de familia asta. Dar mă îndoiesc că durerea ta şi a fiilor tăi, la moartea lui John, a atins-o în vreun fel. Şi poate fi atinsă. Am văzut asta în primăvara trecută, cînd Stella a comunicat cu ea ca de la o mamă la alta. Am văzut-o şi astă-seară, cînd ai potolit-o.

Roz dădu din cap, şi întinse mîna după paharul cu vin.

– În regulă, pînă acum, te urmăresc.

– Cînd ai început să ieşi iar în lume, să te vezi cu bărbați, să ai amanți chiar, a fost doar vag nemulțumită. Dezaprobatoare, cum spuneai. Asta pentru că nu erau legături puternice. Nu urmau să facă parte din viața ta, din casa asta, pe termen lung.

– Vrei să spui că ştia asta?

– E legată de tine, Roz. Ştie ce ai în suflet, suficient de bine pentru a înțelege ceea ce gîndeşti şi simți, lucruri pe care s-ar putea să nu le spui cu voce tare.

– Îmi intră în minte, spuse ea în şoaptă. Da, am simţit asta. Şi nu-mi place deloc. Dar ce se întîmplă cu teoria ta cînd îl adaugi pe Bryce? Am fost căsătorită cu el. A locuit aici. A făcut nazuri de cîteva ori, dar nu s-a manifestat violent.

– Nu l-ai iubit.

– M-am măritat cu el.

– Şi ai divorţat de el. Nu reprezenta o ameninţare pentru ea. Se pare că şi-a dat seama de asta încă dinaintea ta. Cel puţin, înainte ca tu s-o conştientizezi. Era... nesemnificativ, să zicem, pentru ea. Poate fiindcă era un om slab – dar, indiferent din ce motiv, nu reprezenta pentru ea un pericol. Nu din punctul ei de vedere.

– În vreme ce tu reprezintţi.

– Eaxct! Am putea presupune că e ceva în legătură cu munca mea, dar nu se prea potriveşte. Vrea să aflăm cine a fost, ce a fost. Vrea să ne ocupăm doar de treaba asta.

– Se pare că o înţelegi foarte bine, deşi o cunoşti de puţin timp.

– Puţin, dar intens. A-i înţelege pe cei morţi face parte din munca mea. De fapt, este tocmai acea parte – personalizarea – care mă atrage la activitatea asta. E furioasă că m-ai lăsat să intru în viaţa ta, în patul tău.

– Pentru că tu nu eşti un om slab.

– Nu sînt, într-adevăr. Şi, de asemenea, pentru că sînt important pentru tine. Sau voi fi. O să mă asigur eu de asta. Simte că tu şi cu mine ne îndreptăm spre ceva foarte important.

– Mitch, avem o relaţie, şi, deşi n-o privesc deloc uşuratic, totuşi...

– Rosalind. Îi acoperi mîna cu mîna lui, continuînd

s-o privească în ochi. Ştii foarte bine că mă îndrăgostesc de tine din ce în ce mai mult. A început din clipa cînd am deschis uşa apartamentului şi te-am văzut pe culoar. Mă sperie îngrozitor, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia.

– N-am ştiut...

Îşi retrase mîna, apăsîndu-şi-o pe inimă.

– N-am ştiut, iar asta mă face să fiu la fel de inconştientă ca Hayley. Credeam că între noi e o atracţie foarte puternică, respect reciproc şi... Da' ce-i, de ce zîmbeşti?

– Eşti nervoasă. Niciodată nu te-am mai văzut nervoasă. Ce zici de asta?

– Nu sînt nervoasă, protestă Roz, înfigînd furculiţa în ultima bucăţică de pui. Sînt doar surprinsă, atîta tot.

– Speriată, asta eşti.

– În nici un caz. Cu o mişcare cam violentă, îşi împinse înapoi scaunul de la masă. Nu sînt în nici un caz speriată. Of, în regulă, sînt... Văzîndu-l că rîdea, se ridică în picioare. Da, e şi cazul să fii satisfăcut. Bărbaţilor le place să tulbure femeile.

– Aiureli.

În tonul lui Mitch se simţea o undă tăioasă. Intrigată, Roz se întoarse spre el.

– Ai teribil de multă încredere în tine însuţi.

– Prima dată cînd ai spus asta, a fost un compliment. Acum vrei să spui *arogant,* dar ţi se aplică şi ţie, iubito.

Roz rîse şi îşi luă faţa în palme.

– O, Doamne... Doamne, Mitchell, nu ştiu dacă am resurse pentru încă o relaţie *importantă.* Pretinde atîta efort... Iubirea poate fi, şi e cazul să fie, devoratoare... Pur şi simplu nu ştiu dacă mai am energie, sau suflu, sau generozitatea necesară...

– Nu mă îndoiesc că le ai cu prisosință pe toate trei, dar o vom lua pas cu pas și vom vedea.

Mitch se ridică.

– N-aș spune că mă deranjează faptul că te-am neliniștit puțin, spuse el apropiindu-se. Nu sînt prea multe lucruri care să te zguduie – cel puțin, din cîte îmi dau eu seama.

– Habar n-ai tu...

– A, ba cred că am habar.

O cuprinse cu brațele și începu s-o conducă lin într-un dans, unduindu-se în ritmul muzicii.

– Una dintre cele mai provocatoare calități ale tale e capacitatea de a nu te lăsa zdruncinată.

– Sînt o femeie capabilă... recunoscu Roz, ridicîndu-și capul. Și pretind ca și contabilul să fie capabil, dar în nici un caz nu vreau să mă culc cu el.

– Mie mi se pare irezistibil de sexy.

– Asta-i partea seducătoare a serii?

– Tocmai începe. Ai ceva împotrivă?

O considera capabilă, își dădu ea seama, și constata că acest lucru îi plăcea. În același timp Mitch o făcea să se simtă gingașă și prețuită.

– Întrebarea asta mi-ai pus-o și prima oară cînd m-ai sărutat. Nici atunci n-am avut nimic împotrivă.

– Te iubesc pentru că ești frumoasă. Știu că pare ceva superficial din partea mea, dar asta este. Oricine are dreptul la cîteva cusururi.

Amuzată, îi urmări cu degetul linia cefei.

– Perfecțiunea e plictisitoare – dar, Doamne, să nu care cumva să-i spui Stellei c-am zis asta!

– Atunci, n-am să te plictisesc niciodată.

Îi atinse buzele cu ale lui, ușor, o dată, de două ori, apoi sărutul deveni, încet-încet, tot mai senzual.

Roz simți cum în ființa ei se răspîndeau căldura, viața,

erecția și puterea. Se mișca odată cu el, în dansul acela senzual, și se lăsa să alunece, așa cum alunecă o femeie pe o cărare presărată cu petale înmiresmate, prin raze de lună, spre dragoste.

Auzi o ușă închizîndu-se încet și deschise ochii pentru a constata că o purtase, dansînd, pînă în dormitorul ei.

– Ești un dansator iscusit, doctore Carnegie.

Roz rîse, cînd Mitch o lansă într-o piruetă și o trase înapoi. El o sărută din nou, învîrtindu-se cu ea pînă o rezemă cu spatele de ușă, iar sărutul deveni lacom. Apoi făcu un pas înapoi, coborîndu-și mîinile de-a lungul brațelor ei.

– Aprinde lumînările, spuse el. Eu am să fac focul.

Înfiorată pînă-n vîrfurile degetelor, Roz se rezemă de ușă. Inima îi bătea dureros de puternic și cînd se mișcă o făcu cu grijă, de parcă ar fi înaintat prin ceață. Degetele tremurau, în timp ce apropia flacăra de fștila unei lumînări.

– Te doresc. Vocea îi era destul de calmă, lucru pentru care fu recunoscătoare. Iar dorința e mai puternică decît orice-am simțit vreodată, și cu totul altfel. Poate fiindcă...

– N-o analiza. Nu în seara asta, măcar.

– Bine.

Se întoarse în același timp cu el, ajungînd amîndoi față-n față.

– Să zicem doar că te doresc... foarte mult. Că mă copleșește, și nu e întru totul plăcut.

În lumina aurie, Mitch veni spre ea și-i luă ambele mîini.

– Lasă-mă să-ți arăt ce simt eu.

Îi ridică mîinile, întorcîndu-i-le cu palmele în sus, pentru a-și apăsa buzele pe una, apoi pe cealaltă. După aceea, îi cuprinse obrajii, mîngîindu-i cu degetele mari, în timp ce celelalte i se strecurau în părul ei.

– Lasă-mă să te iau, îi spuse, sărutînd-o pătimaş. Doar în seara asta, lasă-mă să te iau.

Îi cerea să capituleze. Iar capitularea era foarte dificilă pentru Roz. Îi dărui însă gura ei, apoi trupul, cînd mîinile lui începură să i-l mîngîie. Dansau din nou, învîrtindu-se şi unduindu-se, în vreme ce plăcerea pe care i-o dăruia Mitch se strecura în făptura ei ca un vin roşu şi aromat.

Mitch îi descheie bluza, murmurîndu-i la ureche vorbe gingaşe despre pielea ei, despre mirosul ei. Iar dansul era ca o plutire.

Roz îi dăruia acum ceea ce-i ceruse. Capitularea. O făcea încet, pas cu pas, şi Mitch simţea acea splendidă cedare a propriei ei fiinţe. O dezbrăcă în timp ce dansau, cu o grijă aproape chinuitoare, cu plăcerea aproape dureroasă de a înlătura orice obstacol dintre mîinile lui şi pielea ei.

Era incredibil de senzual, cum dansau în lumina focului şi a lumînărilor, trupul ei gol fiind lipit de al lui, încă îmbrăcat. Cum îşi vedea conturul suplu şi prelung în oglindă, cum îi juca lumina pe pielea care se înfiora sub mîinile lui.

Cînd Mitch îşi strecură mîna între coapsele ei, Roz îşi simţi trupul zvîcnind spasmodic şi îşi auzi respiraţia întretăiată.

Era fierbinte, înfierbîntată deja şi umedă. Îşi înfipse unghiile în umerii lui, în timp ce el începea să se joace cu ea, încet, fără grabă. Mici mîngîieri complicate care-i făceau respiraţia să devină mai scurtă şi mai întretăiată.

Trupul ei se contopi cu al lui, topindu-se apoi, cînd juisă. Capul îi căzu pe spate, chiar în timp de Mitch continua s-o excite, iar ochii-i îi deveniră sticloşi. Se înmuiase atît de mult, încît Mitch aproape că o turnă pe pat cu o mişcare fluidă. Rămaseră privindu-se în ochi, în timp ce

se dezbrăca şi el. Apoi îşi plimbă degetul peste piciorul ei, i-l ridică, se aplecă şi-i savură pulpa cu buzele.

– Doresc atît de mult din tine...

Da, îşi spuse Roz. Atît de mult... Şi, abandonîndu-se dorinţei, lăsîndu-se în voia lui, îi dărui tot ce voia.

Gura lui o găsi, făcînd-o să se încordeze iar, cu răsuflarea tăiată. O exploata şi o explora, şi lua, şi se îndestula, în timp ce aerul din jur devenea dulce şi gros ca siropul, iar înăuntrul ei vibrau cele mai profunde şi mai întunecate plăceri.

Roz îşi auzea propriile suspine, chemîndu-l, în timp ce Mitch luneca într-însa. Ritmul lent nu se schimbă nici o clipă, înteţind doar excitaţia, cu o răbdare aproape brutală. Nu mai avea de ales, nu se mai putea stăpîni, nu putea decît să tremure, să jinduiască, să se bucure de mişcările cu care el o aducea tot mai aproape de abis.

Şi cînd simţi acel ultim moment, avu senzaţia că-şi lua zborul.

Încă mai tremura. Era ridicol, îşi spuse. Era o prostie, dar nu putea să se oprească. Îi era cald, chiar peste măsură de cald, şi abia atunci îşi dădu seama că amîndoi erau lac de năduşeală.

Fusese sedusă total şi apoi folosită pînă la capăt. Dar nu i se părea nimic în neregulă.

– Încerc să mă gîndesc la ceva potrivit de spus.

Buzele lui i se mişcară pe gît.

– Cum ar fi: *wow?*

Roz reuşi să-şi mişte braţele îngreunate îndeajuns pentru a-şi trece o mînă prin părul lui.

– Cred că ar exprima totul. Am avut trei orgasme.

– Patru.

– Patru?

Vocea-i era la fel de încețoșată ca vederea.

– Probabil, le-am pierdut numărul.

– Eu, nu.

În tonul lui se simțea o satisfacție răutăcioasă, pe care Roz i-o văzu oglindită și pe față, cînd Mitch se întoarse pe spate.

– De vreme ce sînt în extaz, voi recunoaște că e pentru prima dată cînd am juisat de patru ori.

Mîna lui coborî, o găsi pe a ei, și degetele li se înlănțuiră.

– Ține aproape de mine, fetițo, și n-o să fie și ultima.

Roz rîse, un hohot neinhibat, frivol, apoi se întoarse și se rezemă de pieptul lui.

– Ești cam mîndru de tine însuți.

– Sînt, recunoscu el.

– Și eu, murmură ea, sprijinindu-și capul de pieptul lui. Am să merg la jogging pe la șase.

– Dimineața?

– Da. Harper are un echipament de rezervă, în dormitorul de alături, dacă vrei să vii și tu cu mine.

– O.K.

– Se pare că ne-a lăsat în pace.

– Așa este.

14

Gătit cu costum și cravată, înarmat cu o duzină de trandafiri galbeni și o cutie cu bomboane de ciocolată Godiva, Mitch luă liftul pînă la etajul trei al blocului de pensionari unde se afla apartamentul lui Clarise Harper. Avea în servietă scrisoarea de la ea, al cărei ton formal, de doamnă sudistă, îi dăduse de înțeles că avea de-a face

cu o femeie care se aștepta la un costum cu cravată și la un omagiu floral – exact așa cum îi recomandase Roz.

Nu accepta o întîlnire, își spuse el, dar fără doar și poate, îi acorda o audiență.

În corespondența lor nu se făcuse nici o referire la Rosalind sau la altcineva dintre locatarii Casei Harper.

Apăsă pe butonul soneriei și se pregăti să fie fermecător și persuasiv.

Femeia care-i răspunse nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă neagră, o bluză albă și purta pantofi cu tocuri joase. Părul șaten îi era strîns într-o pieptănătură pe care Mitch presupuse că femeile încă o mai numeau coc – un stil care nu-i avantaja cu nimic fața tînără și suptă. Prima impresie pe care i-o făcu lui Mitch fu aceea a unui cățel cuminte și bine crescut, care-ți aduce papucii fără să lase nici o urmă de colți pe piele.

– Domnul doctor Carnegie. Poftiți, vă rog. Domnișoara Harper vă așteaptă.

Vocea i se potrivea cu înfățișarea calmă și politicoasă.

– Mulțumesc.

Mitch intră în livingul mobilat cu antichități. Ochiul său de colecționar depistă un secreter George al III-lea și o vitrină Ludovic al XV-lea, printre nenumărate alte stiluri și epoci.

Fotoliile erau, probabil, italienești, canapeana victoriană – și toate arătau descurajant de incomode.

Existau și foarte multe statui, reprezentînd în special ciobănițe, lebede și pisici și vaze decorate cu tot felul de zorzoane. Toate porțelanurile și cristalurile stăteau pe macrameuri bine apretate.

Pereții erau zugrăviți în roz-bombon, iar pe mocheta bej, care acoperea pardoseala, erau covoare cu motive florale.

Aerul mirosea a lemn de cedru şi lavandă. Totul lucea. Mitch îşi imagină că dacă un singur fir de praf ar fi îndrăznit să invadeze toată acea grandoare, cățeluşa cea cuminte l-ar fi fugărit şi dat afară într-o clipă.

– Vă rog să luați loc. O voi informa pe domnişoara Harper că ați venit.

– Vă mulțumesc, domnişoară...

– Paulson. Jane Paulson.

– Paulson? repetă el, răsfoind în minte fişele arborerului genealogic. Aşadar, sînteți rude, din partea tatălui domnişoarei Harper.

În obrajii tinerei apărură doi bujori palizi.

– Da. Sînt strănepoata domnişoarei Harper. Vă rog să mă scuzați.

Biata fetiță, îşi spuse el, cînd fata ieşi. Îşi croi drum printre piesele de mobilier, alegînd tortura unui fotoliu.

Peste cîteva clipe, auzi un țăcănit de tocuri, şi apăru însăşi stăpîna casei. Deşi slabă ca o scîndură, nu părea firavă. Mai mult chiar, la prima vedere arăta călită şi redusă la strictul necesar. Purta o rochie de o culoare purpurie, bogată şi se rezema într-un baston de abanos cu mîner de fildeş.

Părul îi arăta ca o cască albă, imaculată, iar fața – la fel de slabă ca trupul – era o hartă de riduri sub un strat de pudră. Gura, subțire ca o lamă, îi era roşie ca macul. La urechi şi la gît purta perle, iar degetele-i erau încărcate de inele care luceau la fel de amenințător ca nişte boxuri de alamă.

Cățeluşa venea în urma ei.

Conştient de rolul său, Mitch se ridică în picioare, reuşind să facă chiar şi o mică plecăciune.

– Domnişoară Harper, e o mare cinste să vă cunosc.

Îi luă mîna întinsă şi o ridică pînă la un centimetru de buze.

– Vă sînt foarte recunoscător că v-ați găsit timp să mă primiți, continuă el, oferindu-i trandafirii şi ciocolata. Primiți aceste mici simboluri ale stimei pe care v-o port.

Femeia dădu din cap, cu un gest care putea fi interpretat şi aprobator.

– Vă mulțumesc. Jane, pune aceşti trandafiri frumoşi într-o vază. Vă rog să luați loc, doctore Carnegie. Am fost foarte intrigată de scrisoarea dumneavoastră, urmă ea, în timp ce se aşeza pe canapea, rezemîndu-şi bastonul de brațul acesteia. Nu sînteți originar din zona oraşului Memphis.

– Nu, doamnă. Sînt din Charlotte, unde trăiesc părinții şi sora mea. Fiul meu studiază la universitatea de aici, şi m-am mutat ca să fiu aproape de el.

– Ați divorțat de mama lui, nu-i aşa?

Îşi făcuse temele, reflectă Mitch. Mă rog, cu atît mai bine. Şi el şi le făcuse.

– Da, doamnă.

– Nu sînt de acord cu divorțurile. Căsătoria nu e o toană.

– În nici un caz. Mărturisesc că dificultățile matrimoniale au fost create în primul rînd de mine.

Continuînd s-o privească drept în ochii ei pătrunzători, declară:

– Sînt alcoolic, deşi m-am dezintoxicat de ani de zile. I-am provocat fostei mele soții multe necazuri şi probleme în timpul căsniciei. Mă bucur să pot spune că s-a căsătorit cu un om de treabă, şi întreținem relații cordiale.

Clarise îşi țuguie buzele roşu-aprins, dînd din cap.

– Respect oamenii care-şi asumă responsabilitatea propriilor defecte. Dacă un om nu poate rezista la băutură, nu trebuie să bea. Nimic mai simplu.

Cotoroanță bătrînă.

– Eu sînt dovada vie a ceea ce spuneți.

Femeia continua să stea nemișcată; în pofida celor aproape opt decenii de luptă cu viața, spinarea îi era dreaptă ca o spadă.

– Predați?

– Am predat, în trecut. Acum m-am dedicat cercetărilor, istoriilor de familie și biografiilor. Strămoșii sînt temeliile noastre.

– Fără îndoială.

Întoarse capul spre ușă, cînd Jane intră cu florile.

– Nu, nu acolo! se răsti ea. Dincolo – și ai grijă. Acum, vezi de o tratație. Nu-i putem pretinde oaspetelui nostru să șadă aici fără a-i arăta măcar o ospitalitate elementară.

Apoi își concentră din nou atenția asupra lui Mitch.

– Vă interesează familia Harper?

– Foarte mult.

– Atunci, știți că cei din familia Harper nu sînt doar temelia mea, ci și o parte vitală a societății comitatului Shelby, ba chiar a întregului stat Tennessee.

– Știu cît se poate de bine acest lucru și sper să le descriu contribuțiile așa cum se cuvine. Tocmai de asta am venit la dumneavoastră, ca să mă ajutați, folosindu-vă memoria. De asemenea, sper că-mi veți încredința orice cărți, scrisori și documente care m-ar putea ajuta să scriu o relatare cît mai completă și amănunțită a istoriei familiei Harper.

Ridică privirea, cînd Jane aduse un ceainic și cîteva cești, pe o tavă mare.

– Permiteți-mi să vă ajut.

În timp ce mergea spre ea, o văzu privindu-și nătușa. Vizibil încurcată, Jane îl lăsă să ia tava.

– Vă mulțumesc, spuse acesta.

– Toarnă ceaiul, fată.

– Domnișoara Paulson ar fi strănepoata dumneavoastră din partea tatălui, începu Mitch pe un ton dezinvolt, așezîndu-se din nou. Presupun că e reconfortant să aveți pe cineva din familie atît de aproape.

Clarise își înclină capul, cu un gest regal.

– Datoria față de familie e cea mai importantă. Aș spune că ați făcut cercetări considerabile pînă în momentul de față.

– Într-adevăr. Dacă-mi permiteți...

Își deschise servieta și scoase dosarul pe care i-l pregătise.

– M-am gîndit că v-ar face plăcere să aveți arborele genealogic pe care l-am întocmit.

Clarise acceptă dosarul, fluturîndu-și degetele prin aer. Ca la comandă, Jane îi dădu o pereche de ochelari, cu un lanț de aur.

În timp ce bătrîna se uita peste hîrtii, Mitch se chinui să înghită din ceaiul slab de plante.

– Cît cereți?

– Acesta este un cadou, domnișoară Harper, întrucît nu dumneavoastră mi-ați solicitat serviciile. Eu sînt cel care vă roagă să-l ajutați într-un proiect pe care abia aștept să-l explorez.

– Să fie foarte clar, doctore Carnegie, nu voi accepta să mi se ceară fonduri pe parcurs.

– Este cît se poate de clar.

– Văd că ați ajuns cu studiile pînă în secolul al XVIII-lea, cînd primii membri ai familiei mele au imigrat din Irlanda. Intenționați să cercetați și mai adînc în trecut?

– Da, deși intenționez să mă concentrez mai mult asupra membrilor de familie aflați aici, în Tennessee, și a ceea ce au clădit după ce au sosit în America. Industria, cultura, rolurile lor de frunte în ambele domenii, ca și în

societate. Şi, lucrul cel mai important, pentru scopul pe care-l urmăresc – familia. Căsătoriile, naşterile, decesele.

Prin lentilele ochelarilor, ochii lui Clarise arătau ca cei ai unui uliu.

– De ce sînt incluşi aici servitorii şi ceilalţi angajaţi din casă?

Mitch avusese îndoieli în această privinţă, dar îşi urmase instinctul.

– Pur şi simplu pentru că au trăit în casă, au făcut parte din atmosferă. De fapt, ţin legătura cu o descendentă a unei menajere de la Harper House – din perioada copilăriei mamei dumneavoastră, Victoria Harper. Viaţa de zi cu zi, ca şi petrecerile pentru care erau cunoscuţi membrii familiei Harper, sînt elemente esenţiale ale cărţii mele.

– Şi rufele murdare? replică bătrîna, trăgîndu-şi nasul cu un aer regal. Genul la care sînt părtaşi servitorii?

– Vă asigur că nu am intenţia să scriu un *roman à clef,* ci o istorie detaliată, documentată şi completă a familiei. O familie ca a dumneavoastră, domnişoară Harper, a avut de bună seamă triumfurile şi tragediile ei, virtuţile şi scandalurile ei. Nu pot şi nu voi exclude nimic din ceea ce vor scoate la iveală cercetările mele. Dar cred că istoria familiei dumneavoastră se situează cu siguranţă mai presus de oricare dintre defectele sale cît se poate de omeneşti.

– Iar defectele şi scandalurile sînt picante – şi picanteriile se vînd bine.

– Nu vă contrazic. Dar cu ajutorul contribuţiei dumneavoastră, partea pozitivă va avea o pondere mai mare.

– S-ar putea.

Bătrîna lăsă mapa deoparte şi sorbi din ceai, înainte de a continua.

– Pînă acum, aţi intrat fireşte în legătură cu Rosalind Harper.

– Da.

– Şi... cooperează?

– Doamna Harper mi-a fost de mare ajutor. Am petrecut cîtva timp în Harper House. E pur şi simplu uluitoare. Un omagiu faţă de tot ceea ce a construit familia dumneavoastră de cînd a venit în Shelby County şi un tribut adus farmecului, graţiei şi continuităţii.

– Stră-străbunicul meu a construit Harper House, iar fiul lui a păstrat-o în timpul Războiului de agresiune nordist. Bunicul meu a extins casa şi a modernizat-o, conservîndu-i, totodată, istoria şi tradiţiile.

Mitch aşteptă un moment ca ea să continue să vorbească despre contribuţia unchiului ei la moşie, dar cînd văzu că se opreşte, dădu doar din cap.

– Harper House este o mărturie despre familia dumneavoastră şi o comoară pentru comitatul Shelby.

– Este cea mai veche casă în acel stil, locuită permanent de aceeaşi familie, din ţara asta. Din cîte ştiu, nu există alta care să se compare cu ea, nici în Tennessee, nici în altă parte. Păcat că vărul meu n-a putut aduce pe lume un fiu, care să ducă mai departe numele de familie.

– Doamna Harper foloseşte numele de familie.

– Şi ţine o florărie pe proprietate. Expedie subiectul cu un nou gest al degetelor încărcate de inele. Sper ca fiul ei cel mai mare, cînd o va moşteni, să aibă mai multă minte şi demnitate, deşi nu văd nici un semn în acest sens.

– Familia dumneavoastră a fost dintotdeauna implicată în comerţ, în industrie, în afaceri...

– Nu acasă. S-ar putea să mă hotărăsc să vă acord cooperarea mea, doctore Carnegie, întrucît verişoara mea Rosalind nu e nici pe departe cea mai strălucită sursă în ceea ce priveşte istoria familiei. S-ar putea să deduceţi că nu sîntem în termeni prea buni.

– Îmi pare rău să aud acest lucru.

– Nici nu s-ar putea altfel. Am auzit că şi acum permite ca în Harper House să locuiască străini, inclusiv o yankee.

Mitch ezită o clipă observînd că i se aştepta confirmarea.

– Cred că sînt musafiri pe o durată mai lungă, iar cea la care vă referiţi este o rudă îndepărtată, din partea primului soţ al doamnei Harper.

– Cu un copil din flori, se răsfrînseră buzele rujate viu. Mai mare ruşinea.

– Este o... situaţie delicată, dar aşa ceva se poate petrece în oricare familie. Întîmplător, una dintre legendele pe care le-am auzit în legătură cu casa şi cu familia vorbeşte despre fantoma unei tinere femei care s-ar putea să fi ajuns în aceeaşi situaţie delicată.

– Ce parascovenie!

Mitch fu cît pe ce să clipească din ochi. Nu credea că mai auzise pe cineva folosind vreodată acest termen într-o conversaţie.

– Stafii. M-aş fi aşteptat ca un om cu studiile dumneavoastră să fie mai raţional.

– La fel ca scandalurile, domnişoară Harper, stafiile adaugă şi ele sare şi piper. Iar legenda Miresei Harper este foarte răspîndită în regiune şi trebuie să fie menţionată în orice istorie amănunţită a familiei. Ar fi surprinzător dacă despre o casă atît de veche şi bogată ca Harper House n-ar exista şi un zvon că este bîntuită. Probabil aţi auzit povestea încă din copilărie.

– Ştiu povestea, dar încă de mică am avut atîta minte, încît să nu cred în asemenea prostii. Unii găsesc romantice lucrurile de acest gen. Eu, nu. Dacă aveţi talent sau experienţă în munca dumneavoastră veţi constata cu siguranţă că n-a existat nici o Mireasă Harper care să fi

murit de tînără în acea casă – cum se spune despre această fantomă. Cel puţin, de cînd a început să circule povestea.

– Şi cam cînd s-a întîmplat asta?

– Pe vremea bunicului meu, din cîte se ştie. Propriile dumneavoastră hîrtii, sublinie ea bătînd cu palma în dosar, infirmă orice asemenea aiureală. Bunica mea a trăit pînă la adînci bătrîneţi, la fel ca şi mama mea. Mătuşile mele nu mai erau tinere cînd au răposat. Străbunica mea, şi toţi copiii ei care au trăit mai mult de cinci ani, au depăşit vîrsta de patruzeci.

– Am auzit unele teorii cum că această stafie ar fi o rudă mai îndepărtată, poate chiar o vizitatoare sau o slujnică.

– Toate sînt nişte aberaţii.

Mitch afişă un zîmbet binevoitor, dînd din cap ca şi cum ar fi fost de acord.

– Totuşi, îmbogăţesc folclorul. Prin urmare, nici un membru al familiei, din cîte aveţi cunoştinţă, nu a văzut-o vreodată pe această legendară mireasă?

– În nici un caz.

– Păcat, ar fi fost un capitol interesant. Speram să găsesc pe cineva care să aibă un cuvînt de spus sau să fi scris despre asta într-un jurnal sau în însemnări personale. Dar, cît priveşte jurnalele sau însemnările, sper să le pot folosi pentru a-mi suplimenta cercetările şi a personaliza istoricul familiei. Aveţi vreunele pe care să le fi păstrat mama sau tatăl dumneavoastră, ori alte rude? Bunica dumneavoastră, eventual, cea după mamă, mătuşile, verii...?

– Nu.

Cu coada ochiului, Mitch o văzu pe Jane deschizînd gura ca pentru a spune ceva, după care o închise repede la loc.

– Sper că-mi veţi permite să vă iau un interviu mai

amănunțit despre anumite date sau anecdote pe care ați binevoi să mi le împărtășiți. Și mai sper că veți fi dispusă să-mi oferiți orice fotografii, eventual ca să le copiez pe cheltuiala mea, pentru a le include în carte.

– Am să mă gîndesc, cu toată seriozitatea, și vă voi contacta după ce iau o hotărîre.

– Vă mulțumesc. Vă sînt foarte recunoscător pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

Mitch se ridică în picioare și-i întinse mîna.

– Familia dumneavoastră prezintă un mare interes pentru mine și a fost o adevărată plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră.

– La revedere, doctore Carnegie. Jane, condu-l.

La ușă, Mitch îi întinse mîna lui Jane, zîmbitor, privind-o drept în ochi.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnișoară Paulson.

Se duse pînă la lift, unde așteptă să se deschidă ușile, legănîndu-se înainte și înapoi pe călcîie.

Bătrîna ascundea ceva – ceva ce nu voia să se afle. Iar cățeluța cea cuminte știa.

Roz se întorcea agale spre casă, prin pădure, și era foarte veselă. Se apropia momentul pentru marea deschidere de primăvară. Sezonul avea să înceapă exploziv. O aștepta o muncă fizică îndelungată și grea pe care o va savura clipă de clipă.

Pămîntul cel nou pentru ghivece începea deja să se vîndă și, odată ce sezonul lua avînt, pungile de douăzeci și cinci de livre urmau să iasă pe ușă una cîte una.

Simțea asta.

Adevărul era, recunoscu Roz, că simțea totul: vibrația din aer care anunța primăvara, torentele de raze care se

revărsau printre ramuri, plăcerea de a munci, de a se mișca, de a-și simți mușchii relaxați și elastici.

Nici nu era de mirare că-i avea relaxați și elastici, după noaptea care trecuse, își spuse ea. Patru orgasme, Dumnezeule! Iar Mitch era un om de cuvînt. Ține aproape, îi spusese el, și n-o să fie pentru ultima oară. Și i-o dovedise, în toiul nopții.

Făcuse dragoste de două ori într-o noapte, ceea ce, cu siguranță, merita o pătrățică roșie în calendarul ei.

Cu John... fuseseră tineri și nu se mai săturau unul de altul. Chiar și după ce li se născuseră copiii, aspectul sexual al căsniciei lor rămăsese de o importanță vitală.

Apoi, trecuse mult, mult timp, pînă îi permisese unui alt bărbat s-o atingă. Și, la drept vorbind, niciunul nu reușise vreodată s-o facă cu adevărat, să depășească planul pur fizic.

Nici Bryce n-o făcuse. O vreme, Roz crezuse că ea era de vină sau firea ei. Nu-l iubise, cu adevărat, dar îl plăcuse, se simțise bine cu el și, cu siguranță, o atrăsese.

O prostie – dar nu despre asta era vorba acum. Sexul nu lăsase de dorit, iar pentru ea asta fusese de ajuns. Dorise compania unui bărbat, un parteneriat – avusese nevoie de așa ceva.

De la divorț și chiar o perioadă considerabilă dinaintea acestuia, ca s-o spună pe-a dreaptă, dusese o viață de celibat. Ea singură și-o alesese și fusese alegerea potrivită.

Pînă la Mitch.

Acum, apăruse Mitch, care o întorsese pe dos – și, Dumnezeule, îi era recunoscătoare. Și ușurată, în fond, să știe că instinctele ei sexuale erau în perfectă stare.

Mitch îi spusese că se îndrăgostea de ea, iar acest lucru o făcea să simtă un mic gol în stomac. Pentru Roz, iubirea însemna anumite lucruri concrete. O căsnicie, o familie... Iar pe acestea nu putea să le trateze cu ușurință.

Niciodată n-avea să mai ia uşor căsnicia, aşa că nu prea putea lua uşor nici iubirea, pe care o considera precursoarea acesteia. În schimb, putea să se bucure de Mitch, şi de felul în care se simţea în această seară superbă – putea, şi avea s-o facă.

Traversă peluza şi văzu că primele narcise începuseră să înflorească, galbene ca untul. Ce-ar fi să intre în casă, să-şi ia foarfecele şi să taie cîteva, pentru a le pune în dormitor.

În timp ce se apropia de verandă, le văzu pe Stella şi pe Hayley afară şi ridică mîna în semn de salut.

– Miroase a primăvară, spuse ea. Va trebui să ne punem în mişcare...

Lăsă fraza neterminată, cînd le observă feţele.

– Ei, da' solemne mai sînteţi. Vreo problemă?

– Nu tocmai, răspunse Stella. Azi a fost aici doamna Haggerty.

– S-a întîmplat ceva cu ea?

– Cu ea, nu. Se întreba însă ce mai faci, dacă te simţi bine...

– Şi de ce să nu mă simt bine?

– Era îngrijorată să nu te fi tulburat scena de la clubul de grădinărit.

– A... ridică din umeri Roz. Ar fi trebuit să ştie că n-a însemnat nimic.

– De ce nu ne-ai spus? o întrebă Stella.

– Poftim?

– A zis că matracuca aia, Barbie aia umblătoare, te-a insultat chiar acolo, de faţă cu toată lumea, interveni Hayley. Că răspîndea minciuni şi zvonuri şi te-a acuzat că-l hărţuieşti pe dobitocul ăla cu care s-a îmbîrligat.

– Se pare că aţi aflat aproape totul. Ar fi trebuit să adauge, dacă n-a făcut-o, că Mandy s-a dat în spectacol

şi a ieşit cu siguranţă mult mai şifonată decît mine din toată povestea asta.

– Nu ne-ai spus, repetă Stella.

– De ce să vă fi spus? i-o întoarse Roz, pe un ton rece.

– Fiindcă, indiferent dacă a ieşit sau nu mai şifonată decît tine, trebuie să te fi supărat. Şi chiar dacă tu eşti şefa, aşa şi pe dincolo...

– Aşa şi pe dincolo...?

– Şi ne cam sperii...

– Vă cam...?

– Factorul spaimă a scăzut considerabil în ultimul an.

– Mie nu mi-e frică de tine, declară Hayley, apoi îşi strînse umerii, cînd Roz întoarse spre ea o privire rece. Nu foarte tare.

– Deşi sîntem angajatele tale, îţi sîntem prietene. Sau, credeam că-ţi sîntem.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Fetele sînt incomparabil mai complicate decît băieţii.

Cu un oftat prelung, Roz se trînti pe balansoarul de pe verandă.

– Sigur că sîntem prietene.

– Ei bine, dacă sîntem prietene, şi *fete* pe deasupra, continuă Hayley, aşezîndu-se lîngă Roz pe balansoar, e cazul să ne spui cînd vreo ştoarfă fără fund se ia de tine. Altfel, de unde să ştim s-o urîm? Cum să ştim să zicem porcării despre ea? Ca de pildă: ştiai că şapteşcinci la sută din femeile al căror nume se termină cu *i* sînt nişte paţachine?

Roz tăcu un moment.

– Ăsta-i un fapt confirmat statistic sau l-ai inventat chiar acum?

– OK, pe ăsta l-am inventat, dar pariez că pun o inimioară în loc de punct pe *i* încă de la vîrsta de doişpe

ani. Şi mai pun pariu, pe orice vrei tu, că ea aşa se semnează. Deci e pațachină.

– E doar o proastă care crede un mincinos foarte abil.

– Eu rămîn la părerea mea: o pațachină.

– Nu avea nici un drept să spună acele lucruri, nici în față, nici pe la spatele tău, reluă Stella, aşezîndu-se de cealaltă parte a lui Roz.

– Da, nu avea, iar din cauza asta s-a făcut de rîs şi mai rău. Şi, în regulă, pe moment m-a supărat. Nu-mi place să se bată toba în forumuri publice despre treburile mele personale.

– Noi nu sîntem un forum, afirmă Hayley cu convingere. Nici publice nu sîntem.

Fără să spună o vorbă, Roz le măsură uşor cu privirea.

– Cum spuneam, femeile sînt mai complicate decît bărbații, şi chiar dacă şi eu sînt femeie, cred că pe bărbați îi înțeleg mai bine. În nici un caz n-am vrut să vă jignesc, păstrînd pentru mine cele întîmplate.

– Vrem doar să ştii că-ți sîntem alături şi la bune şi la rele.

Cuvintele lui Hayley o mişcară.

– Atunci, ar trebui să ştiți că mi-am scos-o de mult pe Mandy din minte, la fel cum fac cu toate persoanele lipsite de importanță. Şi sînt prea bine dispusă ca să mă gîndesc la ea acum. Cînd o femeie, şi mai ales o femeie ajunsă la o zvîrlitură de băț de vîrsta de cincizeci de ani, are un amant în stare de performanțe excelente de două ori pe noapte, atît de excelente, încît are nevoie de degetele de la ambele mîini ca să numere orgasmele, numai la fetişcanele proaste şi nemanierate nu-i mai stă mintea.

Le bătu uşurel pe umăr şi se ridică.

– Poftim, v-am dat şi o veste bună, spuse ea, intrînd în casă.

– Oau! făcu Hayley, după ce reuşi să-şi închidă la loc gura care-i rămăsese căscată. De cîte ori crezi că a juisat? De cel puțin şase, este?

– Ştii la ce m-am gîndit prima oară cînd am văzut-o pe Roz?

– Nu.

– Că vreau să ajung ca ea, cînd am să mă fac mare. Zău c-aş vrea!

Roz se duse direct la bucătărie şi tot direct se îndreptă spre cafetieră. După ce-şi turnă o ceaşcă, se apropie de David, care stătea lîngă aragaz, pregătind faimoasa lui ciocolată fierbinte, şi-l sărută pe obraz.

– Băieții sînt afară?

– Îşi consumă energia cu Parker, şi-şi fac poftă de ciocolată fierbinte. Cealaltă musafiră, după cum vezi, a adormit.

Roz privi zîmbind spre scaunul înalt, unde Lily moțăia rezemată de spătarul dat pe spate.

– Ce păpuşică scumpă e, şi ce scump eşti şi tu că supraveghezi trei copii, pentru ca fetele alea două să-mi poată pregăti o ambuscadă.

– Facem tot ce putem. Ar fi trebuit să ne spui ce figură ți-a făcut pițipoanca aia bătută-n cap.

– M-ai văzut tu pe mine vreodată să nu fiu în stare să-i fac față unei pițipoance bătute-n cap?

– Nu te-am văzut să nu fii în stare să-i faci față nimănui, dar tot ar fi trebuit să ne zici şi nouă. Altfel, cum să ştiu ce formă să dau păpuşii voodoo?

– Nici o grijă, Bryce o să înfigă destule ace-n ea.

– Să nu te-aştepți să-i plîng de milă.

– Singură şi-a ales crucea, singură s-o ducă.

– Cina e gata cam într-o oră, anunță el, în timp ce Roz pornea spre ușă. Ai primit niște mesaje telefonice. Erau pe numărul tău, așa că nu le-am selecționat.

– O să le ascult sus.

Roz își luă cafeaua cu ea și, după ce trecu pragul camerei, se descălță, apoi, apăsă pe butonul robotului telefonic.

„Roz, nu voiam să te deranjez la lucru."

– Ce voce frumoasă ai, doctore Carnegie, gîndi ea cu voce tare, așezîndu-se pe marginea patului să asculte mesajul în liniște.

„E seara mea de pizza cu Josh. Uitasem să-ți spun. Mi-ar plăcea să cred că o să-ți fie dor de mine și că pot să recuperez, invitîndu-te mîine în oraș. Oriunde, orice dorești, ajunge doar să-mi spui. În plus, azi am lucrat cîte ceva și aș vrea ca mîine să-ți povestesc. Ar trebui să trec pe-acolo în jurul amiezii. Dacă nu ne vedem, poți să mă suni pe mobil. Am să mă gîndesc la tine."

– Mă bucur să aud. Mă bucur foarte mult să aud.

Încă mai visa puțin cu ochii deschiși, cînd începu următorul mesaj.

„Doamnă Harper, aici William Rolls, de la Riverbend Country Club. Am primit azi-dimineață scrisoarea dumneavoastră. Îmi pare foarte rău să aud că sînteți nemulțumită de serviciile noastre și că ați renunțat la calitatea de membră. Trebuie să recunosc că am fost surprins, stupefiat chiar, de lista reclamațiilor dumneavoastră, și regret că nu mi-ați vorbit personal de ele. Am ținut foarte mult la asocierea dumneavoastră de ani de zile cu Riverbend și regretăm că ați luat decizia de a o încheia. Dacă doriți să discutăm această problemă, vă rog să mă căutați oricînd, la oricare dintre următoarele numere. Încă o dată, regret sincer tot ce s-a întîmplat."

Roz stătu nemișcată pînă la sfîrșitul mesajului. Apoi, închise ochii.

– Băga-te-aș în mă-ta, Bryce.

În mai puțin de o oră, nu numai că vorbise cu William Rolls și-l asigurase că nu era nemulțumită, că nu avea nici o reclamație și că nu trimisese nici o scrisoare, dar primise și o copie trimisă prin fax a scrisorii cu pricina.

Roz avea un cap care scotea aburi pe urechi, amenințînd să erupă ca un gheizer.

Tocmai se încălța, cînd în ușă apăru Hayley, cu fetița în brațe.

– David a zis că cina e... Da' ce-i, ce s-a-ntîmplat?

– Ce s-a-ntîmplat? Vrei să știi ce s-a-ntîmplat? Am să-ți spun eu ce s-a-ntîmplat!

Smulse scrisoarea de pe pat, unde o aruncase.

– Uite ce s-a-ntîmplat. Ticălosul ăla nenorocit și cu tot atîta șiră a spinării ca un șarpe mi-a pus prea mult răbdarea la încercare.

– „Înscrierea unor indivizi de nivel social inferior și etnie mixtă..." citi Hayley, ținînd hîrtia la distanță, pentru ca Lily să nu poată ajunge cu mîna la ea. „Angajați cu un caracter dubios... Intimități josnice între personal și membri... Serviciu sub orice critică..."

O privi pe Roz cu ochii măriți.

– N-ai scris tu toate astea.

– Sigur că nu le-am scris eu. Și-am să iau scrisoarea asta, am să-l găsesc pe Bryce Clerk și-am să i-o bag pe gît.

– Nu! se repezi Hayley și blocă ușa cu o mișcare atît de rapidă, încît Lily începu să rîdă și să țopăie în brațele ai, dornică de încă un salt.

– Nu? Cum adică *nu?* M-am săturat să-i tot înghit mizeriile. Gata, s-a terminat! Am de gînd să isprăvesc cu el.

– Nu se poate. Eşti prea furioasă ca să te duci.

Adevărul era că niciodată n-o văzuse pe Roz atît de enervată, iar „spaima" menţionată de Stella crescuse cu prea multe trepte ca să le mai numere.

– Nu prea mă pricep la chestii de-astea, dar sînt gata să pariez leafa pe-o lună că tocmai asta aşteaptă. Trebuie să stai jos, să te linişteşti...

– Trebuie să-i învineţesc boaşele-n şuturi.

– Da, mă rog, ar fi excelent, doar că asta speră şi el, şi cred c-a pus ceva la cale ca să fii arestată pentru violenţă sau mai ştiu eu... Te provoacă, Roz.

– Crezi că nu ştiu? Roz se răsuci în loc, căutînd cu privirea după ceva ce să arunce, să ia la pumni sau la picioare. Crezi că nu *ştiu* ce urmăreşte canalia? Ei bine, n-am să mai *stau* aici şi să-i suport toate porcăriile!

Furia din strigătul ei o făcu pe Lily să-şi schimonosească faţa, înainte de a începe să urle.

– Dumnezeule, acum sperii şi copiii! Iartă-mă... îmi pare rău... Hai, dă-mi-o în braţe.

Lily continuă să plîngă în timp ce Roz o legăna ţinîndu-o la piept.

– Gata, scumpo, nu sînt supărată pe tine. Nici pe mămica ta nu sînt supărată. Îmi pare-aşa de rău, fetiţă mică... îi gînguri, alintînd-o, în timp ce Lily se agăţa de ea. Sînt furioasă doar pe nemernicul ăsta, pe muiangiul ăsta uns cu toate alifiile, care nu ştie ce să mai inventeze ca să-mi complice mie viaţa.

– Ai spus „muiangiu"... şopti Hayley, uimită la culme.

– Scuze. Oricum nu înţelege ce zic, aşa că n-o să repete.

Plînsul lui Lily devenise doar un smiorcăit, în timp ce o tragea pe Roz de păr.

– Nu trebuia să ţip aşa în faţa ei. Tonul a speriat-o, nu cuvintele.

– Dar ai spus *muiangiu...*

De data asta, Roz rîse.

– Sînt aşa de furioasă, se justifică ea, şi începu să se plimbe cu fetiţa în braţe, pentru a se linişti amîndouă. Nici nu ştii ce furioasă sînt. Ai dreptate, şi asta mă enervează şi mai rău. Nu pot să ies valvîrtej de-aici şi să mă iau după el. Asta şi doreşte. E-n regulă, o să fie totul în regulă. Nu poate face nimic iremediabil.

– Îmi pare rău, Roz... Aş vrea să mă pot duce eu să-i învineţesc boaşele din partea ta.

– Mulţumesc, iubito, e foarte frumos ce spui. Hai să coborîm la cină.

O aruncă pe Lily în sus şi o prinse iar în braţe, făcînd-o să rîdă.

– Acum mergem să mîncăm şi n-o să ne mai gîndim la cretinul ăla, nu-i aşa, fetiţo?

– Eşti sigură?

– Absolut sigură.

– OK. Ştii, nu-s sigură că şerpii au şira spinării.

Roz o privi clipind.

– Poftim?

– Ai spus: „cu tot atîta şiră a spinării ca un şarpe" – adineaori, cînd tunai şi fulgerai în legătură cu Bryce. Nu cred că şerpii au cu adevărat şira spinării. Poate că e doar un fel de schelet cartilaginos. Totuşi, s-ar putea să mă înşel. Nu-mi prea plac şerpii, aşa că nu le-am dat atenţie.

– Nu ştiu cum eşti în stare, Hayley, nu ştiu, dar întotdeauna reuşeşti să mă surprinzi.

15

Roz îl amînă pe Mitch cu o zi, apoi cu încă una. Voia să aibă capul limpede şi să se calmeze, iar aşa ceva nu se putea întîmpla cu una, cu două. Trebuia să aibă o întîlnire cu avocatul ei şi se simţea obligată să programeze încă una cu William Rolls, la club.

Detesta, pur şi simplu detesta faptul că era nevoită să-şi întrerupă munca, mai ales acum, la începutul celui mai important sezon. Îi putea mulţumi lui Dumnezeu că existau Stella, Harper şi Hayley. Era convinsă că-şi lăsa afacerile pe cele mai bune mîini. Numai că acele mîini nu erau ale ei, cel puţin cît alerga de colo-colo, rezolvînd problemele pe care i le crease Bryce.

După ce-şi termină cele mai nesuferite treburi, porni cu pas greoi, printr-o ploaie torenţială, spre casa de răsaduri. Măcar o oră, două putea să se cufunde în pregătirile finale pentru sezonul de primăvară. Avea acel loc izolat unde se putea duce cu durere de cap şi cu proastă dispoziţie, lăsînd munca să-şi depene vraja.

Cînd va termina lucrul îl va căuta pe Mitch. Dacă nu lucra în bibliotecă, avea să-l sune. Îi dorea compania sau spera s-ajungă să i-o dorească, pînă seara. Voia să converseze, să facă orice, doar să nu se mai gîndească la propriile sale probleme. Şi ce plăcut ar fi fost să se relaxeze cu el, eventual în salonul ei de sus, lîngă foc – mai ales dacă ploaia continua – şi să se desfete puţin cu felul lui de a o privi...

O femeie se putea obişnui foarte uşor să aibă un bărbat care se uita la ea ca şi cum ar fi fost frumoasă, deşteaptă şi singura din lume care conta pentru el. Iar dacă se obişnuia, poate începea să şi creadă. Ar fi vrut s-o creadă,

îşi dădu ea seama. Ce conta, dacă era atrasă de un bărbat în care simţea că putea să aibă încredere?

Deschise uşa casei de răsădire şi se trezi în propriul ei dormitor.

Focul care ardea înăbuşit răspîndea lumina în cameră. Pîlpîiri aurii şi raze roşietice printre umbre.

Mai întîi, auzi respiraţiile sacadate, rîsul înăbuşit, foşnetul hainelor.

Apoi îi văzu în lumina focului – Bryce, soţul ei, şi pe femeia care era invitată în casă. Îmbrăţişaţi, ba nu, mai mult decît atît... înhăţîndu-se unul pe altul, înnebuniţi să se atingă, să se guste. Le simţea excitaţia, tensiunea plăcerii interzise. Şi ştia, chiar şi în acele cîteva secunde ale şocului, că nu era pentru prima oară. Nu era nici pe departe prima oară.

Rămase pe loc, cu sunetele petrecerii auzindu-se vag din spatele ei, absorbind trădarea şi lunecarea slinoasă a umilinţei aflate dedesubtul acesteia.

La fel ca prima oară, vru să facă un pas înapoi, să-i lase acolo, dar Bryce întoarse capul, îl întoarse spre ea chiar în timp ce cuprindea cu mîinile sînii altei femei.

Şi zîmbi, vesel, şarmant şi răutăcios. Rîse, încet, mulţumit.

– Curvă proastă, nu ţi-am fost niciodată fidel. Nici unul dintre noi nu e.

Chiar în timp ce vorbea, chipul i se metamorfoză, în jocul de lumini şi umbre, devenind al lui Mitch.

– Şi de ce-am fi? Rostul femeilor e să fie folosite. Chiar crezi că vreuna dintre voi contează mai mult decît celelalte?

Din glasul acela fermecător mustea disprețul, în timp ce o mîngîia pe femeia din braţele lui.

– Cu toţii mintim, fiindcă putem.

Umbrele acelea continuau să se unduiască, iar faţa se

transformă în cea a lui John. Soțul ei, iubirea ei. Tatăl fiilor ei.

– Crezi că ți-am fost credincios, nebună caraghioasă ce ești?

– John.

Durerea aproape că o doborî în genunchi. Atît de tînăr, își spuse. Atît de viu...

– O, Doamne, John...

– O, Doamne, John, o îngînă el, în timp ce cu mîinile o făcea pe femeia din brațele lui să geamă. Aveam nevoie de fii, nu? N-ai fost decît o iapă de prăsilă. Dacă aș fi avut puțin mai mult noroc, trăiam mai departe și te părăseam. Îmi luam ceea ce conta, pe fiii mei, și plecam.

– Minți!

– Toți mințim.

Cînd John rîse, Roz fu nevoită să-și astupe urechile cu palmele. Cînd rîdea, parcă ar fi lovit-o niște pumni în inimă. Nu mai rezistă și căzu în genunchi.

Își auzi plînsul, răgușit, cu suspine amarnice.

Nu auzi însă ușa deschizîndu-se în spatele ei, nici exclamația surprinsă. O pereche de brațe o cuprinseră, strîns, cu putere, și simți mirosul fiului ei.

– Mamă, ce s-a întîmplat? Ai pățit ceva? Mamă!

– Nu, nu...

Se agăță de el, îndesîndu-și fața în umărul lui, chinuindu-se să-și stăpînească lacrimile.

– N-am nimic... Nu-ți face griji... A fost doar...

– Ba ai ceva, și nu-mi spune mie să nu-mi fac griji. Zi-mi ce e, ce s-a întîmplat.

– Într-o clipă... o clipă, doar...

Se rezemă de el, lăsîndu-l s-o legene așa cum stătea îngenuncheată pe pardoseală, în timp ce căldura lui o pătrundea pînă-n măduva înghețată a oaselor.

– O, Harper, cînd ai crescut așa de mare și de puternic? Puiuțul meu...

– Tremuri. Nu ești bolnavă, ești speriată doar.

– Nu sînt speriată, protestă Roz, trăgînd adînc aer în piept. Doar puțin traumatizată.

– Te duc acasă. Ai să-mi poți povesti totul acolo.

– Nu... da, cred că e mai bine așa.

Se retrase puțin, și-și șterse fața.

– Acum nu vreau să văd pe nimeni. Și-n nici un caz nu vreau să mă vadă cineva. Sînt cam răvășită, Harper, și-mi închipui că arăt ca o epavă.

– Nici o grijă. Vrei să te duc în brațe?

Lacrimile îi năvăliră în ochi – dar acum erau lacrimi de duioșie.

– Băiatul meu cel dulce... Nu, pot să merg. Dar mai întîi, spune-mi ceva. Aici e totul neschimbat, da? Totul e așa cum ar trebui să fie?

Simțindu-i tensiunea din voce, Harper privi în jur.

– Totul e-n regulă.

– OK. OK. Hai, să mergem acasă.

Îl lăsă s-o ia înaintea ei, prin ploaie, pe după clădiri, iar cînd se așeză în mașina lui, scoase primul oftat de ușurare.

– Relaxează-te, îi ordonă el, întinzîndu-se să-i încheie centura de siguranță. Într-un minut ajungem acasă. Trebuie să te încălzești.

– Vei fi un tătic bun.

– Ce?

– Ai apucături părintești – probabil pentru că ești grădinar; nu numai că știi cum să ai grijă de cineva, ci chiar o faci. Hristoase, am avut două zile groaznice.

– Te-ai certat cu Mitch, sau ce?

– Nu.

Rămase cu ochii închiși în timp ce Harper conducea, dar buzele i se arcuiră puțin.

– Pentru o simplă gîlceavă, nu m-ar apuca istericalele. Mă rog la Dumnezeu să fie nevoie de mai mult decît atît ca să mă cobor aşa de jos.

– De cînd a murit tata niciodată nu te-am mai văzut plîngînd aşa.

– Cred că nici n-am făcut-o vreodată.

Simţi că maşina coteşte şi deschise ochii ca să vadă Harper House.

– Te-ai gîndit vreodată să renunţi la casa asta?

– Nu, răspunse el, privind-o şocat. În nici un caz.

– Bine. Mă bucur s-o ştiu cu certitudine. Eu, una, nu cred c-aş fi putut-o face, nici chiar pentru tine.

– E a noastră şi a noastră va rămîne pentru totdeauna.

Parcă maşina şi coborî grăbit ca s-o ajute pe Roz.

– Sînt doar puţin zguduită, Harper, nu rănită de moarte.

– Te duci direct sus şi iei nişte haine uscate pe tine. Eu am să-ţi aduc un brandy.

– Harper, o să ţi se pară o prostie, dar nu sînt pregătită să mă duc sus.

– Atunci, am să-ţi aduc eu un rînd de haine uscate. Poţi să te schimbi în camera lui David.

– Mulţumesc.

Nici măcar n-o întrebase de ce. Ce om extraordinar crescuse!

– Du-te în camera lui David, îi ordonă el. Am să-ţi aduc un brandy şi nişte ceai fierbinte.

Înainte ca Roz să pornească spre scară, Mitch ieşi din bibliotecă şi veni spre ei.

– Mi s-a părut că am auzit uşa... eram atent să...

Lăsă fraza neterminată cînd se apropie, apoi lungi pasul, pentru a ajunge mai repede la ea.

– Ce e? Ai păţit ceva, ţi-e rău?

– Nu. Pare să-mi fie rău?

– Eşti palidă ca moartea şi ai plîns. Ce s-a întîmplat?

Îl privi pe Harper, pe deasupra capului ei:

– Ce-a păţit?

– Nu vrea să vadă pe nimeni în clipa asta... începu Harper.

– E-n regulă, îl întrerupse Roz, strîngîndu-l de mînă. Aşa am spus, i se adresă ea lui Mitch, dar după ce-mi revin puţin, am să vă povestesc totul la amîndoi – la toţi trei, de vreme ce David e şi el în bucătărie.

– Are nevoie de haine uscate, declară Harper. Dacă o conduci pînă în camera lui David, şi-i dai un brandy, eu merg sus să i le aduc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, aşa păţeşti cînd eşti singura femeiuşcă într-o casă plină de masculi puternici şi autoritari. N-am nevoie să fiu condusă nicăieri, iar de băut pot să-mi iau şi singură.

– Îşi revine, constată Harper, dînd din cap spre Mitch. Să ai grijă de ea. Într-un minut sînt înapoi.

– Na, că l-am îngrijorat, murmură Roz, în timp ce Harper pornea în fugă pe scară. Nu suport să-l îngrijorez.

– Ei bine, află că şi pe mine mă îngrijorezi.

– Cred că n-am încotro. Totuşi, nu m-ar deranja să beau brandy-ul ăla.

În clipa cînd intrară în bucătărie, David se şi repezi spre ei, cu chipul încordat de îngrijorare. Roz nu făcu decît să ridice o mînă:

– N-am păţit nimic, nu mi-e rău şi n-ai de ce să te agiţi. Nu vreau decît un pahar de brandy şi hainele uscate pe care mi le aduce imediat Harper. Pot să mă schimb în camera ta?

– Da. Stai jos.

În timp ce pornea spre un dulap, David îşi smulse de

la brîu cîrpa de vase şi-şi şterse cu ea mîinile pline de făină.

– Cine-a făcut-o să plîngă?

Pentru că întrebarea suna mai degrabă ca o acuzaţie, Mitch ridică palmele într-un gest împăciuitor:

– Eu eram aici, ţii minte? Harper tocmai a adus-o acasă, în halul ăsta.

– Trebuie să vă amintesc că sînt şi eu de faţă – şi, ca atare, pot vorbi singură. Mersi, puiule.

Luă cupa cu brandy şi sorbi scurt şi cu poftă.

– Niciodată nu mi-a plăcut, dar nimereşte drept la fix.

Reuşi să zîmbească, în timp ce Harper intra cu o bluză groasă, o pereche de blugi şi nişte şosete de lînă.

– Eroul meu. Lăsaţi-mă doar două minute şi voi încerca să vă explic ce s-a întîmplat.

Harper aşteptă să intre în camera lui David şi închise uşa.

– Am găsit-o aşezată pe jos, în casa de răsădire, plîngînd. Stătea acolo şi suspina. Iar ea nu prea plînge. I se umezesc puţin ochii, cînd e foarte fericită, dar cînd e tristă sau rănită, nu arată.

– Ce s-a întîmplat în ultimele cîteva zile? întrebă Mitch şi-i văzu pe David şi Harper schimbînd o privire. Ştiu că a fost ceva în neregulă. M-a evitat.

– Ar fi mai bine să-ţi spună chiar ea. David, ar trebui să bea şi un ceai, nu crezi?

– I-l pun la fiert. Scoate tu din frigider cutia aia de bomboane Nirvana. Ciocolata o va face să se simtă mai bine. Mitch, ce-ar fi să aprinzi focul? Azi nu m-am ocupat de el.

Cînd Roz reveni, David fierbea ceaiul, Harper punea pe farfurie bomboanele de ciocolată, iar Mitch aţîţa focul în vatra bucătăriei.

– Mă întreb de ce n-am făcut o figură din asta mai de mult, cînd am trei bărbaţi arătoşi care se reped în jurul meu gata să mă servească. Înainte să stăm jos, Mitch, cred că vei avea nevoie de reportofon. Ar fi trebuit să-ţi spun dinainte.

– Mă duc să-l iau.

Roz mai cîştiga puţin timp, ca să se calmeze cît de cît pînă se adunau cu toţii. Ea le povesti totul, străduindu-se să relateze faptele cît mai obiectiv. Mîinile i se răciseră din nou, dar şi le încălzi pe ceainic şi descrise pînă la capăt experienţa din sera de răsădire.

– Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru Mireasă, începu David, dar am ajuns la concluzia că e doar o căţea cu inimă de piatră.

– Mi-ar fi greu să te contrazic, răspunse Roz, luînd o bomboană de ciocolată. Totuşi am impresia că e sinceră, şi crede cu adevărat că toţi bărbaţii sînt nişte nemernici mincinoşi, infideli şi buni de nimic. Vrea s-o cred şi eu, ca să nu mai fiu folosită şi rănită.

– Mamă... replică Harper, cu privirea fixată în ceaşca de ceai. Crezi că tata nu ţi-a fost credincios?

– Nu cred aşa ceva. Mai mult decît atît, iubitule, ştiu că mi-a fost credincios. Nu mă îndoiesc de asta.

– Ea te-a făcut să-l vezi infidel.

– M-a făcut să-l văd, repetă Roz. Şi mi-a frînt inima. Să-l văd iar, întocmai aşa cum a fost. Atît de tînăr şi plin de viaţă, dar inaccesibil mie. Inaccesibil, cînd tot ce simţisem pentru el se trezea iar în sufletul meu, la fel de vibrant şi real, şi nu-l puteam atinge. Ştiam că era o minciună, chiar în timp ce o vedeam întîmplîndu-se. Iar vorbele crude pe care l-a pus să le rostească n-au fost niciodată ale lui. John n-a fost crud niciodată.

– S-a folosit de experienţa ta cu Bryce, care a fost un incident dureros, începu Mitch şi a transferat acea

experiență asupra bărbatului care fusese în viața ta înaintea lui – John. Şi asupra celui care a urmat după el: eu. A preferat să te rănească, s-a simțit datoare să te rănească, pentru a te împiedica să te apropii de mine.

– E cam tîrziu pentru asta.

– Crezi?

– Îți închipui că-s aşa de slabă, atît de lipsită de coloană vertebrală, încît să mă las influențată de trucurile ei?

– Cred că ai o judecată puternică, aproape periculoasă, însă nu sînt sigur în ce măsură eşti sau nu de acord cu ea.

– Înțeleg. Ei, ei, ei... Cred că v-am spus tot ce-am putut. Acum, am să mă duc sus, să lucrez la nişte hîrtii. Harper, aş fi mai liniştită dacă te-ai întoarce la crescătorie, doar ca să te asiguri că totul e sub control. David, ceaiul a fost excelent, îți mulțumesc.

Roz se ridică şi ieşi din bucătărie fără să privească în urmă.

– Ei, enervarea i-a readus culoarea în obraji, remarcă David.

– Înseamnă că va avea o roşeață sănătoasă şi permanentă, cînd am să termin. Pe mine vă rog să mă scuzați.

– Bravo, eroule, îl felicită David pe Mitch, în timp ce acesta ieşea.

– Sau erou, sau prost făcut grămadă, replică Harper. Oricum, cred că e îndrăgostit de ea. Dacă-i prost, o să-l mestece şi-o să-l scuipe. Dacă-i erou, s-ar putea să aibă o şansă. Sper să reuşească.

Roz tocmai ajunsese la uşa dormitorului, cînd Mitch o prinse din urmă şi intră imediat după ea. Încet, deliberat, se întoarse spre el.

– Nu cred că te-am invitat înăuntru.

– Nu cred că am aşteptat o invitație.

La fel de încet, Mitch închise uşa. Şi, spre surprinderea ei, o încuie.

– Ai face bine s-o descui şi să ieşi, că de nu, mînia fantomei ăsteia, discutabil psihopate, va fi o nimica toată pe lîngă a mea.

– Dacă vrei să te descarci pe mine, fă-o. Dar aş vrea să ştiu de ce.

– Tocmai ți-am spus. Nu-mi convine să-mi invadezi aşa spațiul intim şi să-ți permiți să...

– Toate astea-s palavre. Ce s-a întîmplat? Mă respingi şi mă ocoleşti de cîteva zile. Ultima dată cînd ne-am văzut, eram împreună în patul ăla, Rosalind. Vreau să ştiu ce s-a schimbat.

– Nimic. Am şi eu propria mea viață, la fel cum o ai tu pe a ta.

Cu un aer indiferent şi, putea să recunoască, meschin, se duse la uşile terasei şi le deschise larg.

– Am mult de lucru.

Mitch se apropie, trînti uşile şi le încuie.

Nu era sigură că putea vorbi, din cauza nodului de furie care i se pusese în gît.

– Dacă tu crezi că voi tolera asta...

– Taci odată! se răsti el – şi, cu toate că fierbea de mînie, Roz constată că-l vedea într-o lumină nouă.

– Sau, continuă Mitch, nelăsîndu-i timp să găsească un răspuns, răspunde-mi la o întrebare. Ți-am spus că sînt în curs de a mă îndrăgosti de tine. A fost o greşeală?

– Că mi-ai spus? Nu. Că te îndrăgosteşti, poate. Sînt o femeie dificilă.

– Asta nu-i o noutate.

– Mitchell, sînt obosită, sînt nervoasă, sînt emoționată... nici nu ştiu cum naiba mai sînt, dar nu vreau să

mă cert acum cu tine, pentru că aş lupta necinstit şi pe urmă mi-ar părea rău. Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu vreau să fiu cu tine.

– Nu plec. Dacă nu vrei să vorbeşti sau să te cerţi, foarte bine. Culcă-te, dormi puţin. Voi aştepta pînă îţi revii.

– Doamne. Doamne, *Dumnezeule!* se răsuci Roz în loc, spre uşile terasei. Le deschise din nou, dîndu-le de perete.

– Am nevoie de aer. N-am nevoie decît de puţin aer, fir-ar să fie.

– Foarte bine. Trage-l în piept, cu poftă, dar de data asta, Rosalind, ai să-mi vorbeşti.

– Şi ce te-aştepţi să spun? Ce vrei să auzi?

– Adevărul, de pildă.

– Atunci, adevărul să fie. M-a *rănit.*

Vocea îi era gîtuită de emoţie şi-şi apăsă pumnul strîns peste inimă.

– M-a spintecat şi m-a scormonit pe dinăuntru. Cînd l-am văzut pe John aşa... Nu pot explica, n-am cuvinte să spun ce-a însemnat pentru mine.

Se întoarse spre el, şi Mitch văzu că avea ochii plini de lacrimi. Nu cădeau, şi abia putea să-şi imagineze de cîtă forţă avea nevoie ca să şi le stăpînească.

– M-a doborît, şi nu puteam face nimic. Cum să înfrunt una ca asta? Cum să lupt cu ceva care nu există cu adevărat? Chiar dacă aş şti de ce-a făcut-o, nu pot să nu simt că îmi face rău.

Cu un gest nervos, îşi şterse cu podul palmei o lacrimă care-i scăpase de sub control.

– John nu merita să se folosească aşa de el. Înţelegi? Nu merita. A fost un om bun, Mitchell. Un om bun, un soţ bun, un tată bun şi iubitor. M-am îndrăgostit de el cînd aveam paisprezece ani. Doar paisprezece ani, îţi dai

seama? M-a făcut femeie şi mamă şi – Dumnezeule – văduvă. L-am iubit enorm.

– Nu poate atinge sentimentele tale pentru el. Nimic din ce face nu le poate atinge. Nu l-am cunoscut, dar mă uit la tine, Rosalind, şi-mi dau seama că aşa e. Mă uit la tine şi parcă l-aş vedea pe el.

– Ai dreptate... Ai dreptate... Se rezemă de tocul uşii, privind în gol, spre ploaia rece de afară. Nici tu n-ai meritat să se folosească de tine. N-ai... nu meriţi... ceea ce-a încercat să te facă să pari, în mintea mea. N-am crezut-o în ce-l priveşte pe John şi nici în ce te priveşte pe tine n-am crezut-o. Dar m-a durut, cu toate astea, m-a durut.

Inspiră adînc şi continuă:

– Nu te pun pe acelaşi plan cu Bryce. Sper că ştii asta.

– Aş prefera să ştiu ce anume simţi, nu ceea ce nu simţi. De ce n-ai vrut să mă mai vezi, Roz?

– N-are nici o legătură cu tine, ci cu mine. Nu-i aşa că e insuportabil ca oamenii să spună asta?

– E suficient de insuportabil. Abia reuşesc să nu mă reped la tine şi să te zgîlţîi pînă-mi spui totul. Nu eşti singura care are o porţie sănătoasă de furie la discreţie.

– Da, cred că abia acum încep să observ. Unul dintre lucrurile care-mi plac la tine e autocontrolul. Eu am un temperament imposibil, aşa că ştiu totul despre autocontrol.

– Ce indivizi maturi sîntem, amîndoi...!

– A, deci încă mai eşti supărat pe mine.

Rîse uşor, apoi încercă să-i spună ceea ce el îi ceruse: adevărul.

– Mai ştii ultima noapte pe care am petrecut-o cu tine?

Se întoarse cu fața spre el, avînd în spate uşile dechise.

– A fost minunată şi a însemnat enorm, în mai multe sensuri... A doua zi, m-am gîndit la tine, iar cînd m-am întors acasă de la lucru, am vrut să te sun, dar am găsit pe robot un mesaj de la tine.

– Roz, obişnuiesc să mă întîlnesc regulat cu Josh. Fiul meu...

– Ştiu. Nu despre asta e vorba. Dumnezeule, să nu crezi că-s una dintre femeile alea acaparatoare care tînjesc după atenția unui bărbat la orice oră din zi şi din noapte. După mesajul tău a mai fost unul şi acela m-a înfuriat. Era în legătură cu apartenența mea la clubul country, la care renunțasem, trimițînd o scrisoare plină de reclamații şi comentarii grosolane, ceea ce, desigur, nu făcusem.

– Clerk.

– Fără îndoială. Mi-a fost destul de uşor să lămuresc totul, serios... Ba nu, clătină ea din cap. Adevărul e că a fost iritant şi penibil să clarific lucrurile. Şi asta m-a scos din fire. Tocmai ieşeam pe uşa camerei, furioasă, hotărîtă să-l caut şi să-i fac de petrecanie ca unui cîine turbat, cînd mi-au ieşit în cale Hayley şi copilul. Hayley m-a oprit, lucru pentru care îi sînt recunoscătoare. Nu ştiu ce-aş fi fost în stare să fac, în halul de nervi în care eram.

– Pariez că ar fi meritat să asist la spectacol.

– Probabil, aş fi ajuns în puşcărie, pentru agresiune cu violență, cel puțin. Am strigat aşa de tare, c-am speriat fetița şi am făcut-o să plîngă. Am spus şi un cuvînt deosebit de urît în fața ei, apropo de activitățile sexuale ale lui Bryce, pe care ar trebui să le întrețină cu reprezentanții propriului său sex.

– Întrucît Lily n-ar nici măcar un an, nu cred că i-ai făcut cine ştie ce impresie.

– Totuşi, eram aproape scoasă din minți. Am reuşit cu chin, cu vai să mă stăpînesc, dar un timp tot am mai

continuat să fierb. Voiam să mă calmez, să mă liniştesc. A trebuit să mă întîlnesc şi cu avocatul meu, să dau un telefon de curtoazie la club, să mai rezolv şi cu alte orgolii şifonate...

– Data viitoare poate-ți va trece prin minte că mi-aş dori şansa de a rezolva şi cu al tău.

– Cînd mă înfurii, sînt foarte rea.

– Nu mă îndoiesc.

Roz se lăsă într-un fotoliu.

– Ar trebui să te duci la poliție, de data asta, zise Mitch.

– M-am dus. Încă o situație jenantă. Şi nu e nevoie să-mi spui că n-am de ce să mă simt jenată. Mă simt, asta e ! Nu prea au ce să facă, desigur, dar am declarat tot ce ştiu. Dacă şi cînd se va putea dovedi că el le-a făcut pe toate, va fi acuzat de fraudă şi de hărțuire. Dacă voi putea să-l ard, poți paria pe toți banii din cont că o voi face.

Mitch se apropie şi se lăsă pe vine în fața ei.

– Aş vrea să te ajut să aprinzi chibritul.

Roz îl mîngîie pe obraz.

– Nu te respingeam. Mă gîndeam la tine, voiam să te caut şi să-ți propun să petrecem seara împreună. Asta chiar înainte de acel mic şi scîrbos coşmar cu ochii deschişi.

– Ce coincidență, şi eu mă gîndeam la tine şi mă întrebam dacă ai vrea să ne petrecem seara împreună. Vrei să ieşim din casă pentru cîteva ore?

– Nu. Zău, nu vreau.

– Atunci, vom sta aici.

– Aş dori să te rog ceva.

– Roagă-mă.

– La club se pregăteşte o mare petrecere, foarte simandicoasă. Dineu formal, cu dans, ca în fiecare primă-

vară. Era vorba să mă însoțească David. Indiferent de ceea ce se întîmplă între noi, plănuisem să respect obiceiul ăsta, fiindcă nu-mi surîdea ideea bîrfelor care vor circula dacă apar cu tine. Da' ia mai dă-i în mă-sa. Aș vrea să mă însoțești.

– Formal, gen smoching?

– Mă tem că da.

– Se rezolvă. Acuma, gata, ne-am împăcat?

– Așa se pare, nu?

– Vrei să te odihnești puțin?

– Nu, n-am nevoie.

Mulțumită, se aplecă înainte și-l sărută pe amîndoi obrajii.

– Ceea ce vreau e o baie lungă, fierbinte și o companie în cadă.

– Asta-i o invitație extraordinară.

Mitch se ridică în picioare și o trase și pe ea din fotoliu.

– Se acceptă. S-ar putea să fie ocazia ideală pentru a-ți povesti despre recenta mea vizită la Clarise Harper.

– La verișoara Rissy? Abia aștept să aud.

Era o senzație delicioasă, o senzație absolut perfectă, să se scufunde în cada veche și adîncă, plină cu spumant, cu spatele rezemat de pieptul lui Mitch. Nici nu venise ora încheierii programului de lucru, și ea făcea o baie sexy, cu un bărbat, muzică și lumînări.

– Clarise devine tot mai slabă și mai rea de la un an la altul, comentă Roz. Jur că dacă moare vreodată – nu-s sigură că va fi de acord cu o asemenea eventualitate – nici măcar nu va avea nevoie de sicriu. Au s-o rupă în două ca pe-un băț și gata, s-a rezolvat.

– Ți-aș putea spune că și ea are o părere la fel de bună despre tine.

– Mă disprețuiește din multe motive, dar principalul e că am casa asta, iar ea n-o are.

– Aș zice că e-n capul listei.

– Minte cînd spune că n-a văzut-o sau n-a simțit-o niciodată pe Amelia. Am auzit-o pe bunica mea vorbind despre asta. Clarise are o memorie selectivă, după cum îi convine ei. Nu tolerează nimic irațional, înțelegi, iar fantomele intră în categoria asta.

– A zis că-i o „parascovenie".

Lăsîndu-și capul pe spate, Roz rîse pînă i se tăie respirația.

– A, nici nu mă mir. Parc-o și aud. Mă rog, poate vorbi de parascovenii cît poftește, dar minte. Și știu al naibii de bine că trebuie să aibă scrisori, poate și jurnale și destul de multe fotografii. Cînd a murit tatăl meu, a luat mai multe lucruri din casă. O să nege, dar știu că s-a autoservit. Am avut una dintre celebrele noastre ciocniri cînd am surprins-o luînd o pereche de sfeșnice din salon, încă în timpul priveghiului. Coțofană bătrînă și hoață.

– Nu cred că a plecat cu ele.

– Nu atunci, în orice caz. Puțin îmi păsa de afurisitele alea de sfeșnice – niște urîțenii –, dar tata nici măcar nu era în *groapă*. Și-acum mă înfurii cînd îmi amintesc. A susținut că ea i le dăruise tatălui meu – ceea ce nici moartă n-ar fi făcut – și că le voia înapoi din motive sentimentale. Altă grămadă de rahat mîncat cu polonicul, de vreme ce n-are nici măcar o celulă sentimentală în tot trupul ăla al ei uscat.

Mitch își frecă obrazul de părul ei, ca pentru a o liniști, dar Roz simți că se scutura de rîs.

– Hai, dă-i înainte și rîzi cît vrei. Știu cum sună ceea ce spun.

– Îmi place cum sună, dar să revenim la subiect. S-ar putea să fi luat alte lucruri, unele cu care n-ai văzut-o plecînd.

– Ştiu că a luat şi altele, ca o vampiroaică lacomă ce e. Exista un portret al bunicului meu copil, în ramă de argint – edwardiană, o compotieră de Waterford, două ciobăniţe de Dresda... a, şi altele, care dispăreau pe rînd, după fiecare vizită a ei.

– Hmm...

Rezemîndu-şi bărbia de creştetul capului ei, Mitch începu să-i săpunească alene braţul.

– Despre acea Jane Paulson ce ştii?

– Nu prea multe. Am întîlnit-o la diverse nunţi şi înmormîntări, chestii de-astea, dar nu-i reţin chipul, decît foarte vag. Iar cînd mi-o amintesc, văd o fetiţă cu o mutrişoară drăgălaşă. E cu aproape douăzeci şi cinci de ani mai tînără decît mine, dacă n-am greşit calculele.

– Pe mine m-a dus cu gîndul la un căţel care-a primit atîtea şuturi, încît nu mai umblă decît cu coada între picioare.

– Dacă locuieşte cu verişoara Rissy, nu-i de mirare. Săraca de ea.

– Totuşi, ştie ceva.

Curioasă, Roz întoarse capul să-l privească.

– De ce spui asta?

– I s-a citit ceva pe faţă, cînd Clarise a susţinut că nu are nici un fel de jurnale sau însemnări. Ca şi cum ar fi vrut să-i amintească, spunînd: „A, nu mai ştii de...". Pe urmă, şi-a luat seama şi a tăcut. Aş paria pe o sumă mare că Prissy Rissy are nişte informaţii care ne-ar putea fi de folos.

– Iar dacă nu vrea să ni le împărtăşească, mai degrabă le va arde decît să ţi le dea, atît de perversă e.

– N-o s-o facă, dacă nu ştie că am aflat – şi dacă o putem convinge pe Jane să ne ajute.

– Şi ce-ai de gînd să faci, s-o seduci pe biata fată?

– Nnţ, răspunse el, aplecîndu-se să-i sărute umărul ud. Tu ai s-o seduci. Mă gîndeam că fetei nu i-ar strica o prietenă – poate şi perspectiva unei alte slujbe. Dacă ai reuşi să iei legătura cu ea fără ştirea lui Clarise, să-i prezinţi nişte posibilităţi...

– Şi să încerc s-o recrutez... Ţuguindu-şi buzele, Roz căzu pe gînduri. Ar fi o treabă foarte parşivă, deloc cinstită... şi care-mi place la nebunie.

Mitch îi prinse sînii în mîinile făcute căuş.

– Speram să zici asta.

– Nu mă deranjează să trişez. Cu o lucire răutăcioasă în ochi, se răsuci cu faţa spre el. Hai să ne antrenăm, propuse, şi-l împinse cu capul la fund.

16

Pe sub zumzetul haotic al sezonului de primăvară se simţea fierbînd la foc săzut stresul cultivatoarei, mai ales că, întîmplător, era şi proprietara crescătoriei. Oare pregătise destule tăvi, oferea soiurile şi cantităţile potrivite de plante perene? Oare bobocii vor fi destul de mari, destul de arătoşi, ca să atragă clienţii? Plantele erau suficient de puternice şi de sănătoase pentru a menţine reputaţia de calitate pe care şi-o cîştigase? Crease destule coşuri, ghivece şi jardiniere sau, poate, prea puţine, ori prea multe? Dar arbuştii şi puieţii? Aceste accesorii aveau să completeze comerţul cu plante sau, dimpotrivă, să distragă atenţia de la ele? Coloranţii pe care-i alesese pentru

umplutură erau nepotriviți, sau clientela le va aprecia pozitiv diversitatea?

Roz lăsa o mare parte dintre aceste probleme în seama Stellei; de aceea își angajase un manager. Dar *În Grădină* era tot copilul ei, și trăia toată mîndria și îngrijorarea unei mame care avea o odraslă în creștere.

Putea să se delecteze cu agitația, cu clienții care-și plimbau cărucioarele sau platformele printre mese, peste pietriș și asfalt, alegînd cele mai potrivite plante pentru grădinile lor sau pentru ghivecele de terasă. Putea să se bucure de consultațiile și recomandările pe care le oferea, și făcea acest lucru, contracarînd micul junghi pe care-l simțea la începutul sezonului principal, cînd vedea plantele pe care le crescuse pornind spre locuințe noi.

În acea perioadă a anului, își reproșa adesea că era prea sentimentală cu ceea ce cultivase. Dar pentru ea nu erau doar niște simple produse și nici nu puteau să fie. Săptămînile, lunile, adesea anii petrecuți cultivînd diversele specii creau o legătură cît se poate de personală și profundă.

În primele cîteva zile ale fiecărui sezon de primăvară, despărțirea o întrista. Apoi, trecea la treabă.

Acum, se afla în casa de răsădire. Își luase o scurtă pauză pentru a scăpa de asaltul clienților și a stabili care plante să le mute în zona de desfacere, cînd pe ușă dădu buzna Cissy.

– Roz, sînt disperată!

Roz își țuguie buzele. Cissy, cea meticulos aranjată, avea părul zbîrlit, iar în ochi i se zărea o lucire de panică.

– Observ. Ți s-a pensionat coafeza? Ți-a fugit maseuza cu un muzician?

– Of, nu glumi. Vorbesc serios! insistă Cissy, repezindu-se spre mesele unde lucra Roz. Îmi vin socrii în vizită.

– A!

– Azi-dimineață a explodat bomba. Sosesc peste două zile. Nu *suport* ca oamenii să-și închipuie așa, pe nepusă-masă, că-s bine-veniți.

– Sînt rude.

– Asta-i cu atît mai rău, dacă vrei să afli părerea mea. Știi doar că se tot iau de mine. De douăzeci și șase de ani se iau de mine. Dacă nu se mutau la Tampa, aș fi înnebunit de mult sau intram la pușcărie pentru omor deosebit de grav. Am nevoie de ajutorul tău, Roz.

– Să știi că n-am să-ți asasinez soacra, Cissy. Chiar și prietenia are anumite limite.

– Pun pariu că ai putea s-o faci. Aruncă în jur o privire lungă și cercetătoare. Și mai pun pariu că pe-aici se găsesc tot felul de otrăvuri interesante, pe care aș putea să i le strecor în martini, ca să termin odată cu infernul ăsta. Dar soluția asta o țin de rezervă. Știi ce mi-a spus?

– Nu, dar cred c-am să aud imediat.

– A zis că-și închipuie că încă n-am înlocuit mocheta din sufragerie și că tare ar mai vrea să mergem împreună, cît stă ea aici, ca s-o alegem pe cea mai potrivită. Și că să nu-mi fac griji că i-ar lua prea mult timp, pentru că acum, de cînd ea și Don au ieșit la pensie, are timp suficient. Și c-am să descopăr asta destul de curînd, de vreme ce și eu mă apropii de vîrsta pensionării. Mă apropii de *vîrsta pensionării!* Îți dai seama?

– Întrucît noi două avem cam aceeași vîrstă, s-ar putea să găsesc vreo otravă pe-aici.

– A, și asta n-ar fi nimic. Acum, că tot am început, aș sta aici toată ziua, dar nu pot, fiindcă sînt sub presiune. A început să facă apropouri în legătură cu grădina și gazonul și se tot întreabă dacă le-am îngrijit destul de

bine, şi cum de nu mă mîndresc mai mult cu locuinţa pe care mi-a dăruit-o *fiul ei.*

– Ai o curte foarte frumoasă.

Nu că şi-ar fi atins pe deplin potenţialul, dar era, după părerea lui Roz, destul de aspectuoasă şi bine întreţinută.

– Dacă ai nevoie de Logan, o putem întreba pe Stella ce program are, dar...

– Am trecut pe la ea, în drum. E ocupat – complet, zice – două săptămîni de-acum încolo. Îşi încleştă mîinile ca pentru rugăciune. Te implor, Roz. Te *implor,* scoate-i ceva din program şi dă-mi-l mie. Doar pentru două zile.

– Nu-l pot lua de la altă treabă. Stai, o temperă Roz, cînd în ochii lui Cissy se adunară lacrimi, o să găsim noi o soluţie. Două zile... Răsuflă scurt. O să te coste.

– Nu-mi pasă. Banii sînt ultima problemă. E în joc viaţa mea aici. Dacă nu mă ajuţi, nu-mi mai rămîne decît să fug la Tampa incognito şi s-o omor în somn, la noapte.

– Atunci, hai să-ncepem să-ţi salvăm viaţa. Ţie şi ei.

Roz avea în minte o anumită imagine, şi-şi croi drum prin crescătorie, în timp ce şi-o contura tot mai precis. Cissy nici nu clipi cînd Roz începu să adune plante, arbuşti, copăcei ornamentali, ghivece şi jardiniere.

– Harper, vreau să te duci pînă acasă şi să-mi aduci camioneta. O să încărcăm toate astea şi-am să te răpesc pentru cîteva ore. Stella, spune-i lui Logan să vină pînă aici, cînd îşi termină lucrul. Va face cîteva ore suplimentare. Poate să aleagă tot ce-am însemnat eu şi să le aducă la adresa asta.

Notă adresa lui Cissy pe o hîrtiuţă.

– Vino şi tu cu el. Îmi vor prinde bine mîinile şi ochii tăi.

– Chiar crezi că poţi face toate astea în mai puţin de două zile? întrebă Stella.

– Am să le fac în mai puţin de două zile, fiindcă mai mult timp n-avem.

Lui Roz îi plăceau provocările şi nimic nu se compara cu scormonitul prin ţărînă, pentru a-şi alunga grijile.

Măsura, însemna, trasa, aplica muşchi de turbă şi grebla.

– În mod normal, aş avea nevoie de mai mult timp ca să pregătesc solul. Înfiinţarea unui strat nou e un eveniment important.

Cissy îşi muşca buzele, răsucind pe degete şiragul de perle de la gît.

– Dar o poţi face.

– Puţine lucruri nu pot să fac cu pămîntul şi plantele. E harul pe care-l am de la Dumnezeu.

Arătă cu capul spre locul unde Harper instala deja o schelărie metalică decorativă.

– Şi al lui. Iar azi ai să înveţi ceva. Pune-ţi mănuşile alea, Cissy. Vei face puţină muncă silnică şi atunci n-o să se poată spune c-ai mînţit.

– Puţin îmi pasă de minciuni, declară Cissy, dar îşi trase mănuşile pe mîini.

Roz îi explică, în linii mari, că pregăteau o grădină cu plante perene pentru patru anotimpuri. Una care avea să-i impresioneze pe socrii ei, indiferent în ce perioadă a anului veneau s-o viziteze. Irişi şi garoafe, campanule, flori anuale, plasate strategic, şi frunzişul celor ce înfloreau mai tîrziu, completînd golurile.

Şi, odată ce jardinierele masive pe care le alesese vor fi pline de flori, zona va arăta ca o mostră de expoziţie care avea să-i placă pînă şi unei soacre cusurgioaice.

Roz o lăsă pe Cissy să descarce creasta-cocoşului şi urechea-ursului şi porni să reorganizeze şi să învioreze straturile deja create. După încă o oră, îşi dădu seama că ceea ce adusese cu ea nu era de ajuns.

– Harper, ai mobilul la tine, îl întrebă ea, ştergîndu-şi cu dosul mîinii sudoarea de pe frunte?

Harper se întrerupse din aşezatul vițelor pe schelă pentru a-şi pipăi buzunarele.

– E pe-aici, pe undeva... În maşină, poate...?

Aşa mamă, aşa fiu, îşi spuse Roz, făcîndu-i un semn cu mîna, după care porni spre camionetă să caute telefonul. O sună pe Stella şi-i mai înşiră o listă de necesități – convinsă că managera ei avea să le noteze pe toate, să se documenteze, să le inventarieze şi livreze.

Lîngă gardul din spate, plantă cale, salvie albastră şi margarete africane. Apoi se aşeză pe călcîie, cînd Cissy veni spre ea cu un pahar înalt.

– Am făcut limonadă de casă. Praful s-a ales de manichiura mea, spuse ea, în timp ce-i dădea lui Roz paharul. Simt deja dureri în locuri pe care uitasem că le am. Nu ştiu cum eşti în stare să faci toate astea.

– Nu ştiu cum eşti în stare să joci bridge în fiecare săptămînă.

– Ei, fiecare cu ale ei. Îți datorez mult mai mult decît cecul pe care ți l-am completat.

– A, o să mai completezi vreo două, pînă să se termine totul.

Cissy închise ochii.

– Mă omoară Hank. O să-şi ia levierul şi-o să dea-n mine pînă nu mă mai scol de jos.

– Nu cred c-o s-o facă.

Ridicîndu-se în picioare, Roz îi înapoie paharul gol, apoi îşi îndreptă spatele.

– Cred că va fi mulțumit şi mîndru – şi mişcat că ți-ai dat atîta osteneală, distrugîndu-ți şi manichiura, pe deasupra, numai ca să-ți înfrumusețezi casa pentru cînd va veni mama lui în vizită. Ca să le arăți la amîndoi cît de mult apreciezi casa pe care ți-a oferit-o.

– Aha... Pe buzele lui Cissy se instală, încet, un zîmbet. Eşti al naibii de deaşteaptă, Rosalind.

– Simplul fapt că n-am şi eu un soț nu înseamnă că nu ştiu cum le merge mintea. Te previn, dacă nu ai grijă cum se cuvine de toate astea, am să vin aici şi-am să te bat eu însămi cu levierul lui Hank.

Cissy privi rondurile pe jumătte plantate, lopețile, greblele şi pungile cu sol şi aditivi.

– O să arate foarte frumos cînd va fi gata, este?

– Ai încredere-n mine.

– Am. Am toată încrederea. Probabil că nu e cel mai potrivit moment ca să-ți spun că fiul ăla al tău e al dracului de chipeş. Jur că era să mi se oprească inima-n loc cînd i-am dat limonada şi mi-a zîmbit cu toți dinții. Dumnezeule Atotputernic, cred că toate fetele-i zac la picioare, pe patru rînduri, unele peste altele.

– Niciodată nu i-a fost greu să-şi găsească una, din cîte ştiu. Totuşi, nu pare să le țină prea mult.

– E încă tînăr.

Cînd ajunse acasă, se întunecase. Murdară de pămînt şi cam chinuită de dureri, vîrî capul în bibliotecă, înainte de a urca la etaj, căci văzuse în fața casei maşina lui Mitch.

– Lucrezi peste program? îl întrebă.

– Mda. Şi tu?

– Am avut o zi uluitoare. De mult nu m-am mai

distrat aşa de bine. Mă duc să dau jos de pe mine tot ce am adunat astăzi, şi pe urmă am să înfulec ca o purcică.

– Vrei companie? Am de discutat cu tine cîteva lucruri.

– Sigur, vino şi tu.

– Te-ai jucat în tină?

– Aproape toată ziua. Urgenţă de grădinărit, preciză ea, zîmbindu-i peste umăr, în timp ce pornea pe scară. O prietenă, o vizită pe nepusă masă a socrilor, tendinţe pasiv-agresive şi o dorinţă de parvenire. Rezultatul: un profit al naibii de mare pentru firma mea şi o zi extraordinară pentru mine.

Intră direct în baie, scoţîndu-şi bluza.

– E multă vreme de cînd nu m-am mai implicat serios în domeniul concepţiei şi al amenajărilor exterioare. Aproape că uitasem cît de mult îmi place să-mi afund mîinile în ţărîna cuiva şi să-ncep să creez.

În timp ce vorbea, se dezbrăcă rapid, aruncîndu-şi hainele în coş şi aplecîndu-se să dea drumul la duş şi să încerce temperatura apei. Mitch stătea în uşă, ascultînd-o.

– O mare parte din suprafaţa curţii era virgină – potenţial nefructificat. Ar trebui să mă simt vinovată că i-am luat banii, dar nu mă simt. Ni s-a cuvenit.

– *Vi* s-a cuvenit?

– A trebuit să chem trupele, explică ea, intrînd sub duş. L-am luat şi pe Harper cu mine, iar după-amiază i-am trimis pe Logan şi Stella să mai aducă materiale. Am înjghebat cea mai drăguţă grădină cu plante perene. Acum arată grozav, iar în cîteva săptămîni vor răsări primii crini şi indigoul sălbatic, apoi au să urmeze tavalga şi spinarea-lupului, salvia de pajişte şi degetariţa. Harper a început să întindă nişte clematite purpurii superbe pe un cadru de aramă şi a mai pus şi trei hortensii, frunză-de-stejar. Iar cînd a venit şi Logan...

Lăsă fraza în aer şi scoase capul din cabina duşului, cu părul şiroindu-i de apă.

– Te plictisesc de nu se poate.

– Cîtuşi de puţin. Poate că nu ştiu despre ce vorbeşti, dar nu mă plictisesc. Pari entuziasmată.

– Chiar sînt. Mîine dimineaţă, mă duc să mai aplic cîteva tuşe finale şi să-i dau nota de plată. S-ar putea să leşine, dar îşi va ului socrii.

– Încă nu mi-ai dat nici un răspuns în legătură cu planta aia pentru apartamentul meu. Ştii, pentru feng shui...

– Da, nu ţi-am dat.

Mitch aşteptă cinci secunde, dar nu auzi decît şiroitul apei.

– Cred că de alt răspuns nici nu am nevoie. Ştii, sînt destul de inteligent şi responsabil. Aş putea fi învăţat cum să îngrijesc o plantă.

– Posibil, dar ai antecedente negative, Mitch. Absolut negative. S-ar putea să discutăm despre o perioadă de probă. Am ameninţat-o pe Cissy c-o bat măr dacă nu întreţine bine tot ce i-am aranjat acolo. Am auzit-o propunîndu-i lui Logan să vină de două ori pe lună, pentru întreţinere. Şi e foarte bine aşa. Cu toţii ar trebui să fim destul de conştienţi de propriile limite.

– O uzi. O pui la soare. Pot şi eu să fac asta.

– De parcă ar fi doar atît! Vrei să-mi dai un prosop?

Închise apa, luă prosopul pe care i-l întinse Mitch şi începu să se şteargă.

– Am fost atît de ocupaţi cu munca, încît abia dacă am apucat să leg două gînduri despre orice altceva. Mai bate la uşă şi nunta Stellei... şi ştiu că-n proiectul ăsta sînt cîteva lucruri cărora trebuie să le acord toată atenţia.

Mitch o privi în timp ce se ungea cu cremă, savurîndu-i aroma amestecată cu mirosul de săpun.

– O să ne descurcăm cu toate.

– Acum, de cînd am firma, iernile zboară ca vîntul. Iarna sînt mult mai multe de făcut decît ar crede unii. Şi pînă să ne dezmeticim, ne-am trezit că iar vine primăvara. Nici nu-mi vine să cred că e...

Se încruntă, şi o mică linie verticală îi apăru între sprîncene. Tăcută, înşurubă cu grijă capacul tubului de cremă.

– Abia acum te-ai prins, nu? o întrebă Mitch.

– Ce anume?

– În ce situaţie ne aflăm, noi doi, acum şi aici.

Rămase pe loc privind-o, în timp ce Roz intră în dormitor şi deschise un sertar ca să-şi ia nişte haine curate.

– La sfîrşitul unei zile de muncă, stăm de vorbă în timp ce tu-ţi faci duşul. Exact, ca şi cum am fi căsătoriţi, nu?

Roz îmbrăcă o pereche de pantaloni de trening gri şi un tricou.

– Şi cum ţi se pare?

– Nici eu nu-s prea sigur. Mă simt o idee cam nervos, cred, pe margini. În centru, sînt uluitor de calm. Dar tu?

În timp ce se ştergea pe cap cu prosopul, Roz îi studie faţa.

– Nu aveam ideea unei noi căsătorii pe radar, ci în capul listei cu lucruri de evitat – cum ar fi şerpii veninoşi, ploile cu broaşte, viruşii ebola şi altele la fel.

Zîmbind, Mitch se rezemă de tocul uşii.

– Am remarcat că vorbeşti la timpul trecut.

– Ai un auz fin. M-am îndrăgostit o dată, cînd eram foarte tînără. Şi cînd m-am îndrăgostit, m-am şi măritat. A fost foarte bine, şi-l voi iubi pe John Ashby toată viaţa. Îl văd în fiii pe care i-am făcut împreună şi ştiu că ei n-ar exista dacă nu ne-am fi iubit atît de mult.

– Oamenii capabili de o asemenea iubire şi care au şi parte de ea sînt foarte norocoşi.

– Da, e adevărat. Într-o vreme m-am simţit singură. Băieţii mei creşteau, iar casa părea pustie şi tăcută. Eram tristă, pe lîngă mîndria de a-i vedea pe tinerii la a căror existenţă contribuisem, eram al naibii de tristă.

Reveni în baie, ca să întindă la uscat prosopul umed, apoi îşi luă crema hidratantă de zi ca să se ungă pe faţă.

– Aveam nevoie de ceva care să-mi alunge starea asta, sau cel puţin aşa credeam. Îmi doream pe cineva cu care să-mi împart restul vieţii. Şi am ales un om care, la prima vedere, părea potrivit. Greşeala asta m-a costat scump. Atît pe plan emoţional, cît şi financiar.

– Şi din această cauză vei fi foarte prudentă în ceea ce priveşte o nouă căsătorie.

– Într-adevăr. Dar sînt îndrăgostită de tine, Mitchell.

Îi citi emoţia în ochi.

Mitch dădu să facă un pas înainte – apoi se opri, ştiind că Roz voia să aştepte, să observe că o înţelegea atît de bine.

– Nu m-am aşteptat să mai iubesc vreodată, nu din toată inima. Înţelegi, asta a fost greşeala pe care am făcut-o cu Bryce. Greşeala elementară de a mă căsători cu un om pe care nu-l iubeam din toată inima. Totuşi căsătoria e un pas imens. Sper că nu te superi dacă-ţi cer să aştepţi pînă te voi anunţa cînd şi dacă sînt gata să-l fac.

– Pot suporta asta, fiindcă te iubesc, Rosalind. Greşelile pe care le-am făcut înainte au rănit nişte fiinţe pe care le iubeam. N-am să le mai repet.

Roz se apropie de el.

– E inevitabil să facem altele noi.

Aplecîndu-se, Mitch o sărută uşor.

– O să fie în regulă, spuse el.

– Da, şi eu cred că s-ar putea să fie în regulă. Ce-ar fi să mergem jos, să vedem ce ne-a pregătit David de mîncare? Pe urmă, ai să-mi poţi povesti şi despre ziua ta, în loc să mă tot asculţi turuind întruna despre a mea.

Întrucît era tîrziu, copiii mîncaseră deja, iar părinţii lor erau ocupaţi cu ritualurile dinainte de culcare.

– Uneori, poţi uita cît de plină e casa asta, comentă Roz, luînd o porţie de spaghete. Alteori, parc-ar fi cuşca maimuţelor de la grădina zoologică.

– Iar ţie îţi place în ambele situaţii.

– Într-adevăr. Am un suflet contradictoriu. Simt nevoia de singurătate, altfel fac urît. Iar cînd mă simt prea singură, devin melancolică. Sînt o mare pacoste şi n-ar strica să incluzi şi factorul ăsta în ecuaţie.

– L-am şi inclus.

Roz se opri cu furculiţa la jumătatea distanţei spre gură, apoi o puse la loc în farfurie, izbucnind într-un rîs cu hohote.

– Aşa-mi trebuie!

– Sînt dezordonat, adeseori neglijent cu detaliile care nu mă interesează în acel moment – şi n-am nici cea mai vagă intenţie să mă schimb. Poţi şi tu să incluzi în ecuaţie factorii ăştia.

– S-a făcut. Şi acum, despre ce voiai să-mi vorbeşti?

– Am impresia că niciodată nu se termină lucrurile despre care vreau să vorbesc cu tine.

– Bărbaţii, în primele săptămîni de dragoste, vorbesc mai mult decît o vor face în următorii douăzeci de ani.

– Vezi? gesticulă el cu furculiţa, după care înfăşură spaghetele pe ea. Încă un avantaj că ne-am găsit unul pe altul la o vîrstă mai înaintată. Ştim amîndoi cum merg

lucrurile. Dar ceea ce voiam să discutăm este subiectul Clarise Harper.

– Ai să-mi strici pofta de mîncare dacă aduci vorba despre ea, şi mor după pastele astea.

– I-am mai făcut o vizită azi-dimineaţă, în timp ce tu săpai prin grădini.

– Vrei să spui că ai vizitat al treilea sau al patrulea cerc al infernului?

– N-a fost chiar atît de rău. Îi plac, pînă la un punct. Mă găseşte interesant, cel puţin, şi aş zice că se amuză servindu-mi doar informaţiile pe care le doreşte şi ascunzînd ceea ce nu vrea să aflu. Am înregistrat-o pe bandă, dacă te interesează s-o asculţi. Mi-a povestit o întîmplare amuzantă, pe care susţine că o ştie de la mama ei, despre bunicul ei, cînd era copil – cum s-a culcat într-o debara, împreună cu un căţel fătat în grajd. Şi-l dorise pentru el, iar mama lui se împotrivise. Fără cîini în casă, idei din astea. Aşa că l-a ţinut în camera lui vreo săptămînă, ascuns în debara, şterpelind pentru el mîncare de la bucătărie.

– Cîţi ani avea?

– Vreo zece, crede Clarise. Cel puţin, din cîte i-a spus maică-sa. A fost descoperit cînd a intrat în debara şi a adormit cu căţelul în braţe. Nu-l găseau nicăieri şi au întors casa cu susu-n jos. Pe urmă, unul dintre servitori a auzit un scîncet şi i-a găsit pe amîndoi în fundul debaralei.

– Şi a reuşit să păstreze căţelul?

– Da. Tatăl lui a trecut peste decizia mamei şi l-a lăsat să-l păstreze, deşi era o corcitură şi se pare că n-a învăţat niciodată bunele maniere. L-a ţinut timp de aproape optsprezece ani, aşa că şi-l aminteşte şi ea, vag. L-a îngropat în spatele grajdurilor, iar pe mormînt a plantat un copăcel.

– Da, Spot. Mi-a arătat şi mie bunica mormîntul. Are

chiar şi un mic însemn. Mi-a explicat că bunicul îşi îngropase acolo cîinele iubit, dar nu cred că ştia şi începutul poveştii, altfel mi l-ar fi spus.

– Am impresia că Clarise mi-a spus-o ca să demonstreze că fratele mai mic al mamei sale fusese răsfăţat de tatăl lui.

– Tipic pentru ea, confirmă Roz.

– Şi am mai aflat încă ceva. Jane e liberă în fiecare miercuri. Sau, mai precis, miercurea după-amiaza. Îi place să se ducă la Davis-Kidd, să ia prînzul în braseria de-acolo şi apoi să se plimbe prin magazin.

– Chiar aşa?

– Oricine vrea să-i vorbească între patru ochi o poate găsi acolo. Mîine e miercuri – după-amiaza ei liberă.

– Tot nu mi-am făcut timp să mă duc pînă la librărie, în ultima vreme.

– Atunci, aş zice că e momentul cel mai potrivit.

Fără descrierea pe care i-o făcuse Mitch, Roz se îndoia că ar fi recunoscut-o pe Jane Paulson. O văzu pe tînăra femeie – păr ca blana de şoricel, haine ponosite, expresie solemnă – intrînd în braserie şi ducîndu-se direct la tejghea. Comandă repede, ca o persoană cu obiceiuri foarte puţin variate, apoi se aşeză la o masă din colţ şi-şi scoase din poşetă o carte în ediţie de buzunar.

Roz aşteptă cîteva secunde, apoi porni spre masa ei.

– Jane? Jane Paulson? întrebă ea pe un ton vesel şi uşor mirat. Jane tresări, înainte de a ridica privirea. Ei, ce surpriză!

Roz se aşeză pe al doilea scaun de la masă, fără să aştepte să fie invitată.

– Nu ne-am mai văzut de... ei bine, nici nu mai ţin

minte de cîtă vreme. Eu sînt verişoara Rosalind. Rosalind Harper.

– Da... da, ştiu. Bună.

– Bună şi ţie, o bătu Roz pe dosul palmei, după care se rezemă de spătar şi sorbi din cafea. Ce faci, cît stai în oraş? Hai, spune-mi totul.

– Păi... fac bine. Acum locuiesc aici.

– Nu mai spune! Chiar aici, în Memphis? Ce chestie! Familia ta e bine, sper.

– Toată lumea e bine... Da, toată lumea face foarte bine.

– Mă bucur să aud. Să le transmiţi părinţilor tăi toate cele bune din partea mea, cu prima ocazie cînd vorbeşti cu ei. Şi cu ce te ocupi aici, în Memphis?

– Păi, eu...

Se întrerupse, căci tocmai îi fuseseră aduse farfuria cu supă şi jumătatea de sandviş.

– Mulţumesc. Ăă, verişoară Rosalind, doreşti să iei şi tu ceva?

– Nu, cafeaua îmi ajunge.

Roz nu mai putu continua. Văzîndu-i faţa aceea nefericită şi deznădăjduită, n-o mai putea minţi.

– Jane, voi fi sinceră cu tine. Am venit azi aici anume ca să te întîlnesc.

– Nu înţeleg.

– Ştiu că locuieşti la verişoara Rissy şi că lucrezi pentru ea.

– Da. Da, şi... şi tocmai mi-am amintit. M-a rugat să-i fac nişte cumpărături. Nici nu ştiu cum am putut uita. Trebuie să plec, zău, şi...

– Iubito, îi puse Roz mîna pe mîna ei, ca s-o oprească – şi, spera, s-o încurajeze. Ştiu ce părere are despre mine, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. N-am să-i spun că am

stat de vorbă. Nu vreau să fac nimic care ți-ar putea crea neplăceri. Îți dau cuvîntul meu.

– Ce vrei de la mine?

– Mai întîi, dă-mi voie să-ți spun că nimic din tot ceea ce-mi vei spune n-o să ajungă la urechile ei. Știi cît de mult mă antipatizează, iar sentimentul nici c-ar putea să fie mai reciproc. Nu vom vorbi despre asta, Clarise și cu mine. Așa că, pentru început, am să te întreb: ești mulțumită la ea?

– Aveam nevoie de o slujbă. M-a angajat. Zău c-ar trebui să...

– Mmm-hmm... Și dacă ai putea obține o altă slujbă?

– Nu... nu-mi pot permite să am o locuință proprie, pe moment... murmură Jane, privind în supă, ca și cum acolo s-ar fi ascuns toate secretele lumii, deloc liniștitoare. Și nu mă pricep la nimic. N-am nici o calificare profesională.

– Mi-e greu să te cred, dar asta mai poate aștepta. Dacă aș reuși să-ți găsesc o slujbă care să-ți convină și un apartament unde ți-ai putea permite să locuiești, ai prefera asta, în loc de a mai lucra pentru Clarise și a locui la ea în continuare?

Cînd înălță capul, Jane era foarte palidă la față.

– De ce ai face asta?

– În parte, doar ca să-i fac în ciudă și, de asemenea, pentru că nu-mi place să-i văd pe unii membri ai familiei nefericiți, dacă există o soluție. Și din încă un motiv – tot parțial: sper că mă poți ajuta.

– Ce-aș putea face pentru tine?

– Are unele lucruri din casa mea, de la Harper House.

Roz dădu din cap, cînd văzu pe fața lui Jane o strălucire de teamă și de aprobare.

– Știi asta și o știu și eu. Nu-mi pasă – sau, mai bine zis, am hotărît să nu-mi pese – de sculpturi, de obiecte,

în general. Vreau însă hîrtiile. Cărțile, scrisorile, jurnalele. Sincer să fiu, Jane, aveam de gînd să te mituiesc ca să mi le aduci. Te-aș ajuta să te angajezi și să-ți găsești o locuință, ți-aș da și ceva bani pentru început, în schimbul lor. Dar, indiferent ce decizi, te voi ajuta.

– De ce?

Roz se aplecă spre ea.

– M-ar fi doborît, dac-ar fi putut. M-ar fi manipulat, mi-ar fi dirijat viața, mi-ar fi zdrobit voința. Dar n-am lăsat-o. Nu văd de ce aș lăsa-o să-ți facă asta ție.

– Nu mi le-a făcut. Eu singură mi-am făcut totul. Nu pot vorbi despre asta.

– Atunci, nu vom vorbi. N-am să te forțez.

Ar fi putut, și tocmai de aceea nu voia s-o facă.

– Uite cum procedăm: am să-ți dau numerele mele. Aici e telefonul meu de-acasă și mobilul, precum și cel de la serviciu. Pune-le undeva unde să nu le găsească. Probabil știi că-ți umblă prin lucruri, cînd nu ești acasă.

Jane dădu din cap.

– Nu contează. Oricum, n-am mare lucru, șopti ea.

– Mai ține-o mult cu atitudinea asta și niciodată n-o să ai mare lucru. Gîndește-te la ceea ce-ți dorești, și dacă vrei să te ajut să-ți îndeplinești dorința. Pe urmă, poți să mă suni.

– M-ai ajuta chiar dacă eu n-o voi face?

– Da. Și mă pot ajuta și singură, dacă și cînd am nevoie. Are lucruri care-mi aparțin și le vreau înapoi. O să le obțin. Dacă vrei să scapi de ea, te ajut. Fără nici o obligație din partea ta.

Jane deschise gura, o închise la loc, apoi se ridică repede în picioare.

– Verișoară Rosalind. N-am putea... n-am putea să mergem în altă parte? Știe că vin aici și s-ar putea să...

– Să-i dea cineva raportul? Da, e posibil. În regulă, hai să mergem în alt loc. Maşina mea e în faţă.

Se duseră pînă la un mic restaurant, în afara drumurilor circulate, unde nu riscau să fie văzute de cineva care le-ar fi cunoscut, pe ele sau pe Clarise. Localul mirosea a friptură la grătar şi a cafea tare, de calitate. Roz comandă cîte două porţii din ambele, pentru a-i lăsa lui Jane timp să se liniştească.

– Aveai o slujbă, acasă?

– Am, ăă, lucrat cîte ceva într-un birou, la firma tatălui meu. Ştii că are o firmă de planşee.

– Îţi place munca de birou?

– Nu, nu-mi prea place, şi, oricum, nu cred că mă pricep.

– Dar ce-ţi place?

– Mă gîndeam să lucrez într-o librărie... sau într-o galerie de artă. Îmi plac cărţile şi picturile. Chiar ştiu cîte ceva despre ele.

– E un început bun.

Pentru a o încuraja să mănînce, în loc să ciugulească nervoasă semînţele de susan de pe chiflă, Roz luă jumătate din enormul sandvici pe care-l tăiase deja în două şi muşcă din el.

– Ceva bani ai?

– Am economisit cam două mii.

– Încă un început bun.

– Şi am rămas gravidă, izbucni Jane.

– O scumpa mea...!

Roz puse sandviciul pe masă şi-i luă mîna.

– Eşti însărcinată.

– Nu, nu mai sînt...

Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

– Anul trecut... Atunci s-a întîmplat. Am... era căsătorit. A spus că mă iubeşte şi că-şi va părăsi nevasta. Cît de idioată am fost!

– Termină, o potoli Roz cu vioiciune, întinzîndu-i un şervetel de hîrtie. Nu eşti nici idioată, nici proastă.

– Era căsătorit şi ştiam... dar m-am lăsat dusă de val. Era minunat să am pe cineva care să mă dorească şi atît de palpitant, să ţinem totul secret... Credeam tot ce-mi spunea, verişoară Rosalind.

– Roz şi-atît. Sigur că l-ai crezut. Erai îndrăgostită de el.

– Dar el nu mă iubea...

Clătinînd din cap, Jane începu să rupă şervetelul în fîşiuţe.

– Am descoperit că sînt gravidă şi i-am spus. A reacţionat atît de rece, atît de... mă rog, nu tocmai furios, doar nemulţumit, ca şi cum ar fi fost un inconvenient pentru el. Mi-a cerut să avortez. Am fost şocată... A spus că ne vom căsători cîndva, dar deocamdată să avortez.

– A fost foarte greu pentru tine, Jane. Îmi pare rău.

– Şi i-am spus că am s-o fac. Eram îngrozitor de tristă, dar aveam de gînd s-o fac. Nu ştiam ce altceva aş fi putut face. Am tot amînat, fiindcă mi-era frică. Şi pe urmă, într-o zi, eram cu mama şi am început să sîngerez şi să am contracţii, chiar acolo, în restaurantul unde luam cina.

Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Roz scoase din cutia metalică încă un şervetel şi i-l oferi.

– Am pierdut sarcina. Nu-i spusesem nimic mamei şi am avortat chiar în faţa ei. Tata şi mama s-au supărat foarte tare... Eu eram ameţită, mă simţeam îngrozitor şi le-am spus cu cine am rămas însărcinată. Era unul dintre partenerii de golf ai tatei.

De data asta, îşi îngropă faţa în şervetel şi începu să suspine. Cînd ospătăriţa porni spre masa lor, Roz clătină

doar din cap, se ridică, ocoli masa, ca să se aşeze lîngă Jane, şi o cuprinse cu un braţ pe după umăr.

– Îmi pare aşa de rău, suspină Jane.

– Lasă, n-ai de ce. Plîngi liniştită, cît vrei.

– A fost o scenă groaznică, o situaţie groaznică. I-am făcut de rîs şi i-am dezamăgit.

– Aş zice că, în împrejurările date, ar fi trebuit să fie alături de tine cu trup şi suflet.

– I-am făcut de ruşine, sughiţă Jane, apoi îşi şterse lacrimile. Şi toate astea pentru un om care nu m-a iubit niciodată. Am pierdut copilul, poate fiindcă nu-l dorisem. Voiam doar ca totul să se termine şi aşa s-a şi întîmplat.

– Nu-ţi poţi dori ca un copil „să se termine", iubito. Te poţi considera vinovată că l-ai conceput, fiindcă pentru asta e nevoie de doi, dar nu te poţi învinovăţi pentru pierderea lui.

– Toată viaţa n-am făcut nimic altceva decît ceea ce mi s-a spus. O singură dată am călcat pe-alături şi uite ce mi s-a întîmplat.

– Regret din toată inima. Cu toţii facem greşeli, Jane, şi, uneori, plătim foarte scump pentru ele. Dar nu trebuie să plăteşti la nesfîrşit.

O strînse pentru o ultimă dată de umeri, apoi reveni la locul ei.

– Şi acum, uită-te la mine. Şi ascultă-mă. Bărbatul ăla, cel care s-a folosit de tine, a dispărut din viaţa ta?

Jane dădu din cap, tamponîndu-şi ochii umezi.

– Bun. Acum, poţi începe să te hotărăşti ce vrei să faci. Să-ţi construieşti o viaţă nouă sau să te învîrţi în jurul resturilor celei vechi.

– Chiar m-ai ajuta să-mi găsesc o slujbă?

– Am să te-ajut să ţi-o găseşti. Dac-o vei păstra sau nu, depinde numai de tine.

– Are... are o mulţime de jurnale vechi. Le ţine în camera ei, încuiate într-un sertar. Dar ştiu unde e cheia.

Roz zîmbi, rezemîndu-se de spătarul canapelei.

– Să vezi şi să nu crezi! Mare figură mai eşti!

17

– Nu e rea, nu-i aşa?

Hayley o mută pe Lily pe celălalt şold, privindu-l pe Harper cum planta nişte flori în rondul de lîngă uşa din spate a casei lui.

– Vreau să zic, e răutăcioasă şi meschină, dar nu e rea cu adevărat.

– E clar că n-ai auzit-o pe mama descriind-o pe verişoara Rissy ca pe Super-Scorpia Demonică din Infern.

– Dacă e într-adevăr aşa, atunci poate că a avut ceva de-a face cu Amelia. Poate că ea a omorît-o.

– Încă nu era născută – sau fătată, cum ar spune mama – cînd a murit Amelia.

– A, mda... Dar dacă n-au fost stabilite corect datele? Dacă sînt greşite, s-ar putea s-o fi făcut ea.

– Asta dacă acceptăm că Amelia a fost asasinată.

– Da, mă rog, presupunînd asta. Trebuie să fi avut vreun motiv ca să ia jurnalele şi să le ţină ascunse. Nu crezi?

– Altul decît acela că e o cotoroanţă egoistă şi constipată?

– Altul. Bine, iubito...

Lily începuse să se foiască, aşa că Hayley o puse jos şi începu s-o plimbe, ţinînd-o de mînuţe, pe terasa casei lui Harper.

– S-ar putea ca în jurnale să existe lucruri care s-o implice.

– Atunci, de ce nu le-a dat foc?

– Of, nu ştiu! se răsti ea. E o ipoteză... Avem nevoie de o ipoteză şi de o concluzie, ca să putem rezolva problema, nu?

– Dacă aşa spui tu... În ce mă priveşte cred că verişoara Rissy nu-i decît o vrăjitoare egoistă, neagră la inimă şi cu degete lipicioase. Uită-te aici, dulceţică mică, îi atrase el atenţia lui Lily, culegînd un trandafir şi ţinîndu-l la nivelul ei. Nu-i aşa că-i frumos? Vrei să-l iei tu?

Zîmbind, fetiţa dădu drumul mîinilor mamei ei şi întinse braţele spre floare.

– Nnţ, vino să-l iei, o îmbie Harper.

Lily făcu trei paşi nesiguri.

– O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! Ai văzut ce-a făcut? A mers! Ai văzut?

– Sigur c-a mers.

Harper o sprijini pe Lily, în timp ce aceasta cuprindea floarea în pumn.

– Ia uită-te la tine! Nu-i aşa că eşti grozavă?

– A făcut primii paşi, continuă Hayley, trăgîndu-şi nasul şi ştergîndu-şi o lacrimă. Drept la tine s-a dus.

Mereu stînjenit la vederea lacrimilor, Harper ridică privirea.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi dau ţie floarea, ca s-o atragi.

– Nu, nu, nu asta voiam să spun. A făcut primii paşi, Harper. Fetiţa mea. Am văzut-o cum a făcut primii paşi. *O, trebuie să le arătăm tuturor!*

Dansă scurt în loc, apoi o luă pe Lily în braţe, făcînd-o să rîdă în timp ce se învîrtea cu ea în cerc.

– Trebuie să le arătăm tuturor ce nemaipomenită eşti!

Apoi se opri şi oftă. Se aplecă şi atinse obrazul lui Harper cu buzele.

– S-a dus direct la tine, repetă ea, după care porni grăbită spre casa principală, cu fetiţa în braţe.

Lui Roz îi plăcea să-şi bea cafeaua pe terasă, înconjurată de grădinile ei. Îi putea auzi pe băieţii Stellei jucîndu-se cu cîinele, iar sunetele lor îi dădeau înapoi ceasul memoriei pînă în vremea cînd fiii ei erau copii.

Era plăcut să stea aşa pe înserat, în lumina blîndă şi mirosul plantelor care plutea discret prin aer. Şi-i mai plăcea şi fiindcă avea companie. Îşi bea cafeaua, în timp ce Logan, Stella, David şi Mitch discutau lîngă ea.

Ar fi vrut să fie prezenţi şi Harper şi Hayley. Dar Harper nu răspundea la telefon – ceea ce nu se întîmpla prea des –, iar pe Hayley şi pe Lily nu reuşise să le găsească.

– A zis că a fost atît de mulţumită de felul cum arăta totul, încît a luat-o cu ea în oraş ca să-şi cumpere mobilă nouă de grădină, spuse Stella, terminîndu-şi ceaiul cu gheaţă din pahar. Rareori am văzut o clientă mai satisfăcută – sau o decoraţiune de exterior concepută şi executată atît de rapid. Logan n-ar strica să stea cu ochii pe tine, Roz.

– Cunoşteam curtea şi clienta destul de bine, ca să fiu sigură că lui Cissy aveau să-i placă schimbările. L-a angajat şi pe Logan, ca să i-o întreţină.

– Eu n-aş suporta să fiu atît de intimidată şi nefericită din cauza soacrei mele, îi zîmbi Stella lui Logan. A mea va fi o bijuterie de femeie.

– *Şi ea te place, ceea ce-mi va uşura de-o mie de ori viaţa*, replică el, ridicînd cutia de bere spre Stella. Zilele tale sînt numărate, Roşcato.

– Două săptămîni, şi numărătoarea inversă continuă.

Încă mai am o mulțime e lucruri de făcut... De fiecare dată cînd cred că toate sînt sub control, îmi mai vine ceva în minte. Nimic nu e mai complicat decît să organizezi o nuntă mică și simplă.

– Zici „Da" și pe urmă mănînci tort, spuse Logan, alegîndu-se cu o privire acră din partea viitoarei lui mirese.

– Jolene mi-a fost de mare ajutor, continuă ea. La fel și mama și sora lui Logan, de la distanță. Iar fără tine, David, pur și simplu nu știu ce m-aș face.

– Aruncă-mi buchetul și sîntem chit.

– Apropo de mama ta vitregă, interveni Roz. Azi am vorbit cu Jolene.

– Serios?

– Dacă există cineva care cunoaște pe toată lumea din Shelby County, Jolene Dooley e aceea. Mi-am amintit că are o prietenă care ține o galerie mică și elegantă și un magazin de suveniruri, în centru. I-a programat lui Jane un interviu, miercurea viitoare, după-amiază.

– Lucrezi repede, constată Mitch.

– Fata aia are nevoie de o șansă – și cît mai curînd. Vom vedea ce e-n stare să facă cu ea. Jolene mai are o altă prietenă a cărei soră lucrează la o companie de management pentru închirieri. A găsit o locuință disponibilă, cu un singur dormitor, în centru, la vreo șase străzi distanță de galeria de artă. Actualii chiriași se mută peste vreo două săptămîni, iar cei care voiau să vină în locul lor s-au răzgîndit.

– Îmi vine să zic că faci minuni.

– A, eu doar depun cererile pentru ele.

– Și crezi c-o să se mute? întrebă Logan. O să plece de la mătușă-sa și o să aducă jurnalele? După cum ai descris-o, nu pare să aibă șira spinării.

– Unii dintre noi n-o au, iar alții constată că au rătăcit-o. E tînără și nu s-ar putea spune că are prea mult

curaj. Cu toate că i-am spus clar că nu are obligații, sînt destul de sigură că se va simți datoare, dacă va primi slujba și locuința. Dacă o țin curelele să dea curs obligației, asta-i altă poveste.

– Și dacă n-o țin? întrebă Mitch.

– Atunci, cred că verișoara Rissy și cu mine vom avea o mică discuție. Am cîteva atuuri în mînecă și-am să le joc, dacă altfel nu merge.

Ochii lui David începură să strălucească.

– Scandaluri? Ca de pildă?

– Rufe murdare din familie pe care n-ar vrea să le vadă scoase la lumină. O s-o asigur că le voi scoate în fața tuturor, ca pe-un pom de Crăciun, dacă nu-mi restituie ceea ce-a luat din Harper House.

Îl bătu ușor pe David cu degetul pe bărbie.

– Dar, deocamdată, astea sînt micile mele secrete.

– Îmi strici tot cheful.

Roz întoarse capul, ca și ceilalți, la strigătul lui Hayley. Îmbujorată, aceasta se repezi spre masă cu respirația tăiată.

– A mers! A mers pînă la Harper! Trei pași a făcut!

Ținea morțiș ca Lily să-și demonstreze noua aptitudine, dar fetiței i se îndoiau genunchii de fiecare dată cînd Hayley încerca s-o îndemne să facă un pas și prefera să se tîrască.

– Jur că a mers! Puteți să-l întrebați și pe Harper.

– Te cred, spuse Roz, ridicînd-o pe Lily în brațe ca s-o alinte. O tachinezi pe mămica, nu-i așa?

Își împinse scaunul înapoi, se ridică cu fetița în brațe, luă o crochetă și i-o întinse lui Hayley.

– N-ar strica să începi să folosești unul dintre principalele instrumente părintești: mita. Vino-ncoace și ademenește-o cu crocheta asta.

În timp ce Hayley îi urma sfatul, Roz se ghemui, ținînd-o pe Lily în picioare.

– Harper i-a întins o floare.

– Băiatul ăsta ştie cum să farmece fetele. Hai, fetiţo, du-te şi ia-o.

În aplauzele entuziaste ale celor din jur, fetiţa îşi făcu numărul. Apoi se lăsă să cadă în fund şi devoră crocheta.

După ce ceilalţi intrară în casă, Roz rămase cu Mitch, în penumbra asfinţitului.

– Te-ai simţi jignită dacă aş spune că eşti o frumoasă bunică onorifică?

– Termenul de *bunică* încă-mi mai produce un mic şoc, dar de vreme ce n-aş putea-o iubi pe puicuţa asta mai mult nici dac-ar fi sînge din sîngele meu, merge. A făcut primii paşi spre băiatul meu. Spre Harper. Mi-e greu să nu ţin seama de acest lucru, de ceea ce înseamnă.

– Nu e în relaţii cu nimeni? Hayley?

– Pe moment, viaţa ei se concentrează în jurul lui Lily. Dar e tînără şi plină de pasiune. Va apărea cineva, mai devreme sau mai tîrziu. Cît despre Harper, am pierdut de mult şirul femeilor care vin şi pleacă din viaţa lui. Totuşi nu le aduce acasă, să mi le prezinte. Şi asta înseamnă ceva.

– Mă rog, apropo de fii, al meu are o tînără domnişoară nouă. O fată din partea locului – şi, întîmplător, părinţii ei sînt membrii clubului tău. Mîine-seară se duce la o seară dansantă. Abia aştept să vă fac cunoştinţă.

– Îmi va face mare plăcere să-l cunosc. Cine-i fata?

– O cheamă Shelby – după comitat, cred. Shelby Forrester.

– Ce mică e lumea! Da, îi cunosc pe Jan şi Quill, părinţii lui Shelby. Şi pe ea o cunosc – e o fată fermecătoare. Quill face nu ştiu ce afaceri cu Bryce, motiv pentru care relaţiile noastre sînt cam încordate. Oricum, n-o să aibă nici un efect asupra altcuiva.

– Nicăieri nu se realizează legături mai complexe şi mai tensionate decît în Sud.

– Probabil. Ţi-am spus cum stau lucrurile ca să fii în cunoştinţă de cauză dacă vei simţi vreo undă de stînjeneală. Dar sînt pregătită să fiu chinuitor de politicoasă, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

– Nu-mi fac, indiferent dacă te decizi să fii politicoasă sau nu. Ce-ar fi să mergem la o plimbare? Aşa, aş putea să te ţin de mînă şi să găsesc un colţ umbrit şi înmiresmat unde să te pot săruta.

– Mi se pare o idee destul de bună.

– Şi tu faci un lucru destul de bun pentru Jane Paulson.

– Poate, dar motivele mele sînt tulburi.

Mitch rîse şi-i sărută mîna.

– Dacă motivele tale ar fi întotdeauna pure, mă îndoiesc că te-aş găsi la fel de fascinantă.

– Ce-mi mai plac complimentele abile! Hai să facem un drum pînă la grajduri. Am să-ţi arăt mormîntul lui Spot.

– Mi-ar plăcea să-l văd. Ar putea fi un loc bun în care să dezvolt o nouă teorie. Una pe care o rumeg de ceva vreme.

În timp ce mergeau pe cărare, Roz estima progresele florilor, uitîndu-se cu un ochi de vultur după buruieni.

– Aş prefera s-o scuipi pe măsură ce-o rumegi.

– Nu-s foarte sigur ce părere ai despre asta. Mă uit la date, la evenimente, la momentele şi persoanele-cheie, şi încerc să trasez nişte linii de la acele date, evenimente, momente şi persoane, pînă la Amelia.

– Mmm-hmm. Întotdeauna mi-a plăcut că grajdul se află aici, şi l-am lăsat neatins. Ca pe un fel de ruine.

Cu capul înclinat şi mîinile proptite în şolduri, Roz studie ruinele de piatră şi lemnăria zgîriată de vremuri.

– Cred că l-aş fi putut restaura. Poate că am s-o şi fac, dacă încep să mi se nască nepoţi şi-i vor interesa

caii. Pe niciunul dintre băieții mei nu l-au atras în mod deosebit.

Privea clădirea în lumina amurgului, acoperișul lăsat și brîul decolorat – și vițele, plantele cățărătoare, ierburile ornamentale pe care le plantase în jur ca să-i dea un aspect mai slăbatic.

– Arată ca un decor dintr-un film sau, mai bine zis, ca o ilustrație dintr-o carte cu povești.

– Asta-mi și place la el. Tatăl meu e cel care l-a lăsat să se degradeze, adică n-a făcut niciodată nimic ca să conserve clădirea. Țin minte că vorbea despre un plan de demolare, dar bunica i-a cerut să n-o facă. A spus că făcea parte integrantă din proprietate și-i plăcea cum arăta. Mormîntul e în spate, reluă ea. Scuză-mă, Mitch, că te-am întrerupt. Mi-au luat-o gîndurile razna. Spune-mi care-i teoria ta.

– Nu știu ce părere o să-ți facă.

– Sumac otrăvitor, îl atenționă ea, dîndu-l la o parte înainte de a se atinge de o viță. Va trebui să vin aici și să-l stîrpesc. Uite c-am ajuns.

Se lăsă pe vine și începu să smulgă buruienile și să înlăture pămîntul, pînă cînd dezvălui plăcuța de piatră pe care era săpat numele.

– Frumos, nu-i așa, că și-a îngropat aici bătrînul cîine și i-a scris numele pe piatra de mormînt. Cred că a fost un om foarte bun, altfel bunica mea nu l-ar fi iubit atît de mult.

– Și l-a iubit, într-adevăr, fu Mitch de acord. Se vede cît îl iubea în fotografiile unde apar împreună.

– Pare destul de calm, în majoritatea fotografiilor pe care le am, dar nu era deloc așa. Am întrebat-o odată pe bunica și mi-a spus că nu suporta să fie fotografiat. Era foarte timid. Ciudat, dacă stai să te gîndești, că bunicul meu era un om timid, care și-a iubit cîinele.

– Ea era mai sociabilă? se interesă Mitch.

– A, cu mult. Îi plăcea să iasă în lume, aproape la fel de mult cum îi plăcea și grădinăritul. Se dădea în vînt mai ales după prînzuri și ceaiuri elegante. Și se îmbrăca pentru ocaziile astea cu tot dichisul – pălărie, mănuși, rochii vaporoase...

– Am văzut-o în fotografii. Era foarte elegantă.

– Și cu toate acestea, putea să tragă pe ea o pereche de pantaloni și să scurme pămîntul ore în șir.

– Mai cunoaștem pe cineva, zise Mitch, trecîndu-și degetele prin părul ei. Bunicul tău s-a născut la cîțiva ani după ultima lui soră.

– Hmm... Au mai existat și alte sarcini, cred. Și bunica a pierdut două sarcini, și-mi amintesc că spunea că soacra ei pățise același lucru. Poate și vreun copil născut mort.

– Iar apoi un fiu, născut în aceeași perioadă în care am dedus că a trăit – și a murit – Amelia. Amelia, care bîntuie casa, dar despre care nu putem firma că a locuit aici – în nici un caz ca rudă, care le cîntă copiilor, și dă toate semnele că le-ar fi devotată, dar nu are încredere în bărbați, ba chiar îi disprețuiește.

Roz înclină capul. Se întuneca repede, iar odată cu înserarea se lăsa și frigul.

– Da, și?

– Dacă acel copil care s-a născut în 1892 a fost al ei? Fiul ei, Roz. Fiul Ameliei, nu al lui Beatrice Harper.

– E o teorie trasă de păr, Mitch.

– Așa să fie, oare? Tot ce se poate. În orice caz, nu e decît o teorie, bazată parțial pe niște speculații năstrușnice. Însă n-ar fi un caz fără precedent.

– Aș fi auzit. Cu siguranță, s-ar fi făcut vreo referire la asta, s-ar fi auzit niște zvonuri și șoapte...

– Cum? De ce? Dacă cei implicați au avut grijă să

treacă totul sub tăcere... Bărbatul bogat şi influent care-şi doreşte un fiu – şi plăteşte ca să-l aibă. La naiba, se mai întîmplă chiar şi în zilele noastre.

Roz se ridică în picioare.

– Cum ar fi putut ascunde o asemenea înşelătorie? Doar nu e vorba de o adopţie legală.

– Într-adevăr, n-a fost aşa ceva. Urmăreşte-mă doar un minut. Dacă Reginald a angajat o tînără, probabil de familie cît de cît bună, care avea necazuri? Îi achită notele de plată, îi dăruieşte un refugiu sigur, iar dacă naşte un băiat, îi ia copilul.

– Şi dacă se năştea o fată, îşi pierdea timpul şi banii?

– O loterie. O altă variantă ar fi că el e tatăl.

– Iar nevastă-sa i-a acceptat pur şi simplu fiul bastard, ca şi cum ar fi fost al ei, ca moştenitor?

– El ţinea băierile pungii, nu?

Roz stătea pe loc, frecîndu-şi braţele.

– E o teorie foarte cinică.

– Este. Poate că a iubit-o pe Amelia şi a intenţionat să divorţeze şi să se însoare cu ea. Poate că Amelia a murit la naşterea copilului sau poate că a fost doar o tranzacţie strict pecuniară, ori, cine ştie, altceva... Dar dacă acel copil, dacă Reginald Harper junior a fost fiul Ameliei, se explică unele lucruri.

– Ca de pildă?

– Niciodată nu ţi-a făcut vreun rău, ţie sau altcuiva din neamul tău. Poate că a evitat pentru că prin venele tale curge sîngele ei. Pentru că eşti descendenta ei. Strănepoata ei.

Roz făcu cîţiva paşi, îndepărtîndu-se de micul mormînt.

– Atunci, de ce bîntuie prin casă, pe proprietate? Te gîndeşti că a născut copilul aici? În Harper House?

– Posibil. Sau că a venit într-o vizită şi a petrecut un

timp aici. Poate ca doică a copilului – şi cazuri din astea s-au mai văzut. Poate că a murit aici, într-un fel sau altul.

– Într-un fel sau...

Mormîntul nu era mic şi nu avea placă funerară. Se căsca larg, adînc şi întunecos.

Roz stătea pe marginea lui şi privea în jos, spre moarte. Spre trupul în rochie zdrenţuită şi murdară. Mirosul descompunerii o învăluia ca un roi de albine grase şi bîzîitoare, înţepîndu-i ochii, gîtlejul, stomacul.

În locul unde stătea, pămîntul era umed şi alunecos. Pe deasupra se tîra o ceaţă subţire, fetidă, mînjind iarba jilavă cu limbi cenuşii.

Înfipse hîrleţul, în pămînt şi iarbă, umplîndu-l. Şi aruncă lopata de ţărînă în groapă.

Ochii moartei se deschiseră, cu o lucire de nebunie răutăcioasă. Ridicînd o mînă, cu carnea putredă străpunsă oribil de oase, începu să se caţăre afară din mormînt.

Roz zvîcni convulsiv şi plesni mîinile care o ţineau.

– Calm, calm... Respiră. Uşor, încet...

– Ce s-a întîmplat?

Împinse iar mîna lui Mitch, cînd îşi dădu seama că zăcea pe jos, cu capul şi umerii rezemaţi în poala lui.

– Ai leşinat.

– Nu se poate. N-am leşinat în viaţa mea.

– Toate au un început. Te-ai albit la faţă şi ai dat ochii peste cap. Cînd ai început să cazi, te-am prins. N-ai stat fără cunoştinţă mai mult de un minut.

Tremurînd uşor, Mitch îşi coborî fruntea spre a ei.

– Cel mai lung minut din viaţa mea.

Trase adînc aer în piept, o dată, şi încă o dată.

– Dacă ţi-ai revenit, n-ai vrea să mai stăm aşa cîteva momente, pînă mă liniştesc şi eu?

– Blestemăţia naibii...

– N-am vrut să te îngrijorez. O să lăsăm deocamdată în pace teoriile. Hai să mergem în casă.

– Doar nu crezi că am leşinat fiindcă m-ai făcut să mă gîndesc că bunicul meu ar putea fi un copil din flori? Hristoase... Drept cine mă iei? Nu-s o muieruşcă proastă care ajunge să se îndoiască de propria ei identitate din cauza faptelor unor strămoşi de-ai ei. Ştiu cine sînt.

Îi revenise culoarea în obraji, iar îi ochi se citea iritarea.

– Atunci, poţi să-mi spui şi mie de ce...

În clipa următoare, Mitch deveni şi el palid.

– Dumnezeule, Roz, eşti cumva gravidă?

– Vino-ţi în fire. Acum cîteva minute ziceai că-s unică, iar acum intri-n stare de şoc la gîndul că aş putea fi gravidă. N-am să-i dăruiesc nici unuia dintre noi un copil născut la jumătatea vieţii, aşa că linişteşte-te. Am avut doar un moment de slăbiciune.

– Nu vrei să-mi spui mai mult?

– Stăteam de vorbă şi deodată m-am pomenit că sînt... nu ştiu unde, dar alături era un mormînt deschis, iar înăuntru zăcea ea, Amelia, şi nu arăta prea grozav...

Nu-şi putu stăpîni tremurul, aşa că-şi rezemă iar capul de umărul lui solid.

– Nu era numai moartă, ci în stare de descompunere. O vedeam, îi simţeam mirosul. Cred că asta m-a făcut să leşin. Era, ca să mă exprim cu menajamente, foarte neplăcut. Iar eu o îngropam, cred. Şi pe urmă, a deschis ochii şi a început să se cațăre afară.

– Dacă te consolează cu ceva, şi eu aş fi leşinat.

– Nu ştiu dacă era aici, vreau să zic, chiar în locul ăsta. Nu părea, dar nici nu pot fi sigură. Am trecut pe-aici de nenumărate ori. Eu am plantat măslinii ăştia şi niciodată n-am simţit nimic anormal.

– Ca să risc încă o teorie, niciodată nu ai mai fost atît de aproape de a descoperi cine era ea în realitate.

– Se pare că nu. Va trebui să săpăm. Se ridică în picioare. Trebuie să săpăm şi să vedem dacă e îngropată aici.

Au instalat corpuri de iluminat şi au săpat pînă după miezul nopţii. Bărbaţii şi Roz, în timp ce Stella şi Hayley se duceau pe rînd în casă, pentru a vedea de copiii care dormeau.

N-au găsit nimic altceva decît oasele unui cîine mult iubit.

– S-ar putea să fie o metaforă.

Roz ridică privirea spre Harper, în timp ce mergeau spre casă, prin pădure. Ştia foarte bine de ce o însoţea, ţinînd-o dezinvolt cu braţul pe după umeri: Mitch îi spusese despre leşinul ei. De cînd i se întîmplase, abia dacă avusese parte de cîteva minute de linişte. Acest lucru avea să se schimbe, îşi spunea ea, dar accepta să le acorde o zi de graţie tuturor celor din familia ei adoptivă, înainte de a-i alunga înapoi la ale lor.

– Ce ar putea fi o metaforă?

– Acea viziune, ştii, pe care ai avut-o. Cu mormîntul lîngă care stăteai, aruncînd pămînt peste ea. Iartă-mă, nu vreau să te tulbur iar.

– Nu mă tulburi. Cine avea coşmaruri de fiecare dată după ce vedea serialul ăla de sîmbăta dimineaţa? Cum se numea, *Land of the Lost?*

– Aoleo! Familia Sleestak! se cutremură el, numai parţial în glumă. Mai am şi-acum coşmaruri cu ei. Dar, oricum, ceea ce voiam să-ţi spun e că niciodată n-ai stat lîngă mormîntul ei. A murit demult. Dar, dacă o interpretăm în sens metaforic, am putea spune că acum încerci să-i deschizi mormîntul însă, lipsindu-ţi ceva,

negăsind ceva, nu-ş' ce, de fapt, nu faci decît s-o îngropi şi mai adînc.

– Adică, toate sînt doar în mintea mea.

– Poate că ea ţi le-a strecurat acolo. Nici nu ştiu ce să zic, mamă...

Roz stătu un moment pe gînduri.

– Mitch are o teorie. Tocmai discutam despre ea, înainte de a-mi da ochii peste cap.

Şi i-o explică în amănunt, cuprinzîndu-l cu braţul pe după mijloc, din mers. Ieşiră împreună dintre copaci, îndreptîndu-se spre casă.

– Nu mi se pare prea trasă de păr, dacă e să ne gîndim, remarcă Harper. Întotdeauna am avut impresia că a fost una de-a noastră.

– Mie mi se pare că nu reuşeşte decît să lanseze o nouă serie de întrebări şi, de fapt, nu ne apropie cu nimic de scopul nostru – acela de a afla cine era. Dar de un lucru sînt sigură. Vreau mai mult ca oricînd să pun mîna pe jurnalele alea. Dacă Jane nu mi le aduce, am să mă duc la Clarise.

– Vrei să arbitrez eu partida?

– N-ar fi exclus. Dacă Amelia face parte din familie, merită recunoaşterea care i se cuvine. Acestea fiind zise, n-am aceeaşi părere şi în legătură cu Clarise. Ea a vrut întoteauna mai mult decît i s-ar fi cuvenit, după opinia mea. Nu ştiu ce anume mă face să simt mai multă compasiune pentru o femeie moartă, care s-ar putea să fie sau nu rudă de sînge cu noi, decît pentru una vie care, indiscutabil, ne este rudă.

– O dată, m-a cîrpit.

Roz înţepeni.

– Ce-a făcut?!?

– Mi-a ars o palmă zdravănă într-o zi. Era în vizită aici şi m-a surprins urcîndu-mă pe bufetul din bucătărie,

ca să ajung la cutia cu fursecuri. Aveam vreo şase ani, cred. Mi-a dat una, m-a tras jos de-acolo şi mi-a spus că nu eram decît un golan lacom şi prost crescut.

– Şi de ce nu mi-ai spus? N-avea nici un drept să se atingă de tine. Pentru asta, aş fi jupuit-o de vie.

– Şi pe urmă, m-ai fi jupuit de viu şi pe mine, adăugă el, de vreme ce-mi spuseseşi să nu mă caţăr niciodată pe bufet şi să nu iau fursecuri fără să cer. Aşa că am înghiţit găluşca şi-am tăcut mîlc.

– Numai eu aveam dreptul să-ţi dau găluşti din astea de înghiţit. Nimeni nu se-atinge de copiii mei, iar codul meu penal nu recunoaşte nici un fel de circumstanţe atenuante pentru delictul ăsta. Auzi, scorpia!

– Gata, gata, a trecut, o temperă el, strîngînd-o uşor de umeri. Acum te simţi mai bine?

– Cred că numai după ce-am s-o fac să-şi regrete amarnic fapta mă voi simţi mai bine, replică Roz, în timp ce porneau amîndoi spre casă. Şi ştiai că n-aveai voie să-ţi vîri mîna în cutia aia cu fursecuri, Harper Jonathan Ashby.

– Da, să trăiţi!

Îl înghionti cu cotul în coaste.

– Şi să nu mă iei în zeflemea.

– Nu te iau. Mă gîndeam doar că s-ar putea să mai fie şi acum fursecuri în el.

– Şi eu cred.

– Tare mi-ar mai fi poftă de nişte fursecuri cu lapte.

– Nici nu mă mir. Hai să-l batem la cap pe David pînă ne dă cîteva. Dar trebuie să ne grăbim. Am o întîlnire pentru care trebuie să mă pregătesc.

Roz cunoştea stilurile şi culorile care nu numai că o avantajau, ci chiar îi stăteau bine. Alesese Dior-ul vechi,

pentru liniile sale simple, elegante şi culoarea plăcută, galben-auriu. Corsajul drept, bretelele subţiri şi spatele decoltat îi lăsau umerii goi.

Dar acel spate şi acele braţe şi arătau bine – avea ea grijă –, aşa că nu vedea nici un motiv de a nu şi le arăta. Purta diamantele bunicii sale – cerceii în formă de lacrimă şi colierul pe care i le lăsase moştenire.

Conştientă că avea să regrete, încălţă totuşi sandalele cu tocuri înalte şi subţiri care lăsau să se vadă unghiile de la picioare, lăcuite în acelaşi auriu delicat ca cel al rochiei.

– Roz, voiam doar să...

Stella se opri în uşă.

– Doamne, Dumnezeule! Arăţi spectaculos!

Dînd din cap, Roz se întoarse iar spre oglindă.

– Uneori, îţi vine pur şi simplu să-i dai pe spate, înţelegi ce vreau să spun? Şi-n seara asta am o poftă teribilă s-o fac.

– Stai... stai şi nu te mişca!

Stella se repezi afară, şi Roz o auzi strigînd-o pe Hayley.

Amuzată, îşi luă poşeta – ce-o apucase să dea atîţia bani pentru prostioara aia mică? – şi începu să introducă în ea articolele pe care le considera necesare pentru acea seară.

– Trebuie să vezi cu ochii tăi, tocmai spunea Stella, trăgînd-o pe Hayley după ea în cameră.

Hayley clipi din ochi, apoi şi-i îngustă.

– Trebuie să faci o piruetă. Hai, încîntă-ne puţin!

Neavînd nici un motiv s-o refuze, Roz se învîrti în loc, iar Hayley îşi încrucişă braţele pe piept, înclinînd din cap.

– Sîntem nedemne. Alea sînt diamante veritabile? Ştiu că e de prost-gust să întreb, dar nu mă pot stăpîni. Sînt aşa de... sclipicioase!

– Au fost ale bunicii mele şi ţin la ele în mod deosebit. Ceea ce-mi aminteşte că am ceva ce cred că ţi-ar plăcea să porţi la nuntă. În linii mari, s-ar putea spune că sînt albaştri, vechi şi de împrumut.

Scosese deja caseta din seif, iar acum i-o întinse Stellei.

– O, Doamne!

– John mi i-a dăruit cînd am împlinit douăzeci şi unu de ani, spuse ea privind zîmbitoare, spre cerceii cu safire. Mă gîndeam că ar putea să se potrivească cu rochia pe care ţi-ai ales-o, dar dacă nu merg, n-am să mă supăr.

– Nu există nimic cu care să nu se potrivească. Încet, Stella ridică din cutie unul dintre cerceii cu safire, în formă de inimă. Sînt superbi, mai mult decît superbi, şi mă simt aşa de...

Se întrerupse, cu un gest neputincios, şi se aşeză pe marginea patului.

– Iartă-mă... Sînt doar... pentru că mi i-ai împrumutat...

– Dacă aveam o soră, mi-ar fi plăcut să cred că se va bucura să poarte în ziua nunţii ei ceva ce-mi aparţine.

– Sînt atît de mişcată, atît de onorată... Aşa că... va trebui să stau aici şi să plîng, cîteva minute.

– Nici o problemă, dă-i drumu'.

– Ştii, obiectul vechi, ca un simbol tradiţional al legăturii dintre mireasă şi familie, încercă Hayley să explice, trăgîndu-şi nasul.

Roz o bătu uşurel pe obraz.

– Puteam să fiu sigură că vei pricepe. Hai, staţi amîndouă aici şi plîngeţi împreună cît vreţi.

– Poftim? întrebă Hayley. Da' tu unde te duci?

– Jos. Mitch trebuie să apară în curînd.

– Dar nu se poate!

Muşcîndu-şi buzele, vizibil nehotărîtă dacă să rămînă cu Stella sau să împiedice catastrofa, Hayley începu să dea din braţe, ca şi cum ar fi încercat să oprească un tren.

– Trebuie să aştepţi pînă ajunge aici şi pe urmă să cobori scara, parcă plutind... Scara aia e făcută pentru ca femeile s-o coboare plutind. Trebuie să-ţi faci o intrare cît mai impresionantă.

– Ba nu trebuie deloc – parc-ai fi maică-mea, care m-a pus să fac acelaşi lucru pentru cavalerul meu – slavă Domnului că era John, aşa că pe urmă am putut să rîdem împreună – la balul de debut, unde m-a silit să mă duc. Crede-mă, nu va fi sfîrşitul lumii, dacă-l întîmpin la uşă.

Îşi închise poşeta şi mai aruncă o ultimă privire în oglindă.

– Şi-n plus, mai e încă o tradiţie pe care trebuie s-o urmez. Dacă nu cobor, pentru ca David să-mi aprobe ţinuta, am să-l rănesc în amorul propriu. Vedeţi că sînt şervetele-n sertarul ăla de lîngă pat, le mai spuse ea, înainte de a ieşi.

Abia terminase prezentarea în faţa lui David, obţinîndu-i acordul, cînd Mitch bătu la uşă.

Îi deschise şi avu plăcerea de a-l vedea făcînd ochii mari şi fluierînd încet.

– Cum de am tocmai eu norocul ăsta? o întrebă el.

Roz rîse, şi îi întinse etola.

18

– Încercam să-mi amintesc cînd am purtat ultima oară smoching, spuse Mitch, în timp ce se aşeza la volanul maşinii, acordîndu-şi plăcerea de a se mai uita o dată

lung la Roz, în timp ce îşi încheia centura de siguranţă. La nunta unui prieten, cred. Fiul lui cel mare termină liceul anul ăsta.

– Vai, ce păcat! Îţi stă aşa de bine...

– Ia mai apleacă-te o dată încoace...

Cînd Roz se supuse, îi atinse buzele cu ale lui.

– Mda, gustul e la fel de bun pe cît arată.

– Fără îndoială.

Porni motorul şi demară, lăsînd casa în urmă.

– Am putea să sărim peste petrecerea din seara asta şi să dăm o fugă ca să ne căsătorim. Sîntem gata echipaţi.

Roz îi aruncă o privire piezişă, în timp ce maşina cotea pe stradă.

– Ai grijă cum te joci cu cererile astea în căsătorie, doctore Carnegie. Am avut deja de-a face cu doi bărbaţi, la viaţa mea.

– Să mă anunţi dacă vrei să-l încerci şi pe-al treilea.

Era o plăcere rară, îşi dădu Roz seama, să fie îmbrăcată elegant şi să flirteze cu un bărbat chipeş.

– Ai intenţii serioase cu mine?

– Aşa se pare. Trebuie să ţii seama de faptul că-s genul care-şi închiriază smochingurile, dar îmi voi sacrifica banii pentru unul, dacă te hotărăşti să încerci marele salt. Măcar atîta lucru pot face.

– Desigur, ăsta e un factor decisiv.

Mitch îşi puse un moment mîna peste a ei.

– Cîştig bine, iar problema banilor tăi nu se pune în nici un fel. Bagajele pe care le am sînt aproape împachetate. De ani de zile, fiul meu a fost singurul element esenţial din viaţa mea. Acum e bărbat, şi cu toate că va rămîne marea mea iubire, sînt gata şi pentru altele, şi pentru alte lucruri esenţiale.

– Şi cînd se va muta la Boston?

– O să-mi taie picioarele de la genunchi.

De data asta, Roz îşi puse ea mîna peste a lui.

– Ştiu cum e.

– Nu te poţi ţine după ei peste tot. Mă gîndeam că mi-ar fi destul de uşor să-i fac cîte o vizită din cînd în cînd sau să mă duc cînd are cîte un meci în vreun oraş atrăgător.

– Abia aştept să-l cunosc.

– Şi eu. Sper să nu te simţi prea incomod din cauza fricţiunilor care există între tine şi părinţii partenerei lui.

– N-am să mă simt. Jan însă da, de vreme ce este o femeie fără caracter, care a preferat să se simtă stînjenită de prietenia ei cu mine. E o prostie, dar ce să-i fac, dacă e proastă? Pe de altă parte, mă voi distra de minune, făcînd-o să se simtă penibil.

Se rezemă de spătar, adăugînd cu satisfacţie:

– La urma urmei, am şi eu doza mea de răutate.

– Întotdeauna mi-a plăcut asta la tine.

– Cu atît mai bine, spuse Roz, în timp ce coteau spre club, fiindcă sînt toate şansele ca astă-seară să iasă la iveală.

Era fascinant, după părerea lui Mitch, să urmărească modul de comportament al acelei societăţi. Îmbrăcămintea elegantă, manierele pretenţioase constituiau un fel de pojghiţă lucioasă peste o stare pe care el o considera, în esenţă, un fel de sindrom al găştilor de liceu. Oamenii se adunau în bisericuţe, la mese şi prin colţuri sau în diverse puncte strategice de unde puteau observa alte bisericuţe. Existau şi cîţiva fluturaşi care zburau de la un grup la altul, fîlfîind ostentativ din aripi şi ospătîndu-se din nectarul bîrfelor, pentru ca apoi să zburătăcească spre următoarea găşculiţă.

Unul dintre principalele subiecte de conversaţie era

moda. Nici nu mai ştia de cîte ori auzise diverse variante murmurate ale formulei: Dumnezeu s-o păzească, precis era beată cînd şi-a cumpărat rochia aia.

Degustase stilul la petrecerea de sărbători a lui Roz, dar de data asta, în calitate de cavaler al ei, observa că dinamica relaţiilor se schimbase considerabil.

Iar el era noul elev în clasă.

Fusese măsurat din cap pînă-n picioare cu privirea de nenumărate ori, fusese întrebat cine era, cu ce se ocupa, de unde provenea. Deşi interogatoriile erau formulate întotdeauna într-un stil fermecător, începea să creadă că ar fi trebuit să-şi aducă un curriculum vitae imprimat şi multiplicat pe care să-l împartă tuturor celor interesaţi.

Vîrstele acopereau toată gama, de la cei care sigur dansaseră în ritmul muzicii swing, cîntată acum de formaţie, pînă la cei care o considerau retro şi învechită.

Una peste alta, conchise el, în timp ce evita discret să discute despre detaliile mai delicate ale muncii lui privind familia Harper cu un cuplu curios, pe nume – parcă – Bing şi Babs, era o schimbare de ritm interesantă pentru un bărbat într-un smoching luat cu chirie.

Zărindu-l pe Josh, se folosi de acest pretext ca să pună capăt interogatoriului.

– Scuzaţi-mă, tocmai a sosit fiul meu. Am ceva de vorbit cu el.

Şi porni drept spre Josh, printre smochinguri şi rochii de seară.

– Ei, văd c-ai nimerit adresa!

Îl strînse cu un braţ de umeri, apoi îi zîmbi micuţei brunete.

– Tu trebuie să fii Shelby.

– Da, domnule. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi tatăl lui Josh. Semănaţi leit.

– Cu asta, am scăpat de prezentări, comentă Josh, scrutînd mulțimea. Mamă, ce mai tarabă de hot-dogs!

Sala de bal era drapată cu beculețe care licăreau și împodobită cu flori de primăvară. Ospătarii serveau la cele trei baruri sau umblau printre invitați cu tăvi pline de pahare și antreuri. Diamantele scînteiau și smaraldele scăpărau, în timp ce perechile treceau pe ring ca să danseze pe un remix hot după *Sing, Sing, Sing* al lui Goodman.

– Mda, o mică *Philadelphia Story.*

– Poftim?

Mitch îi aruncă lui Josh o privire plină de milă.

– Știi, s-au făcut filme și înainte de *The Terminator.*

– Cum zici tu, tataie. Unde ți-e partenera?

– A luat-o valul. Tocmai o... A, uite-o că vine.

– Scuzați-mă, am fost înghesuită într-un colț. Bună, Shelby. Vai, ce bine arăți!

– Mulțumesc, doamnă Harper. Aveți o rochie senzațională. Josh mi-a spus că veniți cu tatăl lui.

– Mă bucur să te cunosc, Josh. Tatăl tău numai despre tine vorbește.

– E valabil și invers. Va trebui să găsim un loc mai liniștit și să ne comparăm impresiile.

– Mi-ar face plăcere.

– Îi văd pe părinții mei, arătă Shelby cu capul spre o masă. Aș vrea să te prezint, Josh, și pe tatăl tău. Și după ce îmi voi fi făcut datoria, veți putea dansa cu mine.

– Mi se pare un plan bun. Tata zicea că lucrați cu plantele, doamnă Harper.

– Roz, așa e el, se scuză Mitch.

– Știi, el le omoară, adăugă Josh, în timp ce porneau pe lîngă marginea ringului de dans.

– Deci, ai observat și tu, punctă Roz.

– Cele mai multe se sinucid cînd îl văd, ca să scape mai repede.

– Taci din gură, Josh.

– Nu vreau să-i faci vreo figură, replică tînărul, zîmbindu-i scurt tatălui său, apoi i se adresă lui Roz: Shelby mi-a spus că locuiești în casa aia uluitoare prin fața căreia am trecut venind încoace.

– Da, e a familiei mele, de mult timp.

– E absolut imensă și arată nemaipomenit. Întoarse capul doar atîta cît să-i adreseze tatălui său un zîmbet de satisfacție scurt și nu tocmai discret. Tata petrece mult timp acolo.

– Cu munca, murmură Mitch, reușind, după o practică de ani de zile, să-i aplice fiului său un ghiont ușor în coaste.

– Sper c-ai să vii și tu pe acolo, cît de curînd.

Roz se opri din drum lîngă masa unde Jan și Quill stăteau de vorbă cu alți cîțiva prieteni.

– Bună seara la toată lumea.

Așa cum se așteptase, Jan deveni rigidă și cam palidă. Cu o mișcare deliberată, Roz se aplecă și sărută aerul pe undeva pe lîngă obrazul ei.

– Ce minunat arătați cu toții!

– Mami, tăti, se aplecă Shelby pe lîngă ea, ca să facă prezentările. El e Joshua Carnegie, iar dînsul, tatăl său, domnul doctor Mitchell Carnegie. Părinții mei, Jan și Quill Forrester, și domnul și doamna Renthow.

Quill, un bărbat solid, cu mîini puternice și părul pieptănat peste chelie, se ridică în picioare să scuture mîna lui Mitch, apoi și pe a lui Josh, după care înclină capul spre Roz, în semn de salut.

– Ce mai faci, Rosalind?

– Foarte bine, Quill. Cum merg afacerile?

Fața lui Quill deveni inexpresivă.

– Ca pe roate.

– Mă bucur să aud. Jan, îți jur, Shelby a devenit o adevărată frumusețe. Cred că nu mai poți de mîndrie.

– Sigur că da. Nu cred c-am înțeles de unde-l cunoşti pe partenerul ei.

– Tatăl lui şi cu mine sîntem buni prieteni, zîmbi Roz radios, luîndu-l pe Mitch de braț. De fapt, Mitch cercetează istoria familiei Harper. Descoperă tot felul de secrete şi scandaluri.

Ca să-şi sublinieze cuvintele, rîse scurt, aruncîndu-şi uşor capul pe spate.

– Aici, în Shelby County, ne dăm în vînt după scandaluri, nu?

– Acum ştiu de unde cunosc numele, interveni Renthow. Am citit una dintre cărțile dumneavoastră. Şi eu sînt un fel de genealog amator. Fascinantă ocupație.

– Aşa cred şi eu. În orice caz, strămoşii familiei Harper m-au condus spre Roz. Mitch îi ridică mîna şi i-o sărută. Le voi fi recunoscător pe vecie.

– Ştiți, continuă Renthow, eu mi-am reconstituit ascendența pînă la familia Fife din Scoția.

– Serios? se învioră Mitch. Vreo legătură cu Duncan Phyfe, înainte de a-şi fi schimbat ortografia numelui?

– Da, exact.

Vizibil mulțumit, Renthow se răsuci în scaun, ca să ajungă cu fața spre Mitch.

– Aş dori să adun ceva informații mai detaliate. Poate reuşiți să-mi dați cîteva indicii.

– Cu cea mai mare plăcere, spuse Mitch.

– De ce nu stăm cu toții jos cîteva minute? propuse Shelby. Aşa, vă veți putea cunoaşte mai bine, în timp ce...

– Aşteptăm nişte prieteni, o întrerupse Jan. Masa noastră e ocupată. Sînt sigură că Rosalind şi doctorul Carnegie vor putea găsi altă masă, şi vom sta toți mai comod.

– Mamă! protestă Shelby în şoaptă, dar Roz o auzi foarte bine şi zîmbi chipurile veselă.

– Avem deja una, mulțumesc. De fapt, vi-i vom răpi pe aceşti fermecători tineri aici de față. Shelby, hai să-ți arăt unde stăm, în timp ce Josh şi Mitch ne vor aduce ceva de băut.

Roz o luă de braț şi plecară.

– Doamnă Harper, eu... Scuzați-mă, doamnă Harper, nu ştiu care-i problema...

– Nu-ți face griji. Uite c-am ajuns. Să luăm loc, şi-ai să-mi poți povesti cum l-ai cunoscut pe tînărul acesta atrăgător, înainte de a se întoarce. Iar de-acum, poți să-mi spui Roz. Practic, sîntem două perechi romantice.

Roz continuă s-o ajute să se destindă, sporovăind pînă cînd partenerii lor se întoarseră cu băuturile şi antreurile. Abia după ce Josh o conduse pe Shelby spre ringul de dans, Roz îşi manifestă furia.

– Nu era cazul s-o facă pe copila asta să se simtă prost. Dacă avea un dram de creier în capul ăla al ei pizmaş, şi-ar fi dat seama că, oricum, n-aveam de gînd să stau la masă cu ei. Fata e foarte dulce. Nu pot decît să trag concluzia că aşa e din naştere.

– Lasă, c-ai salvat foarte bine situația. Unul dintre motivele pentru care am plecat de la academie a fost dorința de a scăpa de toate acele mici gîlcevi şi discordii. Dar, indiferent încotro ai lua-o, numai de ele dai, nu?

– Aşa se pare. De cele mai multe ori, prefer să le evit. N-am răbdare pentru aşa ceva, dar mă simt obligată să fac act de prezență din cînd în cînd.

– Nu eşti singura, preciză Mitch, înlănțuindu-şi degetele cu ale ei. Cît de mult te va răvăşi vestea că tocmai a intrat Bryce Clerk, cu aceeaşi blondă cu care era şi cînd a încercat să-ți strice petrecerea?

Mitch îi simți mîna devenind rigidă într-a lui, pentru ca apoi să se relaxeze treptat.

– Presimțeam că o să apară. Ei bine, e absolut în regulă. Mă voi retrage pentru un minut la toaletă, ca să-mi țin un mic discurs în fața oglinzii – și să mă aranjez. N-am de gînd să fac încă o scenă în public, îți promit.

– Nu m-ar deranja.

– Mă bucur să aud, în caz că discursul nu dă rezultatele scontate.

Se ridică, ieși din sală și coti pe culoarul care ducea spre toalete. Ajunsă înăuntru, își retuşă rujul și începu să-și țină o predică despre ce înseamnă un comportament demn și cuviincios.

„N-ai să te cobori la nivelul lui, indiferent cu ce te-ar provoca.

N-ai să-i permiți fetișcanei ăleia proaste să te atragă într-o ciorovăială, chiar dacă ai putea-o lăsa la podea, plină de sînge, fără să-ți rupi măcar o unghie.

N-ai să..."

Își întrerupse prelegerea, cînd în încăpere se strecură Cissy.

– Cu drujba a trebuit să tai, ca să mă desprind de Justine Lukes. Femeia asta e-n stare să turuie pînă asurzești, amuțești și orbești, fără să dea pe gură un singur lucru interesant. Voiam să mă mut la masa voastră. Jur, Roz, că n-ai putea să arăți mai bine ca acum.

– Cred c-am ajuns în momentul culminant al jocului. Cum a mers vizita socrilor?

– Dacă-i dădeam în cap c-o tigaie de tuci, n-ar fi fost mai năucită. Îți spun, iubito, nici chiar ea n-a putut găsi vreun cusur, deși a trebuit să-mi vărs vin pe bluza cea nouă, ca să provoc o diversiune, cînd m-a întrebat ceva despre unul dintre arbuști. Cel cu ramuri arcuite și toate florile alea albe – îl știi? Și cu un miros divin.

– Leucothoe plîngătoare.

– Așa o fi. Oricum, pentru asta, îți rămîn datoare pe viață. Fata aia cu care stai la masă nu-i fiica lui Jan? întrebă Cissy în continuare, trecînd în fața oglinzii ca să-și aranjeze părul.

– Da, a venit împreună cu fiul partenerului meu, întîmplător.

– Ard de curiozitate să-i cunosc pe amîndoi. Tare-mi mai place să-mi lungesc listele de bărbați arătoși. Cred că l-ai văzut pe Bryce cînd și-a făcut apariția.

Își mută privirea dinspre oglindă, către fața lui Roz.

– Scăpasem de Justine, așa că n-a trebuit să joc teatru față de el. Nu știu dac-ai auzit ultimele bîrfe, dar...

Se întrerupse, pecetluindu-și buzele, cînd ușa se deschise și intră Jan, împreună cu Mandy.

Ambele femei se opriră, dar dacă Jan păru gata să treacă repede mai departe, Mandy veni drept în fața lui Roz și îndreptă un deget spre ea.

– Dacă nu-ncetezi cu hărțuirea, am să cer să te aresteze.

Amuzată, Roz își scoase pudriera.

– Nu cred că prezența la un bal al clubului country poate fi considerată hărțuire, dar mîine-dimineață îi voi cere avocatului meu să se intereseze.

– Știi al naibii e bine ce vreau să zic! Ai telefonat la centrul balnear, dîndu-te drept mine, și mi-ai contramandat toate tratamentele. Mă suni zi și noapte și cînd răspund închizi telefonul.

Roz continuă să-și pudreze nasul, nepăsătoare.

– Și oare de ce aș face toate astea?

– Nu suporți gîndul că am să mă mărit cu Bryce.

– Pînă acolo ați ajuns? întrebă calmă Roz, închizîndu-și pudriera, în timp ce o parte din ea – partea răutăcioasă – dansa de bucurie; dacă Bryce agățase o fată bogată, sigur avea s-o lase în pace – și pe ea și familia

ei. Mă rog, în ciuda bădărăniei tale, ai parte de toată compasiunea mea.

– Şi ştiu şi ce-i faci lui Bryce şi lui Jan, fiindcă mi-e prietenă.

– Nu v-am făcut nimic, niciunuia dintre voi, spuse Roz, privind-o pe Jan. Nimic nu mă interesează mai puţin decît asta.

– Cineva l-a sunat pe unul dintre principalii clienţi ai lui Quill, zicînd că eu sînt la telefon, spuse bătoasă Jan. O voce vulgară, de beţivă, care l-a costat pe Quill un contract important.

– Îmi pare rău să aud, Jan. Dacă chiar crezi sincer că aş fi în stare de una ca asta, n-am să-mi pierd timpul, şi nici pe-al tău, spunîndu-ţi că nu e adevărat. Acum, scuză-mă.

În timp ce închidea uşa în urma ei, auzi exclamaţia exasperată a lui Cissy:

– Jan, cum poţi fi aşa de bătută-n cap?

Roz porni pe coridor, dar se opri brusc, cînd îl văzu pe Bryce rezemat de perete. Sperînd că va reuşi să evite o scenă, se întoarse şi o luă în direcţia opusă.

– Baţi în retragere? întrebă el, pe un ton sarcastic, ajungînd-o din urmă. Mă surprinzi.

Roz se opri. Nu apucase să-şi termine discursul, iar în dispoziţia-n care se afla, ar fi fost o pierdere de timp.

– În schimb, tu nu mă surprinzi niciodată.

– A, ba da, şi cred c-am să reuşesc să-ţi mai fac şi alte surprize. Nu eram sigur că aveai să vii aici în seara asta. Expresia îi deveni veninoasă şi arogantă. Am auzit de la cineva că ai renunţat la calitatea de membră.

– Vezi, tocmai asta-i problema cu zvonurile, de cele mai multe ori sînt false. Ia spune-mi, Bryce, cu ce te

alegi după toate eforturile astea? Scrii scrisori, dai telefoane, rişti punerea sub urmărire penală pentru falsificări de cărţi de credit...

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Deocamdată, nu mai e nimeni aici, în afară de noi doi, arătă ea în lungul coridorului pustiu. Hai să trecem la concluzii. Ce vrei?

– Tot ce pot obţine. N-ai să dovedeşti niciodată că am dat vreun telefon, că am scris vreo scrisoare, că am folosit vreo carte de credit. Sînt foarte atent şi foarte deştept.

– Şi cît timp crezi c-ai s-o mai poţi ţine aşa?

– Pînă mă plictisesc. Am investit mult timp şi efort în tine, Roz, iar tu mi-ai dat cu piciorul. Nu-mi place să primesc şuturi. Acum, m-am întors şi n-o să treacă nici o zi fără să-ţi aminteşti asta. Desigur, dacă ai să-mi faci o ofertă... monetară...

– Asta n-o să se întîmple niciodată.

– Cum preferi, ridică el din umeri. Sînt multe lucruri pe care le pot face ca să te sîcîi în continuare. Cred c-ai să te răzgîndeşti. Ştiu cît de importantă e pentru tine reputaţia, cît contează poziţia ta în Shelby County.

– Nu prea cred că ştii. Roz observă cu coada ochiului cum se deschidea uşa toaletei. Şi nu poţi nici să mă atingi acolo unde contează, oricît de multe minciuni ai răspîndi, oricît de mulţi oameni ai convinge să le creadă. Quill nu e complet idiot şi nu va trece mult pînă să-şi dea seama că-l sapi. Şi că-l costă.

– Îi acorzi prea mult credit. E lacom, asta e. Ştiu cum să speculez rapacitatea.

– Nici nu mă mir, de vreme ce te caracterizează şi pe tine. Spune-mi, cît i-ai tocat bietei Mandy pînă acum?

– Mai puţin decît îşi poate permite să piardă. Nici ţie nu ţi-am luat vreodată ceva de care să nu te poţi lipsi,

continuă el, atingîndu-i obrazul cu degetele. Roz nu se opuse. Şi te-am răsplătit din plin pentru banii tăi. Dacă ai fi fost mai înţeleaptă, nu ne-am fi despărţit.

– Dacă nu mă furai, nu mă înşelai cu altă femeie la mine-n casă, poate – aşa că trebuie să-ţi mulţumesc că ai făcut-o. Ia zi, Bryce, ce te atrage aşa la Mandy?

– E bogată, dar bogată erai şi tu. În plus, mai e şi tînără, pe cînd tu nu erai, şi e incredibil de proastă. Tu nu erai nici proastă. Îţi mergea mintea cam încet, da' proastă n-ai fost niciodată.

– Şi chiar ai s-o iei de nevastă?

– Ea aşa crede.

Scoase o brichetă de aur, şi începu să-i deschidă şi să-i închidă alene capacul.

– Şi, cine ştie...? Bani, tinereţe, maleabilitate... Ar putea fi soţia ideală pentru mine.

– Mi se pare că e o meschinărie să dai telefoane false, să-i complici viaţa, să le faci figuri şi lui Quill şi Jan, să-i alungi lui Quill clienţii... Cred că ai avea nevoie de o activitate mai constructivă.

– Doi iepuri dintr-un foc. Ei mă compătimesc, iar pe tine te disprețuiesc.

– Şi ce crezi c-o să se întîmple cînd vor afla adevărul?

– N-au să-l afle. Cum spuneam, sînt atent. Niciodată n-ai să poţi dovedi nimic.

– Nici nu cred că va fi nevoie. Întotdeauna ţi-a plăcut să te lauzi şi să te grozăveşti, Bryce.

De astă dată, îl bătu ea pe obraz, considerînd asta lovitura de grație.

– Unul dintre numeroasele tale defecte, mai adăugă Roz, arătînd spre locul unde Jan şi Mandy stăteau şocate, neclintite ca două statui. În spatele lor, Cissy începu să aplaude uşor. Roz făcu o mică plecăciune şi o luă din loc.

Fu rîndul ei să fie surprinsă cînd îl văzu pe Mitch la capătul coridorului.

– Am prins şi eu spectacolul, spuse el calm, luînd-o de mînă. Actrița principală a fost excepțională.

– Îţi mulţumesc.

– Eşti OK?

– Probabil, dar nu m-ar deranja puţin aer curat.

Mitch o conduse pe terasă.

– Abil jucat, comentă el.

– Totalmente improvizat, îl corectă Roz, simţind abia acum, după ce totul se terminase, crampele care-i strîngeau stomacul. Dar el s-a nimerit acolo şi a vrut să mă sîcîie şi să se dea mare, iar ele tocmai au ieşit pe uşă, femeile alea două enervante. Bonusul a fost prezența lui Cissy. Piesa asta o s-ajungă departe, pînă la New York, cuvînt cu cuvînt.

Ca la un semnal, din sala de bal se auziră voci femeieşti ţipînd, o bubuitură neaşteptată şi suspine isterice.

– Vrei să mergem şi la actul doi?

– Nu, n-am chef. Mai bine invită-mă la dans – chiar aici, unde sîntem acum.

– Atunci, aşa am să fac, se învoi el, cuprinzînd-o în braţe. Frumoasă noapte, remarcă, în timp ce privea prin uşile deschise scena care se desfăşura în spatele lui Roz.

– Zău că-i frumoasă.

Cu un oftat prelung, Roz îşi rezemă capul pe umărul lui, simţind cum începe să se relaxeze.

– Simţi cum miroase glicina? Vreau să-ţi mulţumesc că nu te-ai repezit să-mi sari în ajutor.

– Nici mult nu mai aveam, recunoscu Mitch, atingîndu-i părul cu buzele, dar mi-am spus că ţineai totul atît de perfect sub control, încît m-am mulţumit să urmăresc reprezentația.

– Doamne, auzi-o pe femeia aia cum se văicăreşte. N-are nici un pic de mîndrie? Mă tem că, într-o privinţă, Bryce a avut dreptate. E proastă rău. E o beznă-n mintea ei, ca-ntr-o peşteră subterană, într-o noapte fără lună.

– Tată! se repezi Josh pe uşă. *Trebuie* să vezi chestia asta!

Mitch continuă să se învîrtească încet cu Roz pe terasă, deşi muzica se oprise de mult, înlocuită de strigăte şi tropăituri.

– Sînt ocupat aici, răspunse el.

– Tatăl lui Shelby tocmai l-a trosnit pe ăla. *Praf* l-a făcut! Iar femeia aia s-a repeit la el – la ăla, nu la tatăl lui Shelby – să-l sfîşie cu unghiile şi cu dinţii. Hai, că pierzi!

– Du-te tu. O să ne relatezi partida mai tîrziu. Eu sînt ocupat o vreme, s-o sărut pe Roz.

– Băi nene, trebuie să vin mai des pe la cluburi country!

Şi cu asta, Josh se întoarse rapid înăuntru.

Avea nevoie să se relaxeze. Se descurcase bine, îşi spuse Roz, în timp ce-şi punea bijuteriile la loc în casetă. Era convinsă că reuşise, în sfîrşit, să scape de maimuţoiul ăla răzbunător de fost bărbat al ei, chiar dacă o costase încă o scenă în public.

Era sătulă de-atîtea scene, se săturase să-şi fîlfîie rufele murdare în văzul tuturor. Trebuia să treacă peste cele întîmplate.

Se dezbrăcă şi îşi puse halatul de flanelă. Era bucuroasă că putuseră pleca de la club mai devreme. Sala de bal se transformase într-un haos – mese răsturnate, mîncăruri şi băuturi împrăştiate, invitaţi îngroziţi şi paznici de securitate care alergau care-ncotro. Şi totul avea să facă deliciul circuitului de bîrfă pentru săptămîni de-a rîndul – ca şi persoana ei.

Era şi de aşteptat, îşi spuse, în timp ce-şi pregătea o baie caldă. Va suporta totul cu stoicism, după care lucrurile vor reveni la normal, ca întotdeauna.

Roz turnă o doză suplimentară de spumant, ca să-şi facă un hatîr voluptuos pentru relaxarea de la miezul nopţii. Relaxată, trandafirie şi parfumată, va coborî apoi în bibliotecă ca să-i facă semn lui Mitch cu degetul.

Binecuvîntat să fie că-i înţelesese nevoia de a sta cîtva timp singură. Cu un oftat, intră în cadă, cufundîndu-se în apă pînă la urechi. Un bărbat care recunoştea toanele unei femei şi le accepta, era o raritate.

Şi John fusese la fel, îşi aminti ea. De cele mai multe ori. Se armonizaseră, acţionînd în tandem pentru a întemeia o familie, bucurîndu-se de prezent şi planificîndu-şi viitorul. Pierderea lui fusese asemenea pierderii unui braţ. Dar, îi făcuse faţă, şi încă al dracului de bine, dacă ea însăşi o spunea. Crescuse nişte băieţi de care puteau fi mîndri, şi ea şi John, ţinuse o casă, îşi onorase tradiţiile, îşi construise propria firmă. Nu era deloc rău, pentru o văduvă. Avea toate motivle să fie veselă, dar cînd trecea la faza următoare, începea să i se adune tensiunea la baza gîtului. Bryce. O greşeală prostească. Comisese o greşeală, dar oricine are dreptul la cîteva greşeli în viaţă, numai că aceasta-i făcuse mult rău, provocîndu-i atîtea frămîntări... şi atîtea speculaţii publice şi bîrfe, care într-un fel îi afectaseră mîndria.

Bryce o făcuse foarte des să se îndoiască de sine în timpul căsniciei, deşi era din fire încrezătoare în forţele ei. Avea un stil persuasiv şi plin de răutate, mascat de farmecul lui.

O deranja să recunoască că fusese atît de proastă.

Îl fripsese bine şi frumos în seara asta, ceea ce compensa enervarea, stînjeneala şi durerea pe care i le pricinuise. Şi-o făcuse cu mîna lui, îşi spuse ea, i se

oferise pe tavă şi mai înfipsese şi furculiţa drept în mijloc. Era terminat. Aşa că, bravo ei.

Poate că acum era timpul să înceapă o nouă fază în Viaţa lui Rosalind. Oare era pregătită pentru asta? Era gata să facă acel pas mare şi înfricoşător spre un bărbat care o iubea întocmai aşa cum era? Avea aproape cincizeci de ani, şi se gîndea la iubire şi căsătorie – pentru a *treia* oară. Nu era asta nebunie curată?

Alene, îşi mişca degetele prin micul şuvoi de apă fierbinte pe care-l lăsase să curgă pentru a menţine temperatura apei.

Poate că era un dar, gata ambalat în hîrtie colorată şi legat cu o fundă mare şi umflată, care-i fusese aruncat în braţe?

Era îndrăgostită, conchise ea, închizînd ochii şi simţind cum tensiunea începea să se risipească. Era îndrăgostită de un bărbat interesant, atrăgător şi plin de consideraţie. Un om bun. Cu destule metehne şi capricii, ca să nu devină niciodată plicticos.

Oftă, în timp ce simţea cum o cuprindea treptat o stare de mulţumire, în timp ce peste dalele de gresie ale pardoselii începea să se tîrască o ceaţă subţire, cenuşie.

Şi sexul? O, slavă Domnului, îşi spuse Roz, întinzîndu-se şi torcînd din adîncul gîtlejului. Fierbinte şi dulce, tandru şi excitant. Stimulativ. Doamne, cît o mai stimula omul ăsta! Îşi simţea din nou trupul *activat.*

Poate aveau şanse să-şi dureze o viaţă împreună. Poate că dragostea nu trebuia să apară numai în momente convenabile şi raţionale. Şi, pentru a treia oară, poate că era şi farmecul. Un subiect la care merita să se gîndească, foarte, foarte serios.

Căsătorie. Plutea, tot mai somnoroasă, plimbîndu-şi degetele prin apa înspumată, în timp ce pe jos ceaţa se

îndesea, se îngroşa, crescînd ca nivelul apei în timpul unei inundaţii.

Totul se reducea la a-i face o promisiune unui om pe care nu numai că-l iubea, dar avea şi încredere în el. Putea avea încredere în Mitch. Putea să creadă în el. Oare fiii ei vor zice că şi-a pierdut minţile? Posibil, dar pînă la urmă era viaţa ei.

Îi va face plăcere să fie căsătorită, să aibă şi hainele altcuiva în debara şi cărţile altcuiva pe rafturi. N-ar fi putut spune despre el că era tocmai un om ordonat, dar avea să suporte asta, dacă...

Apa plină de spumă deveni dintr-odată rece ca gheaţa. Cu un icnet, Roz se ridică în şezut, făcu ochii mari cînd văzu că încăperea era plină de ceaţă, o ceaţă atît de densă, încît abia dacă mai putea să distingă pereţii şi uşa.

Nu erau aburi, îşi dădu ea seama, ci un soi de pîclă cenuşie hidoasă, la fel de rece ca apa şi groasă ca o supă îngheţată.

Dădea să se ridice, să iasă din cadă, dar se pomeni trasă dedesubt.

Simţi şocul, înaintea spaimei. Şocul apei glaciale, senzaţia de a fi trasă şi ţinută sub apă, o încremenire un moment, înainte de a începe să se zbată. Înecîndu-se, dînd din picioare, se chinui să iasă iar la suprafaţă, în timp ce frigul îi amorţea membrele. Putea *simţi* nişte mîini încleştate pe capul ei, apoi unghiile înfigîndu-i-se în umeri, dar prin apă nu vedea nimic altceva decît clăbucii care pluteau şi vălătucii de ceaţă.

Opreşte-te! ţipă ea în minte. Sforţîndu-se din răsputeri, îşi încordă mîinile şi picioarele şi împinse, într-un efort disperat. Capul îi ieşi din apă, în ceaţa îngheţată. Luă o gură de aer, înnebunită, înainte ca presiunea asupra umerilor ei s-o împingă iar la fund.

Apa se revărsa peste marginile căzii, în timp ce Roz

se zvîrcolea, simțind că-i ardeau ochii și gîtul. Își auzea propriile țipete înăbușite, în timp ce se lupta cu ceva ce nu putea să vadă. Lovi cu cotul peretele căzii, iar durerea o fulgeră.

Pentru binele tău. Pentru binele tău. Trebuie să te înveți minte!

Vocea-i șuiera în ureche, un șuierat care acoperea vîjîitul nebunesc al sîngelui. Acum o și vedea, deasupra ei, în apa agitată, cu buzele răsfrînte într-o grimasă de furie. Vedea nebunia din ochii Ameliei.

Nu se deosebește de ceilalți. Toți mint! Nu ți-am spus? De ce nu asculți? Am să te fac eu să asculți, am să te fac să te oprești. Sîngele lui e în tine. Pînă la urmă te-a distrus.

Murea. Plămînii-i urlau, inima-i galopa, în timp ce se chinuia frenetic să găsească ceva de care să se agațe, să găsească *aer.* Ceva avea să plesnească în ea și urma să moară, în apa rece și parfumată. Dar nu de bunăvoie, nu cu ușurință. Lovea în toate părțile, cu mîinile și cu picioarele. Și cu mintea.

„Dă-mi drumul! Lasă-mă! Nu pot să ascult dacă sînt moartă. Mă omori! Dacă mor, ai să rămîi pierdută. Dacă mor, rămîi prinsă în capcană. Ca o ucigașă. Prinsă pe vecie în Infern!"

Își adună iar puterile, își mobiliză mușchii încordați cu forța instinctului de supraviețuire și sări drept în sus.

Apa se învolbură, sfîșiind cețurile în timp ce stropea pereții și dușumeaua, într-un val mic, dar violent. Agățîndu-se de marginile căzii, Roz se aplecă într-o parte, tușind, scuipînd apa pe care o înghițise. Stomacul i se strîngea convulsiv, dar își încleștă brațele de marginea căzii. N-avea să se mai lase trasă la fund.

– Ia-ți mîinile de pe mine, cățea!

Gîfîind, se tîrî afară din cadă și căzu vlăguită pe prețul ud leoarcă. Zguduită de suspine, se strînse ghem, pînă reuși să-și tragă respirația. Îi țiuiau urechile, iar inima-i bubuia atît de puternic, încît se întreba dacă pe lîngă toate celelalte n-avea să se aleagă și cu coastele fisurate.

Auzi un plînset.

– Lacrimile tale nu-nseamnă mare lucru pentru mine.

Neavînd încredere că se putea ține pe picioare, se tîrî pe pardoseală pînă reuși să întindă o mînă tremurîndă spre un prosop; îl trase și se înveli cu el ca să se încălzească.

– Toată viața am trăit alături de tine. Am încercat să te ajut. Și tu vrei să mă îneci? În propria mea cadă? Te-am prevenit că voi găsi o cale să te alung din casa asta.

Cuvintele nu erau nici pe departe atît de sonore și furioase pe cît ar fi dorit. Îi era greu să fie autoritară, cînd îi clănțăneau dinții, de frig și de frică.

Roz tresări cînd halatul pe care-l agățase în cîrligul de după ușă pluti prin aer și i se depuse pe umeri.

– Ei, îți mulțumesc, murmură Roz, cu sarcasm. După ce-ai încercat să mă omori, acum ai grijă să nu răcesc. Știi, m-am cam săturat.

Își împinse brațele în mînecile halatului și-l strînse pe ea, în timp ce se ridica în picioare, tremurînd.

Atunci o văzu pe Amelia, prin cețurile care se risipeau. Nu pe nebuna cu ochi demenți și păr zbîrlit, care se aplecase asupra ei în timp ce se lupta să-și salveze viața, ci o femeie zdrobită, cu lacrimi pe obraji și mîinile împreunate ca pentru rugăciune.

În timp ce se făcea nevăzută, în timp ce pîcla se topea, un alt mesaj apăru pe oglindă:

Iartă-mă.

*

– Puteai să mori.

Mitch se plimba nervos prin dormitor.

Roz coborîse la parter să-şi ia o cafea fierbinte şi să-l cheme sus. Voise să se asigure că nu-i auzea nimeni cînd îi povestea.

– Ei bine, n-am murit. Din fericire.

Cafeaua o ajuta, dar încă mai era înfrigurată şi acceptase să fie înfofolită într-un şal gros de caşmir.

– Puteai să mori. În timp ce eu eram jos, moşmondind prin dosare, tu te zbăteai la un pas de moarte...

– Termină, îl întrerupse ea, cu blîndeţe; o femeie care avusese doi soţi şi crescuse trei fii ştia să înţeleagă orgoliul masculin. Ce s-a întîmplat, ce nu s-a întîmplat, ce-ar fi putut să se întîmple – nimic n-a fost din vina ta. Şi nici dintr-a mea, în fond. Totul a pornit de la faptul că fantoma asta nu-i în toate minţile. Şi nu-mi pasă cît de ridicol sună ce spun.

– Rosalind. Mitch se opri în faţa ei, îngenunche şi-i frecă mîinile. Palmele lui erau puternice şi calde. Ştiu ce sentimente ai pentru casa asta, dar...

– Vrei să spui că ar trebui să mă mut, pentru un timp. E un lucru logic şi de bun-simţ, Mitch, dar n-am s-o fac. Poţi spune că-s încăpăţînată, că-s al naibii de îndărătnică, dar n-am s-o fac.

– Şi totuşi am s-o spun.

– Dar, continuă ea, pe lîngă asta, şi pe lîngă faptul că n-am să mă las alungată dintr-o casă care-mi aparţine, o mutare n-ar rezolva problema. Fiul meu locuieşte pe proprietatea asta, la fel ca şi alte persoane la care ţin foarte mult. Firma mea e şi ea tot pe proprietatea asta. Ce să fac, să le spun tuturor să-şi găsească alte locuinţe?

Să-mi închid compania, riscînd să pierd totul? Sau să mă ţin bine pe picioare şi să încerc să aflu nişte răspunsuri?

– Devine agresivă, Roz. Ani de zile n-a făcut mai nimic altceva decît să le cînte copiilor, ca o anexă a casei, ciudată, dar şi cu un anumit farmec. Cîte o mică poznă din cînd în cînd, dar nimic periculos. În cursul anului trecut, a devenit însă tot mai instabilă, tot mai violentă.

– Da, într-adevăr. Roz îi strînse mîna. Ştii ce înţeleg din asta? Înţeleg că, probabil, ne apropiem de ceva anume. Că poate din cauza asta e tot mai nerăbdătoare, tot mai nervoasă şi necontrolată. Mai necontrolată. Ceea ce facem e important pentru ea. La fel de important cum e şi ceea ce gîndesc sau simt, indiferent că-i convine sau nu.

– Adică?

Probabil n-avea să accepte foarte uşor răspunsul, îşi zise Roz, dar trebuia să-i spună. Îi promisese că va fi sinceră, iar ea lua promisiunile în serios.

– Mă gîndeam la tine. La noi. Cînd am terminat să mai rumeg în minte cele întîmplate astă-seară şi am început să mă relaxez, mă gîndeam la ceea ce simt pentru tine şi la ce simţi şi tu pentru mine.

– A încercat să te omoare fiindcă ne iubim.

Cu o expresie furioasă, Mitch se ridică în picioare.

– Eu sînt cel care trebuie să plece, să nu se mai apropie de casa asta şi nici de tine, pînă nu rezolvăm problema.

– Aşa rezolvi tu problemele cînd te atacă cineva? Capitulînd?

Mitch începu să se plimbe din nou prin încăpere, după care se răsuci spre ea, cu ochii plini de furie.

– Nu e vorba de un bătăuş care încearcă să-ţi fure

banii de gustare pe terenul de joacă. Este vorba de siguranța ta! De viața ta!

– N-am să cedez. Așa rămîn în viață. Așa rămîn stăpînă pe situație. Crezi că nu-s și eu furioasă, că nu-s speriată? Te înșeli.

– Observ că furia vine pe primul loc.

– Fiindcă e o stare pozitivă. Cel puțin eu am considerat întotdeauna că o furie solidă și sănătoasă e mai constructivă decît frica. Asta am văzut și pe fața ei, Mitch, la sfîrșit.

Aruncă șalul într-o parte, se ridică și se apropie de el.

– Îi era frică, era șocată și speriată și-i părea rău – arăta jalnic. Ai spus odată că nu vrea să-mi facă nici un rău, și cred că așa e.

– Am mai spus și c-ar putea să-ți facă, și s-a dovedit că am avut dreptate. Îi luă fața în mîini, apoi și le coborî pe umerii ei. Nu știu cum să te apăr, dar știu că nu te pot pierde.

– M-aș teme mai puțin, dacă ai fi alături de mine.

Mitch înclină capul într-o parte și nu lipsi mult ca să zîmbească.

– Ești foarte șmecheră.

– Nu-i așa? Roz îl cuprinse cu brațele, cuibărindu-se la pieptul lui, cînd și el o îmbrățișă. Întîmplător, mai sînt și sinceră. Mi-a cerut iertare. Nu știu dacă pot s-o iert sau dacă am s-o fac, dar am nevoie de răspunsuri. Am nevoie de ajutorul tău ca să le găsesc. Și, fir-ar să fie, Mitch, pur și simplu am nevoie de tine – și mi-e foarte greu s-o spun.

– Sper s-o poți face mai ușor, fiindcă-mi place s-o aud. Pentru un timp, vom lăsa totul neschimbat.

– Îți mulțumesc. Cînd am ieșit de-acolo... Întoarse capul, spre baie. Cînd am ieșit și mi-am revenit îndeajuns ca să gîndesc, m-am simțit ușurată știind că erai jos... Că puteam să-ți spun. Că nu voi fi singură la noapte.

– Nici nu se pune problema să rămîi singură. Și acum, continuă el, ridicînd-o în brațe, în pat cu tine, sub plapumă.

– Iar tu...

– Am să mă uit mai atent la locul faptei, înainte de a șterge apa de pe jos.

– De chestia cu ștersul pot să mă ocup și eu.

– Nici să nu te gîndești. Mitch o așeză în pat. Mai dă puțin, mai lasă puțin de la tine, Roz. Fă ce ți se spune și stai în pat, ca o fată cuminte. Ai avut o zi grea și interesantă.

– Nu-i așa?

Și era o senzație deosebită să se cuibărească în pat, știind că exista cineva care să aibă grijă de ea.

– Nu-s sigură ce va trebui să dau, însă am să-ți cer ceva în plus.

– Vrei puțină supă? Ceva fierbinte? Un ceai? Ceaiul ți-ar face mai bine decît cafeaua.

„Uită-te la tine, Doctore Macho," spuse ea în gînd, „cu cravata neagră lălîie, cu mînecile cămășii de smoching suflecate pînă la coate, stînd pe marginea patului și oferindu-te să-mi faci o supă." Întinse mîna spre a lui.

– Nu, dar îți mulțumesc. Îți voi cere ca tot ce s-a întîmplat aici să rămînă deocamdată între noi.

– Roz, cum naiba îți merge mintea?

Frustrarea i se simțea atît de clar în glas, încît Roz aproape că zîmbi.

– Era cît pe ce să fii înecată în baie de fantoma casei, și nu vrei să spui la nimeni?

– Nu-i vorba de asta. Vom spune, vom consemna în

scris, vom discuta totul pînă-n cele mai mici amănunte, dacă va fi nevoie. Nu vreau decît să aşteptăm pînă după nunta Stellei. Vreau doar puţină linişte. Cînd o auzi Harper de asta... Mă rog, n-o să-i cadă deloc bine.

– Dă-mi voie să spun doar atît: ei, şi?

Roz rîse.

– Toţi vor fi alarmaţi şi îngrijoraţi. Şi la ce-o să folosească? S-a întîmplat, a trecut, gata. Sînt atîtea alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm acum. Deja mă pregăteam pentru ecourile celor întîmplate la club. Îţi dau cuvîntul meu c-o să se ducă buhu', iar mîine dimineaţă va fi subiectul de discuţie al tuturor la micul dejun.

– Iar asta te deranjează.

– De fapt, cred c-o să-mi placă. Sînt suficient de meschină ca să mă bucur. Vreau ca incidentul din baie să rămînă între noi, pînă după nunta Stellei. Pe urmă, o să le spunem tuturor şi vom suporta consecinţele. Deocamdată, însă, nu ne-ar strica puţină fericire pe-aici.

– OK. Nu cred că are prea mare importanţă.

– Îţi mulţumesc. Acum, nu mai sînt aşa de furioasă şi speriată, adăugă ea, rezemîndu-şi capul pe pernă. Am oprit-o. I-am rezistat. Aş putea s-o mai fac şi altă dată. Trebuie să conteze şi asta.

Mitch se aplecă să-i atingă obrazul cu buzele.

– Pentru mine contează enorm, şopti el.

19

A doua zi dimineaţa, Hayley năvăli în bucătărie cu fetiţa în braţe. Avea părul strîns într-o coadă scurtă la spate, ochii măriţi şi bluza de la pijama încheiată anapoda.

– Tocmai am vorbit cu guvernanta lui Lily, anunţă ea.

Mătuşa ei e membră a clubului country şi zice că aseară Roz a luat parte la o luptă.

– N-am luat parte la nici o luptă.

Viaţa putea fi îmbucurător de previzibilă, îşi spuse Roz, continuînd să întindă subţire gemul pe un triunghi de pîine prăjită.

– Ce fel de luptă? vru Gavin să ştie. Una d-aia, cu pumnii?

– Nu m-am bătut cu nimeni cu pumnii, răspunse Roz, dîndu-i tartina. Oamenii exagerează, micuţule. Aşa e lumea.

– I-ai tras cuiva un şut în mutră?

Roz ridică ochii spre Luke.

– În nici un caz. S-ar putea spune, metaforic, că i-am tras un şut în fund.

– Ce-i aia „meta..."

– O metaforă e un mod de a spune, folosindu-ţi fantezia, că un lucru seamănă cu altul. Aş putea spune, printr-o metaforă, că-n dimineaţa asta sînt o pisică plină de canar, exemplifică ea, făcîndu-i cu ochiul. Iar asta ar însemna că mă simt foarte satisfăcută şi îngîmfată. Dar nu l-am atins nici c-un deget.

– Pe cine? întrebă Stella.

– Pe Bryce Clerk, spuse David, în timp ce le mai turna cafea în ceşti. Reţeaua mea de informaţii e întinsă şi mai rapidă decît viteza luminii. Am auzit aseară, înainte de ora unşpe, Timpul Standard Central.

– Şi n-ai spui la nimeni? se răţoi la el Hayley, în timp ce o lega pe Lily în scaunul înalt.

– De fapt, aşteptam să fie prezentă toată lumea, înainte să abordez subictul. A, uite c-a venit şi Harper. I-am spus că-n dimineaţa asta avem nevoie de el la micul dejun.

– Zău aşa, David, n-a fost mare lucru, şi trebuie să mă pregătesc de plecare...

– Dimpotrivă, clătină Mitch din cap, deasupra ceştii de cafea, privind apoi spre cei din jurul mesei. A fost extraordinar. Femeia asta, continuă el, privind-o lung pe Roz, e de-a dreptul extraordinară.

Pe sub masă, Roz îi luă mîna şi i-o strînse cu recunoştinţă. Un gest tacit de mulţumire pentru că lăsa lucrurile să se desfăşoare fără ca nimic din oroarea petrecută în timpul nopţii să le strice buna dispoziţie.

– Ce e? întrebă Hayley. Avem omletă? Cum se face că avem omletă?

– Pentru că mamei tale îi place şi pentru că are nevoie să-şi reîncarce bateriile după ce aseară a luat medalia olimpică la tras şuturi în fund.

– Nu fi ridicol, replică Roz, abia reuşind să-şi stăpînească un chicotit.

– Ce-a fost aseară? Ce şuturi în fund?

– Vezi ce pierzi dacă nu te duci la club? îi spuse David lui Harper.

– Dacă nu completează cineva golurile mai repede, am să-nnebunesc! declară Hayley, dîndu-i lui Lily o cutie de suc cu pai, după care se trînti pe un taburet. Daţi pe gură, punct cu punct.

– Nu sînt prea multe de spus... începu Roz.

– Lasă, că spun eu, interveni Mitch, alegîndu-se cu o privire prevenitoare din partea lui Roz. Ea o să omită unele lucruri. Pe unele le ştiu de la ea, fiindcă n-am fost de faţă tot timpul, iar pe altele le-am aflat de la fiul meu. Dar voi povesti totul dintr-o bucată – are un impact mai puternic.

Mitch începu cu scurtul popas la masa soţilor Forrester, apoi trecu la scena de la toaletă şi, în sfîrşit, descrise dramatic altercaţia dintre Roz şi Bryce, pe culoarul cu toaletele.

– O, Doamne, deci au ieşit în timp ce tu vorbeai cu laba...

Îşi drese vocea şi se corectă, amintindu-şi de prezenţa copiilor.

– ... cu omul ăla.

– Stătea cu spatele la ele, completă Mitch. Totul a mers strună.

Hayley îi dădea lui Lily ou fiert şi se holba la Roz.

– Ce cool a fost! Asta zic şi eu ţeapă...

– Momentul s-a potrivit perfect, fu Mitch de acord. S-o fi văzut pe maică-ta, Harper, calmă şi rece ca un aisberg, şi la fel de periculoasă.

– Bucătăria e plină de metafore în dimineaţa asta, remarcă Roz. Nimeni n-are nimic de lucru?

– Am mai văzut-o aşa, confirmă Harper, luîndu-şi o porţie de omletă. Te bagă în toţi sperieţii.

– Întîmplător, din locul unde mă oprisem vedeam perfect reacţia femeilor din spatele ei şi a fost de toată frumuseţea, continuă Mitch. Ăla da din gură, lăudîndu-se cum poate el să reguleze pe toată lumea, cu telefoanele, cu cardurile de credit, şi aşa mai departe, fără să-l prindă nimeni. Îl insultă pe Quill, o face pe Mandy proastă... iar Roz nu face decît să stea acolo – fără ca el să aibă habar că tocmai îi taie gîtul. Şi ea nici nu clipeşte, doar îl tot provoacă iar şi iar, pînă cînd bulan...

Îşi aminti de copii.

– ... bulumacul e îngropat în propriile lui cuvinte. Şi-atunci, cînd a terminat, ea face doar un gest, şi el se întoarce şi le vede în spatele lui. Iar ea pleacă. O minunăţie, nu altceva!

– Sper că s-au repezit la el ca două căţele turbate, murmură Stella printre dinţi.

– Nici mult n-a lipsit. Din cîte se pare, a încercat să scape cu vorba, să le convingă că totul a fost o greşeală, da' pe blondă o apucaseră istericalele. A-nceput să zbiere, să plîngă, să-l ia la palme. Cealaltă s-a dus drept la băr-

batu-său şi l-a pus la curent, arătîndu-i că manevrele răzbunătoare ale lui Bryce l-au făcut să-şi piardă unul dintre principalii clienţi. Ăla şi-a pierdut cumpătul – pe-asta de la fiu-meu o ştiu –, s-a dus valvîrtej la Bryce şi i-a tras un pumn. Oamenii au început să se agite, paharele să se spargă, iar blonda s-a repezit la Clerk şi l-a zgîriat.

– Băi, ce chestie... şopti Gavin, uimit.

– A trebuit s-o scoată de-acolo cu forţa, şi-n timpul ăsta, Quill i-a mai dat vreo cîteva, aşa că au trebuit să-l ţină şi pe *el*.

– Mi-ar fi plăcut să fiu şi eu acolo, spuse Harper, ridicîndu-se să-şi ia porţia matinală de cafeină preferată – o cutie de Cola.

– Toţi au luat-o la fugă care-ncotro, unii să se ferească, alţii să vadă cît mai bine, urmă Mitch. Călcau pe măslinele din martini-uri, alunecau pe pasta de somon sau pe ce mai era pe-acolo, răsturnau mesele. Tocmai voiau să cheme poliţia, cînd au năvălit agenţii de pază.

– Şi tu unde erai? îl întrebă Hayley.

– Eu eram pe terasă, la o mozoleală cu Roz... la un dans cu Roz, se corectă el, făcînd cu ochiul. Vedeam ca la teatru, prin uşi şi ferestre.

– O să aibă oraşul despre ce vorbi o bună bucată de vreme, conchise Roz. În ceea ce mă priveşte, cu toţii au primit numai ce-au meritat: ditamai penibilitatea. Şi-acum, de voi, ceilalţi, nu ştiu, dar eu trebuie să mă apuc de treabă.

– Stai, stai! Şi cu Bryce cum a rămas? întrebă Hayley. Nu poţi să ne laşi aşa, cu buzele umflate.

– N-aş putea spune, dar cred c-o s-o şteargă din Shelby County cu coada-ntre picioare. Nu mă aştept să-l mai vedem pe-aici.

– Atîta tot? se miră Hayley. N-ai să...

Se întrerupse, ştergînd-o pe Lily pe faţă.

– Foarte bine. Cu atît mai bine că s-a dus.

Roz ciufuli părul băieţilor, apoi se ridică şi o sărută pe Lily în creştet.

– Voi depune la poliţie o declaraţie privind posibilele acuzaţii de fraudă, azi după-amiază, ca şi Mitch, care a auzit tot ce-a spus Bryce. Cred că voi vorbi şi cu cele două femei, căci şi ele au fost de faţă cînd dădea din gură. Pe urmă, o să vedem ce se mai întîmplă.

– E şi mai bine aşa, zîmbi Hayley. Cu mult mai bine.

– Nu le dau oamenilor pumni sau şuturi în mutră – cel puţin, pînă acum n-am făcut-o niciodată. Dar nici nu-i las să-şi bată prea mult joc de mine.

Roz pleacă, mulţumită, reconfortată chiar, pentru că ziua începuse cu rîsete, nu cu îngrijorări.

Roz stătea pe mica pantă de la marginea pădurii, studiind întinderea şi forma proprietăţii *În Grădină*. Peste tot se vedeau pete minunate de culoare: verde crud, primăvăratic, zone de trandafiriu intens, albastru exotic, galben vesel şi roşu aprins.

Mesele maronii, decolorate din vreme, erau pline de răsaduri, în ghivece şi tăvi. Totul înflorea sugerînd o celebrare entuziastă a sezonului. Clădirile erau primitoare şi pline de viaţă, iar serele sugerau o muncă sîrguincioasă. Jardinierele explodau de culori şi plante curgătoare.

Din locul acela, putea să vadă porţiuni din zona arbuştilor şi dintr-a copacilor ornamentali, pînă-n fund, unde terenul de cultură era brăzdat de şirurile drepte, ca trasate cu rigla.

Oriunde se uita zărea oameni, clienţi şi angajaţi, plimbîndu-se sau lucrînd. Cărucioarele roşii circulau ca nişte trenuleţe cu încărcăturile lor pline de speranţe. Platformele

se hurducau pe aleile prunduite, pînă la parcare, unde conținutul le era transferat în mașini și camioane.

Vedea munții de umplutură, pusă grămadă sau în saci, turnurile de dale, stivele de cherestea pentru decorațiunile exterioare.

Muncă, muncă și iar muncă, își spuse Roz, dar cu farmecul pe care-l atribuise întotdeauna preocupărilor ei. Umbrarul pe care se înghesuiau deja vițele de zorele, banca amplasată strategic lîngă o fîntînă arteziană de grădină, roșul țipător al unei cutii cu mîncare pentru păsările colibri, agățată de o ramură, muzica unor clopoței de vînt, învîrtindu-se ușor în adiere, toate întregeau peisajul.

Ar fi trebuit să fie și ea acolo, jos, muncind la rîndul ei, îngrijindu-și stocul, calculînd inventarul. Faptul că avea o manageră – chiar și una excepțională ca Stella – nu însemna că nu trebuia să simtă sub deget fiecare pulsație. Simțise însă nevoia de aer, de freamătul vîntului în jurul ei, după orele petrecute în atmosfera închisă a casei de răsădire. Și dorise să-și privească din acel loc opera, pentru care muncise, pentru care riscase atîta. Azi, sub un cer de un albastru atît de proaspăt încît părea pictat pe sticlă, era o adevărată frumusețe. Fiecare oră petrecută de-a lungul anilor, transpirînd, făcîndu-și griji, calculînd, luptînd, nu fusese de prisos.

Avea o companie solidă și de succes, aproape aidoma grădinii întinse pe care se străduise s-o creeze. O firmă de afaceri, da, în primul rînd, și-nainte de toate o companie de afaceri, dar una frumoasă, fermecătoare. O firmă care-i reflecta stilul, viziunea, tradițiile.

Dacă unii insistau să considere asta hobby-ul ei, n-aveau decît. Dacă unii, majoritatea chiar, se gîndeau la ea doar ca la femeia care trecuse prin clubul country într-o rochie aurie și cu diamante la gît și urechi, nici o problemă. N-o deranja să se înveșmînteze din cînd în

cînd în mantia eleganței. Mai mult, putea chiar să-i facă plăcere. Dar adevărata Roz era aceea care stătea acolo în blugi vechi și cămașă decolorată, cu o șapcă de baseball pe cap și ghete scîlciate în picioare.

Adevărata Roz era o femeie care muncea și avea de achitat note de plată, o firmă de condus și o casă de întreținut. De acea femeie era mîndră, atunci cînd avea puțin timp și pentru mîndrie. Cealaltă Rosalind Harper, cea de la clubul country și din societate, nu făcea decît să-și îndeplinească o îndatorire. Cele de-aici reprezentau viața adevărată.

Roz trase aer în piept, își adună puterile și își dirijă gîndurile în altă direcție – Amelia. Va vedea ce se va întîmpla, cum vor face față atît ea, cît și Amelia.

Dacă aceasta era viața, viața pe care o avea ea de trăit, de ce nu putea să mizeze încă o dată și să-l accepte în ea pe omul care o emoționa și o reconforta, care o intriga și o amuza? Omul care, cum necum, umblase prin labirintul, pe care durerea și munca, mîndria și simțul datoriei il clădiseră în jurul inimii ei.

Omul pe care-l iubea.

Și-ar fi putut trăi singură viața, la nevoie – însă ce-ar fi dovedit cu asta? Că-și era suficientă sieși, independentă, puternică și capabilă. Știa toate aceste lucruri, pe care le și dovedise și o putea face din nou, dacă era cazul.

Dar putea fi și curajoasă.

Nu era nevoie de curaj, nu era mai greu să-ți unești viața cu cineva, să împărtășești bucuriile și necazurile decît să trăiești în singurătate? A trăi cu un bărbat, a te trezi din somn în fiecare dimineață pregătită să te confrunți cu rutina, disponibilă să înfrunți orice surprize, era o adevărată muncă.

Și ea nu fugise niciodată de muncă.

La vîrsta ei, o căsnicie însemna cu totul altceva. Nu urmau să aibă copii, dar, într-o bună zi, puteau avea aceiaşi nepoţi. Nu puteau să se maturizeze împreună, dar puteau îmbătrîni unul lîngă altul.

Puteau fi fericiţi.

Întotdeauna mint. Niciodată nu spun adevărul.

Roz se afla în acelaşi loc, pe culmea micii movile de la marginea pădurii. Dar *grădina* nu se mai vedea. În jurul ei se întindeau cîmpii şi mirişti pustiite de iarnă, copaci desfrunziţi şi o cuprindea o senzaţie de frig.

– Nu toţi bărbaţii, spuse ea încet. Nu întotdeauna.

Am cunoscut mai mulţi decît tine.

Se apropia de ea, peste cîmpia la fel de imaterială ca negura care începuse să se răspîndească peste întinderea pustie. Rochia ei albă era murdară, ca şi picioarele desculţe. Părul auriu şi slinos i se încîlcea în jurul feţei care exprima nebunia.

Spaima o străbătu scurt, ca o rafală de furtună, dar se ţinu bine pe picioare. Avea s-o învingă.

Lumina zilei pălea. Nori grei se rostogoleau pe cer, înăbuşind albastrul după o negreală densă, cu accente de un verde violent.

– Eu am trăit mai mult decît tine, spuse Roz. Deşi nu-şi putu stăpîni fiorul la vederea Ameliei, care venea spre ea, nu se clinti din loc.

Şi ai învăţat atît de puţin. Ai tot ce-ţi poţi dori. O casă, copii, o muncă plină de satisfacţii. De ce mai ai nevoie şi de un bărbat?

– Iubirea e importantă.

Un hohot de rîs, ca un gîlgîit umed, îi zgîrie auzul. *Iubirea e cea mai mare minciună. O să te folosească, o să te-nşele şi o să te mintă. O să te facă să suferi pîn-ai să rămîi goală pe dinăuntru ca un copac găunos, pîn-ai să te usuci şi-ai să te urîţeşti. Şi-ai să mori.*

Pe sub spaimă, Roz simţi un freamăt de milă.

– Cine te-a trădat? Cine te-a adus în halul ăsta?

Toţi. Toţi sînt la fel. Sînt nişte tîrfe, deşi ne numesc pe noi aşa. N-au venit la mine, nu şi-au făcut poftele cu mine, în timp ce nevestele lor dormeau, singure, în sacrele paturi matrimoniale?

– Te-au silit? Te-au...

Şi pe urmă, îţi iau ce-i al tău. Ce-a fost al meu!

Se lovi cu amîndoi pumnii în burtă, iar forţa furiei, a durerii şi a revoltei Ameliei o împinse pe Roz cu doi paşi înapoi.

Începuse furtuna, revărsîndu-se din cer, izbucnind din pămînt, învolburîndu-se prin ceaţă şi prin aerul gros care înăbuşea plămînii lui Roz de parcă ar fi tras în piept noroi.

Prin vuietul vîntului, auzi urletele demente.

Vreau să-i omor pe toţi! Pe toţi să-i omor, în somn! Să-i sfîrtec în bucăţi, să mă scald în sîngele lor. Vreau să-mi iau înapoi ce-i al meu. Blestemaţi să fie, blestemaţi să fie cu toţii, arză-i-ar focul iadului!

– Nu mai sînt! S-au făcut ţărînă! încercă Roz să strige, dar abia reuşi să îngaime cîteva frînturi de vorbe. Eu sînt tot ce-a mai rămas.

Furtuna încetă la fel de brusc pe cît începuse, iar Amelia, stînd în mijlocul calmului care se lăsase, deveni cea care le îngîna cîntece de leagăn copiilor. Tristă şi palidă, în rochia ei cenuşie.

Eşti a mea. Sînge din sîngele meu. Întinse o mînă, iar din palmă îi izvorî ceva roşu. *Oase din oasele mele. Din pîntecul meu, din inima mea. Răpită, furată, smulsă. Găseşte-mă. Sînt aşa de pierdută...*

În clipa următoare, Roz se trezi singură, stînd pe iarba sîrmoasă de la marginea pădurii, cu tot ceea ce clădise întinzîndu-se, la picioarele ei.

*

Reveni la muncă, fiindcă munca o ajuta să se calmeze. Singura modalitate de a ocoli amintirea celor întîmplate la marginea pădurii era aceea de a face un lucru familiar, ceva ce-i ţinea mîinile ocupate, în timp ce mintea încerca să pună rînduială în toată nebunia.

Stătea singură, pentru că singurătatea o liniştea.

Cînd termină, porni spre casă prin pădure şi dădu o raită prin sera ei. Plantă cale într-un loc unde-şi dorea un efect mai dramatic, nemţişori şi ciuboţica-cucului unde voia mai mult farmec. La umbră, adăugă cîţiva clopoţei şi briboi, pentru a însenina atmosfera.

Liniştea ei, îşi spuse, se putea găsi întotdeauna acolo, în grădini, în ţărînă, în umbra Casei Harper. Sub cerul acela albastru şi curat, îngenunche pe pămînt şi contemplă cu privirea ceea ce-i aparţinea.

Cîtă frumuseţe, în zidurile din piatră de un galben blînd, în geamurile lucitoare, în brîul de un alb imaculat.

Ce secrete stăteau ascunse în odăile acelea, între acei pereţi? Ce era îngropat în acel pămînt pe care-l lucra, anotimp după anotimp, cu propriile ei mîini?

Crescuse acolo, la fel ca tatăl ei, ca tatăl acestuia, ca toţi cei care trăiseră înaintea lor. Generaţie după generaţie. Îşi crescuse copiii acolo şi muncise pentru a păstra acea moştenire, astfel încît şi copiii copiilor ei s-o poată numi casa lor. Indiferent cum se procedase pentru ca toate acestea să-i revină ei, trebuia să ştie. Şi, apoi, să accepte.

Mai liniştită, îşi puse la loc uneltele şi se duse în casă pentru a face un duş.

Îl găsi pe Mitch lucrînd în bibliotecă.

– Scuză-mă că te întrerup. Vreau să-ţi vorbesc despre ceva.

– Bun, şi eu am ceva să-ţi spun, răspunse el, răsucindu-se cu scaunul, şi luînd un dosar din teancurile de pe birou.

– Începe tu, îi propuse Roz.

– Hmm...? A, bine.

Îşi trecu o mînă prin păr, scoţîndu-şi cu cealaltă ochelarii – gesturi în care Roz recunoscu faptul că-şi punea gîndurile în ordine.

– Am făcut aici cam tot ce era de făcut, începu el. Aş mai putea lucra luni de zile la istoria familiei tale, completînd detaliile, mergînd tot mai departe înapoi, generaţie cu generaţie. De fapt, chiar asta intenţionez să fac. Dar, în ce priveşte scopul pentru care m-ai angajat, am ajuns într-un impas. Nu făcea parte din familie, Roz. Nu era o Harper, se corectă el. Nici din naştere, nici prin căsătorie. Nici o informaţie – nume, date, naşteri, căsătorii, decese –, nimic din tot ce am nu plasează o femeie numită Amelia în casa asta sau în familia Harper. Nici o femeie de vîrsta ei nu a murit în casă de-a lungul perioadei pe care o avem în vedere.

– Înţeleg...

Roz se aşeză, dorindu-şi vag o cafea.

– Acum, dacă Stella a citit greşit numele...

– Nu l-a citit greşit, clătină Roz din cap. O chema Amelia.

– De acord. Dar nu există nici o Amelia Harper, din naştere sau prin căsătorie, nicăieri în documente. În mod destul de ciudat, dacă ţinem seama de cînd a fost construită casa asta, nu s-a consemnat decesul nici unei femei în jur de douăzeci-treizeci de ani în casă. Mai tinere sau mai vîrstnice, da, au fost cîteva...

Puse dosarul deasupra unui vraf.

– Ăă, unul dintre cele mai interesante decese a avut loc în 1859, cînd unul dintre strămoşii tăi, un anume Beauregard Harper şi-a rupt gîtul şi alte cîteva oase, căzînd

de pe terasa de la etajul întîi. Din scrisorile în care am citit descrierea evenimentului, reiese că era acolo cu o femeie, alta decît nevastă-sa, angajați într-o zbenguială sexuală care a devenit un pic cam prea entuziastă. S-a aplecat peste balustradă şi şi-a luat şi partenera cu el. Cînd servitorii au ajuns la el, era deja mort, dar, fiind cam corpolent, a amortizat căderea musafirei, care a aterizat peste el şi nu s-a ales decît cu o fractură la picior.

– Şi o compromitere incurabilă, presupun.

– Probabil. Ți-am făcut o listă cu numele femeilor din familia Harper care au murit aici. Mai am şi cîteva consemnări ale servitoarelor decedate, dar nici una nu se înscrie în parametri existenți. Am mai primit şi unele informații de la avocata din Chicago despre care ți-am vorbit.

Începu să caute alt dosar.

– Descendenta menajerei de pe vremea lui Reginald Harper a descoperit că are trei strămoşi care au lucrat aici – menajera, unchiul menajerei, care era grădinar, şi o verişoară tînără care ajuta la bucătărie. Din toate astea, am putut reconstitui şi o istorie detaliată a acelei familii. Deşi nici una dintre date nu se leagă cu ceea ce ne interesează pe noi, m-am gîndit că ți-ar prinde bine.

– Da, într-adevăr.

– Avocata încă mai caută informații, cînd are timp; deocamdată, e destul de ocupată. Totuşi s-ar putea să avem noroc.

– Ai depus eforturi considerabile.

– Vei putea să te uiți la diagrame şi s-o localizezi pe verişoara de gradul doi, după mamă, a stră-străunchiului tău, şi să-ți formezi o imagine destul de clară despre viața lui. Dar nici asta n-o să te ajute cu nimic.

– Te înşeli.

Roz privi muntele de dosare şi panoul plin de hîrtii, fotografii şi diagrame, suspendat în spatele lui Mitch.

– Mă ajută foarte mult. Tocmai am descoperit un lucru despre care ar fi trebuit să-mi dau seama de mai multă vreme. Ar fi fost cazul să ştiu despre nenorocosul ăla adulterin de Beau şi de Lucybelle, patroana salonului, şi de toți ceilalți pe care i-ai readus la viață pentru mine.

Se ridică să se ducă la panou şi să studieze fețele şi numele. Unele-i erau familiare, altele păreau ale unor străini.

– Pe tatăl meu, după cum văd, îl interesa mai mult prezentul decît trecutul. Iar cînd a murit bunicul, eram atît de mică, încît nu-mi amintesc să-mi fi povestit ceva despre familie. Cele mai multe lucruri pe care le ştiu le-am aflat de la bunica mea, care nu era o Harper din naştere, sau de la verii mai mari. Mereu am vrut să mă uit prin hîrtiile vechi, dar nu mi-am făcut timp niciodată.

Făcu un pas înapoi din fața panoului.

– Istoria familiei – toți cei care au trăit înaintea noastră au o mare importanță şi pînă acum nu le-am acordat suficient respect.

– Cu prima parte sînt de acord, dar nu şi cu a doua. Casa asta arată cît de mult respect îi porți familiei tale. În esență, ceea ce voiam să-ți spun e că nu pot să o găsesc. Cred, din cîte am observat şi după cum simt, că Amelia e una dintre înaintaşele tale, dar nu face parte din familie. Nu-i găsesc numele în nici un document. Şi nici nu cred că a lucrat aici ca servitoare.

– Nu crezi.

– Ținînd seama de perioadă, de epocă, de moravurile societății, ca servitoare, ar fi putut rămîne însărcinată cu vreun bărbat din familie, dar mă îndoiesc că i s-ar fi permis să rămînă angajată şi să locuiască în casă pe parcursul sarcinii. Ar fi fost concediată, eventual, primind şi o oarecare compensație financiară. Totuşi, nu mi se pare verosimil.

După ce aruncă o ultimă privire spre panou, Roz reveni la fotoliu şi se aşeză.

– De ce nu?

– Reginald era capul familiei. Toate informaţiile pe care le am despre el arată că era peste măsură de mîndru, foarte conştient de poziţia lui sus-pusă, ca să zicem aşa, în comunitate – în politică, în afaceri, în societate. Sincer să fiu, Roz, nu-l văd zbenguindu-se cu cameristele. Desigur, respectiva zbenguială putea să-i aparţină şi unei rude – unchi, cumnat, văr, dar intuiţia îmi spune că legătura cu Amelia e mult mai strînsă.

– Ceea ce înseamnă...?

– O amantă. O femeie care nu era soţia lui, dar îi satisfăcea necesităţile. O ţiitoare.

După o pauză destul de lungă, Roz spuse:

– Ştii ce mi se pare foarte interesant, Mitch? Că am ajuns, din direcţii diferite, în acelaşi punct. Tu ai parcurs atîtea tone de documente, încît mă apucă durerea de cap numai cînd mă gîndesc la ele. Telefoane, căutări pe Internet, cercetări în scripte... Grafice şi diagrame şi Dumnezeu mai ştie ce. Şi, făcînd toate astea, nu numai că mi-ai reconstituit o imagine a propriei mele familii la care nu m-am gîndit niciodată, oameni cărora nu le ştiam numele, dar care sînt, într-un sens cît se poate de real, răspunzători pentru că exist. Pe lîngă toate astea, ai eliminat zeci de posibilităţi, zeci de presupuneri cu privire la cine a putut să fie această biată femeie, astfel încît să ne putem concentra asupra celui mai probabil răspuns. Ce crezi, cînd vom reuşi, o să-şi regăsească liniştea?

– La asta nu ştiu ce să-ţi răspund. De ce eşti atît de tristă? Mi se frînge inima cînd te văd aşa.

– Nici eu nu-s prea sigură. Din cauza celor întîmplate azi, răspunse Roz şi îi povesti ce păţise. Mi-a fost aşa de frică... încheie ea, transpirînd profund. Mi-a fost frică în

noaptea cînd ne-a împiedicat să intrăm în camera copiilor şi cînd am intrat amîndoi în casă de pe terasă şi ea a avut ieşirea aia furibundă. Mi-a fost frică în noaptea aceea, în cadă, cînd m-a ţinut sub apă. N-am crezut că o să mă mai sperii vreodată atît de tare. Dar azi, azi, în timp ce stăteam acolo, privind-o cum venea spre mine peste cîmpie, prin ceaţă, am rămas împietrită. I-am văzut faţa, nebunia din ochi, un soi de hotărîre dementă şi nestrămutată, atît te puternică, încît ar putea învinge chiar şi moartea.

Se scutură înfiorată.

– Ştiu că e ciudat, dar cred că asta a făcut, într-un fel. A învins moartea cu ajutorul nebuniei, şi nu se poate elibera.

– De data asta nu te-a mai atins? N-a încercat să-ţi facă nimic?

Roz clătină din cap.

– Nici chiar în momentele cînd era în culmea furiei. Nu puteam să respir – aveam senzaţia că mă înec în noroi, dar e posibil ca în parte să fi fost efectul propriei mele panici. Vorbea despre omoruri, despre băi de sînge... În casa asta nu s-a discutat niciodată despre vreo crimă, dar mă întreb... O, Doamne, ar fi posibil s-o fi ucis cineva? Cineva din familia mea?

– Vorbea despre nişte omoruri pe care ar fi vrut să le comită chiar ea, îi reaminti Mitch, nu că ar fi fost asasinată.

– Într-adevăr, dar nu poţi fi convins că o femeie nebună le spune pe toate în ordine. A zis că sînt sînge din sîngele ei. Indiferent dacă e adevărat sau nu, ea aşa crede. Ca şi tine, de altfel.

Mitch se ridică de la birou, se apropie de ea şi luîndu-i mîinile într-ale lui, o ridică din fotoliu şi o cuprinse în braţe.

– Tu ce crezi?

Încurajare, îşi spuse Roz, în timp ce-şi rezema capul de umărul lui. Un bărbat putea s-o încurajeze atît de mult, dacă ea îşi îngăduia să accepte...

– Are ochii tatălui meu, am văzut asta azi, spre sfîrşit. Niciodată n-am mai observat, poate că n-am vrut să văd... Oare i-a luat copilul, Mitch? Străbunicul meu? S-ar fi putut să fie atît de lipsit de inimă?

– Dacă toate astea sînt reale, s-ar putea să-i fi dat ea copilul. Poate că s-au certat şi a ajuns să regrete. Există încă foarte multe variante.

– Vreau să ştiu adevărul. Trebuie să-l aflu, orice-ar fi.

Se retrase, reuşind să-i zîmbească.

– Cum naiba să găsim o femeie care s-ar putea să fi fost amanta străbunicului meu?

– Avem un nume de botez, o vîrstă aproximativă, şi ipoteza că a locuit în zona oraşului Memphis. Vom începe cu astea.

– E vorba de optimismul tău înnăscut sau încerci să mă linişteşti?

– Cîte puţin din amîndouă.

– În regulă. Mă duc să-mi torn un pahar de vin. Vrei şi tu ceva?

– Mi-ar prinde bine un bidon de apă, ca să contrabalanseze efectele celor cinci bidoane de cafea pe care mi le-am turnat azi pe gît. Vin şi eu cu tine.

O cuprinse cu un braţ pe după umeri şi o porniră spre bucătărie.

– S-ar putea să trebuiască să amîn toate astea pînă după nunta Stellei şi a lui Logan. Nu-mi mai văd capul de treburi. Am impresia că, oricît de pretenţioşi or fi morţii, prioritatea ar trebui să le revină totuşi celor vii.

Scoase o sticlă de apă şi o lămîie.

– Nu-mi vine să cred că, peste cîteva zile, băieţii ăştia nu vor mai locui aici.

Turnă apa, tăie lămîia în felii, după care le puse în pahar şi i-l oferi.

– Mulţumesc. Cred că vor veni destul de des pe-aici, dacă sentimentele sînt reciproce.

– Sper să fie aşa.

Roz îşi luă paharul cu vin, dar telefonul începu să sune, înainte de a apuca să soarbă din el.

– Unde-o fi David? se întrebă ea, după care răspunse.

Ascultă un moment, apoi, îi zîmbi încet lui Mitch.

– Bună, Jane, salută ea, ridicînd paharul cu vin în semn de toast.

– E atît de palpitant, ca un film cu spioni sau aşa ceva...

Hayley fremăta, alături de Roz şi Stella, în cabina liftului care ce urca spre apartamentul lui Clarise Harper.

– Toată dimineaţa am stat să ne facem manichiura şi pedichiura, iar acum, după-amiaza, am pornit pe furiş la vînătoare de documente secrete. E absolut fascinant!

– Zi asta mai tîrziu, dacă ne arestează şi stăm peste noapte în puşcărie, cu Big Bertha, îi propuse Stella. Dacă Logan va trebui să se însoare cu mine, mîine, printre gratiile celulei, o să mă enervez îngrozitor.

– Eu ţi-am spus să nu vii, îi reaminti Roz.

– Şi să pierd ocazia?

După ce inspiră adînc pentru a-şi face curaj, Stella ieşi din lift.

– Oi fi eu mofturoasă, dar laşă nu sînt. Şi-n plus, are şi Hayley dreptatea ei: e palpitant.

– Nu mi se pare deosebit de palpitant să intru în apartamentul unei babe constipate, ca să iau înapoi ceea

ce-mi aparține – plus un iepuraș speriat. Jane putea să le aducă și singură. Ne-ar fi scutit de un drum. Avem și-așa destule pe cap, cu nunta de mîine.

– Știu, și-ți sînt recunoscătoare că ne-ai dat o zi liberă, ca să ne putem ferchezui.

Pradă unui impuls, Stella o sărută pe obraz.

– După nuntă, voi munci de două ori mai mult, ca să compensez.

– S-ar putea să fie nevoie. Și acum, să ne rugăm ca strigoaica aia bătrînă să se fi dus să-și facă permanentul, așa cum a anunțat, altfel o să iasă urît de tot.

– Ție chiar nu îți este teamă, începu Hayley, dar în clipa aceea ușa se întredeschise, iar Jane privi pe furiș prin crăpătură.

– Nu... nu te așteptam decît pe tine, verișoară Rosalind. Nu știu dacă e bine să...

– Și ele tot pentru mine lucrează. Sîntem prietene.

Neavînd răbdare s-o mai lungească sau să fie diplomată, Roz deschise ușa și intră.

– Jane, ele sînt Stella și Hayley. Ți-ai împachetat toate lucrurile?

– Da, nu sînt prea multe. Mă gîndeam c-o să se supere așa de tare, cînd va veni acasă și va vedea c-am plecat, încît nu-s sigură că trebuie să...

– Văd că aici e la fel de oribil ca întotdeauna, o întrerupse Roz. Trăsnește, pur și simplu, a levănțică. Cum suporți? Aia de-acolo-i una dintre ciobănițele noastre de Dresda, și uite și pisica de Meissen, și... Mai dă-le-n mă-sa. Unde-s jurnalele?

– Nu le-am scos. Mi-am spus că nu era...

– Bine. Dă-mi cheia, arată-mi unde-s și-am să le iau eu. Hai, Jane, să nu pierdem vremea, adăugă Roz, cînd fata nu se clinti din loc. Te-așteaptă un apartament nou, iar de luni dimineața începi și munca într-o slujbă nouă

și plăcută. Poți să le primești sau să le refuzi – cum preferi, dar eu n-am să ies din coșmelia asta care pute a lavandă fără ceea ce-mi aparține de drept. Așa că poți să-mi dai cheia sau încep să arunc lucrurile care-ncotro, pînă găsesc ceea ce mă interesează.

– O, Doamne... Mi se face rău...

Jane se scotoci în buzunar și scoase o cheie de alamă, cu ornamentații.

– Biroul din camera ei, sertarul de sus. Păli brusc. Am amețeli, spuse ea.

– Revino-ți, o repezi Roz. Stella, ce-ar fi s-o ajuți pe Jane să-și adune lucrurile?

– Sigur. Vino cu mine, Jane.

Convinsă că Stella avea să rezolve problema, Roz se întoarse spre Hayley.

– Tu fii atentă la ușă, îi ordonă ea.

– I-auzi, nene, ce mișto! Eu țin de șase!

Roz chicoti împotriva voinței sale pînă ajunse în dormitorul lui Clarise, unde mirosea și mai tare a lavandă, cu un iz de violete pe deasupra. Patul avea o tăblie capitonată cu mătase aurie, mițoasă și o cuvertură antică, pe care Roz o recunoscu, de asemenea, ca provenind din Harper House – ca și masa de lîngă fereastră și lampa art nouveau.

– Hoață bătrînă, mormăi Roz, și se duse direct la birou.

Răsuci cheia în broască și nu-și putu stăpîni o exclamație, cînd văzu teancurile de jurnale vechi, legate în piele.

– Ăsta o să fie ditamai șutul în fundul ăla al tău ciolănos, conchise ea și, desfăcînd geanta pe care o avea agățată de umăr, puse cu grijă caietele înăuntru.

Ca să se asigure că le luase pe toate, deschise și restul sertarelor, apoi cotrobăi fără scrupule prin noptiere, prin secreter și scrin.

Deşi considera că era o prostie, şterse toate suprafeţele pe care le atinsese. Clarise ar fi fost în stare să cheme poliţia, ca să reclame o spargere. Apoi lăsă cheia la vedere, pe birou.

– Stella a coborît cu ea, o anunţă Hayley, cînd Roz ieşi. Tremura aşa de tare că ne-am temut să nu facă o criză, dacă mai sta mult aici. Roz, biata fată n-avea decît o valiză. Toate lucrurile ei sînt în valiza aia.

– E tînără. Va avea timp destul să-şi mai adune. Ai atins ceva de pe-aici?

– Nu. M-am gîndit, ştii, la amprente...

– Bravo, fetiţo. Hai, să mergem.

– Le-ai luat?

Roz bătu cu palma peste geantă.

– Mai uşor decît să-i iau acadeaua unui bebeluş, treabă pe care Clarise a făcut-o la viaţa ei.

Abia după ce o instalară pe Jane în apartament şi porniră înapoi spre casă, Roz observă că Hayley devenise ciudat de tăcută.

– Nu-mi spune că ai îndoieli sau remuşcări.

– Ce? A, nu... Nu. Jurnalele alea sînt ale tale. Să fi fost în locul tău, eu aş fi luat şi celelalte lucruri furate din Harper House. La Jane mă gîndeam. Ştiu că e mai tînără decît mine, dar nu cu mult. Şi pare aşa de... nu ştiu... fragilă şi speriată şi de umbra ei... Totuşi a făcut un gest foarte curajoas.

– Ea nu are ce-ai avut tu, replică Roz. Energia ta, pe de o parte, şi de care ai beneficiat, în bună măsură. N-a avut nici un tată ca al tău. Un tată care s-o iubească, s-o înveţe şi să-i dăruiască un cămin sigur şi fericit. Nu se simte puternică şi atrăgătoare, aşa cum eşti tu.

– Are nevoie de o tunsoare şi de haine mai bune. Auzi, Stella, n-ar fi distractiv s-o aranjăm?

– Uşurel, fată.

– Nu, pe bune! Mai tîrziu, cînd o s-avem timp. Mă mai gîndeam şi cum arăta cînd a intrat în apartamentul ăla nou. Cît de recunoscătoare şi de surprinsă a fost că-i trimiseseşi cîteva lucruri, Roz! Doar strictul necesar, patul şi salteaua şi cîte ceva de mîncare, la bucătărie. Nu cred c-a mai făcut vreodată cineva aşa ceva pentru ea, doar din bun-simţ. Îmi părea aşa de rău pentru ea, şi-n acelaşi timp eram atît de fericită, privindu-o cum se uita în jur, uluită şi cu ochii-n lacrimi!

– Ei, acum să vedem ce face cu ce-a primit.

– I-ai oferit şansa să facă ceva. La fel cum ai procedat cu mine şi cu Stella.

– Hai, nu-ncepe!

– Ba încep! Toate am fost în impas şi tu ne-ai dat o mînă de ajutor, ca să trecem hopul şi să ne continuăm drumul. Iar acum, Jane are o casă a ei şi o slujbă nouă. Eu am o fetiţă frumoasă şi o casă minunată pentru ea. Iar Stella se măritată mîine.

Începu să-şi tragă nasul. Roz îşi dădu ochii peste cap, privind apoi în oglinda retrovizoare.

– Ţi-am zis *serios* să nu-ncepi!

– N-am încotro. Sînt aşa de fericită! Stella se măritată mîine. Şi, una peste alta, sînteţi cele mai bune prietene ale mele.

Stella îi dădu cîteva şervetele, peste spătar, şi păstră unul şi pentru ea.

Erau şaisprezece jurnale cu totul, cinci ale bunicii lui Roz, Elizabeth Harper, şi nouă scrise de străbunica ei, Beatrice, toate scrise de la prima pînă la ultima filă.

Conţineau şi cîteva desene de-ale bunicii ei, constată Roz, răsfoindu-le repede. Simţea că-i creşte inima privindu-le.

Nu avea nevoie să-i spună Mitch că, deşi aveau jurnalele, sarcina de a le citi pentru a găsi ceva referitor la Amelia era descurajantă.

– Nu sînt datate.

Frecîndu-se la ochi, Stella se rezemă de spătarul canapelei din salon.

– Din cîte-mi pot da seama, Beatrice Harper n-a folosit cîte un caiet pe an, ci pur şi simplu l-a umplut pe fiecare pînă la sfîrşit, înainte de a trece la următorul.

– Deci, le vom pune în ordine aşa cum putem, spuse Mitch. Ni le împărţim şi începem să le citim pe rînd.

– Sper să primesc unul cît mai interesant.

Date fiind împrejurările, David făcuse un ceai deosebit de tare, la care servi şi cîte un corn.

– Vreau să existe o evidenţă clară a lor, în orice moment. Dar mîine avem o nuntă. Stella, te rog să nu întreci măsura. Am să-mi reproşez, dacă te măriţi cu cearcăne sub ochi. Cine să fie? întrebă Roz, cînd se auzi soneria. Toată lumea e aici. Nu, David, stai jos. Mă duc eu să deschid.

Porni spre uşă, cu Parker zbenguindu-se pe la picioarele ei şi lătrînd pentru a-i da de ştire că-şi făcea datoria de paznic al casei. Cînd deschise uşa, sprîncenele lui Roz se arcuiră, iar pe buze îi apăru un zîmbet tăios ca o lamă.

– Ei, verişoară Rissy, ce surpriză neplăcută!

– Unde-i fata aia bună de nimic şi lucrurile mele?

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti şi nici nu-mi pasă.

Observă că mătuşa ei închiriase un Sedan cu şofer, pentru drumul din oraş pînă la Harper House.

– Cred că bunele maniere mi-ar dicta să te invit în casă, dar te previn, nu m-aş codi să te percheziţionez la piele, înainte de a pleca – ceea ce ar fi o experienţă

traumatizantă pentru toate părţile implicate – aşa că nici să nu te gîndeşti să iei ceva.

– Eşti şi ai fost întotdeauna o fiinţă necuviincioasă şi dezagreabilă.

– Ce interesant, remarcă Roz, făcînd un pas înapoi, pentru a o lăsa pe Clarise să intre în antreu, rezemată în baston. Şi eu aveam aceeaşi părere despre tine. Sîntem în salon, tocmai ne bem ceaiul, adăugă ea, păşind spre uşă. Verişoara Rissy ne face o vizită. Ce ghinion, nu-i aşa? Cred că-l mai ţii minte pe fiul meu, Harper. Nu pierdeai niciodată ocazia să te plîngi de el de cîte ori veneai în vizită. Şi uite-l şi pe David, prietenul din copilărie al lui Harper, care se îngrijeşte de Harper House şi care va număra argintăria.

– Nu mă interesează boarfele tale.

– Altceva, nu prea am ce să-ţi ofer. Cred că l-ai cunoscut şi pe doctorul Carnegie.

– Da, şi voi vorbi despre el cu avocatul meu.

Mitch zîmbi larg:

– Numele şi prenumele: Carnegie Mitchell.

– Iar el e Logan Kitridge, prieten, vecin şi angajat, logodnicul domnişoarei Stella Rothchild, care-mi administrează centrul de grădinărit.

– Nu mă interesează adunătura ta pestriţă de salariaţi, nici obiceiul ăsta discutabil de a-i aduna pe toţi în Harper House.

– Aceştia sînt copiii ei, Gavin şi Luke, şi cîinele lor, Parker, continuă Roz, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Şi o tînără verişoară, din familia Ashby, Hayley Phillips, împreună cu frumoasa ei fiică, Lily. Cred că am prezentat pe toată lumea. David, cred că ar fi bine să-i torni lui Clarise o ceaşcă de ceai.

– Nu vreau ceai, mai ales preparat şi turnat de un homosexual.

– Nu se ia, o liniști David, netulburat.

– Cum, David, ești homosexual? se prefăcu Roz surprinsă.

– Încerc să-mi păstrez subtilitatea.

– Unde-i Jane? întrebă Clarise pe un ton autoritar. Insist să vorbesc cu ea în clipa asta.

Roz luă un fursec mic și i-l dădu lui Lily, care chițăi încîntată.

– Și Jane cine să fie...?

– Știi foarte bine cine, Jane Paulson.

– A, desigur. Verișoara Jane. Mă tem că nu-i aici.

– N-am să-ți tolerez minciunile.

La auzul tonului ei, Parker scoase un mîrîit amenințător.

– Și nu lăsați javra asta infectă să se apropie de mine!

– *Nu* e infect! sări în picioare Gavin, dar fu imediat prins de mama lui. Tu ești infectă!

– Și ești rea! îi ținu isonul Luke. Așa c-o să te muște, fiindcă e un cîine bun!

– Gavin, tu și Luke duceți-l pe Parker afară. Hai, fuga! îi expedie Stella, strîngîndu-l semnificativ pe Gavin de braț.

– Luați și discul Frisbee, le propuse Logan, făcîndu-le cu ochiul. Vin și eu în cîteva minute.

Gavin luă cîinele în brațe și se strîmbă la Clarise, în timp ce ieșea. În ușă, Luke se opri.

– Nu ne place de tine! anunță el, după care își urmă fratele grăbit, cu picioarele lui grăsuțe.

– Văd că nici angajații tăi nu se pricep mai bine decît tine să-și crească copiii, Rosalind.

– Se pare că nu. Și sînt teribil de mîndră! Ei bine, dacă tot nu vrei să bei un ceai și nu te pot ajuta în legătură cu Jane, eu zic să nu te mai reții.

– Unde-s jurnalele?

– Jurnalele? A, te referi la jurnalele scrise de bunica și de străbunica mea, care au fost luate din casa asta fără să mi se ceară permisiunea?

– Nu era necesară permisiunea ta. Sînt cea mai vîrstnică membră a familiei Harper, iar acele jurnale îmi aparțin, de drept.

– Cu siguranță, în privința asta nu sîntem de acord, dar te pot ajuta spunîndu-ți unde se află. Au revenit acolo unde le este locul – din punct de vedere moral, legal și etic.

– Voi pune să te aresteze.

– O, te rog, încearcă! Ce distractiv o să fie!

Aisbergul cel periculos reapăruse, în timp ce Roz se așeza pe brațul unui fotoliu, punînd dezinvolt picior peste picior.

– N-ai să mori de plăcere cînd îți vei vedea numele, numele familiei Harper, comentat în toată presa, zise Roz.

Ochii i se aprinseră, contrastînd frapant cu răceala vocii.

– Voi avea eu grijă, continuă, ca să se întîmple așa. Voi accepta să dau toate interviurile, care mi se vor cere, și-am să discut la toate cocktailurile mizeria asta. Puțin îmi pasă ce se va întîmpla.

Făcu o pauză, aplecîndu-se să ia fursecul pe care i-l întindea Lily.

– O, îți mulțumesc, dulceață mică. Dar ție? o întrebă ea pe Clarise. Nu cred c-o să-ți placă să devii subiectul bîrfelor, al bancurilor și al aluziilor. Mai ales că n-o să te-alegi cu nimic de pe urma asta. Mi-am luat înapoi ceea ce îmi aparține potrivit legii.

O luă pe Lily în brațe, și-o puse pe genunchi și-i dădu fursecul înapoi. În cameră, se lăsase tăcerea. Nu se mai auzeau decît gîfîielile indignate ale lui Clarise. Roz conchise că era una dintre rarele ocazii cînd putea să

descrie corect reacţia cuiva prin cuvintele: „mai-mai să-i plesnească pieptul".

Era splendid.

– Dacă vrei ca poliţia să se interesezee cum am ajuns să-mi recuperez bunurile, le voi spune cu plăcere. Şi sper că-ţi va face plăcere şi ţie să le explici cum de nişte obiecte care aparţin Casei Harper, şi ca atare mie, erau încuiate în biroul tău. Împreună cu alte cîteva piese scumpe, catalogate ca proprietăţi ale Harper House.

– Ai să murdăreşti numele familiei! Vînătă la faţă de furie, Clarise păşi înainte. N-ai nici un drept. Nu se cuvine să scormoneşti prin ceea ce e mai bine să rămînă îngropat.

Calmă, Roz îi dădu fetiţa lui Mitch. Aceasta începu să gîngurească şi-o oferi cu mărinimie ce mai rămăsese din fursec. În timp ce se ridica în picioare, îl auzi pe Mitch murmurînd:

– Pune-o la podea, iubito.

– De ce te temi? întrebă Roz. Cine a fost Amelia? Ce i-au făcut?

– Nimic decît o vagaboandă, o tîrfă ieftină care a căpătat exact ceea ce merita. Am ştiut, din clipa cînd te-ai născut, c-ai să-i semeni – sîngele apă nu se face. Şi văd că aşa s-a întîmplat.

– Deci, sînt descendenta ei, spuse încet Roz.

– N-am să mai vorbesc despre asta. E o crimă şi un păcat că o femeie ca tine e stăpîna acestei case. N-ai nici un drept aici şi nici n-ai avut vreodată. Eşti o nimeni, o hoaţă, nimic altceva decît o pată pe numele familiei. Bunica mea ar fi pus cîinii pe tine înainte să-ţi laşi neamul să treacă pragul Casei Harper.

– OK, pîn-aici.

Înainte ca Roz să vorbească – şi avea destule de spus – Harper se ridică şi străbătu camera.

– Ieşi afară şi să nu mai intri niciodată pe uşa aia.

– Nu fi obraznic, băiete.

– Nu mai am opt ani, şi nu eşti bine-venită aici. Crezi c-am să stau cu mîinile-n sîn, în timp ce tu-mi insulţi mama? O femeie cu mai multă clasă într-o singură geană decît ai putea tu să aduni din toate ciolanele tale uscate? Şi-acum, pot să-ţi arăt uşa sau să te zbor afară-n şuturi. Alege.

– Eşti la fel ca ea.

– Ăsta-i primul adevăr pe care l-ai spus de cînd ai intrat. Pe-aici, *verişoară* Rissy.

O luă de braţ şi, deşi bătrîna încercă să-l plesnească peste mînă, o scoase cu forţa din cameră.

Urmă un moment de tăcere, după care se auzi îndemnul cu gas scăzut al lui Hayley.

– Hai, tu, Harper...!

20

Sus, în salon, Mitch puse pe genunchi picioarele lui Roz şi începu să le maseze.

– Ai avut o zi obositoare.

– Nu-i aşa?

– Şi ai dat cîteva lovituri în plin, campioano.

– Da, dar şi Harper a tras o bîtă de-a zburat mingea afară din stadion.

– Ştiu că sînt îndrăgostit, atunci cînd fata pe care o iubesc poate vorbi făcînd analogii cu baseball-ul.

Îi ridică piciorul şi se aplecă ca să-i sărute glezna.

– Am să-mi iau cu mine partea mea din jurnale. Cred c-am să le pot începe lectura la noapte.

– Şi tu ai avut o zi grea. Nu-i tîrziu nici după nuntă.

Roz îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, în timp ce degetul lui mare îi apăsa adîncitura tălpii.

– Şi-n plus, dacă pleci, n-ai să-mi mai masezi picioarele.

– Speram ca asta să fie o mită convenabilă.

– N-am nevoie de nici o mită. Speram să rămîi.

– Întîmplător, am costumul pentru nuntă în maşină.

Roz zîmbi fără să deschidă ochii.

– Îmi plac bărbaţii care gîndesc în perspectivă.

– Nu eram sigur că va mai fi un loc pentru încă un bărbat în noapta asta. Ajun de nuntă, ritualuri feminine...

– Ne-am început ritualurile azi-dimineaţă, la salon, şi le vom relua mîine. Vor fi o familie frumoasă, nu-i aşa?

– Sînt deja. Mi-a plăcut să-i văd pe băieţii ăia cum au înfruntat-o pe bătrînă, dar şi loviturile tale executate atît de elegant, urmate de goana lui Harper pentru degajarea bazelor.

– Toţi am fost fermecător de bădărani, nu-i aşa? Evident, n-o să-ţi mai vorbească niciodată. Nu te va ajuta la carte.

– Nu-mi fac nici o grijă. Şi nu prea sînt şanse să se distreze cu ceea ce-am să scriu despre ea.

– Eu am să mă distrez. Dar ea ştie. Ştie cine e Amelia şi ce i s-a întîmplat. Cred că a ştiut dintotdeauna. Există posibilitatea de a fi distrus jurnalele în care se face vreo referire la ea – cît de mică, din moment ce tot ceea ce ţine de Harper House e sacrosanct. Trebuie să fim pregătiţi pentru asta.

– Avem nevoie doar de cîteva seminţe. Pornind de la ele, pot să le înmulţesc.

Roz deschise ochii.

– Isteţ mai eşti! Ştiu că sînt îndrăgostită cînd omul pe care-l iubesc poate vorbi în termeni de grădinărie.

– Şi încă n-ai văzut nimic. Rosalind, picioarele tale m-au sedus.

– Picioarele mele?

– Sînt înnebunit după ele. Pur şi simplu nu ştiu niciodată... Încet, îi scoase una dintre şosetele groase ... ce-am să găsesc. Aha! Îi atinse cu un deget unghiile lăcuite în roz pal, cu doar o fărîmă de sclipici. Surpriză, surpriză!

– Ăsta e unul dintre micile mele secrete.

Mitch îi ridică picioarele şi-şi trecu buzele peste marginile tălpilor.

– Mor după secrete, murmură el.

Faptul de a-i face plăcere unei femei puternice, de a o privi, de a o vedea cum se lăsa în voia senzaţiilor, îi dădea satisfacţie. Un fior mărunt, un oftat slab, era negrăit de erotic, cînd ştia că acea femeie nu ceda în faţa nimănui.

De la atracţie la pasiune, de la pasiune la iubire. Era un drum pe care niciodată nu crezuse că-l va face din nou. Şi totuşi, îl începuse. Cînd o atingea, ştia că ea era femeia, singura femeie, cu care voia să-şi petreacă viaţa. Se întreba cum ajunsese în acel punct al existenţei lui fără să-i cunoască mirosul, sunetul vocii, textura fascinantă a pielii.

Cînd Roz se ridică, înlănţuindu-l cu braţele şi acoperindu-i gura cu buzele ei, inima fu cît pe ce să-i explodeze.

– Te pot vedea pe întuneric, îi spuse el. Te pot auzi cînd eşti la mile distanţă.

Micul sunet pe care-l scoase Roz, cînd se lipi de el, exprima emoţie pură.

Un moment, rămase cu capul lipit de umărul lui, cu inima bătîndu-i în ritm cu inima lui. Cum putea însemna iubirea atît de multe lucruri diferite în atît de multe momente diferite, n-avea să înţeleagă niciodată. Nu putea

fi decît recunoscătoare pentru asta – recunoscătoare că găsise această iubire, în acest moment.

Avea s-o prețuiască, așa cum îl va prețui și pe el.

Roz se retrase pentru a-i lua obrazul în mîini, astfel încît ochii să li se întîlnească.

– E mai greu cînd intri într-o relație știind mai multe, avînd mai multe la activ. Dar în același timp, e mai firesc. Mai împlinit și mai bogat. Vreau să știi că așa mă simt cu tine. Împlinită și bogată.

– Nu cred c-aș putea trăi fără tine, Rosalind.

– Bine. Roz îl sărută ușor. Bine, repetă, și se lăsă să lunece încet în vraja sărutului. Se încolăci apoi în jurul lui, mîngîindu-l. Părul lui, pielea lui. Aici, insuportabilă tandrețe, iar acolo, excitație fierbînd la foc scăzut. În timp ce gura i se lipea de a lui, degetele îi descheiară nasturii cămășii. Apoi își ridică brațele pentru ca Mitch s-o poată trage spre el și să se lipsească unul de altul, piele caldă pe piele caldă.

O culcă la loc pe canapea, lăsîndu-și mîinile și buzele s-o cutreiere. Sîni și umeri și gît, apoi în jos spre mijlocul acela incredibil de îngust.

Purta urme ale copiilor pe care-i născuse, ale bărbaților pe care-i crease. Un moment, Mitch își rezemă obrazul de abdomenul ei, uluit că primise darul unei femei atît de puternice.

Roz îi mîngîia spatele. Apoi își strecură încet mîinile între trupurile lor, ca să-i descheie blugii. Îl găsi dur și fierbinte, și-și simți mușchii zvîcnind și trepidînd de nerăbdare.

Începuseră să tragă de haine, iar Roz se ridică din nou. De data asta îl încălecă, privindu-l în ochii verzi, în timp ce, încet-încet, îl lua într-însa.

– O, Doamne.

Se agăță de spătarul canapelei, înfigîndu-și degetele în tapițerie.

Păstrîndu-și cu îndîrjire brutală controlul, îl călări, cu șoldurile mișcîndu-i-se într-un ritm torturant de lent, cu coapsele puternice ținîndu-l captiv în timp ce stabilea ritmul.

Îi simțea mîinile pe ea, strîngîndu-i cu disperare șoldurile, în timp ce se chinuia s-o lase să conducă. Apoi o mîngîiere lină în susul spatelui, o atingere delicată ca să-i cuprindă sînii.

Se strînse în jurul lui, sărutîndu-l în timp ce juisa, pentru a-l face să-i guste geamătul. Era îngropat în ea, brațele li se încleștau în jurul trupurilor, cînd Roz își azvîrli capul pe spate și ochii ei, sticloși de excitație, se închiseră în sfîrșit.

Roz se trezi la ora patru, prea devreme pentru jogging, prea tîrziu ca să mai adoarmă la loc. Zăcu un timp în liniște și întuneric. Era uimită de cît de repede se obișnuise cu prezența lui Mitch în patul ei. Nu se simțea înghesuită, nici măcar surprinsă să-l simtă dormind lîngă ea.

Era o senzație mai firească decît se așteptase – nu una cu care trebuise să se acomodeze, ci o stare fără de care nu voia să mai trăiască.

Se întrebă de ce nu i se părea ciudat să se trezească alături de el, că-și începea ziua cu încă cineva în spațiul ei. Foiala din baie, conversațiile – sau tăcerile – în timp ce se îmbrăcau.

Nu era nici straniu, nici ciudat, conchise ea, poate fiindcă o parte a făpturii ei așteptase să formeze iar o asemenea unitate. N-o căutase, n-o urmărise, nu suferise fără ea. În unele privințe, anii trăiți în singurătate o

ajutaseră să devină femeia care era. Iar acea femeie era gata să-şi împartă restul vieţii, casa şi familia cu acest bărbat.

Coborî din pat cu grijă. Încă o schimbare, îşi dădu ea seama. De mult nu-şi mai făcuse griji să nu trezească un partener adormit.

Se duse în salonul apartamentului ei, să aleagă unul dintre jurnale. Îşi trecu cu blîndeţe mîna peste un caiet al bunicii ei. Pe celelalte avea să le lase pentru mai tîrziu. Ceea ce făcea acum, făcea din simţul datoriei.

Avu nevoie de mai puţin de cincisprezece minute pentru a ajunge la concluzia că ea şi străbunica ei nu s-ar fi înţeles.

Vremea rămîne frumoasă. Afacerile îl ţin pe Reginald în New Orleans. N-am putut găsi mătase albastră în nuanţa pe care o căutam. Magazinele pur şi simplu nu sînt au courant. *Cred că trebuie să aranjăm un voiaj la Paris. Trebuie să angajăm altă guvernantă pentru fete, înainte de plecare. Femeia asta de acum e mult prea independentă. Cînd mă gîndesc la banii cheltuiţi cu salariul ei, cu camera şi întreţinerea, constat că sînt foarte nemulţumită de serviciile pe care le prestează. Recent, i-am dăruit o rochie foarte frumoasă, care mie nu-mi venea bine, şi a acceptat-o fără să clipească. În schimb, cînd îi cer cîte o mică favoaree, se poartă foarte morocănos. Fără doar şi poate, are timp să-mi facă măcar cîteva cumpărături simple, cînd nu are nici o altă treabă pe cap decît să supravegheze fetele şi să le dea cîteva lecţii.*

Am impresia că se consideră mai presus de poziţia ei.

Roz îşi întinse picioarele, răsfoind în continuare caietul. Majoritatea însemnărilor semănau. Nemulţumiri,

mărunţişuri despre cumpărături, planuri de petreceri, relatări ale petrecerilor trecute. Existau foarte puţine comentarii despre copii.

Lăsă acel jurnal pentru mai tîrziu şi alese altul. Frunzărindu-l, găsi o însemnare despre concedierea unei cameriste pentru că chicotise pe hol, şi alta despre un bal somptuos. Apoi, se opri şi citi mai cu băgare de seamă, cînd o anumită zi îi atrase atenţia.

Iar am pierdut sarcina. De ce-o fi tot atît de dureros să pierzi un copil ca şi să-l naşti? Sînt frîntă. Mă întreb cum voi suferi iar tot acest proces, în încercarea de a-i dărui lui Reginald moştenitorul pe care-l doreşte cu atîta disperare. Va vrea să se culce din nou cu mine imediat ce am să pot, iar calvarul va continua, cred, pînă concep din nou.

Nu-mi face nici o plăcere şi nu-mi fac plăcere nici fetele, care-mi amintesc în fiecare zi de ceea ce încă n-am reuşit.

Cel puţin, o dată ce voi concepe din nou, voi avea parte de linişte în lunile de sarcină. E datoria mea să aduc pe lume fii. N-am să mă fofilez, şi totuşi se pare că nu sînt în stare să nasc decît fete guralive.

Nu vreau decît să dorm şi să uit că n-am reuşit, nici de data asta, să-i ofer soţului meu şi acestei case moştenitorul pe care-l cer.

Copiii doar ca o datorie, îşi spuse Roz. Ce trist... Cum se vor fi simţit fetiţele acelea, considerate ca nişte eşecuri doar din cauza sexului lor? Existase măcar un dram de bucurie în acea casă, pe parcursul domniei lui Beatrice ca stăpînă, sau totul nu fusese decît datorie şi teatru?

Deprimată, se gîndi să treacă la unul dintre jurnalele

bunicii ei, dar îşi impuse să se mai uite prin unul de-al lui Beatrice.

M-am săturat de moarte de băgăreaţa aia de Mary Louise Berker. Ai zice că numai fiindcă a reuşit să nască patru fii, şi e din nou grasă ca o vacă, grea cu încă un copil, ştie tot ce se poate şti despre concepţiune şi creşterea copiilor. Şi, nici vorbă să fie aşa. Fiii ei zburdă peste tot ca indienii sălbatici şi nici nu le pasă că-şi pun mîinile murdare pe mobila din salon. Iar ea nu face decît să rîdă şi să zică băieţii sînt tot băieţi, *cînd dau năvală cu cîinii lor nespălaţi – trei la număr!*

A avut neobrăzarea să-mi sugereze să-l consult pe medicul ei şi pe nu ştiu ce doftoroaie voodoo. *Jură că de data asta o să nască şi fata după care tot oftează, fiindcă s-a dus la persoana aia hidoasă şi a cumpărat un talisman pe care şi l-a agăţat deasupra patului.*

E destul de rău că-i răsfaţă pe golanii ăia în modul cel mai necuviincios, şi adeseori în public, dar e de necrezut că îndrăzneşte să-mi vorbească mie despre asemenea chestiuni, şi totul sub pretextul prieteniei.

N-am ştiut cum să plec mai repede de la ea.

Roz îşi spuse că i-ar fi plăcut Mary Louise şi se întrebă dacă nu cumva Bobby Lee Berker, cu care fusese colegă de liceu, era vreun urmaş al ei.

Apoi o văzu, şi inima-i sări pînă-n gît.

M-am încuiat în camera mea. N-am să mai vorbesc cu nimeni. Umilinţa la care am fost supusă e peste puterile mele. În toţi aceşti ani am fost o nevastă conştiincioasă, o amfitrioană excepţională. Am supravegheat personalul acestei case fără să mă plîng şi am lucrat neobosit ca să

prezint imaginea cuvenită pentru egalii noştri din societate şi asociaţii de afaceri ai lui Reginald.

I-am trecut cu vederea, aşa cum se cade să facă soţiile, legăturile extraconjugale, mulţumită că era întotdeauna discret.

Şi acum, asta.

A venit acasă în seara asta şi mi-a cerut să vin în bibliotecă, pentru a-mi vorbi între patru ochi. Mi-a spus că a lăsat-o gravidă pe una dintre metresele lui. Asta nu-i o conversaţie care se cade să aibă loc între un soţ şi o soţie, şi cînd i-am spus ce cred, a trecut peste vorbele mele, ca şi cum n-ar fi avut nici o însemnătate.

Ca şi cum eu însămi n-aş avea nici o însemnătate.

Mi se spune că va trebui să dau iluzia că aş aştepta încă un copil. Mi s-a spus că dacă acea creatură naşte un fiu, va fi adus în casa noastră, va primi numele de Harper şi va creşte aici. Ca fiu al lui. Şi ca fiu al meu.

Dacă e fată, voi avea încă o „pierdere de sarcină" şi nimic mai mult.

Am refuzat. Fireşte că am refuzat să aduc copilul unei tîrfe în casa mea!

Atunci, mi-a dat de ales: sau îi accept hotărîrea, sau divorţează de mine. Ar prefera să-i rămîn soţie, pentru ca nici unul dintre noi să nu aibă de suferit scandalul unui divorţ, şi mă va recompensa corespunzător. Dacă refuz, voi avea parte şi de divorţ, şi de ruşine, şi voi fi alungată din casa pe care am îngrijit-o, din viaţa pe care mi-am făurit-o.

Prin urmare, nu am de ales.

Mă rog ca stricata aia să nască o fată şi aceasta să moară. Şi să moară şi ea. Să-i ardă pe toţi flăcările iadului.

Lui Roz îi tremurau mîinile. Deşi voia să citească mai departe, se ridică şi se duse la uşile terasei. Avea

nevoie de aer. Avînd caietul în mînă, se opri afară, în aerul răcoros al zorilor.

Ce fel de om fusese? Cum putuse să-şi forţeze soţia să-i accepte fiul nelegitim? Chiar dacă n-o iubise, ar fi trebuit măcar s-o respecte.

Oare iubise acel copil, din moment ce-l lipsise de mama lui şi-l încredinţase spre a fi crescut de o femeie care avea toate motivele să-l duşmănească?

Şi toate astea numai pentru ca numele de Harper să fie dus mai departe.

– Roz?

Nu se întoarse cînd auzi în spatele ei glasul lui Mitch.

– Te-am trezit. Credeam că n-am făcut zgomot.

– Nici n-ai făcut. Dar nu mai erai lîngă mine.

– Am găsit ceva. Începusem să citesc unul dintre jurnale şi am găsit ceva.

– Indiferent ce-ai găsit, văd că te-a tulburat.

– Sînt tristă şi mai sînt şi furioasă. Şi surprinsă că nu-s surprinsă. Am găsit o însemnare... Nu, mai bine citeşte cu ochii tăi.

Se întoarse spre el şi-i întinse caietul, deschis la pagina unde se oprise.

– Du-te cu el în salon. Eu simt nevoia să mai stau un minut aici.

– În regulă.

Mitch luă jurnalul, după care, văzînd în ochii ei ceva care făcea să i se strîngă inima, îi prinse bărbia cu mîna cealaltă şi o sărută.

Roz se întoarse iar spre priveliştea de afară, spre terenurile şi grădinile pe care le arginta lumina dinaintea zorilor. Casa care aparţinuse familiei sale de generaţii în şir. Meritase oare? Durerea şi umilinţa pe care le provocase un bărbat se justificau pentru ca proprietatea să rămînă sub un singur nume?

Reveni în casă şi se aşeză în faţa lui Mitch.

– Aici te-ai oprit din citit? o întrebă el.

– Am nevoie să asimilez vestea, cred. Cît de crud a fost cu ea! Nu era o femeie deosebită, din cîte-am citit în propriile ei jurnale. Egoistă, preocupată numai de sine, meschină. Totuşi, nu merita una ca asta. Nu mi-ai dăruit un fiu, aşa c-am să-mi fac unul cu alta. Sau accepţi, sau pleci. Şi a acceptat.

– Încă n-avem de unde şti.

– Ba ştim, clătină Roz din cap. Vom citi şi restul, dar ştim încă de pe-acum.

– Pot să parcurg eu caietul ăsta, şi pe celelalte, mai tîrziu, dacă vrei.

– Nu, hai să continuăm acum. În fond, e moştenirea mea. Vezi ce mai poţi găsi, da? Eu mă duc pînă jos, să fac cafea.

Cînd se întoarse, observă că Mitch îşi pusese ochelarii. Arăta ca un intelectual şifonat, îşi spuse ea, după ce-a lucrat toată noaptea. Fără cămaşă, cu blugii descheiaţi şi părul în neorînduială.

O învălui un sentiment de tandreţe, care îi ostoi durerea din inimă.

– Mă bucur că ai fost aici cînd am găsit asta, spuse ea, punînd tava pe masă. Apoi se aplecă şi-l sărută în creştetul capului. Mă bucur că eşti aici.

– Mai urmează, răspunse Mitch, luîndu-i mîinile într-ale lui. Vrei să-ţi fac un rezumat?

– Nu, citeşte ce-a scris. Vreau să aud cuvintele ei.

– Sînt frînturi pe ici, pe colo, gîndurile ei despre situaţia creată, strecurate printre însemnările zilnice. Umilinţa şi furia care clocoteau pe dedesubt. L-a făcut să plătească în singurul fel în care se pricepea – cheltuindu-i banii în stînga şi-n dreapta, interzicîndu-i să mai intre în patul ei, călătorind.

– O femeie mai puternică i-ar fi dat cu tifla, şi-ar fi luat copiii şi l-ar fi părăsit, comentă Roz, în timp ce turna cafeaua. Dar ea n-a făcut-o.

– Într-adevăr, n-a făcut-o. Erau alte vremuri şi femeile nu-şi permiteau prea multă independenţă.

– Or fi fost vremurile altfel, dar ce e drept rămîne drept.

Îi puse ceaşca în faţă şi se aşeză lîngă el.

– Citeşte, Mitch. Vreau să aflu.

L-a adus pe bastard acasă, cu o doică pe care a găsit-o pe una dintre proprietăţile lui de la ţară. Zice că mama lui rămîne în casa din oraş unde o ţine. Şi-a căpătat în sfîrşit fiul, o arătare care orăcăie, învelită într-o pătură. Nu m-am uitat la el şi nici n-am să mă uit. Ştiu numai că l-a plătit pe doctor ca să tacă, şi că mi se cere să rămîn în casă, fără să primesc nici o vizită, încă vreo cîteva zile.

A adus fiinţa asta acasă în puterea nopţii, pentru ca servitorii să creadă că eu am născut-o. Sau, se vor preface c-o cred. I-a dat şi un nume. Reginald Edward Harper junior.

– Bunicul meu, murmură Roz. Bietul băieţaş. A ajuns un om de treabă. Un fel de miracol, cred, dat fiind felul în care a venit pe lume. Mai scrie şi altceva despre mama lui?

– În caietul ăsta, nu, dar am să citesc totul cu mai multă atenţie.

– Vom găsi şi altele, în vreunul dintre celelalte jurnale. Amelia a murit aici, probabil că la un moment dat Beatrice a văzut-o sau chiar i-a vorbit, ori i-a făcut cine ştie ce altceva.

– Încep să caut chiar acum.

– Nu...

Obosită, Roz se frecă la ochi.

– Nu, azi are loc o nuntă. Azi e o zi de bucurie şi de noi începuturi, nu pentru durere şi secrete vechi. Ştim destul deocamdată.

– Rosalind, asta nu schimbă în nici un caz ceea ce eşti tu.

– Într-adevăr, nu schimbă nimic. Sigur că nu schimbă. Dar mă pune pe gînduri, faptul că pentru oamenii ca acest... pentru cei ca Reginald şi Beatrice, căsnicia nu era decît o afacere practică. Statut social, genealogie, istorii de familie... Poate că a existat şi o oarecare afecţiune sau atracţie, dar în esenţă nu era decît o afacere. Efortul de a menţine familiile la un anumit nivel. Iar copiii nu erau decît nişte unelte folosite în acest scop. Ce trist pentru părinţi şi ce tragedie pentru copii... Dar, astăzi...

Trase adînc aer în piept.

– Astăzi, avem grijă să nu se mai întîmple aşa. Vom vedea doi oameni care se iubesc depunîndu-şi jurămintele, încheind o căsătorie, întemeind o familie. Mă bucur că eşti aici, Mitch, şi mă bucur că tocmai azi am găsit însemnarea asta, deoarece acum am nevoie de această nuntă.

Era o zi perfectă pentru nuntă, cu cerul de un albastru desăvîrşit şi aerul îmbălsămat de parfumul florilor. Grădinile făcute de Logan şi Stella înfloreau într-o gamă fermecătoare de culori şi forme.

Pe peluză erau instalate scaune, acoperite cu huse de culoarea piersicii, care formau un culoar pe unde Stella urma să meargă, la braţul tatălui ei, spre Logan şi fiii ei.

Roz se întoarse de la fereastră, privind spre Jolene, care se agita să-i prindă Stellei flori în păr.

– Ce figuri sînteţi, comentă ea. Amîndouă.

– Am să-ncep din nou să plîng, spuse Jolene. Nici nu mai ştiu de cîte ori mi-am refăcut machiajul. Dau o fugă pînă dincolo, scumpo, doar un minut, să văd ce face tăticul tău.

– OK.

Stella aşteptă ca Jolene să se repeadă pe uşă afară.

– Credeam c-am să fiu furioasă şi necăjită că mama mea a refuzat să vină. Prea multe complicaţii cu călătoria – şi, oricum, nu e prima dată cînd mă mărit. În plus, n-avea de gînd să stea în acelaşi spaţiu cu femeia *aia,* cum continuă să-i spună lui Jolene, chiar şi după atîţia ani.

– Ea e cea care pierde, nu-i aşa?

– Da, iar eu, cea care cîştigă – serios. Oricum, pe Jolene o voiam azi. Şi pe tine, şi pe Hayley. Ridică mîna, atingîndu-şi safirele de la urechi. Sînt absolut perfecte.

– Îşi fac efectul. Uită-te la tine cum arăţi.

Simţind că şi ei i se umezeau ochii, Roz se apropie ca să-şi studieze prietena.

Rochia era simplă, de un albastru-pal, cu bretele înguste, corsaj drept şi poale lungi, puţin cloşate. În părul roşu şi buclat, Stella avea prinse două dalii – una albă, cealaltă albastră. Chipul îi strălucea, luminos ca al oricărei mirese.

– Mă simt absolut superbă.

– E şi cazul. Aşa eşti. Sînt atît de fericită pentru tine...!

– Nu mai sînt nervoasă, nici măcar nu mai simt nervii aceia în stomac.

Îşi apăsă o mînă pe abdomen, în timp ce-şi înghiţea lacrimile.

– Mă gîndesc la Kevin, la prima mea nuntă, la anii pe care i-am petrecut împreună, la copiii pe care i-am

făcut. Şi ştiu, în adîncul inimii, ştiu că n-are nici o obiecţie. Logan e un om bun.

– Un om foarte bun.

– L-am făcut să aştepte aproape un an.

Rîse scurt.

– E timpul. Roz, îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut.

– N-ai de ce. Eşti gata să te măriţi?

– Cum nu se poate mai gata.

E minunat, îşi spuse Roz. Bărbatul şi femeia, băieţii venind împreună în grădinile casei pe care o împărţiseră. Logan, mare, puternic, chipeş şi elegant în costumul de mire; Stella, strălucitoare şi frumoasă în rochia ei de nuntă. Şi copiii, zîmbind cu gurile pînă la urechi, cînd mirele sărută mireasa.

Nuntaşii izbucniră în aplauze spontane, în timp ce Logan o ridica pe Stella în braţe şi o învîrtea în cerc. Harper punctă momentul, destupînd prima sticlă de şampanie.

– Nu ştiu dacă am văzut un cuplu mai fericit, comentă Mitch, ciocnind paharul lui Roz cu al lui. Sau o familie mai drăguţă. Ai făcut o treabă bună.

– Eu? N-am făcut nimic.

– E ca un arbore genealogic. Ăştia doi provin dintr-o ramură de-a ta. N-or fi rude de sînge, dar tot aia e. Legătura comună cu tine i-a adus împreună. Restul l-au făcut ei, dar de la legătură a pornit totul.

– Un gînd frumos. Am să-l reţin.

Roz ridică paharul şi sorbi.

– E ceva despre care vreau să-ţi vorbesc, puţin mai tîrziu. Intenţionam să aştept pînă după petrecere, ca să aduc vorba. Ziua nunţii, sub toate aspectele, îi aparţine miresei.

– Ce anume?

– S-ar putea spune că e vorba tot de legături, spuse

ea, înălțîndu-se pe vîrfuri ca să-l sărute. Vom vorbi despre asta după ce mergem acasă. De fapt, trebuie să alerg înapoi destul de repede. Cu toată agitația asta am uitat sticla de şampanie specială pe care am pregătit-o pentru miri ca s-o bea în noaptea nunții.

– Pot da eu o fugă să ți-o aduc.

– Nu, dacă merg eu, mă întorc mai repede. Într-un sfert de oră-s înapoi.

În timp ce pornea spre maşină, fu oprită de Hayley, care strigă:

– Roz! Stai puțin. Putem veni şi noi cu tine?

Cu sufletul la gură şi cu Lily, care-i plîngea în brațe, se opri lîngă portiera maşinii.

– Fata asta a obosit, ar trebui să tragă un pui de somn. Dar n-o să se culce. Plimbarea cu maşina are s-o consoleze. Putem lua maşina mea, are şi scaun pentru copil.

– Sigur. Dar eu merg doar pînă acasă şi înapoi.

– E-n regulă, încuviință Hayley, luîndu-o spre maşina ei. O legă cu forța în scăunel pe Lily, care protesta. Plimbările cu maşina o calmează întotdeauna, iar dacă adoarme, am să stau aici cu ea pînă se trezeşte. Pe urmă, o să ne distrăm amîndouă la petrecere.

Aşa cum prevăzuse, plînsul încetă, iar cînd părăsiră aleea, ieşind în stradă, lui Lily începuse să-i cadă capul în piept.

– Merge strună, remarcă Hayley.

– Şi cu ai mei păteam la fel. Ce dulce e, în rochița asta roz, de gală.

– Totul a fost atît de frumos! Dacă mă mărit vreodată, aşa vreau să fie şi la nunta mea. Primăvară, flori, prieteni, fețe luminoase... Dintoteauna mi-am dorit o ceremonie extravagantă, într-o biserică mare, dar aşa a fost mult mai romantic...

– Tocmai formula potrivită pentru ei. E plăcut să... Stai, mai încet... Opreşte maşina!

– Ce? Ce s-a... O, Doamne!

Roz închisese magazinul în ziua aceea, pentru ca toată lumea să vină la nuntă, dar putea să vadă că cineva fusese acolo. Şi încă mai era.

Cîteva dintre exponatele din exterior zăceau răsturnate, iar o maşină, parcată oblic, strivise cu roțile un strat de flori.

– Cheamă poliția, se răsti Roz, sărind jos din maşină. Ia fetița şi plecați de-aici, imediat. Întoarceți-vă la Logan, în clipa asta!

– Nu... nu intra acum acolo...

– E proprietatea mea.

Roz o luase deja la fugă.

Florile ei, îşi spuse. Plantele pe care le crescuse, le hrănise şi le iubise. Distruse, strivite, sfîrtecate în bucăți... Plantele ei nevinovate, frumuseți inocente, din care nu mai rămăsese nimic.

Cineva va plăti amarnic pentru asta.

Auzi trosnete de sticlă spartă şi alergă ocolind clădirea principală, pînă în spate. Îl văzu pe Bryce, dînd cu o bîtă de baseball în altă fereastră.

– Ticălosule!

Bryce se răsuci spre ea. Îi văzu pe chip, mai întîi, surpriza şi apoi furia turbată.

– Credeam că eşti ocupată azi. M-am gîndit că termin pînă te-ntorci.

– Te-ai gîndit prost.

– Mă doare-n fund. Lovi cu bîta în următoarea fereastră. Era timpul să te-nvăț minte. Crezi că poți să mă umileşti în public? Să asmuți copoii pe mine?

– Singur te-ai uimilt, iar dacă nu pui bîta aia jos şi nu

dispari dracului de pe proprietatea mea, am să fac mai mult decît să pun poliția pe urmele tale.

– Ca de pildă? Acum sîntem numai noi doi, nu? Își lovi palma cu bîta, făcînd un pas spre ea. Știi cît m-ai costat?

– Am o idee vagă, și am să te cost și mai scump. Violare de proprietate, distrugeri de bunuri...

Bryce nu lovi cu bîta, deși în ochi i se citise intenția. În schimb, își luă avînt și o plesni peste obraz cu palma, doborînd-o la pămînt.

Roz sări în picioare ca fulgerul, aruncîndu-se asupra lui. Nu-și folosi unghiile și dinții, așa cum făcuse Mandy, ci pumnii. Luîndu-l prin surprindere, Bryce căzu în genunchi înainte de a reuși să pareze și s-o lovească din nou.

Vîntul se stîrni atît de brusc, de rece, de furios, încît o aruncă pe Roz înapoi, izbind-o cu spatele de zidul clădirii. Capul i se lovi cu putere de o bîrnă, și trebui să și-l scuture ca să se dezmeticească. În clipa următoare, o văzu pe Amelia plutind deasupra solului, cu rochia albă și murdară fluturînd, cu degetele încovoiate ca ghearele unei fiare ucigașe. O văzu și Bryce.

Țipă, un singur țipăt ascuțit, de groază, înainte de a începe să-și zgîrie singur gîtul, gîfîind sufocat.

– Nu! Pentru numele lui Dumnezeu!

Roz încercă să înainteze, dar fu împinsă înapoi de presiunea vîntului.

– Nu-l omorî! E destul atîta, destul! Nu-mi mai poate face nimic! N-o să mă mai lovească...

Pietrișul de pe jos se rotea în vîrtejuri, împroșcînd în toate părțile, iar silueta în alb se învîrtea ca un vultur pe deasupra omului prăbușit la pămînt, care-și însîngera singur beregata cu unghiile.

– Stai! Amelia, oprește-te! Străbunico!

Capul Ameliei se ridică, se întoarse, iar ochii ei îi întîlniră pe ai lui Roz.

– Știu! Știu că din tine mă trag. Știu că încerci să mă aperi. E-n regulă. N-o să-mi mai facă nimic acum. Te rog!

Roz se opinti din nou înainte și reuși să facă doi pași, cu un efort care-i goli plămînii de aer.

– E un nimic! strigă ea. O gînganie! Dar am învățat de la el niște lecții importante. Și-l voi învăța și eu unele, aspre de tot. Vreau să rămînă în viață, ca să plătească.

Cu chin, cu vai, făcu încă un pas, ținîndu-și brațele întinse înainte, cu palmele ridicate.

– Va plăti, îți jur! Jur pe sîngele care ne unește, jur că va plăti și pentru mine, și pentru tine!

Bryce respira din nou, observă ea, cu gîfîieli sacadate, iar aerul îi șuiera printre buzele palide, aproape albe. Se lăsă pe vine și-i vorbi calm:

– Se pare că nu eram numai noi doi, pînă la urmă.

Vîntul începuse să slăbească și Roz auzi strigăte și ropot de pași.

Cînd se ridică, Amelia dispăruse.

Se ridică pe picioarele care abia o mai țineau, în timp ce Harper apăru de după colțul clădirii, la doi pași înaintea lui Mitch.

– Nu-i nimic... E-n regulă... Își simțea capul învîrtindu-se ca un carusel. Ăsta însă s-ar putea să aibă nevoie de puțină asistență medicală.

– Dă-l în mă-sa. Mamă!

Harper o apucă de brațe, apoi își trecu ușor mîinile peste fața ei.

– Iisuse Hristoase! Iisuse, te-a lovit?

– Mi-a dat o palmă, fraierul, da' i-am dat și eu, crede-mă. I-am dat cu vîrf și-ndesat. Iar Amelia l-a terminat de tot. N-am nimic, puiule, pe cuvîntul meu.

– Poliția e pe drum, spuse Mitch.

La auzul tremurului din glasul lui, Roz îl privi și-i văzu chipul care exprima spaimă, dar și furie.

– Hayley a sunat de pe mobil, în drum spre noi.

– Bine... bine... N-o să facem altceva decît să înaintăm tot felul de acuzații.

Își aranjă părul, apoi rochia, și observă că i se sfîșiase la poale.

– Fir-ar să fie, pe-asta o cumpărasem anume pentru ziua de azi.

Trase aer în piept, încercînd să-și stăpînească nervii și amețeala.

– Harper, scumpule, vrei tu să-mi faci o favoare și să cari gunoiul ăsta pînă-n față, și pe urmă să așteptați poliția, tu și cu Mitch. Nu vreau să-l mai văd aici nici un minut. Altfel, s-ar putea să termin ce-a început Amelia.

– Stai să-l ridic, mai întîi.

Mitch se aplecă și-l smuci în sus pe Bryce, săltîndu-l pe picioarele înmuiate. Apoi, cu o lucire verde în ochi, o privi pe Roz.

– Scuze, spuse el, înainte de a-și repezi pumnul în mutra lui Bryce, aruncîndu-l din nou de-a berbeleacul. Sper că nu te-ai supărat.

– Deloc, răspunse ea – și, în ciuda golului din stomac, se pomeni zîmbind larg, larg de tot. Deloc nu m-am supărat. Harper, vrei să-l iei de-aici, te rog? Aș vrea să vorbesc ceva cu Mitch.

– Cu plăcere.

Harper îl apucă pe Bryce de guler și-l tîrî după el, aruncînd o privire peste umăr.

– Mamă, da' știu că te pricepi la dat șuturi în fund.

– Mda.

Roz inspiră, apoi expiră din nou, prelung.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, îi spuse ea lui Mitch, eu

am să stau jos pînă reușesc să-mi adun iar picioarele. Șuturile alea în fund m-au cam obosit.

Mitch își scoase sacoul și îl întinse pe pămînt.

– N-are nici un rost să-ți murdărești rochia și mai mult.

După ce se așeză, și Mitch se alătură, Roz își rezemă capul de umărul lui.

– Eroul meu, declară ea.

Epilog

Rămase tăcută pînă cînd bătăile inimii îi reveniră la normal, pînă cînd tremurul datorat nervilor şi furiei i se mai domoli.

Cioburile sclipeau în lumina soarelui. Sticla putea fi înlocuită, îşi reaminti ea. Avea să-şi plîngă florile, dar putea să le salveze pe unele dintre cele rănite şi să crească altele.

O să crească altele, din belşug.

– Ce-ţi face mîna? îl întrebă pe Mitch.

– Bine. Minunat, aproape că scuipă el cuvintele. Are o bărbie, zici că-i halviţă.

– Eroul meu mare şi puternic.

Se întoarse spre el să-l cuprindă cu braţele.

– Probabil şi-a pierdut minţile, de-a crezut că poate scăpa după una ca asta.

– Puţin, cred. Probabil, plănuia să devasteze firma înainte de a se termina recepţia. S-o fi aşteptat să dăm vina pe copii. Un om ca el nu respectă femeile şi nu crede că vreuna dintre ele îl poate învinge.

– Una a reuşit.

– Mă rog, două. Una mai vie, alta mai moartă.

Simţind că starea de slăbiciune îi trecuse, se ridică în picioare şi-i întinse mîna.

– Era ca o furie, Mitch. Zbura repede pe deasupra solului şi se rotea ca pasărea de pradă, încercă ea să descrie scena. Şi a văzut-o, Bryce a văzut-o venind spre

el şi a ţipat. Pe urmă, a început să-l sugrume. Sau, să-l facă să creadă că era sugrumat. Nu-şi ţinea mîinile pe el, dar îl strîngea de gît.

Îşi frecă braţele, apoi se agăţă recunoscătoare de reverele hainei lui Mitch, strîngîndu-şi-o în jurul trupului cînd el i-o puse pe umeri.

– Nici nu pot descrie... Abia dacă-mi vine să cred ce-am văzut. Totul s-a petrecut aşa de repede, de nebuneşte...

– Te-am auzit strigînd, îi spuse el. Ne-ai costat cîţiva ani din viaţă, şi pe mine, şi pe fiul tău. Chestia asta n-am s-o spun decît o dată. Apucă reverele hainei, ca s-o ţină nemişcată, cu faţa spre el. Şi tu ai să mă asculţi. Îţi respect şi-ţi admir voinţa de fier, Rosalind, şi-mi place temperamentul tău, dar data viitoare cînd te mai gîndeşti, măcar, să înfrunţi cu mîinile goale pe cine ştie ce descreierat, înarmat cu o bîtă, *eu* voi fi cel care va trage nişte şuturi în fund. Şi pe fundul tău o să fie desenată ţinta.

Roz îşi înclină capul, pentru a-i studia faţa şi constată că vorbea cît se putea de serios. Afurisitul.

– Ştii, dacă nu m-aş fi hotărît deja în legătură cu ceea ce vreau să te întreb, acum n-aş mai fi făcut-o. Cum i-aş putea rezista unui om care mă lasă să lupt singură pentru cauzele mele, şi pe urmă, la momentul potrivit, intervine şi eliberează ringul? Iar după ce-a pus totul în ordine, mă ceartă zicîndu-mi că am fost idioată. Cum am şi fost, dealtfel.

– Mă bucur că în privinţa asta sîntem de acord.

Roz făcu un pas spre el, ultimul care-i mai despărţea, ridică braţele şi-l cuprinse pe după gît.

– Zău că te iubesc.

– Zău că te iubesc şi eu.

– Atunci, n-o să ai nici o problemă în a te însura cu mine.

Îi simți trăsărirea, doar puțin, una singură, după care se lipi de trupul ei.

– Nu văd nici o problemă în privința asta. Ești sigură?

– N-aș putea fi mai sigură. Vreau să mă culc în fiecare noapte în același pat cu tine, să mă trezesc dimineața lîngă tine, să stau jos și să-mi beau cafeaua cu tine ori de cîte ori am chef. Să știu că-mi ești alături și că-ți sînt alături și eu. Te doresc, Mitch, pentru toată viața.

– Sînt pregătit să începem.

Îi sărută obrazul învinețit, apoi pe cel nevătămat, fruntea și buzele.

– Voi învăța cum să îngrijesc cel puțin o floare. Un trandafir. Trandafirul meu negru.

Roz se rezemă de el. Putea să se sprijine de el – și să aibă încredere că se retrăgea cînd simțea că vrea să fie pe propriile ei picioare.

Totul înăuntrul ei se calmase și rămase calmă chiar și atunci cînd privi în jur, la dezastrul provocat. Avea să le dreagă, să salveze ce mai putea fi salvat, să se împace cu gîndul că unele flori erau pierdute.

Avea să-și trăiască viața și să-și planteze grădinile – și să se plimbe de mînă cu omul pe care-l iubea, privind cum înfloreau amîndoi.

Prin grădinile de la Harper House, cineva mergea plin de furie și durere, privind cu ochi nebuni cerul de un albastru nepătat.

CARTEA PRIN POȘTĂ

Puteți primi cartea dorită chiar în momentul apariției ei, cu o reducere substanțială de preț, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, București
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poștă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRȚII LIDER**, beneficiind de următoarele facilități:

1. Editura suportă cheltuielile de expediție prin poștă a cărților comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea prețului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărți, 12% pentru comenzile ce depășesc cinci cărți, 15% la comenzile de cel puțin zece cărți.
3. Livrarea cărților cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărțile în curs de apariție.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage și liste de apariții.
6. Posibilitatea de a comanda cărți on-line la adresa:
www.trustul-lider.ro

Editura își rezervă dreptul de a actualiza prețurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ȘTIINȚELOR MEDICALE, ȘTIINȚELOR AGRICOLE, ȘTIINȚELOR SOCIALE ȘI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOȚI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 189000 lei / 18,9 lei noi)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂȚI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENȚAT EVOLUȚIA OMENIRII** (384 pag. / 249000 lei)
Anca Balaci	**DICȚIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Marcel Bordet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 245000 lei / 24,5 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ȘTIINȚEI** vol. 1 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 2 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 3 (224 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ȘTIINȚEI** vol. 4 (256 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
	ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 5 (304 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)